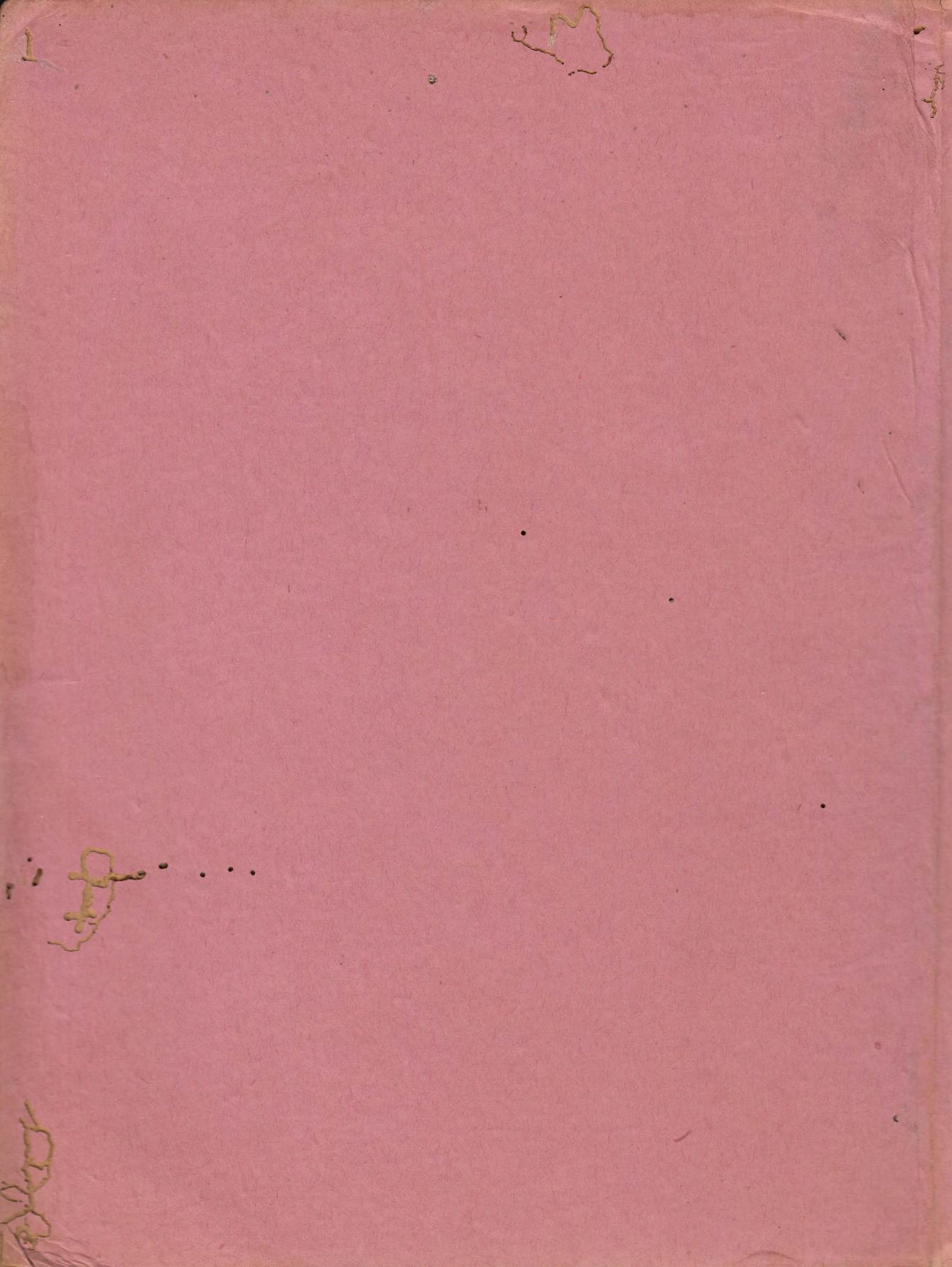

நடிகைரி ஆண்டுபலம்

1936

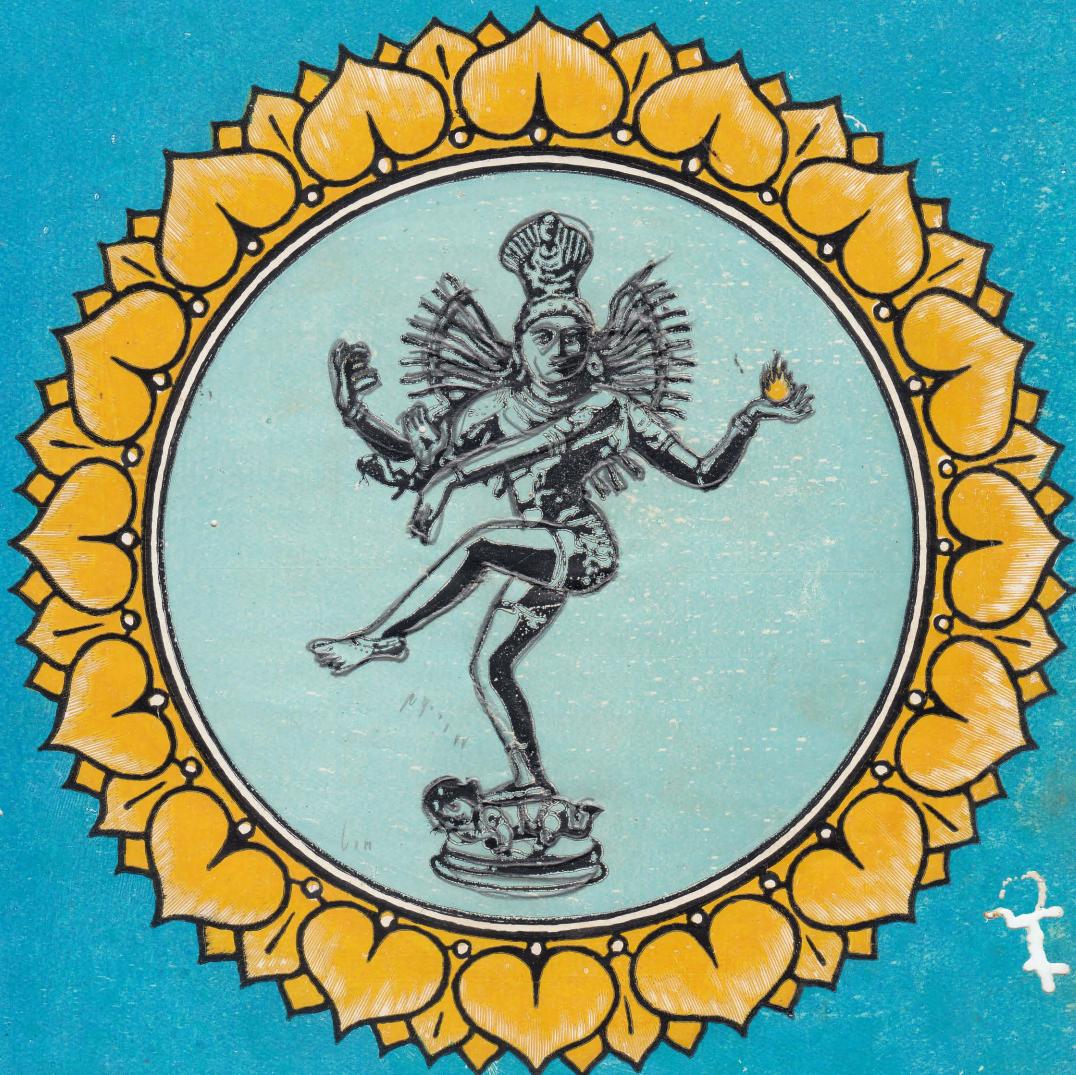

5

கழுகேசரி

ஆண்டுமடல்

தோற்றும் துடியதனில் தோயும் திதிவைப்பில்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம் — ஊற்றுயா
னன்று மலர்ப்புதத்தில் உற்றதிரோ கம்முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதமே நாடு. + +

F

THE EELAKESARI

A
N
N
U
A
L

I
L
L
U
S
T
R
A
T
E
D

அர்ப்பணம்

இலங்கையிலே, கல்வி சிறந்து, அரசியல் வளர்ந்து, நாட்டுமக்கள் இக்கால உலகப்போக்கொடு முன்னேற வேண்டுமென்ற நோக்கங்கொண்ட ஆறு வருடமாக, நமது தாமதமொழியில் “ஸமுகேசரி” என்னும் வார வெளியிட்டமூட்டத்துவருகின்றோம்.

“சீச்சைக்கு மூத்த கச்சவடு” த்தில் ஈடுபட்ட நாம், அதனற் கிடைக்கும் ஊதிபத்தை, நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு அர்ப்பணமாக்குவதே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளோம். ஈழத்தின் பண்டைய வாழ்க்கைச் சிறப்பையும், இக்காலப் போக்கையும் வெளியிடுவதுடன், வருங்காலத்தின் பெருவாழ்வுக்கேற்ற எண்ணங்களையும் திட்டப்படுத்திக்கல்வி, அரசியல் என்ற விடயங்களில் காய்தலுவத்திலிருநிதானமான அபிப்ரையங்களையும் கூறிவங்கேராம். ஈழம் எமது ஐனன்னழுமி; அதில் வாழ்வோர் ஒரே தாய்வயிற்றில்பிறந்தமக்கள்; அதன் முற்போக்குக்குப் பலரும் ஒன்றுபட்டாக வேண்டும். உண்ணவும் உடுக்கவும் சுகமாக வாழவும் வழிதேடுவதுடன், பண்டைய முறைப்படி பல கலையும் சிறந்து, நாகரிக உலகத்தில் ஈழம் முன்னரியில் நிற்கவேண்டுமென்பதே எமது எண்ணம்; இதுவே எமது தியானம்; இதுவே எமது கனவு.

இக்கனவை நனவாக்கப் பண்டும் இன்றும் உழைத்துவரும் உலகப் பெருமக்கட்டு இவ்வாண்டுமட்டில் அர்ப்பணமாக்குவதுடன், இன்னும் இத்தகைய மட்டில் ஆண்டுதோறும் எனது அகங்கொளப் புட்பாஞ்சலி செய்ய, அன்பர்க்கஞும், அன்பர்க்கன்பராகிய இறைவனும் துணைசெய்வாராக.

தாது-சித்திரை

நா. 614.

SUPPLEMENT

→ தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ் தலைவர்
ஸ்ரீமான் சத்தியழர்த்தி அவர்கள் அனுப்பிய
செய்தி

19. FEROZSHAH ROAD
NEW DELHI, 26TH MARCH 1936.

The Editor

The "Selakesari",
Chunnakam, Ceylon.

Sir,

I am very glad to learn that you are publishing the Annual Illustrated Supplement of the "Selakesari". Journalism has a great future, especially in the languages of the country. Our people can get knowledge, information and inspiration only by first-class journalism. I wish your Number and Paper all success.

Yours truly

S. Satyamurti

19, பெரேஷா வீதி

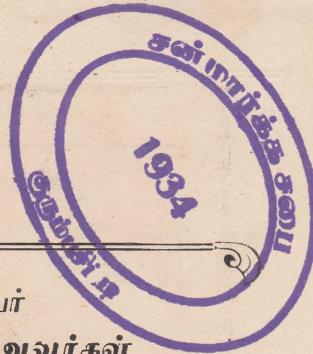
புதிய டெல்லி, 26-3-36.

'ஸ்ரீமுகேசரி'ப் பத்திரிகைப் பதிப்பு அவர்கள்
சுந்னாகம்.

ஜயா!

'ஸ்ரீமுகேசரி'யின் ஆண்டுமடல் சித்திரப்படங்கள் சுகிதமாக நிங்கள் வெளியிடப்போகின்றீர்களோன்று அறிந்து மிக்க ஆங்கந்த மடைந்தேன். தேசபாணவூபில் நடத்தப்படும் பத்திரிகைகளால் பெருநன்மைகள் வருங்காலத்தில் நாட்டிற்கு, ஏற்படவிருக்கின்றன என்பதே எனது அபிப்பிராயம். உயர்தரபத்திற்கைகளை வாசிப்பதனாலேயே சனங்கள் பொது அறிவும், விவியங்களில் ஞானமும், உற்சாகமும் பெறக்கூடியவராவர். உங்கள் ஆண்டு மடலும் புத்திரிகையும் சர்வசித்திகளையும் அடைந்து பெருமையை அடையவேண்டுமென்பதே எனது மனமார்ந்த விருப்பம்.

தங்கள் உண்மையான
எஸ். சத்தியழர்த்தி

இலங்கை அரசாங்கசபைத் தலைவர்
கௌரவ ஸ்ரீமான் வை. துரைசுவாமி அவர்கள்
அனுப்பிய செய்தி

“Mahendra”
JAFFNA, 10-4-36

“ஸமுகேசரி”ப் பத்திராதிபர்
அவர்கட்டு!

அன்பார்ந்த ஐயா!

கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தாம்
நடாத்திவரும் “ஸமுகேசரி” என்னும்
உயரிய தமிழ் வாரப் பத்திரிகையை
நான் வாசித்து வந்திருக்கிறேன்.

தமிழ்ப் பாலையின் அபிவிருத்
திக்கும், போதுவாக நம்தேச முன்
நேற்றத்திற்கும் தாம் செய்துவரும்
தொண்டு மிகவும் பாராட்டப்பட்டத்தக்
க்கேயாகும்.

இன்னும் பல்லுமிகாலம் இத்தன
யைத்தான தொண்டுல் “ஸமுகேசரி”
இடுபட்டு உழைக்கும் வண்ணம் இறை
வந்திருவருளைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இங்குணம்,
வை. துரைசுவாமி

எட்டாவது எற்வேட் அரசர்

எற்வேட் அல்பிறேர் கிளிஸ்யன் ஜோர்ச் அன்று பற்றிக் டேவிட் நமதுபுதிய அரசராவார். இவரே பிரித்தானிய பிரமச்சரிய அரசன் எட்டாம் எற்வேட். இவர் தமது பிரஜைகளில் அதிகம் அன்புள்ளவர். காலஞ்சென்ற ஐந்தாம் ஜோர்ச் மன்னரின் சிரேஷ்ட புத்திரன். இவர் 1894-ப் ஆண்டு யூன் மாதம் 22-ஆக்டோபர் 1936-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 22-ஆக்டோபர் பிரித்தானிய இராச்சியத்துக்கு அரசராயினார். இதற்குமுன் வேலையில்லாத்திண்டாட்டத்திலே கல்லூரியில் பிரமச்சரிய அரசராயினார். இவர் பொதுசனங்களுடன் கலர்த்த உரையாடுவதுண்டு. இவர் பிரமச்சரியாகவிருந்துவருகிறார். இவர் இலங்கைக்கு 1922-ம் ஆண்டில் விஜயஞ்செய்தவர்.

ஜந்தினை ஆராய்ச்சி

ஜந்தினை-ஜந்து ஒழுக்கம். அவையாவன:- மூல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், கெய்தல் என்பன. இப்பெயர்களே நிலங்களைந்தற்கும் பெயர்களாகவும் மறைந்துள்ளன. இப்பெயர்கள் நிலங்களுக்காங்கால் அவ்வப்பெயருடைய ஒழுக்கம்பற்றியே வந்ததென்பர் நக்கினுர்க்கினியர். இளம்பூரனர் அவ்வப்பெயருடைய பூவின் சிறப்புப்பற்றியும் மரத்தின் சிறப்புப்பற்றியும் வந்ததென்பர். இக்காரணத்தை நச்சி நூர்க்கினியர், “மூல்லை முதலிய வித்துவான் பூவாற் பெயர்பெற்றன இவ் பிரமணீ சி. கணேசயர் வொழுக்கங்களைனின்,- அவ் அவர்கள் வந் நிலங்களுக்கு முரியவாதவின் அவற்றுற் பெயர்க்காறு முரியவாமெனக் கடாயினுர் விடையின்மை யுணர்க்” எனக் கூறி மறுத்தனர். ஆயின்,-

“ஒருபெயர்ப்பொதுச் சொலுள்பொருளாழியத் தெரிப்பேறுகிளத்த றலைமையும்பன்மையும் உயர்தினைமருங்கினு மரினினைமருங்கினும்”

என்று தொல்காப்பியனர் கூறியிருத்தலின் தலைமைபற்றியேனும் பன்மைபற்றியேனும் பூவினுலும் பெயரிடுதலாமாதவின், இளம்பூரனர் கூறிய காரணத்தை நச்சினார்க்கி நியர் மறுத்தல் பொருந்துமோ என்பது ஆராயத்தக்கது. சிறப்புந் தலைமையுள்ளதாகும். இளம்பூரனர் கூறியவாறு, முன்னைக் காலத்தே, பூவாலேனும் மரத்தாலேனும் பெயரிடுதும் வழக்காறுதலின் ஈண்டுங்குறிஞ்சி முதலிய நிலங்களுக்குப் பெயரிடுங்கால் அவ்வப்பெயருடைய பூப்பற்றியும்

மரம்பற்றியும் இடாரென உரையாகிஸியர் கூறியதே* பொருத்தமென்பது எமதுகருத்து. சிலவற்றிற்குப் பூப்பற்றியும் சிலவற்றிற்கு மரம்பற்றியும் வந்ததென்று கோட வினும் யாவற்றிற்கும் பொருந்த அவ்வப்பெயரையுடைய மரத்தின் தலைமைபற்றியேனும் மிகுதிபற்றியேனும் வந்ததென்று கொண்டுவிடுதலே மிகப் பொருத்தமாம் என்பதும் எமதுகருத்தாம். “நாவலந் தண் பொழில்” என்பதும் மரம்பற்றி வந்த பெயரேயாம். அங்கனம் வொழுக்கங்களும் நிலம்பற்றி அவ்வப்பெயர்களும் பெயர்பெற்றன என்பது பெறப்படும்.

இனிப், புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல் என்னும் உரிப்பொருள்களைந்தையும் முறையே குறிஞ்சி முதலிய ஜந்து நிலங்களுக்கும் உரியவாக்கியதற்குக் காரணம் யாதேன ஆராயுங்கால், வேறங்காரணங்களு மூலவேனும் அவ்வவ் வரிப்பொருட்கும் அவ்வங் நிலத்திற்குமூலாகுணவியைபுநோக்கி அவ்வவ்வரிப்பொருளை அவ்வங் நிலத்திற்கு உரிமையாக்கினார் எனக் கோடலும் ஒருகாரணமாகுமென்பது எமது கருத்து. அவ்வியைபுதான் யாதோன்னின்-புணர்க்கி தன்னைப்பொருந்தினார்க்கு இன்பந்தருதல்போலக் குறிஞ்சியாகிய மலைநிலமும்

* அதை “மூல்லை குறிஞ்சி என்பன..... பாலையென்று குறியிட்டார்” எனக் கூறுமாற்று னரிந்துகொள்க. (தொல்-பொருள்-நின்குக்கிரம்-இளம்பூரனருரை.)

தன்கண் இயங்குவார்க்கும்வாழ்வார்க்கு மின் பந்தருதலான் அதனை அதற்கும், பிரிவு தன் ணைப் பொருங்தினார்க்குத் துயர்க் கொடுமையைக்கொடுத்தல்போலப் பாலையாகிய சரங்கில் மும் தன்கண் இயங்குவார்க்கும் வாழ்வார்க்கும் வெப்புக்கொடுமையைக்கொடுத்தவினை அதனை அதற்கும், இருத்தல் தன்ணைப்பொருங்திய தலைவிக்குத் தலைவனைப் பிரிந்திருத்தலாற் றனிமையையும் தலைவனேடுகூடியனுபவிக்கும் ஜம்புல நுகர்ச்சியின்மையையுமளித் தல்போல, மூல்லையாகிய காட்டுலகமும் உரைத்துறந்து தன்கண் இயங்குவார்க்கும் வாழ்முனிவராதிபோர்க்கும்தனிமையையும் ஜம்புல நுகர்ச்சியின்மையையும் அளித்தலானே அதனை அதற்கும், ஊடல் தன்ணைப் பொருங்திய தலைவிக்குமுன் சிறிது வெறுப்பையும் பின் பெரியதோரின்பையுமளித்தல் போல, மருதமாகிய வயனிலமும், தன்கண் இயங்குவார்க்கும் வாழ்வார்க்கும் சேறு நீரு மிதித்தலால் முன் சிறிது வெறுப்பையளித் துப் பின் உடம்பிற்குப் பெரியதோ ரின் பையளித்தலானும் முயற்சி செய்வார்க்கும் முயற்சித் துன்பாற் சிறிது வெறுப்பையளித்துப் பின்பயனற் பெரியதோ ரின்பையளித்தலினும் அதனைஅதற்கும், இரங்கல் தன்ணைப்பொருங்திய தலைவிக்கு இரங்கலையே கொடுத்தல்போல நெய்தலாகிய கடலுலக மும் நாவாயேறித் தன்கண் இயங்குவார்க்கும் தொழில் செய்வார்க்கும் அச்சத்தானும் திரைகள் நிறைக்கொண்டுவந்து வீசுதலி னனும் பிறவாற்றுனும் இரங்கலைக் கொடுத்தலினும் தன்கண் வாழ்முரிக்கலும் பரதவரலீத்தலினாலே இரங்கலையுறுதலினும், கரை வாழ்வோர்க்கும், ஒதப்பெருக்கினும், திரை வீசுதலினும் குளிர்காற்று னும் இரங்கலைக் கொடுத்தலினும் பரதவர் கடல்வேட்டபோக அவரை நினைது மனைவியர் இல்லிருங் திரங்கலானும் அதனை அதற்கும் உரிமையாக்கினுரென்பதே. இங்கே தலைமைபற்றி வாழ்வார் என உயர்

தினைமேல் வைத்துக் கூறினும் அஃறினை யுங் கொண்டுகொள்க.

மேற்கூறியபடி குறிஞ்சியாகிய மலைசிலம் தன்கண்வா முயிர்களுக்கும் இன்பம் அளிக்கும் என்பதை,

“கோழில் வர்ஷமைக் கோண்விகு பெருங்குலை ஊழுற தீங்கனி உண்ணுநர்த் தடுத்த சாரற் பலவின் சுனையொ மேற்படி பாறை செடுஞ்சனை விளைந்த தேற வறியா தண்ட கடுவ னயலது குறினர் சாங்த மேற்ல்செல் வாது நறவீ யடுக்கத்து மத்துக்கன் படுக்குச் துறியா விளைப் பேரிதி னின்மலைப் பல்வேறு விலங்கு மெப்து நாடு”

என்னும் (அகம், உ-ஞ்) செய்யுளானும்; பாலையாகியசரம் வெப்பக்கொடுமை செய்யும் என்பதை,

“அத்தாங்க மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையாற் கடியவே னங்குழாஅப் காரென்று ரக்காட்டுள்” என்னும் (கலி-கக-ம் செய்யுளத்தனானும்,

“மரையா மால்கவர ராரிவ றப்ப வரையோங் கருஞ்சரத் தாரிடைச் செல்வோர் சுரையம்பு மூங்கச் சுருங்கிப் புரையோர்த முண்ணீர் வறப்பப் புலம்வாடு நாவி குத் தன்னீர் பெருத் தடுமாற் றருந்துயரம் கண்ணீர் னனைக்குங் கடுமைய காட்டன்றுர்”

என்னும் (கலி-கூ-ம்) செய்யுளானும் இன் னும் கலி தொகையில்வரும் முதலாம் செய்யுண் முதலியவற்றுனும்; மூல்லையாகிய காட்டுகிலம் தனிமையையும் ஜம்புல நுகர்ச்சியின்மையையும் அளிக்குமென்பது வழக் காற்றுனும், வில்லிபுத்தார் பாரதத்து வரும்,

“நினைவற்ற சரப நிலைபெற்றபி னஞ்சின் வேயேறு நினைவற்று நன்மையிது வேயினி யென்று தேறி

முனைவைத்த காதன் மடவாருடன்
மன்றல் வேந்தன்
முனைவைத்த வாய்மை முனிக்கான
முபன்று சேர்ந்தான் ” என்றும்,
“ காண்டற் கரிய மனிப் பைம்பொற்
கலனை டாடை
வேண்டற் கரிய விடயங்களின்
வீடை மாற்றித்
தீண்டற் கரிய திருமேனி யன்
றேவ ராலும்
பூண்டற் கரிய பெருமா தவம்
பூண்டு கொண்டான் ”
என்றும் கூறிய செய்யுட்களானும், மருத
மாகிய வயனிலும், சேறும் நீருமடைய
தென்பதை,
“துறைமீன் வழங்கும் பெருசிர்ப் பொய்கை
அரிமல் ராம்பன் மேங்கு நெறிமருப்
பேர்ந்தன் ஜெருமைச் சுவல்படு முதுபோத்
தூங்கு சேற் றள்ளற் றஞ்சி” [துத்
என்னும் (அகம் ஈக்கு-ம்) செய்யுள்ளிகளா
னும்,
“சேற்று நிலைமுனைஇப் செங்கட் காரான் ”
என்னும் (அகம் ஈக்கு-ம்) செய்யுள்ளியானும்,
சேறு நீரு முடைமையில் இயங்கற்
கரியதென்பது,
“பிரம்பொரு பெரும்பா ரடைந்துமிசை செந்றி
செதும்புரங் தெங்குஞ் சேற்றிமுக் குடைத்தாய்
வாய்க்கா னிறைந்த போக்கரும் பனையொடு ”
என்னும் பெருங்கதை உஞ்சை, மூல்லை
(உன்-ம் உகை-ம்) அடிகளானும் அறியப்படுத
லானே வாழ்வார்க்கும் இயங்குவார்க்கும்
வெறுப்பளிக்கு மென்பதும்,
நெய்தலாகிய கடலுலகம் தன்கண்
இயங்குவார்க்கு இரங்கலீ யளிக்குமென்று,
கந்தபுராணத்து,

“ பினைவிழைச் சூழ்தங்துய்ப்பப்
பெருமறை விதிவழாம
லீண விழைச் சடங்கிற் கொண்ட
வரிவைய ரோடுதேவர்
இலை விழைச் சியற்கை கடா
திரங்கினர்
புணை விழைச் சலதி யாழ்ந்து
புலம்புகொண் மாக்களோபோல் ”
என்னும் செய்யுளானும், மனிமேகலீ, ஆதி
ரை பிச்சையிட்டகாதையில் வரும்
“ நாளியிரு முந்நீர் வளிகளன் வௌவ
வொடிமரம் பற்றி யூர்திரை யுதைப்ப
நக்கர் சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சார்ந்து ”
என்னும் (கந்-ம் கச்-ம்) அடிகளானும் உய்
த்துணரப்படலானும், நற்றினை கன்று-ம்
செய்யுளில் வரும்,
“ நெடுங்கட லலைத்த கொடுந்திமிற் பரதவர் ”
என்னும் அடியானும் அகம் சூ-ம் செய்
யுளில்வரும்
“ பெருங்கடற் பரப்பிற் சேயிறு நடுங்கக்
கொடுந்தொழின் முகங்க செங்கோலவ்வலை ”
என்னும் அடிகளானும், கரையிலிருப்போ
ரை ஒதம் அலைக்குமென்பது, நற்றினை
ககள-ம் செய்யுளில் வரும்
“ பெருங்கடன் முழங்கக் கானன் மலர
இருங்கழி யோத மில்லிறந்து மலி ”
என்னுமடிகளா எறியப்படுதலினும், திரை
நீரைக் கொண்டுவந்து எறிதல், நற்றினை
கன்று-ஞ் செய்யுளில் வரும்
“பொங்குபிதிர்
முழவிசைப்புணரியெழுகரு
முடைகடற்படப்பையெழுமூறைவினார்க்கே ”
என்னும் அடிகளா னறியப்படுதலினும்,
அகம்-உ-ஒ-ம் செய்யுளில், ‘குடில் வீடுகள்
கடல் வெள்ளத்தாற் சூழப்படுதலினாலே

கீரி மலை தீரு ந் று

— நம. சிவப்பிரகாசம்

உண்டுகொல்லுண்டுகொல் உவற்றுயாங்கணும்
ஒண்டோடி மாழுக உருவும் மாற்றிய
புகழ்சால் தகைமையின பூமா தீந்ற
மகவின் மங்கல மாண்பு கீளத்துதும்
இறைவன் இன்னரூள் இரங்து வேண்டி
மறைநெறி வழுத்திய மனிவா சகரின்
திருவா சகப்பண் தேம்பித் தேம்பி
அருளே! அருளேன அரற்று காலை
ஒளிசெய் கண்ணீர் உகுத்தலே போல,
அளிகொள்பொழுது அகங்குழழந்தென்ன,
மழலைக் குழவி மகிழ்ந்து தவழ்ந்து
பழகிய மடிமேற் படிந்தாங்கு, பரவி,
குடுகுடு நடந்து, குகைவழி நுழைந்து,
நெடுமா நிலங்குழு நீருடன் கலக்கும்
கறையுறு கண்டம் கவின்பெற் றிலங்கும்.
பிறைத்தற்றிகழும் பிஞ்ஞகன்சடையிடைத்
திரைகொள் கங்கை சேறிவது மான,

இலங்கா தீபத்(து) எழி லுறு சிரமென
இலங்கி மிளிரும் யாழ்நாட் தத்தங்கை
கீரிமலை யூடு கிழித்துப் பாடும்
நீரிடைப் புக்கவர் நெடுநாள் உறுபினி
அகமும் புறமும் அமைந்த அழுக்கு,
அகலப் பெற்றனர்! அருள்புனல் அன்றே!
தண்ணீர், படிகத் தகடே போன்று
வெண்மணல் நித்திலை விளங்க வைக்கும்
சங்கு குழிப்பவர் தாமோ என்ன
அங்கு குதிக்கும் அங்கயல் மீனினம்
செங்கதிர்ச் செல்வனும் சேணிடை யெழுங்
வெங்கதிர் பரப்பான் வீங்குநீர் மீது [கால்
மங்கல மதியும் வானிடைத் தோன்றி
பொங்கு புன்னைகை புனல்அதற் களிக்கும்
உலகுள மாக்கள் ஒருகால் இறப்பர்,
நிலனிடைப் பிறந்த நீருற் றிளிது,
யாண்டும் யாண்டும் இறையே போன்று
மீண்டும் மீண்டும் மெல்லெனப் பாடும்.

இன்னுத் உறையுளையுடைய என்னுங் கருத்
தமைய வரும்,

“நிலாவி னிலங்கு மனன்மலி மறுகு
புலாலஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை
ஊரென வனராச் சிறுமையொடு நீருடுத்து
இன்னு உறையுட் டாயினும்”

என்னும் அடி.களானே கடல்கரைக்கண் வாழ்
வார்க்கும் இரங்கலனிக்குமென்பது அறி
யப்படுதலினுலும் அங்ஙனமே இரங்கலனிக்
குமென்பது, நற்றினை உகந்து-ம் செப்புளில்
வரும்,

“நீனிறைப்பரப்பிற் பொங்குதிரையுதைப்ப
கரைசேர்ப்பிருந்த கல்லென்பாக்கத்து”

என்னுமடிகளானும் அறியப்படுதலினுலும்,
ஜூங்கு நிலங்களுக்கும் முறையே யைந்து
குணமு முன்மையறிந்துகொள்க. உதார
ணங்காட்டாதவற்றிற்குத்தாரணம் இலக்கி
யங்களுள் வந்துழிக் காண்க.

இங்கனம் குணவியை புண்மைபற்றி
யே ஜூங்து நிலங்களுக்குமுரிய ஜூங்து உரிப்
பொருள்களும் வைக்கப்பட்ட தென்பது,
இராமாயணத்திலே, கம்பரும்,

“பந்தருட்புரை பாச்சறைப் பொருள்வயிற் பருவங்
தந்தகேள்வரை யுயிருத் தழுவினர் பிரிந்த
கந்தவோதியர் சிந்தையிற் கோதிப்பத்திக்கழலோர்
வந்தபோதவர் மக்களைக் குளிர்ந்த தவ்வனமே”
என்று சிதை கூற்றுக் வைத்து,

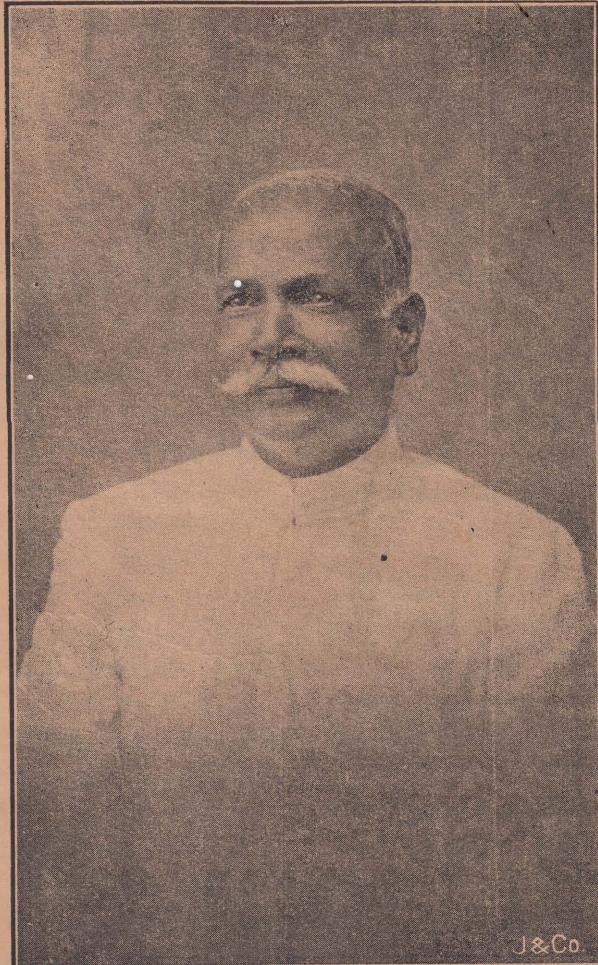
“பரிவிகந்த மனத்தொடு பற்றிலா
தொருவகின் றளை யூழியருக்கனும்
எரியுமென்பதி யாண்டயதீண்டுளின்
பிரிவினுநீ கடுமோ பெநுங்காடே ஸ்ரூளீ”

என்றும் பிரிவையும் பாலையையும் இயைவு
படுத்திக் கூறுதலானும் அறியப்படும். இன்
னும் காலம்வாய்த்துழி இதீனிக் குறித்து
ஆராய்தும்.

நாகர் வாலா டி

முதலியார், திரு. செ. இராசநாயகம் அவர்கள்

நாகர் எனப் படுஞ் சாதியார் பண ஊற் றண் டின் சேப்பைக் கட்டோன் றி இலங்கையினும் இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் மிக வூங் கீர்த்தி பெற்றுச் சரித்திரவு கிற்கு அரிய பெரிய சின்னங்களையும் குறிப்புக்க ஜோடி மீந்து வாழ்ந்துவந்த மக்கட குழுவினரில், ஒரு பிரிவினர் என்பதைப்பழையசங்க நூல்களானும் அதன் அண்மைய நூல்களானும் அறியக் கிடக்கின்றது. கி. பி. இரண்டாம் தாற்றுண்டி னுதித்த பெளத்த நூலாகிய மனி மேகலையால் அவர்கள் வாடிலிங்கையாகிய மனிபல்ல வத்தினும், ஜாவா சுமத்திராத் தீவுகளை நழைக்கப்படும் சாவுக்காட்டினும், “நக்கசாரணர் நாகர்வாழ்

J&Co.

[முதலியார், செ. இராசநாயகம்]

ராஸீ’யெனப்படும் நக்கவாரத் தீவுக வரினும் வசித்து வங்தனர். கி. பி. ஆறும்தாற்றுண்டி ஸெமூதப்பட்ட இலங்கைப் பெளத்த சரித்திரமாகிய மகா வம்சத் தின்படி அச்சாதி பார் இலங்கையின் வடபாலுள்ள நாக து வீபத்தினும், குடபாற்கரை மீதுள்ள கல்யாணி யென்னுங் கழனி யிலும் பல்கியிருந்தனரெனத் தெரிகின்றது. மனிமேகலையிற் சொல்லப்பட்ட மனிபல்லவரும் மகாவம்சத் திற் கூறப்பட்ட நாகதுவீபமும் மூன்னெரு காலத்தில் தீவாகவிருந்த யாழ்ப்பாணமே எயன்பது எவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த தொன்றும். கி.மு.

500 வரையில் எழுதப்பட்ட மகா பாரதக்கில், மத்திய இந்திபாவில் வசித்த

நாகசாதியினும் வட இலங்கையில் வசித்த நாக சாதியினும் ‘உ லா பி’, ‘சித்திராங்கதை’ யென்னும் இரு நாக கண்ணிய ரைப் பாண்டவரின் நடுத்தோன்றலாகிய காண்மைபன் மண்ணுசெய்திருந்தான் என்ற கதை கேட்கப்படுகின்றது. அச்சாதியார் கீழ் வங்காளத்தினும், வடகடாரத்தினும், அஸ்ஸாம் பிரதேசத்தினும் வசித்ததாக வேறு இந்திய சரித்திர நூல்கள் கூறுகின்றன. இன்னும் வடமேற்கிந்தியாவினும் நாகர் வசித்ததாக அதுமானங்கள் அகப்படுகின்றன. கி. மு. 3000 வருடங்களின்முன் சிந்துநதிக்கரையில் மிகவுஞ்சிர்திருத்தமுற்றிருந்து அநேக நூற்றுண்டுகளுக்குமுன் அழிந்துபோய் மண்ணேறுவன்டு திட்டியாயிருந்த ‘மொகென்ஜதாரு’ வென்னும் நகரத்தை வெட்டிப் பரிசீலனை செய்தபோது காணப்பட்ட மனித எலுப்புக் கூடுகளிற் சில நாகருடையதென அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்தியாவின் மேற்பகுதி களிலும் அச்சாதியார் வசித்திருக்க வேண்டும்.

இலங்கையின் வடமேற்குக் கரையோ ரத்திருந்த மாந்தையென்னும் நகரி லே நாகர் குலததைச்சேர்ந்த ஓவிய வகுப்பினராகிய கம்மாளர் இருப்புக்கோட்டை கட்டி விஸ்மகர்மாவின் மரபினரென்று அரசுசெய்து வந்தனர். இவர்கள் குடியிலே இலங்கை இயக்க வரசர்களாகிய சூரபன்மனும் இராவணனும் மண்ணுசெய்திருந்தார்கள். ‘சித்திரம்’ என்பதின் தமிழ்ப்பதமாகிய ‘ஓவியம்’ என்னும் மொழி அச்சாதியாரின் பெயரினின் றம் உதித்த ஆகு பெயராகும். சித்திரம்-மெய்போலத் தோன்றும் பொய் என்பது கருத்து. அதாவது, பரிசுக்குமளவும் இஃது உண்மை உருவமேயென் நம்பச்செய்யுங் திறமை. ஓவியர்-பாணர், சித்திரகாரர், கம்மியர் மூவர்க்கும் பெயராகும். இவைகளால் ஓவியர், சித்திரகாரர், கம்மியர், என்

பனவற்றின் இத்தேர்தா வொப்புமையை யறியலாம். இவைகளாற் செய்யப்பட்ட பித்திகை ஓவியங்களும் சிற்பங்களும் இலங்கையிலும் இந்தியாவிற் பலவிடங்களிலும் உண்டு. சூரபன்மன் இராவணதீயர்களின் காலவளவையை தோக்கும்போது மாந்தையிலிருந்த நாகர்கள் காலம் மிகச் சேய்யைக் கட்ட சென்று வியப்பினைக் கொடுக்கும். இராவண காலத்துக் கதுசேயைக் காலத்தவனை சூரபன்மன் தமிழ் முதற் சங்கத் தலைவராயிருந்த சூரபாக்கடவுளாற் கொல்லப்பட்டவனுணபடியாலும் முதற் சங்கம் கிறிஸ்துவக்கு 8000 வருடங்களுக்கு முற்பட்டதாக முடிவுசெய்யக் கூடியதானுபடியாலும் வடவிவங்கையிலுள்ள நாகர் காலம் அதற்கு மிக முற்பட்டதாக அதுமானிக்க விடமுண்டு

பிற்காலத்தில், அதாவது கி. பி. முதலாம் இரண்டாம் நூற்றுண்டுகளில் மாந்தையிலுள்ள நாகர் கடற்கொள்ளைக்காரராப் வந்தபடியால், சேரன் செங்குட்டுவனுலும் சோழன் கரிகாலனுலும் அழிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய இருப்புக் கோட்டையை அழித்த வெற்றி துலங்கத் “தாங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட்செம்பியன்” எனக் கரிகாலன் புகழுப்பட்டிருக்கின்றன. இலங்கையின் பிற்கால சரித்திரமாகிய மகாவம்சத்தில் இன்னுராற் கட்டப்பட்டதெனக் கூறப்படாத இராட்சக் குளமென்னுங் கட்டுக்கரைக் குளத்தை அவர்களே உண்டாக்கி நீர்ப்பரசன வேலைக்கியைத்து வேளாண்மை செப்து வந்தார்கள் எனத் துணிதற்கு இடமுண்டு. இக்குளத்தால் தேங்கி வழிந்து பெருகிச் சென்று கடலுட்கலந்த நீர்க்காலாகிய பாலாவியே “வங்கம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட நன்னக்” ரின் துறைமுகமாகவும், மேலைத்தேச அபிய, கிரேக்க, எகிப்திய ரோமர்களின் கப்பல்கள் தங்குமிடாகவும் இருந்தது. ஆகையால் இந்நாகர் சாதியார் ஏனைய குடிகளிலும் நாகரிகத்தினும்,

வாழ்க்கையினும் மேம்பட்டுக் குடியோம்பிக் கோலோச்சி வேளாண்மை, வணிகம் முதலியவற்றில் உன்னதங்கீலையடைந்து செல்வர்களாய் வாழ்ந்து வந்தனரெனத் தெரிகிறது. (நாகர் + இகம்) நாகர்களுக்கும் உலகமென்பது உயர்க்கோர்மாட்டே யாதுவின் நாகர்களின் ஒழுக்கம் நாகரிகமாயிற்றென்ப.

நாகரிகம் என்னும் மொழி திருக்குறளில் கண்ணேட்டம் என்னும் அதிகாரம் பத்தாவது செப்பில் ஒரேயிடத்தும், நாலடியாரி லொரேயிடத்தும், நற்றினையிலும் வந்திருக்கிறது. நாகரிகம்-கண்ணேட்டம்-தாட்சண்ணியம். அநாகரிகம் புறநாகரிகம் என்னு மிரண்டில் கண்ணேட்டம் அநாகரி மெனப்படும்.

நாகரியெழுத்துக்களும் நாகருடைய எழுத்துக்களாகவே யிருக்கவேண்டும் நாகரிக மிக்கார் நாளடைவில் அவற்றையிழுந்து அநாகரிகராக மதிக்கப்பெறுதலும் உலக வியற்கை. அக்காலத்தே நாகர்மொழி இக்காலத்துப் போலவே பிறரும் அறிந்திருந்தனர். மணிமேகலையில் ஆதிரையின் கணவன் சாதுவன் கலமுர்ந்து செல்வழிக் காற்று வெற்றுண்டு கவிழ்ந்து அலமந்து கரை சேர்ந்தபோது

“நக்கசாரனர் நாகர்வாழ்மலைப் பக்கஞ்சார்ந்தவர்”

“நக்கசாரனர் நயமிலர் தோன்றி ஊனுடையில்வடம்புணவென்றெழுப்பலு மற்றவர் பாடை மயக்கறு மரயிற் கற்றனன்” (சாதுவன்)

நாகர்களுடைய குருமணிக் கையை வரையுமிடத்துக்

“கண்ணடு குழிசியுங் கழிமுடை நாற்றமும் வெள்ளென் புணங்கலும் விரவிய விருக்கையி வெண்கு(கரடி) தன்பினவோ டிருந்தது போலப் பெண்டுட னிருந்த பெற்றி நோக்கிப்

பாடையிற் பினித்தவன் பான்மைய ணகீக் கோடுயர் மானிழற் குளிர்ந்த வன்பின் ணீங்கு வந்த காரணமென்”

இவ்வாறு கூறி வினாவி “வெங்களுமு னும் வேண்டுவ கொடும்” என்றுக்குறினனென ணக் காணப்படுவது கொண்டு, நாகரிக மக்கள் வாழ்க்கையும் மொழுக்கமு மிள்தாமோ வென உள்ளற்கு மிடமுண்டேனும், “நக்கசாரனர் நாகர் வாழ்மலை” எனவொரு மலைப் பிரதேசம் சுட்டப்படுவதால், இக்காலத்தில் வடநாட்டுப் பார்ப்பனர் ஊனும் நறவும் உவங்குதொண்டும், வேறு முயர்குல மக்களென்போர் சிற்சில்விடங்களில் ஊனும் நறவும் உவங்குதொண்டும் அவையில்லாதாருடன் ஒருங்கெண்ணப்படுதல்போல, அக்காலத்தும் நக்கவாரத் தீவிலுள்ள நாகர் அவ்வாறிருந்திருக்கலாம். இதனை ஒன்றுல் உறுதிப்படுத்தலாம். மணிமேகலையில் “எண்து தன்பினவோ டிருந்ததுபோல” என ஆண்பெண் னிருவரையும் ஆண்கரடி பெண்கரடிக்கொப்பிட்டு இழித்துக் கூறியிருக்கின்றனர்.

பகீரதியாற்றில் நீராடவந்த உலூபி யென்னும் நாகசாதிமங்கையை அருச்சனன் கண்டு காழுற்றுப் பின்தொடர்ந்துசென்று மணஞ்செய்தான் என்னுமிடத்தே உலூபி யை விபாசபாரதம் வனப்பு மிக்க வனிதையாகவே வருணிக்கின்றது. வில்லிபாரதமும் அவ்வேறே,

“ஓஉங் கயல்விழி யாரி உலூபிப் பெயரவளோ டாடும் புனலிகட னின்றன ன தூராக மிகுஞ்தே நாடும் பிலவழி யேயவள் பின்சென்று உலத்தாண்டுங் கொடிமண மெய்தி னன் முகில்போலு னிறத்தான்”

எனக் கூறுகின்றது. அருச்சனன் கண்டு மயங்குதற்கு அவள் எத்தகைய பேரழகு பெற்றிருக்கவேண்டும். இதுவன்றியும்,

“நாகநாடு கடுக்கின் ரூஸ் பவன்
வாகை வேவேளன் வளைவனன் ரேவி
வாச மயிலை வியற்றுட் டோன் றிய
பீலிவளை”

என்னும் பேரழகியை மாவண்களியென் னும் சோழமன்னன்கண்டு மயங்கி மணந்து மகப்பேற்றைந்த வரலாறும், அம்மணிமே கலையிற்றுனே புகழ்ந்து கூறப்பட்டிருக்கின் நதாலென்க. நாககண்னியர் அழகும் அமைப்பும் ஆற்றலும் மிக்காரென்றே பழைய நால்கள் கூறும். இவர்க்கும் “ஙக்காசாரனர் நாகர் வாழ்மலை”ப் பக்கத்தார்க்கும் சாதி யோன்றெனினும் ஒழுங்கத்தாலும் திருத்தத்தாலும் பெரிதும் வேறுபாடுண்டென்க.

இத் தமிழ்த்துறையங்களையும் மந்தனைத் தையுமறியாத சில சிங்களச் சரித்திரகாரர், விஜயராஜன் இலங்கையில் வருகைக்குமுன் வனவேடர்கள்மாத்திரமே வசித்தார்களோன வும், அவனும் அவனுக்குப்பின் வடவிந்தியா விலிருந்துவந்த அவன் குலத்தவர்களுமே இலங்கையில் முதன்முதல் வேவாண்மை யையும், குளக்கட்டு வேலையையும், நீர்ப் பாய்ச்சல் ஒழுங்கையும், இரும்பின் பலனையும் காட்டிவைத்தார்களோனத் தவறுயே முதினிட்டார்கள்.

இக்காலத்தில் நாகர் என்றமைக்கப் பட்ட சாதியர் இலங்கையில்லாதுபோ னும் அவர்களுள் இருந்த சில பழக்கவழக்கங்கள் இல்லாமற் போகவில்லை. நாகருள் ஸிருந்த பல சகோதரர் ஒரு மனைவியைக் கொண்டு வாழ்ந்துவந்த வழக்கம் கண்டிச் சிங்களரிடமிருப்பதால் அவர்கள் அங்காகர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களே. விஜயராஜன் இலங்கைக்கு வந்தபின் அவன்குலத்தோர் இலங்கையிலிருந்த நாகவுக்பாருடன்கலங் துறவாடிக் கி. பி. டி-ம் நூற்றுண்வெரைக் கும் நாகன் திஸ்தன் என்னும் பெயருடன் அநுராதபுரத்திலிருந்து அரசாண்ட அரச

சந்ததிக்கு வித்தாயினரன்றியும், தென்னி லங்கையிலிருந்த இயக்கருடனும், தென்னிந் தியாலிலிருந்துவந்து பலமுறை இலங்கையைக்கலக்கி வெற்றிகொண்டு ஈண்டுவதிந்த தமிழருடனும் கலந்தே சிங்களர் என்னும் ஒரு புது நாமத்தைக்கொண்ட சாதியா ஞர்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நாக ராசதானி கதி ரைமலையென விளங்கிப் கந்தரோடையிலிருந்தது. கி. பி இரண்டாம் நூற்றுண்டிறு தியில் அங்குசென்ற சோழ மன்னனுக்கிய மாவண்களில் முன்கூறப்பட்ட பீலிவளையென்னும் நாககண்னிகையை விழைந்து பெற்ற பிள்ளையாகிய தொண்டைமான் இளங்கிரையனுக்கு முடிகுட்டித் தொண்டை மண்டலத்தை அரசாளக் கொடுத்தான். அவன் அவ்வாறே காஞ்சியைத் தலைகராகக் கொண்டு அரசாண்டுவருங்காலத்தில் தன்னுடைய தாய்ந்காடாகிய மணிபல்லவத்தின் பெயரை நிலைநாட்டுவதற்குத் தன் சூடுக்கும் சந்ததிக்கும் முறைமையாயுள்ள சோழ வற்பத்தியை நழுவிட்டாலும் நாகவுற்பத்தியை மறவாமல் பல்லவரென்னும் குலப் பெயரொன்றைச் சூட்டினான். பல்லவரென்னும் பெயர் பாரசியப் பாஹலவ குலத்தினர் எனச் சில மேலைத்தேச மேதாவிகள் கொண்டிருந்த எண்ணம் இற்றைக்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்னரே மறைந்தொழில் தாயிற்று. பல்லவம் என்னும் சொல் தளிர், துளிர் என்பதைக் குறிக்கும். பின்வந்த பல்லவ அரசர்கள் அக்கருத்தைலடைய “அங்கூர” வென்னும் சமஸ்கிருத பதத்தை விகுதியாகவுடைய “புத்தியங்கூர” “நாயங்கூர” “தரணங்கூர” “லலிதங்கூர” வென்னும் பட்டங்களையும் அக்கருத்தையை தமி மூழியாகிய “போத்து” என்பதை “இராயர்” “அரசர்” என்பதுடன் இணைத்துப் போத்து ராயர்-போத்தராயர் என்னும் பட்டத்தை

யும் வைத்துக்கொண்டனர். சோழநாட்டுக் குப் பிற்னாடுகளின்று திரைவழியாக வந்த வரைத் “திரையர்” என அழைக்கும் வழக்கம் இருந்து வந்தது. (திரை-கடல்) வங்காளத்திலிருந்து வந்தவர்களை வங்காளத் திரையரென்றும், பர்மாவிலிருந்து வந்தவர்களைக் கடராத் திரையரென்றும் (பர்மா-கடராம்) பேசப்படின், பல்லவத் திரையர் பல்லவ ராட்டினின்றும் வந்தவரெனல் தானே பெறப்படுமென்றே! மணிபல்லவத் தைத் தவிர வேறு பல்லவம் எனும் பெயர் கொண்டாடு யாண்டுளது? யாண்டுமில்லை. அன்றியும் பெரும்பானுற்றுப் படையில் “பல்வேற்றிரையற் படர்குவிராயின்;” என்னும் 37-ம் அடியின் முதற்சீரை ‘பல்லவத்’ தென மாற்றிக்கொண்டால் சிறந்த கருத்துக் கொடுப்பதுமன்றிப் பல்லவரின் உற்பத்தியையும் வருத்தமின்றி விளக்கிவைக்கும். பழைய தமிழ் வட்டெழுத்திலே ‘பலவைத்’ வென விருந்ததைப் பின் புதுத் தமிழ் எழுத்தில் ஏடுமூதியவர்கள் “பலவேற்” ரெனத் திரித்துவிட்டார்கள்போலும். (ஏது களில் மெய்க்குப் புள்ளிபோடுவதுமில்லை, 18-ம் நூற்றுண்டுவரை நெட்டுப்பிரைக்காட்டும் கொம்புகளை வித்தியாசப்படுத்தி எழுதுவதுமில்லை.) ஆகையால் சரித்திரக்குறிப்புகள் இன்னணம் இடம்பெறுதலால் மணிபல்லவத்து நாக கண்ணியின் புத்திரனுன் தொண்டமான் இன்திரையனின் சுந்ததியாரே பல்லவர் என்பது மிக்க வள்ளையுடன் உறுதிப்படும் பொருளாகும்.

இவ்விதமே நாகர் வேற்றுச் சாதியின் ராகியும் பிறருடன் கலந்தும் உருக்கரங்து சுட்டுக்கிடனற்றுத் திரிக்கொழிந்தனர். இவ்வாரைன் தனிச்சாதி மாறுபட்டுக் கலந்து இடைப்பிரட்டிருப்பது இலங்கையில் மாத்துறைமன்று. அது தேசவியற்கை. வங்காளத் திலுள்ள நாகர்கள் வங்காளிகளென்றும், மத்திய இந்தியாவிலுள்ளவர்கள் ஆந்திரர்களன்டரென்றும், தென்னுட்டார் தமிழ்

ரென்றும் இப்போது கூறப்பட்டனும், இவர்கள் ஒருவரோடொருவர் கலந்து மாறுபட்டமையைத் தேச சரித்திரம் அறியத்தருகின்றது. அதுபோல இலங்கையிலுள்ள வர்கள் மறுசாதியார்களுடன் கலந்து சிங்களராகி விட்டார்கள். சோழவரசனுகிய இரண்டாவது இராசஜாசனுக்குப் பின்னேர் தமிழ் ஆந்திரமென்னும் இரண்டு தேசங்கட்கும் அதிபதிகளாய் ஆட்சிபுரித்து வந்தாலத்தில், அவர்களிற்பலர் ஆந்திரதேசங்களிற்பிரதிநிதிகளாய் அமைய, அவ்வம்மிசத்தனக் வெலநாண்டுச் சோழர் போத்தப்பிச் சோழர் முதலிய பெயர்களுடன் ஆந்திரதேசப்பகுதிகளை ஆண்டு முடிவில் ஆந்திரர்களாகவே ஆனார்கள் என்னுஞ் சரித்திரப் பகுதி சரித்திரவுலகம் நன்கறிந்ததே.

மண்டினி ஞாலத்து மக்கட்குழுவினருள் இந்தோ, ஜிரோப்பியர், திராவிடர், மங்கோலியர், ஓளஸ்திரேலியர், நீகுரேவர் என்னும் பிரிவினருள் நாகர் எப்பிரிஷ் ஆட்பட்டவர், இப்பெயரை எவ்வாறு பெற்றார்கள் என்பனவாதிய ஆராய்தற்பாலன். இந்தியாவின் பல விடங்களிலும் இவர்கள் பரந்து செறிந்திருந்தபடியால் ஆரியராகிய இந்தோ, ஜிரோப்பியர் வருகைக்குமுன் இந்தியாவின் வடமேற்குக் கணவாய்க்களின் வழியாக துழைந்து திராவிடருடன் வந்த வர்களென்றும், இவர்களின் வழக்கங்களிற்கில் அக்கேடியர், எகிப்தியர் முதலியோரின் வழக்கங்களுடன் ஒப்புமை கொண்டிருந்தபடியால் பார்சியர், பலுக்கில்தான் வழியாக வந்தவர்களென்றும் சில ஜிரோப்பிய மேதாவிகளும், அஸ்லாம் வங்காளத்திலுள்ளவர்கள் மங்கோலியர் வகுப்பினரின் சிற்கில் தன்மைகளோடு ஒப்புமை பூண்டவர்களாயிருத்தலால் சீனப் பிரதேசங்களிலிருந்து இந்தியாவின் வடகிழக்குக் கணவாய்களால் வந்தவர்களென்று சில மேதா

விகநும் தத்தம் மனம்போனபடி வெளிற் ரூரை கூறி வெளிறராயினர்.

நாகசர்ப்பத்தை வணங்கிவந்தபடியாலும் தங்கள் தலைப்பாகைகளில் படம் விரித்த பாம்பினுடைய தலைபோல வரைமத்துக்கட்டி வந்தபடியாலும் நாகர் என்று அழைக்கப் பட்டார்களொன்பது கொள்கைகளில் முதலிடம் பெற்று வருகின்றது. முதற்சங்கத் திருந்த முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் இதற் கெடுத்துக்காட்டு. இற்றைக்கு 1000 வருடங்கட்டு முன்னே தீட்டப்பட்ட ஓலியங்களிலுள்ள சிற்பங்களிலும் அவர்களைப் பாம்புத்தலையும் மனிதவுடலும், மனிதர் தலையும் பாம்பினுடலுமாகத் தீட்டப்பட்டிருப்பதும், மகாபாரதத்தில் அவர்கள் பாதலத்திலும் பிலத்து வாரங்களிலும் வசித்தார்களொன்று எழுதப்பட்டிருப்பதும். அவர்கள் மனிதர்களால்லப் பாம்புகளேயென அக்காலத்து மனிதர் நினைப்பதற்கு அவர்கள் பூர்வீகம் எத்துணைச் சேம்மைக்கட்டபட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது சொல்லாமலேயமையும். நாகவொலி ஊர்ப்பேர்களிலும், மனிதர் பேர்களிலும், மரஞ் செடி பூக்கள் பேர்களிலும், தெய்வங்களின் பேர்களிலும் கேட்கப்படுவதும் பழமையைக்காட்டுங் குறிகளாகும். இராகு கேதுக்களொன்று மிருகோட்களும் மேலே கூறிய வாறு சர்ப்பவருவமும் மனிதவுருவமும் தலை உடலிடங்களை மாறிப் பெற்றிருப்பதும் அவற்றிற்குக் கிரகமண்டலத்தில் இடமில்லாதிருப்பதும் ஈண்டு சிந்திக்கற்பாலதாம். மேற்சொன்னபடி மாதோட்டத்தில் நாகர் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த பழமைக்கு ஆங்கு பிரபலமுற்றிருந்த கேதீச்சுரம் என்னுங்கோயில் மனிதவுடலும் மாசனைச் சென்னியுமையை கேதுவென்பவனால் உண்டாக்கப்பட்ட வரலாறுஞ் சிந்திக்கற்பாலதாம். மனிமேகலை எழுதப்பட்ட காலத்தில் நாகர் சர்ப்பங்களொன்ற ஐதிகம் இல்லாதிருந்தா

லும் மகாபாரதம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் வடவிந்தியாவிலும், மகாவம்சம் எழுதப்பட்டகாலத்தில் இலங்கையிலும் வேரூன்றிவிட்டதாகத் தெரிகிறது. சி. பி. 414 ல் இலங்கைக்கு வந்த சீனப்பிரயாணியாகிய பாஹி யன் என்பவரும் அவர்களைப் பாம்புகளேயென நம்பிவிட்டனர்

பண்ணகவணக்கம் நாகர்களிடத்து மாத்திரம் இருக்கவில்லை. 'இந்தியாவிலுள்ள தமிழரும் பிரசாதியாரும் எவ்வகைச் சர்ப்பத்தைக் கொண்டிரும் தெய்வத்தன்மையுள்ளதென நம்பியுள்ள நாகசர்ப்பத்தைக் கொல்ல ஒருப்பார். பல கோயில்களிலும் பொதுவிடங்களிலும் பால் பழங்கொடுத்துப் பக்தி செய்து பணிகின்றார்கள். திருக்காளத்தி யென்னும் திவ்வியதலத்தின் மூலமூர்த்தியும் நாகவுருவமே. மனிதனிலைக்குமேற்பட்ட வல்லமையுடைய பொருள் நாகமாய்ச் சஞ்சரிக்கின்றதென நம்பி நாகபாம்பின் உருவத்தை வணங்குகின்றார்கள். சந்ததியளிக்குஞ் தெய்வத்தன்மை நாகத்தினிடத்தே தங்கியிருப்பதாக இந்தியர் நம்பியிருக்கின்றார்கள். இதனைச் சோதிடதாலும் மிகவழுத்தமாக ஆதரிக்கின்றது. சிங்களவரும் நாகத்துக்கு அதிக மரியாதை செய்கின்றார்கள். தங்கள் வீடுகளில் நாகபாம்பு புகுமாயின், தம்மினத்தவர்களி லொருவர் தம்மீதுள்ள பற்றினால் அப்பிறப்பெடுத்து வந்து தம்மை அநுக்கரிக்கின்றதென நம்பி அதனோவச்செய்யாது ஒச்சிவிடுவார்கள். மலாயதீபகற்பத்துள்ள மகமதிய மதத்தைத் தழுவும் மலாயரும் நாகபாம்பினிடம் தெய்வத்தன்மைகுறித்து மரியாதைசெய்கின்றார்கள்.

இக்காலத்தில் நாகத்தை வணங்குவது அறியாமையின்பாற் பட்டதென ஒருவித கல்வியறிவு துணைசெய்யிலும், தொட்டிலிற் பழக்கம் சடுகாடுமட்டு மென்பதுபோல் இரத்தத்துடன் கலந்து பழக்கமாதவின் செல்ல நானுகின்றது. பாம்பு வணக்கம்

தெய்வவனாக்க மன்றெனத் தெளிதற்கு தெப்வததுடன் பாம்பு சம்பந்தமுற்றிருப்ப தால் பிரித்தறிவதற்கு மக்கள் இடர்ப்படு கின்றார்கள். தமிழின் கடவுளாகிய சிவ பெருமான் சர்ப்பாபரணராய்த் துலங்கு கின்றார் விநாயகரும்ப்படியே. திருமால் தமது படுக்கையையே பாம்பின்மீது வைத் துக்கொண்டார். முருகக் கடவுளின் வாகன மாகிய மாபிலின்காற்கீழ் நாகசர்ப்பம் காணப் படும். ஐம்புலன்களால் உண்டாகும் இச் சையைக் குறிப்பதே ஐந்தலையரவாகும். ஐந்துதலையுடைய நாகத்தைச் சிரமீதனின் திருந்தவர்கள் ‘ஐந்தவித்தார்’ எனப்பட்டார்கள். தமிழர்களே பல்லாயிர வாண்டுகட்கு முன் கடவுள், ஆன்டா, பாசம் என்பவையின் தன்மையையும், ஆன்மா பாசத்தை நீங்கிக் கடவுளையடையு நெறியையும் சித்தர் களால் அறிந்து அவ்வழி கடைப்பிடித் தொழுகி உயங்தோராவர். இக்கருத்துக்களை உள்ளறையாகக்கொண்டு மினிர்வதே சர்ப்ப சின்னமாகும். இச்சர்ப்பகின்னத்தின் தத்துவத்தை யீண்டு சிறிது விளக்குவாம்.

‘இன்னம்பிறப்பதற் கிடமென்னி ணிவ்வடல மிறவாதிருப்பலுத் தெழுமகீ யமிர்தொழுகு மதிமண்ட லத்திலுற என்னம்மை துண்டலீனி பால் பின்னம் பிறக்காது சேயென வளர்த்திடப் பேயேனை நல்கேண்டும் பிறவாத நெறியெனக் குண்டென்னினிம்மையே பேசுகர்ப்புரதீபம் மின்னும் படிக்கக்கண் டாகார வன்னைபால் வினையேனை யொப்புவித்து வீட்டுநெறி கூட்டிடுதல் மிகவுன் நிவையன்றி விவகார முண்டென்னிலோ தன்னாந்தனிச்சிறியன் ஆற்றிலேஞ்போற்றிவளர் சன்மார்க்க முத்திமுதலே சர்வபரி பூரண வகண்ட தத்துவமான சுச்சிதானாந்த சிவமே’

மேற்கண்ட தாயுமானவர் செப்பியுள் குண்டலீ சத்தியின் மகிழ்மையையும், அதனுற்

காயசித்தி பெற்றுப் பலகால முப்பயவும், அக்காலக் கிரமத்தில் எவ்வாறு இராசசேகரமாய் விளங்கு மென்பதையும் காண்பாம். குண்டலிசத்தியாவது யாது? அதுதேகத்தில் எங்குள்ளது? அது எவ்வாறு இத்தேகத்தைவார்க்கும்? அவ்வன்னைபால் நம்மைலுப்புவித்தலாவது யாது? என்பன இதனுட்பெறப்படுக் கருத்துக்களாம். நமது தேகத்திலுள்ள குண்டலி சத்தியிதுவென உருவகப்படுத்துவதுபோல், திருப்பாற் கடவுள்திருமாவின்சேஷனயனத்தையும் சிவபெருமானது நாகாபரணத்தையும் மேலோர் காட்டினர். நமது தேகத்திற்குப் பிரியாப்படுக்கைபோல், (திருமாவின்சேஷனயனம்போல்) பல்லாயிர முகங்கொண்டதோர் நல்லசர்ப்பம் நமதுடைர் கருவிகளை எப்பொழுதும் காத்துவருகின்றது இப்பாம்பு, இயற்கையிற்காணப்பட்ட பாம்புக்கு முரணுப் புமிக்கத் தையுண்டு விஷத்தைத் தராமல் விஷத்தையுண்டு அமிர்தத்தையுண்டு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கும். இதன்பணுமுடியில் ஜீவரத்தினம் நிலைக்கும். அதனால் உள்ளிருக்கும் ஆதாரமும் வெளியேகாணப்படும் பலகோடி யண்ட சராசர பஞ்சஷூத தத்துவ வண்மையும் நாதன ஒளிகளுடன் விளங்கும்.

இக்குண்டலீக்கு யாதொரு பின்னமும் நேராமல் ஒருவன் பாதுகாப்பானுயின், அது தாயுமானவர் கூறியபடி அவரைச் சேய்போல் பாதுகாக்கும்; இதுவேநள்ளாயிர்தாம் வள்ளலாய்த் தேகத்தை ஒவ்வொரு கூற்றிலும் வசப்படுத்துவது, டன் சர்வாண்டங்களையும் அடக்கும் பெருஞ் சத்தியையும் தரும். நமது தேகத்தில் தலையில் மூளையாய் நிரம்பி முதுகை ஊம்புவழியாய் ஒடி ஒவ்வொரு தசையிலுள்ள சென்று பரிசுவனர்ச்சி தருவதுடன் நீட்டல், வளைத்தல், மடக்கல் முதலிய செய்கைகளுக்கு ஆதாரமாய் நிற்கும் நரம்புக்கூட்டத்தின் வளிமை மொத்தமாய்ச்செலுத்

தும் ஆட்சியையே குண்டலி யென மேலோர் குறிப்பிட்டதாப் விளங்குகின் றது. வினைவாக அறியப்படும் செப்தொ மில்களின் ஆட்சியை நமது மூளையிலுள்ள பாகங்கள் ஒருகாலத்தில் பெற்றிருந்தன வென்றும், அதெதாழில்களின் வழக்கப்படி நடக்க ஆரம்பித்தால் நினைவின்றியேஇயங்க ஆரம்பித்தபோது மூளையின் பாகங்கள் முதுகின் வழி யிறங்கவும் ஜடத்தன்மையதிகரித்து ஒரு யந்திரம்போல (Automatic) தானே நடந்துகொள்ளுங் கருவி களாப் முடிந்தனவென்றும், வேண்டு மானால் மறுபடியும் அக்கருவிகளை அறி வக்கருவிகளாப் நாம் மாற்றலா மென்றும், உடற் கூற்றுச்சாஸ்திரிகள் கூறுகின்றார்கள். இந்திய யோசிஸ்வரர்களுக்கு இது சீறு விளையாட்டுக்களி லொன்று. எனவே அறிவின் சம்பந்தமற்று நினைப்பு யாது மின்றி இயங்கும் இயந்திரம்போன்ற நரம் புகள் ஒருகாலத்தில் மூளையின் பாகமாய் அறிவுடன் சம்பந்தப் பட்டதென்பது நிச்சயம். ஆகையால் நரம்புத்தத்துவமானது ஒரு பெருங் சர்ப்பம்போல் பணி முடிகளை மூளைப்பாகங்களாக அமையப்பெற்று அதன் மத்திய பகுதி முதுகெலும்பிலுள்ள மூளைநரம்பையும் (Spinal Chord) தேக முழுவதும் பரவியிருக்கும் நரம்பின் கிளைகள், அதன் பல்லாயிரம் வால்களாகவும் நின்று விளங்கும். யோகாப்பியாசிகள் மேற் கண்ட வால்களைத் தலையாகவும் தலையை வால்களாகவும் மாற்றி நிற்கும் போது, தலை கீழாக மாற்றப்பட்ட இக்குண்டலை யென்றும் பெரும்பாம்பு மிகவும் அகோரா காரமாய் தேகத்திலுள்ள விஷநீர் யாவற் றையும் சிவபெருமான் திருப்பாற் கடலிற் பிறந்த காளவிஷத்தை உண்டது போல உண்ணும். நமது தேகத்தில் தீவினைகளா கீய அசரர்களும் நல்வினைகளாகிய தேவார் களும் திருமாலும் வதிந்திருக்கிறார்களோன்பது வெளிப்படா. இத்தகமான பாற்

கடலை யோகாப்பியாசத்தால் குண்டலியைக் கொண்டு கடையுங்கால் முதலீல் விஷநீர் குண்டலை சத்தியால் உண்ணப்படுதலும் அமிர்தம் வெளியாகும். இப்பாம்பு விஷந் தின்று அமிர்தம் கக்கும் நாகபாம்பு என்று மேலோர் கூறுவர். இன்னும் இதன் விரிவை “யோகஞானது பவதிபிகை” “மோட்ச சாதான விளக்கம்” “விருத்திப் பிரபா கரம்” முதலிய பெருநால்களில் காணக.

“ஜம்பெருமா பூதங்கா னொருவீர் வேண்டிற்
ஞௌருவீர்வேண் மீண்டிவ் வெனியெல்லாம்
உம்பரமே யும்வசமே யாக்கவல்லீர்க்
கிள்லையே நுகர்போகம் யானேல் வானேர்
உம்பருமா யூதியுமா யுவகேழாகி

யொன்னாஞர் நல்லமர்தாம் என்னல் வானேர்
தம்பெருமா னய்நின்ற அரனைச் காண்பேன்

தடைப்படுவே ஞக்கருதித் தருகேன்மின்னே”

எனத் திருநாவுக்கரசு சவாமிகளும் திருவாஞர் திருத்தாண்டகத்தில் இதன் தத்து வத்தை அடக்கக் கூறியிருக்கின்றார்.

பாம்பானது அழகிலும் அசைவிலும் நூற்றுக்கணக்கான வடிவங்களைப் பெற்று உம் பாம்பென்னுமிமாரு பொருளாகவே அறியப்படுதல்போலச் சிருட்டிக்கப்பட்ட இச்சாரசங்களைல்லாம் வேறுவேறான அளவற்ற வடிவங்களையும் உருவங்களையும் திரியுகளையும் பெற்றிரும் ஒரு பொருளின் அனுத்துவ சக்தியின் சித்தாதல்போலப் பாம்பு அதற்கோர் சின்னமாயிற்று.

பாம்பு தனக்குரிய காலத்தில் தன தோலைக் கழற்றிப் புதிய வடிவத்தை எடுப்பதுபோல் இவ்வுலகமும் உடமட்புகளும் அழிந்து புதிய தனுக்களையடைகின்றன. புத்துடலையடைந்த பாம்பு முன்னுருவில் வேறுகாததுபோல், எவ்வளவு தோற்றக் கேடுகளுட்பட்டும் பின்னுண்டாகும் சிருட்டியைப்பெறும் ஆன்மாவும் முன்னைய ஆன்மாவகவேயிருத்தற்குப் பாம்பு உவமிக்கப் படுவதாயிற்று. பாம்பினது கழறுங் தோற்

நுக்கும் புதிய தோலுக்குமிடையேயுள்ள ஒற்றுமைப்பகுதிபோலவே ஆன்மாவுக் குள்ள பஞ்சகோசவமைப்பும் உளதாகும். (பஞ்ச = ஐங்கு, கோசம் = கூடு). அவை அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் எனப்படும். இதனால் ஆன்மா நித்தியமானதும் அதிவற்றதுமாகும்.

“ மருவானந்தம் விஞ்ஞானம்
மனோபிராண னன்னமயம்
உருவாந்தன்மை யுண்டாய்மு
தென்றுக்கொன்று சூக்குமமாய்
வருமாமன்ன மயம்பற்றி
மாயைமுதற் காரணமாகும்
அருவாமான்மா வைக்கோசத்
தார்ப்புண்டவற்றி எகம்புறமாம் ”

எனவரும் சிவஞானசித்தியார் 213 முதல் மூன்று செய்யுட்கள் கொண்டு இவ்வித்தை ஸின் இலக்கணம் அறியலாம்.

கை கால் முதலிய உறுப்புக்களின் உதவியின்றித் தானேயசையக்கூடிய வல்ல மையுள்ள ஆம்புபோலச் சிருட்டி சக்தியும் முழுவுலகத்தையுமோ அன்றித் தனிப் பொருளையோ அதன் இயைபுதோன்றிய காலங்களிலொல்லாம் உண்டாக்குஞ் சக்தி யுடையது. இச்சக்தியின் சின்னமே பாம்பு. இவ்வித அறிய தத்துவப் பகுதிகளுக்கெல்லாம் இதரேதரவுவமையாய்ப் பாம்பு இருத் தலால், தமிழ் அதனை வழிபாடுசெய்தனர். தலைப்பாகையில் வைத்துக்கட்டினர். சுவா யிக்கு ஆபரணமாக்கினர். சுடையாக்கினர், தீபமாக்கினர், படுக்கையாக்கினர், பிறவெல் லராமாக்கினர், கோயில்மூர்த்தியுமாக்கினர். இச்சின்னங்களையணிந்த தமிழ் மக்களில் ஒருபகுதியாரையே நாகர் எனப் பிற்காலத்

12-ம் பக்கத்தின் 2-ம் பக்கத்தியின் கஷ்டசி வரி யில் ‘கழறுங் தோற்’ என்றிருப்பதை ‘கழற்றுங் தோ’ என்று திருத்திக்கொள்க.

4

தார் அமைத்தனர். அக்கருத்தைக்கொண்டு அரவாளர் எனவும் அழைக்கப்பட்டார்கள். தமிழர் என்னும் பெயர் அதிகம் நாகரிக மடைந்து தமிழ்மொழியை வளர்த்த தறிய ருக்கே உரிமையாக வழக்க, திராவிடவகுப் பைச்சேர்ந்த மொழிநிரம்பாத பிறசாதியா ருக்கு நாகர், அரவாளர், தெலுங்கர், கண்டர் என்று வழங்கப்பட்டது. அரவாளர் வசித்த இடமே அருவாவடதலை எனப் படும். “ஆந்திரர் தமிழரை அரவர் என்றும் அவர் மொழியை அரவம் என்றும் வழங்கி னர்” என்பர். ஸ்ரீ மு. ராகவ ஜயங்கார் அவர்கள் கலிங்கத்துப் பரணியில் “அருவர் அருவரெனவிறைஞினர்” என்னுங் தொடரில் அருவரென வந்துளதையுங் காட்டினர். அரவர் அருவர் என்ற இருமொழியும் பயின்று வந்திருத்தலால் இரண்டும் ஒருபொருளையே குறித்துளதாதல் வேண்டும். 300 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட அகராதி நிகண்டு தூலார் “அரவரென்பது தமிழராகும்” எனக் கூறிப் போயினர்.

இந்தியாவிலே தமிழர்களையும் ஏனைய திராவிடர்களையுந்தவிர, பழைய எகிப்தியர் களுக்குள்ளே பாம்பு வணக்கம் மிகவும் வேறுஞ்றி யிருந்தது. தங்கள் தெய்வப் பிறப்பைப் பிரகாசிப்பிக்க அரசர்கள் பாம்பு ருவத்தைத் தலையிலே அணிந்து வந்தார்கள். அவர்களுடைய கோயில்களிலும், கோபுரங்களிலும், கல்லறைகளிலும், தூண்களிலும் எவ்விடம் திரும்பினாலும் பாம்புச் சித்திரங்களும் உருவங்களுமாகவே யிருக்கும். அவர்களும் ஆன்மா நித்தியமானதென்றும், பல பிறப்புக்களை யெடுத்தாலும் முடிவிலே கடவுளைச் சேருந்தன மையுடைய தென்றும் நம்பிக்கை யுடைய வர்கள். அவர்களுள்ளும் முற்காலத்திலே தமழருள்ளிருந்த சித்தர்களைப்போல் பரகாயப் பிரவேசம், ஆகாயகமன்ம் முதலாம் பல பல சித்துக்களை யியற்றும் யோகநாதர்

கரும் இருந்தனர். இவ்வெகிப்தியருக்குந் திராவிடருக்குமிருந்த ஒற்றுமைக்கு இவை களாரு காரணமாகும். இவ்வொற்றுமைக் காரணத்தைக் கொண்டு திராவிடர் மத்திய தாணக்டலை (*Mediterranean*) மடுத்த மக்கட் குழுவினருட் சேர்ந்தவர்களை மேலைத்தேச மேதாவிகள் எழுதிவந்தது மன்றி, இக்காலத்தில் அவர்களுட் சிலர் திராவிடம் (*Dravidian*) என்னும் பத வழக்கை ஒருங்கோபகற்றி, மத்தித்தரைக் கடற் குழுவினர் (*Mediterranean Race*) என்னுங் தொடர் மொழியையே வழங்கி வருகின்றனர். இவ்வறைகுறை எழுத்துகளுக்குப் புரதான காலத்தில் தமிழர் வசித்த விடமும், அவர்களின் புரதான சீர் திருத்தமும், சிலப்பண்பும், கண்டங்களின் இயல்பும் இருந்தவித்த்தை அதுசரி

யாத்தால் நேர்ந்த தவசிரணக் கூறுவதில் குற்றமொன்று மில்லை. ஒரு காலத்தில், அதாவது, 10,000, 15,000 வருடங்களுக்குமுன் எகிப்தியர், சுமேரியர், அக்கேடியர், பாரிலோனியர், எபிரேயர் முதலிய சாதியாரும் தமிழரும் மற்றுங் திராவிட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒருதேசத்திலே அதாவது ஒள்ளுத்திரேவியா துவக்காரி ஆபிரிக்கா கரைவரை பரந்திருந்த ‘ஸெலமுரியா’ வென்னும் விரிந்தகண்டமொன்றில் வசித்தவர்க் களைப்பதும் பல முறையும் கேரிட்ட கடற் கோளினால் நிலம் கடலுட் புகவே எஞ்சிய தேசங்களிலிருந்தவர்கள் தங்கள் முந்திய நாகரிகத்துக்கேற்ற பழக்க வழக்கங்களுடன் தத்த மளவில் வேறுவேறு வித்தியாசமான நாகரிகத்தில் தழைத்து வந்தார்களை நூற்று தீர்மானிக்க இடமுண்டு.

விடுகவிகள்

—ஓஃபா—

1. கருணையின்றி மனிதருளம் கருங்கல் லான காரணத்தி னல்வந்த கஷ்டங் தன்னை வருணையால் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தின் வந்தவிலை வென்றுலகில் வழுத்து வாரேல் பொருளையெலாம் இறந்தவர்கள் யாவ ரேஞும் பொக்கணமாய்க் கட்டியெடுத் தோடி னாரோ? இருளைஷி என்பவர்முன் பேச்சு முண்டோ? ஏழையுரை அம்பலத்தி லேறு மேயோ?
2. ஏகாந்தம் யாவருக்கும் இசைய மாட்டா தெங்கானும் கூடியே வாழ வேண்டும் சாகாத வரம்பெற்று ரெவரு மில்லைத் தளர்ந்தவரைத் தாங்குவதே தரும மாகும் ஆகாய மளவுயர்ந்து வளர்ந்து சின்ற அரண்மணையு மரைநொடியி லழியு மென்று பிகாரால் குவெற்றிருவா லறியா ரிந்தப் பேருலக்கற் பின்னெதனை லறிவா ரையா? —‘ஆண்டான் கவ்ராயன்’

மடல்

ஸ்ரீ ராமநாத சமஸ்தான வித்துவான்
சாவகச்சேரி, திரு. ச. பொன்னம்பலபிள்ளை அவர்கள்

நோசை வெண்பா

துங்கமுளோர் தம்முருவுந் தொல்புகழுங் காட்டுதலாற்
றங்கு நிறம்வாசஞ் சாருதலாற்—செங்கமலப
போது மடலும் புகலீழு நேசரியித்
தாது மடலுஞ் சரி.

மடல்—இதழ் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். “பூவினுக் கருங்கலம் போங்கு தாமரை” எனவும் ! “விரையிடம்! கொரும் போதினுண் மிக்க பங்கயம் போல்” எனவும் “பூவெனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே” எனவும், “பூவுக்குட் டாமரையே பொன்னுக்குட்சாம்பூதனம் தேவர்க்குட் டிருமால்” எனவும் வரும் தொல்லாசிரியர்களாகிய மேதாவியர்களின் திருவாக்கின்படி பூ! பூ! என்று விதந்தெடுத்துச் சொல்லப்ப படுவதும், இலக்குமி தேவி க்கு வாசமாக விருப்பதும் ஒழுந்தமல்களுக் கெல்லாம் தாமே அனிகலமாக விருப்பதும், பண்டரீக மென்னும் பெயர்த்தாய்ச் சிறப்

பித்துச் சொல்லப்படுவதும், ஆகம அனவையன்றிப் பிரத்தியக்ஷி அளவைபானும் அளந்தறியத் தக்கதும் இச்செந்தாமரைப் பூவேயாம்.

[வித்துவான், ச. பொன்னம்பலபிள்ளை]

ஓரு தடாகத் தின்கள் இப்பூச்சுக்கள் விகசிதப்பட்டிருக்கவில் தூரத்தே நின்று நோக்குவோரின்கணக்கௌடியும் உள்ளங்களௌடியும் கவரும் காட்சியை உடையது மன்றி, பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கும் தெய்விகமான நறுமணத்தால் ஆரோக்கியமான சுகத்தை மும் களிப்பையும் கொடுக்கின்றது. இப்பூவின்கள் திருமகளையன்றி எல்லாத் தேவர்களும் கொடுக்கின்றது. இத்துணைச் சிறப்புக்களா

ஞடைய சகலமும் இருக்கின்ற தென்பது பிரத்தியக்ஷம். இத்துணைச் சிறப்புக்களா

னமெந்து வெறுப்பின்றி எல்லாரானும் எடுத்து மோந்துகொள்ளப்படும் இந்தச் செந்தாமரைப் பூவின் மடலும்;-

காலஞ்சென் றவர்களும் தற்கால மிருப்பரவர்களுமாகிய நாவலர்கள் புலவர்கள் வித்துவான்கள் பண்டிதர்களும், நாடுகளுக்கு இன்றியமைபா உபகாரிகளாகியும் கலைகளுானங்களில் வல்லுநராகியுமின்ஸ உயர்தர உத்தியோகத்தர்களும், குடிப்பிறப்பினும் செல்வத்தினும் ஈகையினும் கிர்த்தியினும் உயர்ந்தோர்களுமாகிய விண்ணஞானன் “தோன்றிற் புகழூடு தோன்றுக” என்னும் நாயனார் திருவாய்மொழிக் கிலக்காகத் தோன்றிய பெரியார்களின் கலைமகள் விலாசமும், ராசலக்குமி தனலக்குமிகளின் விலாசமான நகையமர்ந்த வதனங்களையும் மதன்போலும் வனப்பமைந்த ரூபப்படங்களையும், அவர் தத்தம் இகழுடம்பழியும் பெற்றித் தென்று கருதி என்றைக்கும் அழியாமல் நிற்றற்பொருட்டு நாட்டிய புகழுடம்பாகிய சீர்த்திகளையும் அமைத்து, பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டாத காட்சிகளையும் மனக்கவர்க்கிளையும் சொண்டு காட்டும் இந்த ஆண்டுமெடலும் தம்முளோக்குமென்க.

இதனாற் பெற்றபாலதான பயன்யாதோ எனின், மேற்காட்டிய பெரியார்களின் ரூபப்படங்களையும் கிர்த்திகளையும் அவர்தம் கட்டுரைகளையும் அடிக்கடி நோக்கி நோக்கிக் களிகூர்ந்து, கட்டுரைத்தல், வியபிசா

ரஞ்சிசய்தல், வஞ்சித்தல், ஆழுக்காறடைதல் என் றித்தகைய இம்மையில் வறுமைக்கும் மறுமையில் நரகத்துக்கும் ஏதுவான இதி தொழில்களிலே பிரவேகியாமல், இதுபோலவே ரூபப் படங்களையும் சீர்த்திகளையும் எத்திசையினும் வசிக்கும் பேரறிஞராகியதக்கோர்கள் பலருமறியச் செய்வதும் இருமைப் பயன்களைப் பெறுவதும் ஆகிய அரிதிற் கிடைத்த இம் மானுடப் பிறவியால் பெற்றபாலதான பயனைப் பெறுவதற்கு ஒரு ஞாபகசின்னமாக இருக்குமென்பதேயாம்.

இலங்கை இந்தியா முதலிய தமிழ்நாடுக் கோறும் அவரவர் மனைக்கோறும் சென்று சென்று ஆவசியகம் அறியவேண்டுமெனக்காத்திருக்கும் விஷயங்களையும், மற்றும் விஷயங்களையும் குறித்த குறித்த காலங்களிற் தெரிவிப்பதுமன்றி, தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கும், உமி என்பது உமிழ் என்முகரை எழுத்து பேறு பெற்றுங்கு தமிழ் என்முகரை எழுத்துப் பேறு பெற்று நிற்கும் சொல்லுக்கும் முறையே வரும் பொருள்களான இரிமை ஒப்பிலாதது என்பவற்றிற்கு இலக்கியமான பாஷஷநடைச் சிறப்பையும் தம்முட்கொண்டு வெளியீடு செய்யப்பட்டு வருகின்ற இந்த, இலங்கைச் சிங்கமென்னும் எங்கள் பெரியாரின் பெயரை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் ‘ஆழகேரி’ என்றைக்கும் மேலோங்கி நெடி துகாலம் வாழ்வதாக!

விநோதம்

ஓருவர் :-ஸார்! என்னுடைய எல்டார் பிரதருக்கு டே-ஆர்-திரி-டேஸாக சுற்று டீவர் கண்டு நிரம்பவும் ஸப்பர் செப்கிறூர். அதற்காக யாப்பினே ஸர்ஜீனைக்கொண்டு மீரீட் மென்டு செப்து சுற்று கியூர். ஆனாலும் இன்னும் போர்-ஆர்-ஸாவ் டேஸில் பெற்றராகும்போ விருக்குது.

மற்றவர் :-நானும் ஆப்படியே எக்ஸ்பிரெட் செய்கிறேன்.

செ. சோ.

நாமகள் தசாங்கம்

நவாலியூர், திரு. க. சோமசுந்தரப்புவர் அவர்கள்

- நாடு :** செந்தார்ப் பசங்கினியே! தென்பாற் குறுமுனியீ
நந்தாத் தமிழரசி நாடுரையாய்—வந்தேறி
மங்குறவழ் வேங்கடமும் வான்குமரி யாறுமிடைத்
தங்குதமிழ் நன்னடு தான்.
- மலை :** அம்பொற் பசங்கினியே! யன்றிளங்கோ வாய்ந்தனித்த
செம்பொற் சிலம்பி சிலம்புரையாய்—உம்பரெலாம்
வந்துலவு மின்துலவு வண்டுலவு தண்டலீசுழ்
வந்துலவு தென்பொதிய மாம்.
- ஆறு :** அம்பா லீனயமொழி யஞ்சுகமே! செஞ்சொலருள்
ஐம்பா லழகிதமிழ் ஆறுரையாய்—நம்பாதார்
ஸட்டிச் செழுங்கழுவி லேறவேதி ரேறிவரும்
எட்டிற் சுமந்தவைகை யாறு.
- ஊர் :** தாமப் பசங்கினியே! சங்கத் தலையிருத்தி
ஊமைக் குரைதெரித்தா ஞாருரையாய்—தூமமலி
மேன்மாடத் தும்பர் விதுப்பழித்த நெற்றியர்வாழ்
நான்மாடக் கூடல் நகர்.
- முரசு :** வண்டாடுஞ் சோலீ மரகதமே! வானவருங்
கொண்டாடுஞ் செல்விபறை கூறிடுவாய்—பண்டே
வழுத்து மியலிசை நாடகமு மாகப்
பழுத்ததமிழ் மூன்றும் பறை.
- கோடி :** முன்னம் பசங்கினியே! மூட்டுமறைப் பூட்டவிழுத்த
பொன்னங் கொடிக்குக் கொடிபுகலாய்—பின்னமிலா
வன்னக் கொடிபிடத்தான் வேதண்ட மட்டுமுயர்
அன்னக் கொடியென் றறி.
- மாலை :** தண்டலீயில் வாழுமிளங் தத்தாய்! தமிழரசி
கொண்டணியும் மாலையொன்று கூறிடுவாய்—தொண்டருள
மாமாலீ நீக்கி மணிமாலீ யீந்தருஞும்
பாமாலீ யென்றே பகர்.
- யானை :** தேனேறு செஞ்சொற் சிறுகினியே! செப்யதமிழ்
மானேறு பட்டத்து வாரணமென்—ஞானக்
கலைபடு கடாக்களிறுங் கௌசிகனுர் தந்த
மலைபடு கடாக்களிறும் மற்று.
- துத்தை :** சோலைப் பசங்கினியே! சோல்லின் கிழுத்திதிரு
மாலைப் பரிமா வகுத்துரையாய்—மேலை
வரிபாடு மன்பர் வகையாய் வகுத்த
பரிபாட லாடற் பரி.
- செங்கோல்:** வானகம் போல் நாசி மரகதமே! வாய்த்தமொழி
தேனகம்போற் றித்திப்பாள் செங்கோலென்—மானமுடன்
பல்காப் பியரும் பணிந்துதலை மேற்கூடும்
தொல்காப் பியமெனவே சொல்.

அருள்வேட்டல்

உமாக்காயத்தின் பாடல்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டவை

[புத்தேரி, திரு. தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை அவர்கள்]

- 1 எல்லாம் வலியாய் நின்வலிதான்
எங்கும் வெளியாய் வேலோயிலே
கல்லா றறியா நாஸ்திகரும்
நம்பி உணியே நாடிடுவர்
வில்லார் கதிரோன் விண்ணின்று
விளங்கி ஒளியைப் பொழிகையிலே
பொல்லா வாவல் இருள்ளோக்கிப்
போக வழிதான் கண்டிடுமோ?
- 2 “யாரும் சிறியர் யான்பெரியன்
எதிலுஞ் சிறந்த தென்னலமாம்
பாரி லெனக்கீ டில்லை”எனப்
பயனில் மொழிகள் பகர்வதுமென்?
சேரு மூலகப் பொருளையலாம்
தெரிய நோக்கித் தனிநோக்காச்
சிரி எமைந்த கண்மணியின்
செயலை நோக்கித் தெளிவிரே.
- 3 யானும் நீயும் இறந்தபின்னும்
இராஜ ராஜன் பட்டபின்னும்
ஊன மின்றி யிவ்வுலகம்
ஊழி ஊழி நின்றிமால்
குனக் கிழவி ஒருசிறுகல்
குனிந்து வீசி ஏறியிலதை
மானக் கடலும் மந்தரமா
மலையென் ரெண்ணி மலைந்திடுமோ?
- 4 ஜயோ! அறியா மாளிடரே!
ஆசைப் பேயின் அடிமைகளே!
எய்யா தென்றும் விண்ணோக்கி
இரங்கி யழுது நிற்பதுமேன்?
மெய்யாய் அன்று படைத்தாவன்
மெலியா தும்மைக் காவானே?
கையால் மரத்தை நட்டவர்கள்
சருத்தாய் நீரும் வாராரோ?
- 5 மாணை வளர்த்த கையாலே
வஞ்சப் புழியும் வளர்த்திந்தக்
கானில் வேட்டை கானுமைவர்
கருளை யுடையர் ஆவாரோ?
ஞானக் கண்ணின் பார்வையிலே
நன்மை தீமை மாறிடுமோ?
தெனைப் பொழியும் சொல்லாய்ச்
தெரிந்து கூற வேண்டுவனே.
- 6 வழியிற் குண்டு குழிவெட்டி
வலையும் கட்டி யானுமதில்
விழவோர் விதியும் அங்காளே
விதித்து வைத்தென் கேடெல்லாம்
அழியாப் பாவ மதனுலே
ஆகும் விளாவென் றறைவதுமென?
தெளியா துலகி லையேயோ
திகைத்தென் னாலும் நின்றேனே.
- 7 வையபம் பழையசாலைஅதன்
வாயில் இரவு பகலேயாம்
மெய்யின் இங்கு கொலுவிருந்து
விதித்த காலம் அரசாண்டு
செய்ய மனிமா முடிவீழுச்
சென்ற மன்ன ரெண்ணிலரால்
ஜய! இதனை உள்ளத்தில்
ஆங்கந்து காணல் அறிவாமே.
- 8 கொற்ற மன்னர் முடிசூடிக்
கொலு விலமர்ந்த திருக்கோயில்
முற்றுங் கூகை ஆங்கதையொடு
முதுபேய் வாழும் காடாமே;
வெற்றி வில்லைக் கையேந்து
வேடன் தலையை வீரேடு
பற்றி நரிக் ளிமுப்பதையும்
பாரிற் கண்ணுற் பார்ப்போமே.
- 9 துயர மடர்ந்து வளர்ந்துன்னைச்
சுற்றி வளையும் வேலோயிலே
முயலும் முயற்சி யின்றியொரு
மூலை தேடி யிருப்பதுமென?
அயலி லுள்ளார் படும்பாடும்
அழகன் ஸீரும் கண்ணுனது
மயலை முற்றும் மாற்றுவையே
மனதை நன்றூய்த் தேற்றுவையே.
- 10 நலஞ்செய் பண்ணீர் நாடியொரு
நந்த வனத்தை நான்னடந்தேன்
உலர்ந்து வெந்து கரிந்தங்கோர்
உரோஜா நின்ற நிலைகண்டு
‘கலந்த நோயும் யா’ தென்றேன்
காதில் மெல்ல யான்முன்னம்
மலர்ந்த முகமாய் விளையாடி
வாழ்ந்த இடமீ தென்றதம்மா.

வண்டல்கள்மேல் அமர்ந்திருப்போர்

சங். டக்றர் ஐசக் தம்பையா அவர்கள்

புதர் பூர்வகாலத்திலும் தற்காலத்திலும் திராட்சை தோட்டங்கள் உடையவர்களாயிருந்திருக்கிறார்கள். திராட்சைப் பழக்காலத்தில் பழங்களைப்பறித்து ஓர் கல்யங்கிரத்துக்குள் அவைகளைப்போட்டு, மேலே கற்களை வைத்து அந்தக்கற்களை காலால் மிதித்து ஓர் இனியசாற்றை வருவிப்பிப்பார்கள். அந்தச்சாறு யந்திரத்திலிருந்து ஒரு குழாய் வழியாய் ஓர் பாத்திரத்துக்குள் சேர்க்கப்படும். அந்தப் பாத்திரத்திலிருந்து வேறொரு பாத்திரத்துக்குள் அதைவார்த்து குறிக்கப்பட்ட நேரம் வரைக்கும் அப்பாத்திரத்திலேயே அந்தப் பதார்த்தத்தை விட்டு விடுவார்கள். நியமிக்கப்பட்ட நேரத்திலே அந்தப்பாத்திரத்துக்குள் பார்த்தால் ஓர் தெளிந்த சிவந்த வாசமும் நற்சவையுமுள்ள இரசம் துலாம்பரமாகத் தெரியும். அந்த தெளிந்த இரசத்தை வேறொரு பாத்திரத்துக்குள் விட்டு உபயோகப்படுத்திக் கொள்வார்கள். அதுதான் திராட்சை ரசம். ஆனாலும் சில யூதர் கவலையீனமாக ரசம் தெளிந்த பிற்பாடு அதை மண்டியின்மேல் அமர்ந்திருக்கவிட்டுவார்கள். அப்படி விடப்பட்ட ரசம் சவையற்று உபயோகத்திற்கு அதிகம் உதவாததாயிருக்கும். யூதஞானிகள் பாத்திரத்திலிருந்து பாத்திரத்துக்கு மாறப்படாமல் வண்டல்கள் மேல் அமர்ந்திருக்கிற சனங்களைப்பற்றி தங்கள் நால்களிலே குறையாகக் கூறுகிறார்கள்.

2. வண்டல்கள்மேல் அமர்ந்திருக்கிற சனங்கள் துஷ்டர்கள் அல்ல; ஞாயப்பிரமாணத்தை மீறினவர்கள் அல்ல; துன் மார்க்கர் அல்ல. அவர்கள் யார்? அவர்கள் தேசத்திலே மரியாதையாய்ச் சீவிக்கிற மனிதர். அவர்களில் அப்போன்னகுறை? அவர்கள் பழைய திருத்தமில்லாத நிலை

மையிலே தரித்திருக்கிறவர்கள். எவ்வளவு நன்மையான புதுக்காரிய மிருந்தாலும், அதை அவர்கள் அங்கீகரித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். வண்டல்கள் மேல் அமர்ந்திருப்பதே அவர்களுடைய முக்கிய பெலவீ னம். ஓர் சாதியார் மறுசனங்களோடே கலந்து சேர்ந்து நடவாமல் இருந்ததைப் பற்றி ஓர் யூத ஆக்கியோன் சொல்லுங் றது என்ன வென்றால் “இவர்கள் ஒரு பாத்திரத்திலிருந்து மறுபாத்திரத்துக்குள் வார்க்கப்படாமல் வண்டல்கள் மேல் அமர்ந்திருக்கிற திராட்சை ரசம்போல் சவையற்று இனிமையற்று இருக்கிறார்கள்”. அப்படிப் பட்ட சனம் ஓரிடத்திலே ஒரு ஊரிலே ஒரே பழக்கம் உடையவர்களாய் சீவிக்கிற தைப் பார்க்கினும், சிறையிருப்புக்குள் போகிறது பிறதேச அனுபவத்தைக்கொடுக்கக்கூடுமென்று ஒரு நாளிலே கூறுகிறார்.

3. நமது தேசத்தினும் வண்டல்கள் மேல் அமர்ந்திருப்போர் உண்டு. பழைய தெல்லாம் நல்லெதன்றும் புதியதெல்லாம் தீயதென்றும் இவர்கள் சொல்லுவார்கள். பழைய பழக்கங்கள் பழய வழங்கங்கள் அலங்காரமானவைகளும் நன்மைக் கேதுவானவைகளும் சிலதுண்டு. ஆனால் பழைய தெல்லாம் நன்மைக்குமேல் ஏறிச்செல்வதுக்கும் ஏதுவாயிருக்கின்றன வென்று சொல்வது அரிது. அதுபோலவே புதிதானகாரியங்கள் புதிதான மாதிரிகள் எல்லாம் நன்மைக்கும் மேல் ஏறிச் செல்வதற்கும் ஏதுவாயிருக்கின்றன வென்று சொல்வதும் அரிது. ஆகையால் நன்மையான பழையதை விடாமலும் தீமையான புதியதைத்தேடாமலும் இருக்கும் மத்தியசமரச நிலமை சற்குணத்துக்கும் சன்மார்க்கத்துக்கும் சனச்செல்லாக்குக்கும் உபயோகமாயிருக்கும்.

சழகேசரி வாழ்த்துப் பாக்கள்

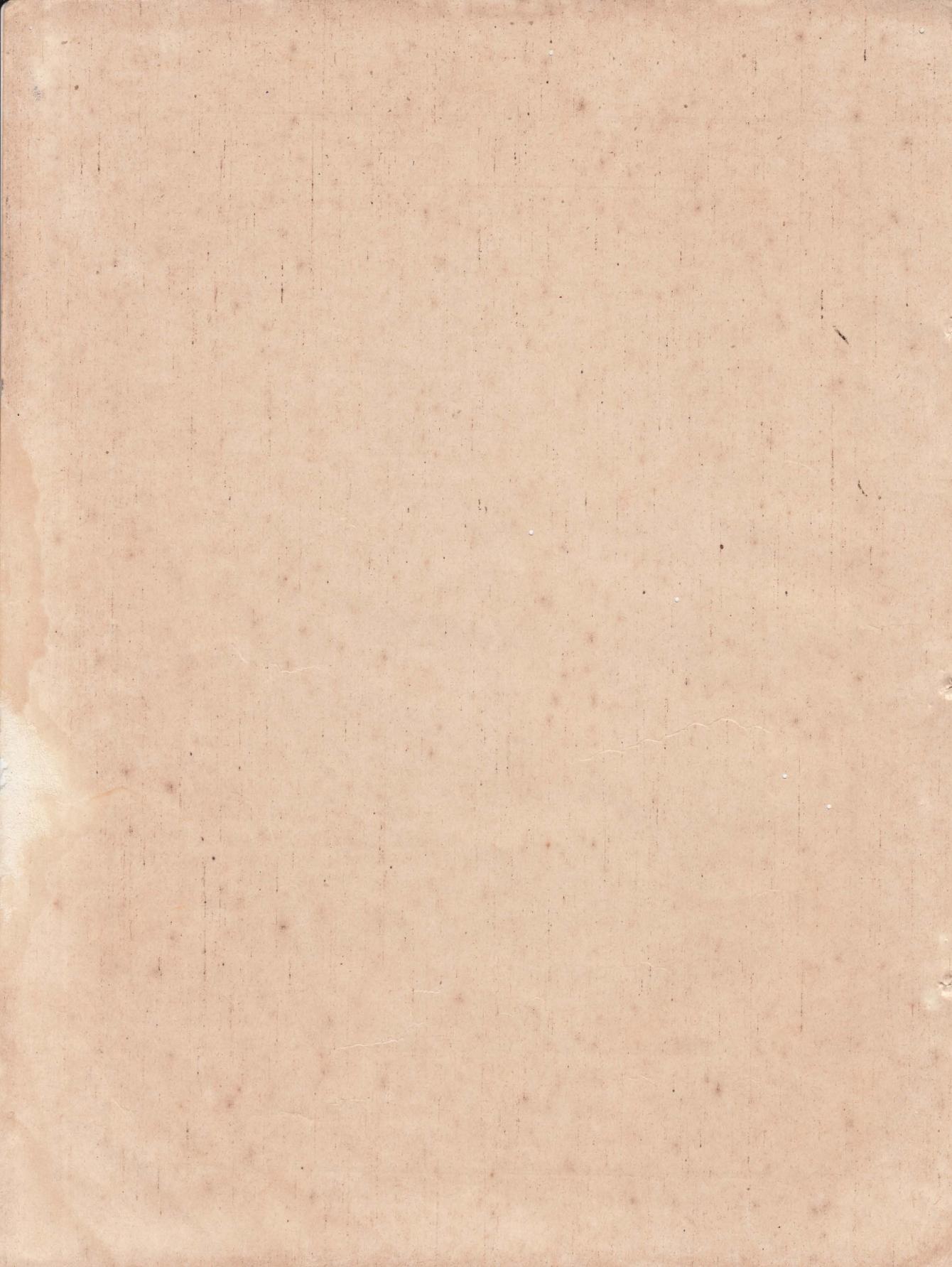
மானியாய், திரு. நா. சுவாமிநாதன் அவர்கள்

1. கைத்தலத்தின் கவளமென்த் தமிழுட் கொண்ட
கணேசகுரு திருக்கடைக்கண் நோக்கம் செய்ய
வித்தகரின் இயற்றமிழும், இசையின் மேன்மை
விளக்குபல பாக்கனும், மற் றங்கு மேடைச்
சித்திரஞ்செய் நாடகமும், ஆழி சூழ்ந்த
செகம்புரக்கு மரசியல்வா தழும், மார்க் கத்து
மெத்தியங்ற் சித்தாங்க வரையு மிண்டி
வெளியில்வரு “மீழகே சரி”யே! வாழ்க.
2. கந்தமுயர் சந்தனத்தின் பொதிய மீது
கடவுள்முனி யாய்ந்து மொழி யுதவிப் போக
முந்துமிய விசையொடுநா டகமாய்க் கூறும்
முத்தமிழிற் றினோத்துமக்கள் களிப்பி னட
அந்தமில்சீர்க் கலைபரப்பி ஈழ நாட்டின்
அருந்தவத்த ரறிஞர்பல ராசி கூறப்
பந்தமகற் றிடுமொரு “கே சரி”யென் நேத்தும்
பத்திரிகை நாற்றிசையும் பரந்து வாழ்க.
3. காரதூர்ந்து நீர்ப்பெருக்கித் தென்றல் வீசம்
கல்லகமே போன்றதம்மா! கவினூர் தெய்வப்
பேருடைய “திருமகளின் நிலையம்;” பெட்டிற்
பிறங்குதமிழ்ச் சங்கமிருந் தாய்ந்த பொற்பின்
பாரதோ வுறைபுலவர்க் கொப்பா கும்மே
பகர் “ஸழ கேசரி”தான்; பரிவிற் ஜேண்டு
சிருடனே நிறுவினவன் கலச மீன்ற
சிமயமுனிக் கிணையாகச் சிறந்தே வாழ்க.
4. வாக்கியலில் லாக்கவிஞர், இசையில் லாதோர்,
வண்டமிழ்லக் கணமொடுலக் கியமில் லாதோர்,
தாக்கணங்கு பயின்றலவுங் கொடையில் லாதோர்,
தம்மையுமே தேசநலத் தொண்ட ராக்கிக்
கூக்குரசிட் டவைக்களாஞ்சென் றஞ்சா நெஞ்சிற்
கொடுங்தமிழா ஒரைகொழித்து நிற்கும் போளி
மாக்களிற்பாய்ந் தவரையடு மரிமாப் போன்று
மன்னியகண் டனமுடைக் “கே சரி”யே! வாழ்க.
5. ஆக்கமரு எறிவுகலை நிறைய வோங்கி
ஆதவனின் கதிரொளிபோற் பரந்து நீடித்
தாக்குமுரை யாற்சிறியோர் புன்மை காட்டித்
தருக்கமதிற் பிழையுணர்த்து மாற்றல் பெற்று
வாக்குரயரக் கலைமகனும் பொறியும் கல்கும்
வரமுயரப் பொன்னைய வதிபன், மற்றும்
பூக்கவினும் சன்னைங்கர் நிலையம், ஈழம்
பொலியவரு “கேசரி”யும் நீடு வாழ்க.

சமுகேசனி ஆண்டுபால்

ஷ்வராசதுரத்தில் வள புத்தப்ரக்கரான் சினைருவம்

॥ ஆதிமருதி ॥

ஓர் இலக்கிய நாடகம்

(முதலாம் உறுப்பு)

பிரம்மஸீ நவநீத கிருஷ்ண பாரதி

உலகியல் விளக்கம், புத்தினங் செங்கதிர், செழுங்கதிர்ச் செல்வம்,
பறம்புமலைப்பாரி, திருமாவளவன் என்னும் நால்களின் ஆசிரியன்.

உள்ளுறையாளர்:—

திருமாவளவன்:—கரிகாற் சோழன்.

அமுங்கார் வேண்மா:— சோழமாதேவி.

இரும்பிடர்த்தலையார்:— கரிகாற் சோழன்கு
அம்மான்.

பேரும்பிழிச்செல்வன்:—கரிகாற் சோழன்
அமைச்சன்.

கேதூர்மஞ்சன்:—படைத்தலைவன்.

ஆதிமருதி:—கரிகாற் சோழன் மகன்.

சிறபூங்குழலி:—ஆதிமருதியின் தோழி.

ஆட்டனத்தி:—சேரவேந்தன் (ஆதிமருதி
யின் காதலன்.)

பழையன்:—ஆட்டனத்தியின் நகைசால்
புலவன்.

தித்தன்:—கரிகாற் சோழனது வாயில் காப
பாளன்.

வெண்ணிற்றியனான்:—கரிகாற் சோழனது
நகைசால்புலவன்.

உறுப்பு: 1

போழுது: மாலை. இடம்: சோழவேந்தன் அந்தப்புரம்.

நிகழ்ச்சி:— ஆதிமருதியம் சிறபூங்குழலியும் அளவளர்வதலும் பந்தாட்டயாவான் பூங்காவனத்
துக்குப் போசருதலும்

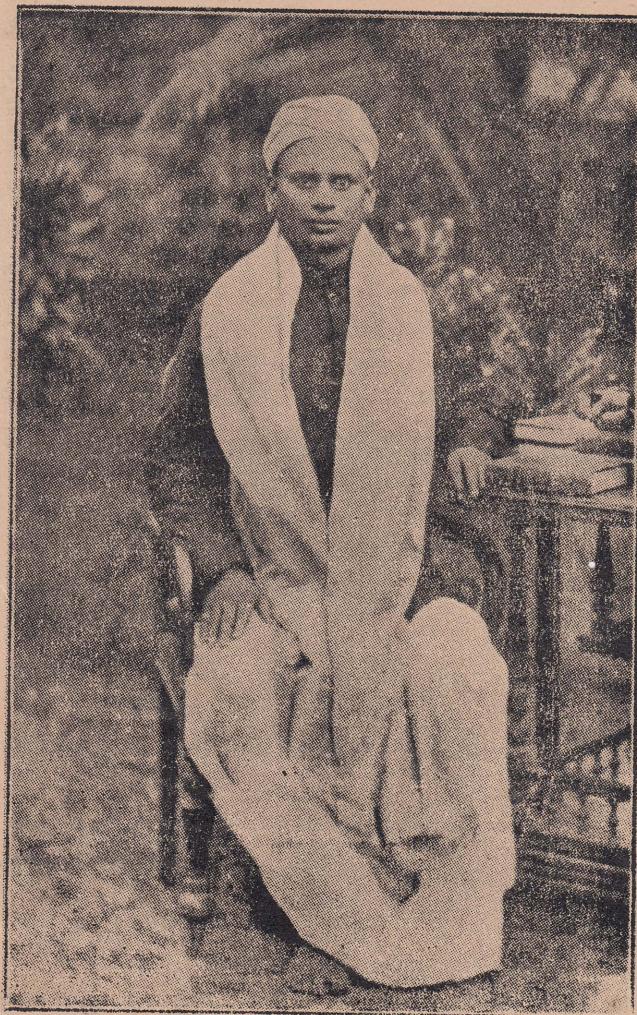
சிறபூங்குழலி:—ஆதிமருதி! நீ நின்
அகத்தான் நினைந்து நினைந்து இன்புற்று
வருதலை ஈதென என்றனக் கியப்பாது கர
வாங்கின்ற காரணத்தான் என்ன? இயம்பின்
நினது இன்ப நுகர்க்கியிலே யானும் பங்கு
பற்றுதலும் கூடுமென்று கருத்துக்கொண்
டாய் போலும்!

ஆதிமருதி:—நின்றன் பண்பார் கேண்
மைப் பயனே என்றன் உள்ளுறை வெள்ளம்
பேருக்கி இன்புறுத்தா நின்றது. அஃதன்
றிப் பிறவற்றுஞ் நேரும் நிகழ்ச்சி நின்
னன்றி என்மாட் டியாங்குனம் எம்தும்?

சிறு:—நீ இன்பெய்தி நுகர்ந்து வருத
லொன்றே மெய்மைத்து. அவ்வின்பத்
திற்கு ஏதுவாக நிற்கும் பொருள் யான்
ஏன்பதுதான் மாயம் புனைந்து மருட்டும்
போய்மைத்து.

ஆதி:—யான்! பொய்புகலும் இழி
தக்கமை பூண்டவேளா?

சிறு:—என் பூண்டவள் ஆகாய்? பொய்
புகல்வோ ரெல்லாரும்... இழித்தகவுடை
யார் என்பது நினது முடிந்த முடி
பேயோ?

[வாந்தகிருஷ்ண பாரதியார்]

ஆதி :-எனது முடிபும் நினது முடிபும் தம்முள்ளே முரணு நின்றனவே?

சிறு :-என்பான் மட்டுமன்றி இவ்வுலகத்துப் பெரியார் பஸ்பாலும் அம் முரண் பாடுண்டு.

ஆதி :-அப்பெரியார் பெரியார் எனப் படுவரா?

சிறு :-அவர் பெரியரேனப் புகல்வது மட்டுமன்றி எல்லாலும் போற்றி வழி பாடு புரிதற்கும் உரியவாவர்.

ஆதி :-பொய்ம் மாயப் படுகுழிக்கே பொருத்துவதொரு மாற்றம் நின்பால் இதுபோதேயான் கண்ணுற்றேன்.

சிறு :-நீ என்பால் இன்னே கண்டுகொண்டாய் என்பதுவே ஒரு மாயப் பொய்மொழியாகும்.

ஆதி :-தோழி! இம் மாயப் பொய்மொழி புகல் வல்லாங் நின்னன்றிப் பிறரைவர்தாம் உள்ளார்?

சிறு :-என்னினும் வல்லார் ஈண்டே உள்ளார். நீ அவரை இன்னும் அறிந்திலை போன்று இயம்புவதுவே அம்மாயப்பொய்மீன்ற அருந்தவச் செல்வியாகும்.

ஆதி :-யாதியாதோ அவரைகளெல்லாம் அளவாகின்றும், நின்னிறவுஞ் சொல்லும் மடைவழிப்பாடுக் குடைபுனல் வெள்ளாம் போன்று விரையாகின்றன. ஈண்டு நின்னினும் மாயம்வல்லார்யாவர்?

சிறு :-அவர்தாம் பெரும்புலன் முற்றிய இரும்பிடர்த்தலையார் ஆவர்.

ஆதி :-ஈதென்னை? வியப்பினும் பெருதொரு வியப்பு. சாவ்ரேரை எள்ளுதல் கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றென்ப. நீ வதியும் இடத்தை மிதிப்பினும் பறியெய்தும். ஆதலென் நின்னை இன்னே அகல்வேன்.

சிறு :-இத்துரை அவனு சினக்கின்யானே வற்றவல்லென்? சினம்தனிக. அகத்தினையிலே களவுக்காலத்திலே பொய்க்கறுதல் வழுவாகதென்று அப்பெரியார் கற்பிக்க நீடிக் கற்றினையன்றே?

ஆதி :-யான் அறவே அஞ்சிப் போனேன். நீ எதனையும் கடந்ததுபோன்று நடித்துக் காட்ட வல்ல விற்கு பெற்றவுளாகுவை.

சிறு :-இலக்கண விலக்கியங் கற்றவற் றைக்கொண்டு நின்துவாழ்க்கைபிலும் பயன் பெறுதற்குத் துணிந்துனைபோலும்!

ஆதி :-நீ முகைக்குள்ளே மலரின் நறு மணமாய்வான் முந்தினையோ?

சிறு :-முகைக்குள்ளே மலரின் பேர மைதுகளைல்லாம் முகிழ்ந்துளவன்றே?

ஆதி :-அங்கனம் துணிதல் பொருட் பெற்றி காணமைப்பாலதுவாகும்.

சிறு :-யாங்கனம் அஃதாகும்?

ஆதி :-மலரின் சிற்றுருவமே என்பது பொதுப்பட்ட குறிப்பாகுமேயன்றிச் சிற வாது. நண்ணுணர்வுடையார்க்கு முகையியல்பும் மலரியல்பும் வேறு வேறுகப் புலப் படும்.

சிறு :-நீ மலர்வுற்றும் முகையே போன்று விளக்கமுற வேட்டனைபோலும்!

ஆதி :-நினக்கே அத்தோற்றம் அமையும்.

சிறு :-மலரே முகையின் இயல்பையும் தனது இயல்பையும் ஒருங்கேயுணர்துகொள்ளும் ஆற்றல் வாய்ந்தது என்ப. அவ்வாற்றல் படைத்த தோற்றத்தை யான் நின்பாற் கானுதற்கும் ஒருகாரணம் உள்தாதல் வேண்டும்.

ஆதி :-அக்காரணம் என்பாலதாகாது.

சிறு :-அதுகிடக்க, பொய் புகலுதலும் முறைதானே?

ஆதி :-ஒவ்வொட்டத்திலே அஃதும் ஆம்.

சிறு :-இவ்வளவையிலே நீ தோற்றுனையுண்டோ?

ஆதி :-அதனை என்மேலேற்றிய நீயே தோற்றுனை?

சிறு :-நின் சொல்வன்மையே ஈண்டு வாகைப்பின்து கொண்டது.

ஆதி :-ஆகவின் யானே தோல்விபுற் றேன்.

சிறு :-தோற்ற நீ எனது கூற்றத்தையுங் கோடல் வேண்டுமோ?

ஆதி :-யாது கோடல் வேண்டும்?

சிறு :-நீ, முகை யவிழ்க்க நறுமலராயினை என்று ஒப்புரைப்பதே.

ஆதி :-இத்துனையளவாகப் பட்டபாடெல்லாம், இதனைப் பெறுதற்குத் தானே?

சிறு :-இதனைப் பெற்றுத் தோதுமா?

ஆதி :-இன்னும் யாது விழைபானின்றும்?

சிறு :-வண்டரும் வேண்டும்.

ஆதி :-எற்றிற்கு?

சிறு :-மலரின் நறுந்தேன் அருந்து மகிழ்தற் பொருட்டே.

ஆதி :-நின் விழி வண்டே போதும்.

சிறு :-அது தனது நகர்ச்சியானே தான் மட்டும் இன்புறுவதன்றி மலருக்கு இன்புறுத்தும் பெற்றி வாய்ந்திலதே.

ஆதி :-மலரும் இன்புறம் பெற்றித் தோ?

சிறு :-சேய் பாலுண்டின்புறம்போதே தாயும் இன்புற்றுவரும் தன்மையும் ஒன்றுள்ளனரே?

ஆதி :-அந்துகர்ச்சி என்பால் யாங்கனம் எய்தும்?

சிறு :-நீதான் ஒரு திருமகனுக்குத் தாய் ஆதல் வேண்டும் என்பது என் விழைவாகும்.

ஆதி :- தத்தையோ ஈண்டு வரானின் ரூள்?

சிறு :- ஆம்; தலைவி! பொழுதுமாயது?

ஆதி :- ஆடற்களன் பண்பமைந்ததுவா? பந்து முதலாய கருவிகள் சேரப்பட்டனவா? ஆடலையர்வோர் எல்லாரும் ஆங்குற்றனரா?

சிறு :- தத்தை வருவதோன்றே எல்லாம் நிறைவேற்றிற்றென்பதைப் புலப் படுத்தா நிற்கும்

தத்தை :-

‘ஆடன் மயலே! பாடங் குழிலே!
அழசமர் பாவாய்! பழகுதமிழ்ச் செல்வி!

உறுப்பு: 1

இடர் : பூங்காவனம்.

நிதழ்ச்சி :— ஆதிமருதி தோழிமாரோடு பந்தாட்டயர்தல்.

ஆதி :-

வைத்தபோழ் துடன்பயின்று
வாய்ந்தவோசை மாநிலன்
வித்தியே விளைந்தபா
விருந்தருத்தி வீறவும்
நித்திலங் துவித்ததென்ன
நெற்றிவேர் துவிக்கவும்
முத்தமிழ்க்கும் வாழ்த்துதன்
மொழிந்துபந் தடித்துமே.

சிறுபு :-

வாய்ந்தகூந்தல் வேய்ந்த பூக்க
டேனரற்ற மண்மிசைச்
சோர்ந்துதிர்ந்து வீழுவுக்கை
தோய்விளைக் கார்க்கவும்
ஏய்ந்தபந் தெதிர்த்துவிழு
வெற்றிவெற்றி யெய்தவும்
தோய்ந்தபொன்னி போங்குகென்று
சொல்லிநா மடித்துமே.

வீரமோடு காதலோங்க
மேழியோங்க விண்ணவர்க்கு
சரமோங்கு வேள்வியோங்க
விம்பர்க்கின்ப மோங்கவே

திருமா வளவன் குலமா மணியே!
திருமா தவத்தி னுள்விளை யழுதே!

வாழி வாழி வழிவழி
ஊழிதோ றன்னத் துவந்தன பெற்றே”

இளவரசி! நின் இனையடி மலர்கள் என்குழல் புனைமலராகுக.

ஆதி :- என் ஆரூபிர்த் தோழியர்க் கியான் காலந்தாழுத்திக் கவற்றிவிட்டேனே?

தத்தை :- இல்லை இல்லை. ஆட்டயர் தற்கு இன்னும் அரைநாழிகைப் பொழுதி அங்கு மேலுமுண்டு.

ஆதி :- தோழி! விரைந்து செல்வோ மாக.

களம் : 2

காலம் : மாலை.

ஆரமோங்கு கண்ணியோங்க
வந்தரப் புலிக்கொடிச்
சீருமோங்க வென்றுசெப்பிச்
செப்பயபந் தடித்துமே.

[ஆதிமருதியின் உடற்சோர்வு காரணமாக எல்லாரும் அரண்மனைக்கோ நின்றார்]

ஆட்டனத்தி :- பாக! குதிரையின் விரைவைக் குறைக்க; அறவே குறைக்க; இனிக் கடுகளவேனுஞ் செல்லுதல் ஒண்ணுது. சென்றுல் என்னுவியைக் காண்பதறி தினும் அரிதாகும்.

தேர்ப்பாகன் :- புகார் நகரத்துப் பூங்கா வனத்தைக் கண்டபோதே குதிரைகளும் எனது முயற்சியின்றியே நின்றுவிட்டன.

ஆட்ட :- குதிரைகள் நின்றிலவேல்.

தேர்ப் :- யானே நிறுத்தியிருப்பேன்.

ஆட்ட :- பாக! இப் பூங்காவனத்தை நோக்குதி! இயற்கைபழுகே பூண்டுளது. செயற்கையால் இத்திறம்படச் செய்தோன் தேவனே ஆவன். அவன் நிடுழி வாழக்.

தேர்ப்:- அரசே! பூங்காவனமே இத் துணைச் சிறப்பமைந்துள்ளேல் புகாரின் அகங்கரத் தோற்றும் நின் கண்களுக்கு யாதி யாது செய்ய வல்லதுவோ?

ஆட்ட:- அதனைப் பிற்காண்பாம். எதோ கான்! இள மான் கண்றுகளும் எம்மைக் கண்டஞ்சிலவாப் அனுகாநின்றன. இவற்றின் வரவாலே என்பா லொருபெருந்திரு வும் தானே வந்தெய்தும் என்பதையும் யான் கண்டுகொண்டேன்.

தேர்ப்:- அம்மான் வரவாலே அத்திரு வும் நின்பால் அடையும்போலும்!

ஆட்ட:- பாக! உதுக்கான் ஆன்கன்று கள் கறித்த புல்லின் அடிப்பகுதி கடைவாயிலே தலைகாட்ட விடுத்து எம்கைக் களி கூர்ந்து நோக்காநின்றன. பாக! குதிரை கள் களைத்துப்போயின. அவற்றை நீருண் பிட்டு இளைப்பாற்றுக.

[தேர்ப்பாகன் அங்கனை செல்லாவின்றுஞ்]

பழையன்:- அரசே! யானும் நின் நேடு தேர்மீதிருந்துகொண்டே பல காவ தங்கள் ஓடிக் களைத்துப்போனேன். யானும் குதிரையைப்போல், அன்றேற் பாகனைப் போல்.....?

ஆட்ட:- பழைய! என்னை இரக்கமற் றவனுக்கவோ என்னு நின்றுய?

பழை:- அங்கனமெல்லாம் அத்துணையளவு செல்லும் வழக்காறு என்பால் இல்லை. எனினும் இந்த இடத்திலே இந்தவரையைத் திலே குதிரைகளுக் கிரங்கியாரி எனக்கும்.....?

ஆட்ட:- வேண்டுமேல் விரைந்துசென் இளைப்பாறுக.

பழை:- அரசே! நின் து கடைக்கண் நோக்கும் எங்கேயோ செல்லா நின்றது. வாய்மட்டும் என்பாற் றிரும்பியும் திரும்பாதும் ஏதேதோ முனுமுனுத்தல் பயிலா நின்றதுவே?

7

ஆட்ட:- பழைய! அதுகிடக்க; முன் னர் அஞ்சிலவாப் என்பாங்கர் வந்துசின்ற மான் கன்றுகள் நின்னைக்கண்டு அஞ்சி ஓடினவேனும் ஆங்காங்கு சிறிதுநேரம் நின்று உருண்ட கண்ணலே என்னை மருண்டு நோக்கி ஏதோ குறிக்கின்றனவே?

பழை:- என்னை இளைப்பாறுகெனப் போக்கி நின்னைத்தன்னந்தனியே தம்மொடு விளையாட்டயர்கென பணிபாநின்றன போலும்.

ஆட்ட:- பழைய! மலர் நறவண்டு கொண்டே வண்டர் களிகூர்ந்து இசைபாட வும், அதன் பாங்கரிலே பச்சை மாமயில் புள்ளித்தோகைக்கண் விளக்கமுற விரித் துக் கூத்தாடவும் அவ்வாடற்குவங்த கொன்றை பொற்காசாரம் அம்மஞ்சையின் நீலப்பூங்கமுத்திலே தனது கிளையகிய கையால் விடுதற்கு முற்படிங் காட்சி போற்றற்குரியதாகும்.

பழை:- அரசே! நீயும் இப் பூங்கொன் றையைப் போன்று ஒரு மாமயிலின் மங்கலக் கமுத்திலே இன்னும் மாலைகுட்டாதிருத்தல் நாணத்தக்கதாகும்.

[இயற்கைவனப்பிலே ஈடுபட்ட ஆட்டனத்தி இனிமையுறப் பாடாநின்றுஞ்.]

மூல்லைப்பூங் கொடிக்குள்ளே
முத்தரும்பி வட்டித்து
கொல்லற் கெளைத்தொடருங்
கூற்றென்று கண்டேன்;
கொல்லற் கெளைத்தொடருங்
கூற்றமா மெனினும்
சொல்லிற் றெளித்தளிக்குங்
தோற்ற முடைத்தன்றே?

பூத்தமரைப் பாங்கர்க்கண்
போந்தமயில் தோகையால்
போர்த்ததைத் தான்காக்கும்
பொற்பிற் றிதுகாணுய!

போர்த்ததைத் தான்காக்கும்
பொற்பிற் ரதுவேனும்
கோத்தும்பிக் கோர்விருந்துக்
கொடையு முடைத்ததுவே.

சின்னஞ்சு சிறுபலாத் தீர்ப்பிபருத்துவரும் [ன?]
பென்னம் பெரியபழம் பிடர்சாயத் தாங்குவதெ
பென்னம் பெரியபழம் பிடர்சாயத் தாங்கினுங்
தன்னை வருத்தித் தமரளிப்ப தொன்றுனதால்.

வேறு

பொழிவிடைப் பட்ட பூவன முகையென
மழையிடைப் பட்ட மதியென மழையென
மாவிடைப் பட்ட தளிரென மருண்ட
மாளிடைப் பட்ட மாண்ட விழியென
தேளிடைப் பட்ட தீங்கமிழ்ச் சுவையெனக்
குயிவிடைப் பட்ட குழலென வழுதென
மயிலிடைப் பட்ட தோகை வரிப்பென
இன்ன வாக வெய்திய வெல்லாம்
பொன்னங் கொம்பரெனப் போக்கொன் ரூக்
அன்னம் போல மென்மெல நடந்து
பென்மை கனிக்கு பேதையேன் பெற்ற
தின்மை தகர்க்குங் திறற்படை யாகிக்
கண்முன் மின்னிக் கரங்க தென(து)
எண்ணங் கவர்ந்த திதுவியப் புடைத்தே!

பழைய:-பூங்காவனத்துட்போய் ஆங்கே
பூத்த பூக்களின் மேலேபாய்ந்து, மழைமறை
மதிப்பாற்போங்குதேறலைமாங்கிவெறித்துப்
பாடாத பாட்டெல்லாம் பாடப்புக்க இக்
காட்சியானது என்னுல் நனவிலே காணப்
பட்டதுவா? அன்றிக் கனவிலேகாணப்பட்
ததுவா? இது நனவா? அன்றிக் கனவா?
நனவினுள்ளே நனவா? நனவினுள்ளே கன
வா? கனவினுள்ளே நனவா? கனவினுள்
வே கனவா? யாதோ இதுதான் என்று
ஒன்றுங் தேற்றகில்லேன். ஒ ஒ தெய்வமே!
நினக்குக் கண் இல்லையா? கண் இருந்தும்
அதன்கட்ட கருணைதான் இல்லையா?

ஆட்ட:-எனதுநிலை தெளி நிலையாய்
நியும் என்னை நகையா நின்றனையே?

பழையஃ-என்னை நீதான் நகையாடா
நின்றுய்?

ஆட்ட:-

கண்ணரை இங்கப்பூங் காவனத்தின் பொற்பினயே
பெண்ணைக் கண்டுமெனம் பித்தானேன்-எண்ணைது
எண்ணமெல்லா மெண்ணினே ஜென்னனவி
உண்ணினே னிப்பகலு னை. [லோர்கனவை
தீண்டி வருத்திவருத் தெய்வங்க ஸீண்டுலோ? சன்மாக்கிராகுலமெய்தி றீரு? மாண்டடெஞ்சு! ஆட்டனத்தி யான்றுனே? அன்றி எண்க்குன்னே
வேட்டொருவர் புக்கனரோ வின்னு?

பழைய:-வேந்தே! அக்காட்சி தீண்டி
வருத்துங் தெய்வமும் அன்று; இந்திராஞ்சு
லமுமாகாது. பூங்காவனத்தின் பொவியும்
போதாது.

ஆட்ட:-பின்னார் அதுதான் யாது.

பழைம்:-

செங்தமிழ்த் தூப் பூத்தபொய்கை செந்தா
மரைமுற்றி
வங்கமுத்தம் பொன்னிதங்க மாணிக்கசம்—வங்க
திருமா வளவன் திருப்பாவை நின்றன்
ஒருமா மீனவிளக்கா மோர்ந்து.

[ஆட்டானத்தி ஆதிமருதியின் அழகுக் கடை
முஞ்சிப் பாடாநின்றன்.]

பாட்டி லடங்கா; பயன்சான்ற ஓலியத்தின்
தீட்டி லடங்கா; திருமா வளவன்றன்
வீட்டுக் கிளியே! வேங்கணை யாலுடைந்த [லோ.
ஆட்டனத்திக் கின்னுயிர்வின் னருமைத் திறன்க
உண்ண தயிரா தயிர்வாழ்தற் கொண்ணும்
கண்ணுது பல்கலையுங் கற்றுத் தெளியலாம்
மண்ணைட்டில் விண்ணின் மருவின் புறவாங்கின்
கண்ணற் கடைக்கணிக்கப் பட்ட கடையருமே.

செத்தார்க் குரியையெனச்

செப்பினும்பான் செத்தடைவேன்;

பித்தார்க் குரியையெனப்

பேசினும்பான் பித்தாவேன்;

கொத்தார் மலர்க்குழலாய்!

மாவாவன் குலவிளக்கே!

ஏத்தானும் யான்முயல்வே

ணைனையுனக் காக்குதற்கே.

பழையன் : - செங்கதி ரோ அந்த மலையைச் சேராங்கிறது. யானே ஈண்டு இனி அரைக்கணாலும் இருத்தலுஞ் செப்பேயன். நீ வருதலும் இருத்தலும் நின்னைப் பொறுத்தனவேயாம். பொன்னியம்பூங்கரைபோங்கு அந்தியன்னையின் பொன்னடிபோற்றி ஆற்றங்பால கடன்களை யாற்றியானின்பே வேறு

உறுப்பு : 1

இடம் : புகார் அரண்மளை விருந்துமாடம்

திகழ்ச்சிகள் : - திருமாவளவனும் இரும்பிடர்த்தலையாரும் தமக்குள்ளே அளவளாவதலும், அவ்விருவரும் ஆதிமருதியொடு அளவளாவதலும், ஆங்கே ஆட்டனத்து திடைப்போங்கு ஆடிப்பாடுதலும், ஆதிமருதி திரைக்குளிருந்து கானுதலும் அன்ன பிறவுமாம்.

திருமாவளவன் : - அம்மானே ! நின்திருவழியை வணங்கா நின்றேன். இம்மாமணி யிருக்கையிலே இனிது வீற்றிருந்தருள்க

இரும்பிடர்த்தலையார் : - பாவிரி சிர்நிறை காவிரி மருக ! வாழிவாழி வழி வழிச்சிறந்தே. நின்னை இங்கிலையிலே காணவைத்த கொற்றவை திருவடிக்கே என்னை முற்றும் விற்றுவிட்டேன்

திருமா : - அம்மானே ! எனது கரிந்த காலே தங்களது விரிந்த பேரருளை விளக்கா நின்றது.

இரும் : - அக்காலைக் கருதா முன்னரே நினது அரும்பெறல் அன்னையின் நினைவு மேசிட்டு இன்னல் எரியுள்ளே இழுதென உருகாங்கிறேன். இன்னே நீயெய்திய இச் சிறப்புக்களையெல்லாம் நினது அன்பிற்குரிய அன்னை கண்ணரைக் கண்டும் பெற்ற திருவ பிறு முற்றுங் குளிர்தலும் வேண்டும். அவரோ (நின் பெரிய தமப்பன் அவனு நினது பெரிய தமப்பன் ஆவன் : நன்று நன்று எனது திறன்றுன் நனி நன்று. அவன்றுன் நம் குலமுன்னவந்த கொடுங்காற்றும்.) அக் கொடுங்காற்றின் சூழ்ச்சியாலே எரிக்குணவாகியபோழ்து நின்னை யாதியாது எண்ணி னவோ ? ஆஅ ! அதுவும் நமக்கியைந்த தொரு காலம்போலும் !

பணிகளிலே ஈடுபடுவேன். நீயும் உடன்வருவையேல் வருக.

ஆட்ட : - பழைய ! விரையற்க ; யானும் உடன்வருவேன்.

[இருவரும் அங்கேன அந்தி வழிபாடுசெய்தற கேகாங்கின்றூர்.]

களம் : 3

திருமா : - அம்மானே ! கவலாது ஆற்றதெளிக. நின்னுடன் பிறந்த செல்லியாகிய என்னுள்ளம் விட்டகலாத எனது அன்னையாகிய ஆதிமருதியை அழைத்து “நீ முற்பிறப்பின் முடிவிலே யாதியாது எண்ணையே” என்று வினாவின் அதுசாலுமன்றே? தித்த! திருமகள் ஆதிமருதியை ஈண்டுத் தருக.

[ஆதிமருசு பாடிக்கொண்டே அனுசா நின்றூள்]

காவிரியுஞ் செங்கதிருங் கண்ணிதரும் ஆரும் காண்பயிலா வாண்பயிலுங் கதழ்வென்றிப் புலியம் பாவிரியும் பைங்கதமிழும் பயில்கூத்தும் யாழ்சேர் பண்ணிசையோடரியைன்யும்பிடர்த்தாலும்வாழி அரிவாழு மணையருளித் தனதன்னை விண்ணனின் அரிசானு முரிமைபெற வவளோவின்னிற்போக்கீ எரியாலாங் கரிகாலு மெப்போழ்தும் வாழி. இம்பெராங் தன்னிழலா னின்பூட்டி வாழி.

பெரும்பெயராள ! அரும்பெயர்த் தந்தாய் ! நுமது திருவடிமலர்களை எனது குழலுக்குச் சின்மலராக்கியருள்க.

திருமா : - கல்வி நலன் கனிந்த பொலம் பூஞ்செல்லவி ! நீயே நற்பலபேறுற்றுப்பொற்புற நிலவுக.

இரும் : - எனது உடன்பிறப்பில்லா ஒரு களை களைந்துவரு மாமயிலே ! மங்கலஞ் கான்று மதிகலனுன்று வழி வழி வாழி.

திருமா : - நின்னை யீங்கழைக்க செயலை நிகழ்த்துதற்கு வல்லையோ ?

ஆதி :- அதுதான் துடம்மிருஷீர் தம் செஞ்சிரடியை யான் சென்னியிலேபுனைந்து கொண்டு நல்லாசி பெற்று நல்லபெறுதலே யாகும்.

இரும் :- நரை முடித்து உரை முடித்த நல்லறிவாள ! மருதியின் பதிவளன் கண்டனையா ?

திருமா :- அம்மானே ! எல்லாம் நின் கடைக்கணிப்பானெப்திய கருந்திருவேயா கும்.

இரும் :- உலகன்னை திருவடிக்கே அஃ துரியது.

திருமா :- பாண்டியன் கருங்கை யோன் வாட் பெரும் பெயர் வழுதிக்கும் நினக்கும் கொற்றவைக்கும் கோயில் சமைத்துக் கும் பிடாத் பெருங் குறையொன்று என்பால் இதுகாறும் நின்றது. அதையும் போறுத் தருங்க.

செல்வீ ! நீ ஈங்குச் சேர்ந்த காரணம் சேப்புக.

[புன்னகை முகிழ்ந்து நிலனை நோக்காங்கின்றுள்]

இரும் :- வளவு ! இவளது மதிவளம் நின்னான் இன்னும் மதித்துணரப்பட்டிலது. உணரப்படின் அன்னுளைப் பின்னும் வினவு வையோ ? ஈட்டருஞ்சிறப்பொடு அவள் ஈங்கியம்பிய பாட்டே நம் ஜூயப்பாட்டையெல்லாம் அகற்றியதன்றே ?

திருமா :- பாட்டானது அவளையறியா மலே அவளது மலர்வாய் வழியாக வந்து போழியாங்றது. இவ்வண்மை முன்னும் பண்முறை என்னான் தெளியப்பட்டது. இது கருதியே ஈங்கியான் இவ்வாறு பின்னும் வினாவதற்கு முற்பட்டேன்.

இரும் :- எண்ணியும் எண்ணியவாறே இயம்புவதும் பாட்டாகாது என்பது பாட்டின் இயல்பன்றே ?

தித்தன் :-

வாழி வாழி சோழியர் செங்கதிர் ;

வாழி வாழி யேழிசைக் காவிரி ;

வாழி வாழி வயக்கெழு கொடிப்புளி ;

வாழி வாழி வண்டறை யாரம் ;

வாழி வாழி திருமா வளவன் ;

வாழி வாழி இரும்பிடர் மலரடி ;

ஆழியோன் அருட்டி பிவ்வவனியை

ஊழிதோ றுலவா தொருகோ லோச்சியே.

விரிசு மார்பன் ; வெற்புயர் தோளன் ;

சுருள்பூங் குழலன் ; அருள்வாழ் விதியன் ;

கூற்றுக்க னுட்கு மேற்றிய னடையினன் ;

போந்தையங் தொடையன் ; எந்துபல் வணிகலன் ;

பண்கனிக் தொழுகும் பச்சுதமிழ்ப் பாட்டினன் ;

பெண்கடமக்கெலாங் கண்களி விருந்தினன் ;

வீர மேன்ய சேரமா வேந்தன் ;

ங்ட்டருஞ் சிறப்பி னுட்னத்தி ;

நின்னைக் காண்பா னிற்குநன் ;

மின்னைக் கொல்வேல் வேந்தர்தம் வேந்தே !

திருமா :- தடாது விரைந்து ஈண்டுத் தருக. அம்மானே ! ஆத்தியின் ஆடலும் பாடலும் அழகும் பழகுறு பண்பும் ஆற்ற அங் தோற்றமும் குலனு நலனும் வண்மை யுங் கண்மையும் மண் னுலவை விண்ணுல காக்கும் வீறு சான்றவனன்றே :

இரும் :- ஆதிமருதியின் பிறவிப்பே றனைத்தும் தீநிலவாகத் திருவற்றனவென்று அனைத்தற்கு அவனது அமைதியே இடனுக் அமைந்துளது.

ஆதி :- பெயரான ! இம்ம. ஈதென்னை ?

[என்று இயம்பிக்கொண்டே திரைக்குள் னே மறையா னின்றுள்.]

இரும் :-

கண்ணே,

காணற் கவாவியும் காணுத திரும்பும் ;

கையே,

கட்டி யணைக்கக் கருதினு முரண்படும் ;

காதே,

கேளுகர வேட்பினுக் கேள் தாகும் ;

வாயே,
கல்வி மாமறைப் புலமைப் பனுவல்
உள்ளத் தாறினுங் கள்ளங் காட்டிக்
கண்மாறி வெப்பெனக் கனற்று மாகவின்
எண்ணுஞ் செயலொ பெதிரும்
பண்பிற் ரண்பர் படைக்க காதலே.

என்று ஆதிமருதி! அன்றெரு நாளிலே
நீ பாடிய இப்பாட்டிற்கு இதுகாறும் ஆய்ந்
தாய்ந்தும் பொருள்கானும் பெற்றிபில்லாது
போங்கேன். இன்றேனும் அதன் பொருளை
உரைத்தற் கண்புகொள்வாயாக.

[ஆட்டனத்தி வருகை]

மங்கலச் செங்கதிர் வழி வழி வாழி;
கங்கைபிற் சீரிய காவிரி வாழி;
வேற்றுவேங் தாகும் விலங்குயிர் வெளவிக்
கூற்றெடு முரணிய கொடிப்புலி வாழி
இருமா நில்வெளலா மொருமா ணாடிசெய்
வருமா நிழலான் வளர்க்குந்
திருமா வளவானுஞ் சிறந்து வாழியவே.
பைங்கமிழே காதற் பயில்கூத் தயர்கவே
பைங்கமிழே யாழ்வருடிப் பாடுகவே-பைங்கமிழே
வீரஞ் சிறக்கவே வேல்வளவன் கண்ணியாம்
ஆரஞ் சிறக்கவே யாங்கு.
வேம்பைத் துணைக்கொடு வேற்றரசுப்பேயோட்டித்
தீம்பைங்கர்க் காவிரியாஞ் செல்வியை-லும்பித்
திருமாவளவன் தோள் சேர்ப்பித்த வண்மை
பொருமான் பிடர்த்தலைக்கே யுண்டு.

தமுமலத் தியாத்த கழிற்கூடு போங்கை
தமுலங் கருவூர்த் தமிழர்-தொழுதகையும்
வாழியவே திருமா வளவன் திருவருளால்
ஆழிதோ ரேஞ்சு யுவந்து.

வேறு

சூழத் தீயிட் டெரித்தாலுங்
தோன்றிச் சிறைபிட்டார்த்தாலும்
சோழக் களிற்றி னரியேறுன்
ரேளைப் புனர்ந்தாள் காவேரி
ஆழக் கடல்சூழ் மாநிலத்தி
ஞக்க மெல்லா னின்கற்பான்
வாழக் கிடந்த வெனவறிந்தேன்;
வாழி யூழி காவேரி.

ஊர்க்காற் கன்றி னுயிர்க்காக
வூலகாள் வேந்த னெருமகளைத்
தேர்க்காற் கீந்தான் தேவியெனச்
செப்பப் பிறந்தாய்; காவேரி
பார்க்கான் றன்சீர் புறவுக்காப்
பரிந்து துலைபுக் கோனுயிரை
தார்க்காக் காத்த தண்ணளியுஞ்
சார்ந்தாய்; வாழி காவேரி!

மழைக்கட் சிறுமி மனங்கவர்ந்த
மணல்செய் பாவைக் கணவனை நீ
அழித்தற் கெதிர்ந்துங் தன்கற்பா
லழியா தளித்தாள், காவேரி!
இழைத்த சிறுதிப் பெருந்தீயா
விலகா நிற்கு மீதன்றித்
தழைத்த கரும்பின் முத்துதிர்க்குந்
தன்மை யுணர்ந்தேன்; காவேரி!

ஏற்றே ருண்ணு மிரவோதை
யேழா ரிசைகொள் குழலோதை
மாற்று ரேங்கிப் புலம்போதை
மலிந்தாய் வாழி காவேரி
கூற்றே யென்னப் பகைதுமித்துக்
கோல்செய் நிழலாற் குளிர்வித்த
பேற்றுன் வளவன் ரேள்புணர்ந்த
பேறென் றுணர்ந்தேன்; காவேரி!

வேறு

நாட்டும் முடிவேந்தர் கல்லுழுழுக்
துணைப்படைத்து நான்மை சால்வுற்(று)
ஒட்டும் படைவளியான் வேட்ட
குறைமுடித்தற் கொண்ணு தம்மா!
ஒட்டும் படைவளியான் வேட்ட
குறைமுடித்தற் கொண்ணு தேனும்
ஆட்டுப் பயின்றக்கான் மாவளாவ
னவர்வேட்கை யகற்றும் போலும்.

கற்றதோர் சூழ்ச்சியி னற்கரந்து
குறைமுடிக்கக் கருதிச் சென்றுங்(கு)
உற்றும் வளவற்கே உடல்பொரு
ளாவியொருங் கிவார் மன்ற

உற்றும் வளவற்கே உடல்பொரு

நாவியோருங் கோ ரேநும்

மற்றவன் சீர்பாடின் மகிழ்ந்து

குறைமுடித்து மகிழுமன்னே.

மாற்றுராய்த் தோன்றி மண்டமர்

பலவாற்றி மௌலி வீழு

ஆற்றுராய்வளவன்முன் னரணாற்றுச்

சீரற்றுர்க் களாவின் றம்மா!

ஆற்றுராய்வளவன்முன் னரணாற்றுச்

சீரற்றுர்க் களாவின் றேநும்

எற்றுர்க்குண் முறைகானி லவர்க்காட்கி

யீந்தின்ப மெய்து மாதோ.

திருமா:-ஆட்டனத்து! அகமிகக்களித்
தனம்.

இரும்:-அத்தி! அருந்தமிழ் விருந்து
திருந்த அளித்தனை.

பெரும்பிழிச்செல்வன்:-நின்னெனுப்பார்
இங்கிலவலகிலே பிறவிலர்.

வெண்ணிற்றின்னான்:-பெரும்பிழிச்
செல்வ! நீ பேசிய இது பொருந்தாது.

[காதிட முனுமுனுத்தல்]

தேனூர் மஞ்சன்:-தின்ன! அமயம
நிந்தாயல்லை; வெளிற்றுரை தொடுப்பதை
விடுத்து இன்னே அடங்குக.

வெண்ணிற்:-படைக்களக்கட்டளையை
இங்கேயும் பகர்வது நகைக்கிடஞ்சும். எனி
ஞும் பெரியோய்! பொறுக்க.

தேனூர்:-வெளிப்படில் எனது பொ
றையும் வெளிப்படும்.

வெண்ணிற்:-வெளிச்சேற்றும் வேண்
டுமா? ஈண்டே அது விளங்கக்கிடஞ்சதுவே.

பெரும்பிழிச்:-தின்ன! சினவற்க.
நின் உட்கோளை அவன் இன்னும் உணர்ந்
தானல்லன்,

தேனூர்:-செல்வ! அதுதான் யாதாகும்?
பெரும்பிழிச்:-மீன்னர் விளக்கப்படும்.

[வெளிப்படையில்]

திருமா:-தின்ன! பெரும்பிழிச்செல்
வன் பேச்ச ஏன் பொருந்தாது.

வெண்ணிற்:-நமது அகத்திலே ஒப்பி
தெற் கொன்றிருப்பவும் அதனை மற்று
விடுத்தமையான் அவனது பேச்சுப் பொ
ருந்தாதென்றேன்.

இரும்:-ஆட்டனத்தி வேட்ட தியா
தோ அதனை யானே விரைந்துதவி மன
மகிழ்வல்.

வெண்ணிற்:-அத்திக்கு நறுமணமாலை
கூட்டவேண்டியதுதான்.

திருமா:-அத்தி! இம்மாலை அணி
ந்துகொள்க. தித்த! கோவெந்து ஆடுக
களைத்தான். ஆதலின் வேண்டிய வேண்டியாங்கு
அளித்துப் போற்றும் வண்ணம்
பணிக்க.

[தித்தனேடு அத்தியுங் தனது இருக்கைக்
கோங்களுன்]

வெண்ணிற்:-அரசே! மாலையை விசிரிவிட்ட தெற்றுக்கு?

திருமா:-நின்கருத்துப் புலப்பட்டலது

இரும்:-மணி என்னுஞ் சொல்லகத்
துள்ள விசிறியா?

வெண்:-இனியேனும் அதனை வீசாது
விடலாகாதா?

திருமா:-மணமாலை என்பதுவா நின்
அற் குறிக்கப்பட்டது?

வெண்:-ஆம். நறுமணமாலை என்பது
வேயாகும்.

திருமா:-மணம் என்பதற்குரிய பொரு
ஞும் கவர்ப்பும்போலும்.

இரும்:-கவர் படுதற்குக் காரணம்
யாதும் ஈங்கில்லையே.

முக்கண்ணருளிய மக்கண் மொழி மாண்பு

இந்தியவாசி, யாழ்ப்பாணத்து - உடுவில், தமிழ்ப்பண்டிதர்
பிரமணீ வ. மு. இரத்திநேசுவரையர் அவர்கள்

ஆசிரியப்பா.

உலகில் நிலவும் அலகிலா வுபிர்கள்
பல்வேறு உடலும் பற்றினின் நியலும்
மிக்க புண்ணியம் மிலிர்ச்சி மேவ
மக்களாய் வந்த மாட்சியே மாண்பாம்.
முன்னிய கருத்தை மொழிந்து தெரிக்கச்.
சொன்னய மொழிகள் தோன்றின என்ப !
தேவ பாஸை தேயங்க மக்களின்
நாவுக் கியையா நலங்கெழு தன்மை
முக்கண் ஞேர்ந்து தெக்கண பாகத்
திக்கினில் கிறந்த தென்றலாற் பரவ
இன்பு சிவணிய இருந்தமிழ் தந்தான்;
அன்னமாண் டமிழூ அகத்திய முநிவரன்
பன்னரு மிலக்கணப் பண்பினால் பரப்பினன்.
மன்னராம் பாண்டியர் மதித்து வளர்த்தனர்.
பின்வரு சான்றேர் பிடிரக் காத்தனர்.
சமய குரவருந் தக்கவாழ் வாரும்
இமயமா மலைதரு மெங்கள் மாதா
மகிழ்திரு வடிவேல் மாயன் மருகனும்
போற்றப் பற்பல அற்புதங் காட்டினர்

திருமா :-அமையமறிந்து வேண்டிய
தை வேண்டிய வாரே ஆற்றல் நம் தின்
னைற்கே அமைந்துளது.

வெண் :-மனிமாலை அத்திக்கு எனக்
குச் சொன்மாலைதான் உண்டு.

திருமா :-யான் அங்கனம் ஆற்றேன்
என்பதை நினது தோனே புலப்படுத்தும்.

வெண் :-அரசே ! யான்றியாது எனது
தோளிலே சொற்சவை நுகர்ந்தமை கருதி
மனிமாலை அணிந்த நினது அறிவுசான்ற
வண்மையும் கீழும் நீடு வாழ்க. —(வரும்)

வைகை வான்தி வழியாத் தவழ்ந்தும்
தைவத் தமிழ்மொழி, சங்கத் திருந்தும்
சிந்தா மணிமுதற் சிலப்பதி கார
நந்தா வணிபல நயப்புறப் பூண்டும்
கண்டினு மினிமை காட்டி யாண்டுக்
கண்டார் கேட்டார் களிப்பவோங் கிற்று.
காலமுஞ் சீலமுங் கரைந்து சுருங்கலின்;
பால வயசினர் படிக்கவும் விருப்பிலர்
அஃதான்று:-

பிறங்கில் மொழிசில் பெருமை பெற்றன
அறங்கிலை கண்டோர் அருந்தமிழ்க் கழகஞ்
சிலகில் நாட்டிச் சீரார் தமிழ்ப்பேர்
குலவிடச் செய்யுங் கொள்கை நன்றே!
செஞ்சொலும் பொருளுஞ் சிறவா நால்கள்
சஞ்சல மடையத் தமிழூக் கெடுத்தன !
நங்காட் டவரே நவிலா ராயின்
எங்காட் டவரோ இனிது புரப்பவர்?
மானமும் மதியும் மஸிபெரும் புலவர்;
வான நாடென வளர்தமி முழுதை
மாந்திப் பன்னால் வாரமா யளித்தார்.
சாந்தி பெற்ற சற்சனப் பெரியீர்!
பத்திர அதிபரீர்! பழந்தமிழ் நாட்டர்!
வித்தியா தருமம் விளங்குஞ் செவ்வியீர்!
வருங்கா லத்தின் மாணவர் மதிபெறப்
பேநுந்தமிழ்க் கழகம் பிடுற வமைப்பீர்!
நீத மிக்க நிறையரு விறைவன்
தாது வருடங் தழைத்திட வருள்க!
எங்குஞ் தமிழிசை எழில்பெறச் செய்மின்!
மங்கல “ஈழ கேசரி” மாநிலம்
எங்குஞ் தங்கி இன்புடன் வாழ்க!
இரத்தி னேச்சர னியற்றிய பாடலும்
வரக்குக னருளால் வாழிய நன்றே!

கட்டளைக் கலீத்துறை

சோற்றமி மீழுத் தனிநா டதனிற் ராய்மையதாய்ப்
பற்றுள பொன்னைய நாமன் றருமூயர் பத்திரமுங்
கற்றவர் நாவிற் கனிவுரை மேவிடக் காட்டியிப்பார்
முற்றும் பரந்தின்ப ஜுற்றுடன் வாழ மொழிகுவமே.

தமிழ்மாங்காலம்
1934

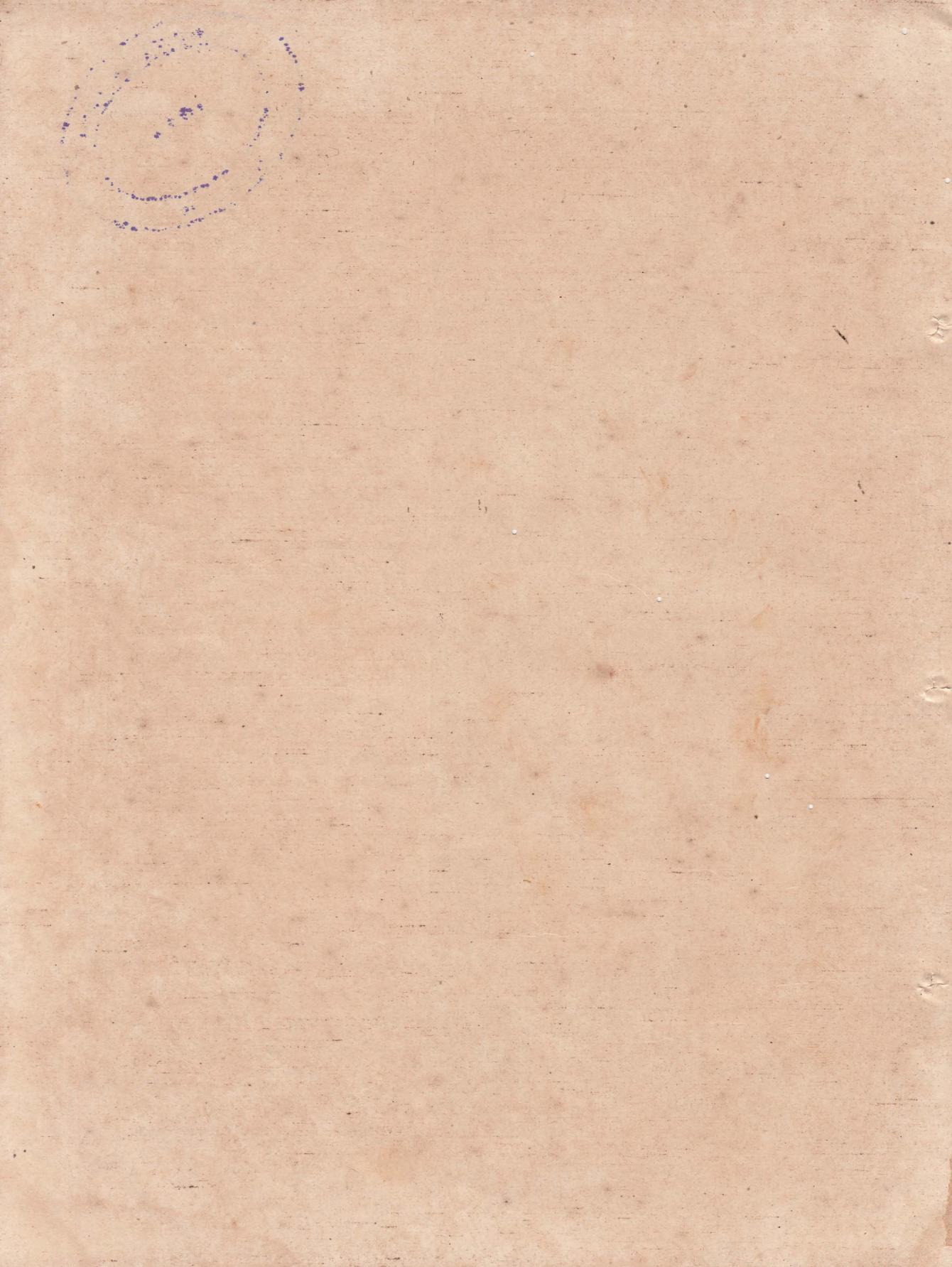

அகத்தியமுனிவர்

தமிழ்மொழிக்குப் பேருதவி புரிந்தவரும், “தமிழ்முனி” என னஞ் சிறப்புப்பெயர் பூதந்தவரும், சங்கப் புலவர்களால் கடவுளைன்று விதங்தோதப்பட்டவரும் ஆகிய அகத்திய முனிவரது சிலைகளுள், சிறப்புமைதி சிறந்த ஒரு சிலையின் படம் எண்டுக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இது, தமிழ்நாட்டிற்குப் பந்தாறு காவதங்கட்கப்பாலுள்ள ஜாவகத்தின் கீழ்க்கரையிற் பாயும் பிராகோ என்ற நதிக்கரையிலுள்ள சண்டிபானன் என்ற இடத்தினின் றெடுக்கப்பட்டு, அத்தீவின் தலைநகரமாய் பத்தாவியாவிலுள்ள பொருட்காட்சிச் சாலையிற் சேவித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இச் சிலை, ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுக்குமுன் செய்யப் பட்டதென்பதும், அத் தீவில் பண்டைநாளில் அகத்தியர் வழி பாடு மிகவும் பரவியிருந்ததென் பதும், அரசர்கள், அகத்தியர் உருவச் சிலைகளைச் செய்வித்துப் பூசித்து வந்தார்களென்பதும் அறியக்கிடக்கின்றன. இச் சிலை உலகத்திலுள்ள அழகிய சிறபங்களில் ஒன்றெனப் போற்றத்தக்கது.

மேருத் தாழ்ந்து தென் றிசை யுயர்ந்தபொழுது அகத்தியனுரே ஆண்டிருத்தற் குரிய ரெனப் பொதிகைக்கு வந்த பழையஆண்டி பழனியாண்டி யின் சீடன். இவருடைய வயிற் றின் விருத்தமே பழைய சிறபக்கலைவாணர்க்கு விருந்து.

கவிஞரே சிறந்த ஓவியன்

கணேசதாசன்

ஓரு ஓவியன் தன், கட்பொறிக்கு விடயமாய் பொருளையே சித்திரித்துக் காட்டுவான். எனப் பொறிகளுக்கு விடயமாம் பொருள்களைச் சித்திரித்துக் காட்டமாட்டான். தன், கட்பொறிக்கு விடயமாம் பொருள் தான் கண்டபோது எவ்விதமான குணங் தொழில்களை உடையவாகக் காணப் பட்டனவோ, அவ்வித குணங் தொழில்களை உடையன யோலவஞ் சித்திரித்துக் காட்டுவான். ஆயின், அவ்வித குணங் தொழில்களைச் சித்திரித்துக் காட்டல் முடியாது. ஒரு கவியோ தன் கவியாகிய படத்தில் ஐம்பொறிக்கும் மனத்திற்கும் விடயமாம் பொருள்களையும், அவற்றின் குணங் தொழில்களையும் சித்திரித்துக்காட்டும் வன்மையையடையன். அங்காங் சித்திரித்துக்காட்டும் வன்மையையடையன் என்பதற்குச் சான்றாகச் சில கவிப்படங்களை இங்கே ஒவ்வொன்றுக் கூடுத்துக்காட்டுதும்:

“உனைமான்றுப்பி ஞேக்குதினைப்பெரும்புனத்து கழுதிற் கானவன் பிழிமகிழ்க்குது வதிந்தென உரைத்த சந்தி அளவிறுங் கதுப் பைதுவர வசைவளி யாற்றக் கைபெயரா தொலியல் வார்மயி ரூளினன் கொடிச்சி பெருவரை மருங்கிற குறிஞ்சிப் பாடக குரலுங் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது படாஅப் பைவகண் பாடுபெற் ரெய்யன் மற்புகள் மழகளி றறங்கு நாட்”

என்பது ஒரு கவிப்படம். இப்படத்திலே இதனைச் சித்திரித்த கவிஞர்,—ஒரு மலைப் பக்கத்தே ஒரு திணைப்புனத்தையும், அதன் பக்கத்தே அதனைக்காக்கும் காவலன் துஷ்டமிருக்கல் தன்னை நவியாமலிருப்பதற்கும், அதனை உண்ணும்படி தூரத்தே வரும்

விலங்கு முதலியவற்றைப் பார்ப்பதற்கும் சேணிலே (உயரத்திலே) செய்த பரணையும், அப்பரணமேலே அக்காவலன் கள்ளுண்டு மகிழ்க்குது அதன் வசத்தனையிருத்தலையும், முதலிரண்டடிகளிலே சித்திரித்தும், அவன் கள்ளுண்டு களித்து அக்களிப்பின் வசத்து மூலம் புனக்காவலீ மறந்து அக்களிப்புங் தானுமாயேபிருந்த சமயத்தில் ஒரு யானை அப்புனத்திற் கதிர் கொள்ள வந்தமையையும், வந்த யானை அப்பொழுது அங்கே எழுந்த ஒரு இசைப்பாடலைக் கேட்டுக் கதிரைக்கொள்ளாமலும் நின்றநிலையிற் பெயரா மலும் கண்மூடி உறங்கி விட்டமையையும் பின்னுள்ள முன்றுகளிலுஞ் சித்திரித்தும் அங்கனம் யானை உறங்குதற்குக் காரணமாய் அங்கே எழுந்த இசைப்பாடலை, அம்மலைப் பக்கத்தே இருந்து ஒரு கொடிச்சி பாடினமையையும், பாடும்போது பூசிய சாந்தையுடைய தன் கூந்தலீனை இளங்காற்றுஆற்ற, அவன் அக்கூந்தல் மயிரைத் தன் கைவிரலால் இடைவிடாது கோதிக்கொண் டிருந்தமையையும், இடையிலுள்ள நான்கடிகளிலுஞ் சித்திரித்துங் காட்டியிருத்தல் காண்கக்கழுது-பரண். பிழி-கள். மகிழ்க்குத்-களித்து.

இங்கே கவிஞர் தன்னுற் பின்னே கூறப்படுக் காரிய நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்ற காரண நிகழ்ச்சியை முன்மொழிந்து கோடற்கே “கானவன்பிழி மகிழ்க்குது வதிந்தென்” என்றான், எனக் கதிந்தெனவென்பது எனவீற்றுவினையெச்சம். அது பின்வரும் முடிக்குஞ்சொற்குக் காரணமாய் நிற்கும். அதனை “எனவென்பது கடதறலூர்ந்து இறங்காலம் பற்றி முடிக்குஞ் சொல்லாலுணர்த்தப்படுக் கொழிற்குத் தன் முதலினைத் தொழிலைக்

தல் அவ்வயலிடத்தையும் அங்கிகழிச்சியை
யும் நாம் நேரே கண்ணும் கண்டதுபோல
மிக இன்பங் தருதல் காண்க. இதனை ஒரு
ஓவியன் சித்திரிக்குங்கால் மற்று எவற்றை
யுஞ் சித்திரிப்பானுயினும் காற்று வீசுதலை
யும், பிரப்பங்கொடி காற்றுல் தூக்குண்ணுங்
தோறும், விடப்படுக்கோறும் அதிற்கொழு
விய இலையும் முறையே மேலெழுந்து பூரித்
தலையும் கீழிறங்கி மெலிதலையும் சித்திரித்
தூக்காட்டல் முடியாது. அதனும் கவியே
சிறந்த ஓவியன்றும்.

* * *

இனி வேறொரு கவிஞர் சித்திரித்த
வேறொருவிதமான படத்தையுங் காட்டுதும்.

‘ஆடமைக் குயின்ற வசிர்துளை மருங்கிற்

.....
.....
.....
.....
.....
.....

இன்பஸ் விமிழிசை கேட்டுக் கலிசிறந்து
மங்கி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவட ரடுக்கத் தியலி லாடுமயில்
நனவுப் புகுவிறலியிற் ரேஞ்சு நாடு’

என்பது அப்படம்.

இதில் ஒரு மலையையும், அங்குண்
டான பலவகை பினிய ஒலிகளையும் கேட்டு
ஒரு மயில் மகிழ்ச்சி யடைந்ததையும்,
அதனால் அம்மயில் கண்டோர் ஆச்சரியமு
றும்படி பலவிதமுற ஒரு விறலிபோல ஆடி
யதையும், அது பலவிதப்பட ஆடுதலைக்
கண்ட குரங்குள் விறலியாடலைப்பார்க்கும்
சனக்குழாம்போல மிகக் ஆச்சரியத்தோடு
அவ்வாடலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததை
யும், மிக அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டி
யிருத்தல் காண்க, ஒரு ஓவியன் இதன்கண்
கூறிய மற்றெறவற்றையும் சித்திரிப்பானுயினும்
மலையில் உண்டான பலவகை இன்
னெலி களையும், மயில் பலவிதப்பட ஆடி
யதையும் சித்திரித்துக் காட்டமாட்டான்.
அதனும் கவியே சிறந்த ஓவியன்றும்.

* * *

இனி வேறொரு கவி சித்திரித்த மற்
பேருவித கவிப்படத்தையும் இங்கே காட்டுதும்.

“அத்தப் பாதிரித் துய்த்தலைப் புதுவி

.....
.....
.....
.....
.....

கோலுடை யுமண்

ஞர்கண் டன்ன வாரம் வாங்கி

யருஞ்சர மிறந்த வசைவி னேன்றுட

மிருந்து பகட்டியம்புங் கொடுமணி புரிந்தவர்
மடிவிடு வீளையோடு கடிதெதி ரோடி
யோமையம் பெருங்காட்டு வருஞம்வம்பலர்க்
கேமஞ் செப்பு மென்றாழ் நிலிடை”

என்பது அப்படம்.

இதன்கண், உமணர் உப்பேற்றிய
வண்டிகளிற் பூட்டிய ஏருமைக் கடாக்கள்
அவ்வண்டிகளை யிழுத்துக்கொண்டு காட்டு
வழியிற் செல்லுதலையும், அவை செல்
லும்போது அவற்றின் கழுத்திற் கட்டிய
மணிகள் அவை செல்லும் அசைவினால்
அசைக்கு ஒலித்தலையும், அம்மணி
யோசை, — அவ்வுமனர் அவற்றைத்
துரத்த விரும்பி வாயிலிலுள்ள இதழை
மடித்து விடுகின்ற சிழ்க்கை யொலியோடு
விரைந்து எதிரேபோய், அவ்வழியிலே
எதிர்ப்பக்கத்தினின்றும் புதிதாக வருவோ
ர்க்கு (உங்களுக்கு எதிர்ப்பக்கத்தும் ஆட்கள்
வருகின்றார்களையால் நீங்கள் அஞ்சா
சாது வாருங்கள் என்று) காவல்க்குமியல்
பையும், மிக அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டியிருத்தல்
பிரயாணங்கூட்டுத் தோடு அனுபவ முற்றாக்கு
நன்கு தெரியும்.) இவற்றுள் ஒரு ஓவியன்
மற்றெறவற்றையுஞ் சித்திரித்துக் காட்டுவா
னுயினும், மணியோசையையுஞ், சிழ்க்கை
யொலியையும், அவை எதிர்சென்று வம்ப
லர்க்கு ஏமாஞ் செப்பலையுஞ் சித்திரித்தல்
கூடாது. அதனும் கவியே, சிறந்த ஓவிய
னென்றும்.

THANA LUCKUMY BOOK DEPOT CHUNNAKAM

இங்கே

இலக்கண
இலக்கிய
இதிகாச
வேதாந்த
சித்தாந்த
சாஸ்திர
வைத்திய
நூல்களும்

ஆராய்ச்சிமுறையில் எழுதப்பெற்ற அரிய
பெரிய நூல்களும் ஏனைய பிற பதிப்பு
நூல்களும், ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள்
டக்றர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் ஸ்ரீமத்
அ. குமாரசவாமிப்புலவர் அவர்கள் ஆதி
யோரின் பதிப்பு நூல்களும், ஏனைய யாழ்ப்
பாணப்பதிப்புகளும் பாடசாலைகளுக்குவேண்
திய உபகரணப் பொருட்களும் கிடைக்கும்.

வியாபாரிகளுக்கும் மொத்தமாகப் பேற்றுக்கொள்ளும் ஆசிரியர்களுக்குந்
தகுந்த கழிவு கோடுக்கப்படும்.

தனலக்குமி புத்தகசாலை

சு ன் னை கம்

திருமகள் அழுத்தகம்

சுன்னைகம்.

எல்லாவிதமான அச்சவேலைகளும்
அழகாகவும் காலக்கிரமப்படியும்
குறைந்த கிரயத்திற் செய்து கொடுக்கப்படும்.
வெளியூர்லுள்ளவர்கள் முற்பண்மனுப்புதல்வேண்டும்

Thirumakal Press, Chunnakam.

தமிழ், இங்கிலிஷ், தெலுங்கு

அச்சுள்ளுத்துக்கள்

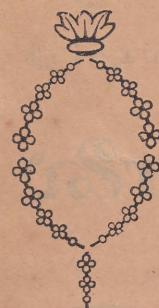
ஆழகிய போடர்கள்

ஆப்டோன் - லயன்

எங்கிரேவிங்

படங்கள்

முதலியன்

**CENTRAL & CHAMPION
துளை, சூளை, சுள்ளு,**

கைதேர்ந்த
வேலையாட்களைக்
கொண்டு

சிறந்தமுறையில்
செய்வித்து
சப்ளை செய்துவருகின்றேம்.

முழுத்திருப்திக்கு உத்தரவாதம்!

உங்களுடைய அடுத்த ஆர்ட்டரை எங்களுக்கே அனுப்புங்கள்.

NORTON & Co.

SPARTAN TYPE FOUNDRY

1-16, Baker Thiruvengada Mudali Street, CHOOLAI, MADRAS

கொழும்பு

TELEPHONE: 2346
GRAPH: KOTTAPAKKU

கொட்டப்பாக்கு கம்பெனி

57, பழையசோனகத்தெரு, கொழும்பு.

இலங்கையில் பிரபல பாக்குவர்த்தகர்களாகிய எங்களிடத்தில் சைஸ்பாக்கு, வெட்டப்பாக்கு, வெட்டப்பாக்கு வகைகளும் மினாகு, சுமிறு, சுறுவா, மற்றும் சில்லறைச் சரக்குகளும் மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும், நயம் சரக்காகவும், விலைச்சாயமாயும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஆர்ட்டிகள் உடனுக்குடன் கவனிக்கப்படும்.

ஜோதிட விளம்பரம்

ஜாதகம் எழுதுவித்துக்கொள்ள விரும்புவோர்
தங்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி
சுத்தமாகவும் சீக்கிரமாகவும் செய்வித்துக்கொள்ளலாம்

கிரகஸ்புடம், பாவஸ்புடம், தசவர்க்கம், அஷ்டவர்க்கம், சிரகஸமயம், கிரகபலன், அஷ்டவர்க்கபலனும், காலதெசை, பிராணதெசை, சீலதெசை, மடீலதெசை, மிருத்துதெசை இவைகளும், மகாதெசை அந்தரபலனாக எழுதியுக்கொடுப்பதற்கு ரூபா 60. ஷட் ஒரு தெசைக்கு அந்தரபலனும் மிகுதி புத்திபலனுமெழுத ரூபா 35. 5 வருஷ அந்தரபலனும் மிகுதி புத்திபலனுமெழுத ரூபா 10. முற்றும் புத்திபலனும் சுருக்கமான பிறபலன்களுமெழுத ரூபா 5. குறிப்பு எழுத ரூபா 1. விவாகப் பொருத்தம் பார்க்க ரூபா 2.

கோவில், வீடு, கிணறு முதலீய கிநுகசம்பந்தமான கருமங்களும் எம்மிடம் செய்வித்துக்கொள்ளலாம். ஜாதகம், குறிப்பு, ரேகை முதலியனமுலம் தற்காலம் நடக்கும் பலாபலன் அறிய விரும்புவோர் ரூபா 1 கோடுத்தல்வேண்டும்.

ஜாதகம் எழுதுவித்துக்கொள்ள விரும்புவோர் பிறந்த ஊர், வருஷம், மாதம், தேதி, நேரம், ஆண், பெண் முதலியவற்றின் சரியான விபரத்துடன் மேற்காட்டிய விகிதத்திற் பாதி முற்பண்மாக அனுப்பனேண்டும்.

K. Vaithialingam
Astrologer, URELU
Chunnakam, Jaffna.

க. வைத்தியலிங்கம்
சோதிடர், ஊரெழு
சுன்னகம், யாழ்ப்பாணம்.

திரு. வே. சுவக்கொழுந்து அவர்கள் இயற்றிய நால்கள்

—००८—

1. புதிய தமிழ் அகராகணிதம் சதம் 80

பல உதரங்கள் கணக்குகளுடன் தமிழ் உயர்தர வகுப்புகளுக்கு உதவுமாறு இயற்றப்பெற்றுள்ளது. (முன்றும் பதிப்பு)

2. புதிய தமிழ் கேத்திரகணிதம் சதம் 80

இரு பாகங்களுடன் தாட்டாந்த நிருபணமும் இணக்கப்பெற்றுத் தமிழ் உயர்தர வகுப்புகளுக்கு உதவுமாறு வெளியிடப்பெற்றது. (இரண்டாம் பதிப்பு)

3. புதிய தமிழ் ஏழாந்தாக்கணிதம் ரூ. 1.00

விசேடமாய் 6-ம், 7-ம் வகுப்புகளுக்கும் பொது வாக ஜே. எஸ். ஸீ., எஸ். எஸ். ஸீ. வகுப்புகளுக்கும் உபயோகிக்கத்தகுந்தது. (1-ம் பதிப்பு)

4. ஆதாரகணிதப் பரிட்சை வினாக்கள் சதம் 15

5. தாட்டாந்த நிருபணம் சதம் 18

வடலங்கா புத்தகசாலை பருத்தித்துறை

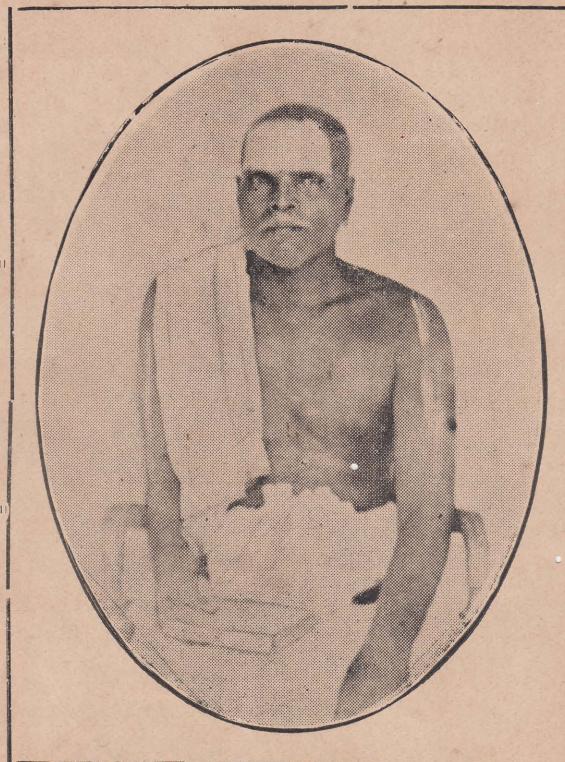
ஸ்ரீமத் அ. குமாரசாமிப் புலவர்

மாணிக்க வாசகப் பேரரூட் செல்வனும்
மற்றுமெய்ச் சிவமணிகளும்
மலியன்பி னருடமிழு மாதாது பங்கிதிரு
வள்ளுவர் திருக்குறளுமற்
ருணிச்ச தூர்ச்சைவ வற்றெந்த் தமிழினும்
ஆறுமுக நாவலனுயர்
அறிவாற் றுலக்கிடத் தொல்காப்பி யம்முத
லருங்கவித் தொகையாதியா
மாணித்த கழக்தால் தாமோ தரம்பிள்ளை
மறைவினின் ரச்சேற்றிட
மணவறையில் வரவிருங் தாடமிழ்க் கன்னிக்கு
யணியனிப் பொருளியாப்புப்
பேணிச் சிறப்பித்து யாழிப்பான வொண்டீர்ப்
பிறக்கித் தமிழ்ப்புலத்துப்
பெரிதுவிதைவித் துவோர் புலவர்பண்டிதவரலாம்
பெரியனன வேத்துரைக்க

நாணிப் புறந்தங்து போலிவித் தைக்கவிஞர்
நாடொறும் வெருவந்துபின்
னனுகினேர் வந்துநால் கற்றத்தி றங்தேற
நாடெங்கு ம்செயுமேற
நீணித் திலக்குமர கவிராச னிசையேற
நீறுமணி சைவமேற
நிறைமுகத் தழகேற வகராதி காகிரவே
நீருபனு எச்சிலேற
வேணித் தமிழ்ச்சக்க நாண்கேற விழைத்தரூ
மெய்ப்புலவ ரகமுமேற
விதிசெய்த பாண்டித்து ஸரச்சாமி தேவலூர்
மெய்யன்பு மின்புமேறக்
கோணிக்கு லாமதி குளித்தேறி யரவுகண்
கொண்டுகொன் றைக்குகேறி
குலவரைக் குமரிமுக நிகரினாறி யிடைகண்ட
குமாரசா மிக்குரவனே.
—வட்டநூகி வழக்கற்று க. சிதம்பரனுதன்

வித்துவச்ரோமி
திரு. ந. ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை
 அவர்கள்

கண்ணம் :

ஏவிளாம்பி

(1836)

குத்திரை 24

மரணம் :

ஏவிளாம்பி

(1902)

மார்கழி

“பொன்னம் பலப்பெயர்ப் புட்கலாவர்த்தம்
 புராதன நியாயோத்தி
 புகழ்சங்க லக்கியப் புணரிரா மாயணப்
 பொருவறு மனக்கர்ப்புவியிற்
 ருன்னித் துங்கிமலி சூதனைவி மாலையாந்
 தொல்பயோ ததிகாவியத்
 துங்கவார் கவிபார தப்பரவை லக்கணத்
 தொடுமடல்க ட்யூதெதழுங்கே
 மன்னித் திடுக்கிட விழித்தியாழப் பாணகிரி
 மீதேறி கல்லீழுமுடிமேன்
 மேவிப் படிந்துசெங் தமிழ்மேதை நிதிமாரி
 மிகவும் பொழிந்திட்டதிச்
 சன்மத்து வித்தியார்த் திப்பயிர் தழைத்திடச்
 சார்ந்தநா யகிசமேத
 சந்தர்மொ லீசனே யைந்தொழில் விலாசனே
 சந்தர்ப்பு தலவாசனே.”

—“ நழுமண்டலசதைச்.”

மாமுலன்.

விவோகானந்தசபை இயற்றமிழாசிரியர்
சிவங். கருணாலயபாண்டியப் புலவர்

தண்டமி முகமெனும் ஒண்டொடி
யுபிரத்த அறிவுசால் தலைமைஆன்ற நன்
மக்கள் பாண்டிய மன்னர் வேண்டுகோட்
கிசைந்து கழகமாந்தராய்க் குழுமி நங்கட¹
வுட் செந்தமிழ்ப் புலமைச் செல்வராய்ச்
சிறந்த நல்லிசைப் புலவர், முதற் கழகப்
புலவர், இடைக்கழகப் புலவர், கடைக்கழகப்
புலவர் என முத்திறமாக வழங்கப்படுகின்ற
னர் என்பது உலகமறியும். தமிழ்க்கழகம்
ஒன்றேயாயினும் கடல்கோள்களான் வேறு
வேறு காலங்களின் வேறு வேறிடங்களின்
மும்முறை பெயர்த்துப் பெயர்த்து நடப்
பட்டதாதலின் மூன்றுயிற்றென்பது கொள்
எப்படும். அம்முன்றனுட் கடைக் கழக
மிருந்து தமிழாராய்ந்த சான்றேராயினார்
நக்கிரனூர், கபிலனூர், பரணனூர் முத
சிய நாற்பத்தொன்பதின்மரும் அவருள்
விட்ட நானுற்றுவருமாவர். இவரெல்லா
ரும் ஒருகாலத்தினரல்லர். ஒரிடத்துப் பிறங்
தாருமல்லர். ஒரினமுடையாரு மல்லர்.
இக்கொள்கை கடைக்கழகமிருந்தது ஆயிரத்
தெண்ணுறை றைப்பதிற்றியாண்டு எனக்
கூறுதலானும் அவ்வவர் பெயர்க்கு முன்
னர் நாட்டுப் பெயர்கள் சில அடையடுத்து
வருதலானும் பிறவாற்றுனும் துணியப்
படும். இவருள் மாமூலனூர் என்னும் பெய
ருடைய ஒரு நல்லிசைப் புலவருளர். இவர்
தாம் திருவள்ளுவமாலையென வழங்கப்படும்
முப்பாளின் சிறப்புப்பாயிரத்தினுள்,

“அறம்பொரு வின்பம்வீ டென் னுமங் நான்கின்
றிறங்கெரிந்து செப்பிய தேவை—மறஃதேயும்
வள்ளுவ னென்பானேர் பேதை யவன்வாய்ச்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்”

[சொற்

என்னும் அருமைச் செய்யுளைப் பணித்
தவராவர். இவ்வழகிய செய்யுளால் முப்பா
ளின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பும் அதுபற்
நித் திருவள்ளுவனுரிடத்து இவர் கொண்ட
அன்புடைமையும் நன்கு மதிப்பும் வெளி
யாகின்றன. இதனுள் வள்ளுவனை என
வயர்வ தோன்றக் கூருது வள்ளுவன் எனப்
பயனில் பிறப்பினிழிவு தோன்ற ஒருமை
யாற் கூறும் மடவோஜைப் பேதைய னென
வும் அச்சொல்லை அறிவுடைய ராயினார்
ஒரு பொருளாகக் கொள்ளமாட்டார் என
வும் வெகுண்டு வாய்மொழிதலின் நம்
செங்காதாப்போதார் ஒரு கீழ்க்குடிச் சார்
புடையர் என்னும் ஒருங்மை வரலாறு
தெரித்துப் பண்டைக்காலத்து உண்மைவர
லாற்றுரூப்புக்கிவேட்கை யடையார்க்கு திரு
வள்ளுவரைப்பற்றினமட்டில் ஒரு சிறிது
உவகை தோற்றுவித்தாராகின்றார். இது
னுண்,

“வேற்றுமை தெரிக்க நாற்பா னுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் பாமே.”

என்னும் செம்மொழிப் பொருளை உடன்
பட்டுக் கற்றவர்க்குப் பிறப்பு வேற்றுமை
நன்மை தீமை முதலியனவில்லை யென்பது
இவருடைய உண்மையும் உறுதியும் உயர்வு
முடைய கொள்கை யெனத் தெரியவரு
கின்றது. இவர் நாற்பத்தொன்பான் புலவர்
களுள் கபிலனூர், பரணனூர், நக்கிரனூர் என்
னும் முப்பெரும் புலவரையடுத்து நாலா
மவராக எண்ணி வைக்கப்பட்டிருத்தலான்
இவருடைய கல்வியறிவின் பெருமையும்
மதிநுட்பத்தி னருமையும் ‘மிகை மக்க

ளான்' நன்கு மதிக்கற்பாலனவாம் எனத் தோன்றும். இவர் வள்ளுவர் குடியறிவித் துச் சிறப்புப்பாயிரம் செய்தவின் ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனரும் மாழுலனரும் ஒத்தகாலத்தின் ரென்பது பெற்றும். பெறவே கபிலனார் பரணனார் நக்கீரனார் முதலிய புலவர் பெருமக்களும் மாழுலனரோடு நன்கு அளவளவாவப்பட்டி ருத்தல் வேண்டுமென்பதுதானே போத ரும். நன்னூற் பொதுவியலிற் காணப்படும், "எண்ண லெடுத்தல் முகத்த ணீட்டல், எனுநான் களவையு ஞும்மிலத்த தொகை" என்னும் நாலி னுரையில் உம்மைத்தொகைக்கு மயிலைநாதரும், "உயர்த்திணை யும் மைத் தொகைபல ரீறே" என்னும் நாலி னுரையில் உயர்த்திணைப் பொருள் எண்ணிய உம்மைத் தொகைச் சொற்றெடுத் தூருமை யீறு தோன்றுது கெட பலரீற்றுன் முடியும் என்பதற்குச் சங்கரங்கள்சிவாயரும் எடுத்துக்காட்டாக கல்லாடமாழுலர், எனக் காட்டுதலின் மாழுலனரும் கல்லாடனு ரென்னும் நல்லிசைப் புலவரும் கபில பரணர்போல உடனுயிர் நீங்கும் சிறப்புடைய நண்பரென உணரப்படுகின்றார். இதனு னன்றே திருவள்ளுவமாலையின்கண் நாற் பத்தொன்பதிற்றுப் புலவர்களை எண்ணு முறையே நிறுத்துங்காற் கபிலனுரை யடுத் துப் பரணன்றை வைத்ததுபோல மாழுலனுரை யடுத்துக் கல்லாடனுரை வைத்த தூஞமாம். இக்கல்லாடனார் ஒல்காப் பெருமைத் தொல்காப்பியத்திற்கு உரையிடையிட்ட விரகரெனப் புகழப்படுவார். இவ்விருவருடைய கழி நட்புரிமையை நினைக்கவே

"நற்றுமரைக் கயத்தில் நல்லன்னன் சேர்ந்தாற்போல், கற்றுமரைக் கற்றுரே காழுவர்"

என்னும் முதுரையும்,

"உணர வண்ரு முணர்வடை யாரை புணரப் புணருமா மின்பம்"

என்பராதலின் 'நண்ணுவர் வினாக்ராடுகூடி நுகர்வடையை வினானுவகை யொக்கும் விழைவிற்று' எனவும்,

தவலருங் தொல்கேள்வித் தன்மை யடைய ரிகவில் ரெஃகுடையர் தம்முட், குழீஇ நகவி வினிவிதாயிற் காண்பா மகல்வானத் தும்ப ருறைவார் பதி

எனவும் வரும் நாலடியும்,

"கற்ற வறிவினரைக் காழுவர் மேன்மக்கள் மற்றையர்தா மென்று மதியாரே - வெற்றிநெடும் வேல்வேண்டும்வான்விழியாய்வேண்டாபுளிங்காடி பால்வேண்டும் வாழைப் பழம்"

என்னும் நன்னெறியும் புலவர்களாற் றம் கருத்திற் கொணரப்படும்.

இனி, இவர் மாழுலனர் எனவும் மாழுலர் எனவும் வழங்கப்படுவார். சிலப்பதிகாரத் தின்கண் ஆசிரியர் சாமிநாதையர் எடுத்துக் காட்டிய அகவலின்கட் "பேர்மூல முணர் மாழுலர்" எனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப் படுகின்றனர். பேர்மூலமென்பது பெரிய முதற் பொருள் எனப் பொருள்பட்டு முழு முதற் கடவுளை யுணர்த்தும். இதனுற் 'கற்ற நதனைய பயனுகிய வாலறிவ னற்று டொ முதலை'செய்து மெய்ப்பொரு ஞணரும் திருவடையாரெனவும் பெறுதும். மாழுல ரென்னும் பெயருடையார் இருவருள். ஏனையர் நாயன்மார் அறுபத்து மூவருள் ஒருவரும் திருமந்திரமாலை நாலாசிரியரு மாகிய திருமூலராவார். இத் திருமூலர் சிறப் (யோகம்) பீனும் செல்வ (அட்டமாசித்தி) மெய்திய பெரியாருட்டலைசிறந்தார். இவரே தொல்காப்பியப் பொருட்பாலில் "அறு வகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பாக்க"மும் என்னும் நாலி னுரையின்; யோகிகளாய் உபாயங்களான் முக்காலமுமுணர்ந்த மாழுலர் முதலியோர் அறிவன் தேயத்து அளைநிலை வகையோராவார். அவர்க்கு மாணுக்கராகித் தவஞ்செய்வோர் தாபதப் பக்கத்தாராவார்

எனக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றார். இவருடைய திருமந்திரமாலைச் செய்யுட்கள் யாப் பருங்கல் விருத்தியுடையாரானும் மேற் கோள்காட்டப்பட்டுள்ளன. இவரைத்தவஞ் செய்யும் மாணக்கரையுடைய ரென்றதனு னும் திருமந்திரமாலைச் சொன்னடையா னும் கழகப் புலவராய மாழுலனுர் வேறென் பதூஉம் திருமூலரினு முற்பட்டவரென்பதாஉம் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. திருமூலர்க் கும் மாழுலர் எனும் பெயர்வழக்கம் உண்டென்பது மேலெடுத்துக்காட்டிய நச்சினுர்க்கிணியத்தானுணரலாம். ஈண்டு நச்சினுர்க்கிணியராற் குறிக்கப்பட்ட மாழுலரை மாழுலனுரென மயங்கிக் கூறினாருமூலர்.* இனி, நாயனுரை உணர்த்தும் மூலரென்பது மூலன் என்பதன் உயர்வுப் பண்மைச் சொல்லாம். மூலன் ஓர் இடையனுதலின் அஃது அந்தணரல்லாத சேரிமக்களிடை வழங்கற பாலதென்பது பெறப்படவிற் புலவர் மாழு ஸரும் அந்தணரல்லர் எனக் கருதப்படுகின்றார். ஆகவே மூலனென்பது பண்டைத் தமிழ் மக்களிடை வழங்கிய சாத்தன், பூதன், தேவன், கொற்றன், நாகன் என்றாற்போலு மியற்பெயரென்பதாஉம் அதனான் இற்றைஞான்று வழங்காமையின் இதன் பொருட்காரணம் தெற்றெனப் புலப் படாடுதெனவும் அதனான் “ஆதிரையான்” என்னும் பெயர்போலக்கொண்டு மூலநாளிற் பிறந்தானெனப் பொருளுணர்த்தல் அமையாதெனவும் கொள்க. இம் மூலனென்னும் பெயர் நன்னாற் பொதுவியலின்,

“இனைத்தென்றறிபொரு ஞானிலாப்பொருன் வினைப்படுத்துரைப்பி னும்மைவேண்டும்”

என்னும் நாலுரையில் இனைத்தென் றறி பொருளை வினைப்படுத் துரைக்குங்கால் வேண்டும் உம்மை செய்யுட்கட் டொக்கு நின்

* பின்னத்தார் அ. நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள் நற்றினை பக்கம் 72 பாடினேர் வரலாறு காணக்.

நது என்றற்கு எடுத்துக்காட்டிய விளங்கா மேற்கோளாகிய,

“கடுவன் முதுமகன் கல்லா மூலர்க்கு வதுவை வந்த வன்பறழ்க் குமரி.”

வன்பதன்கண் வருவது குறித்துக் கொள்ளத்தக்கதாம். ‘மூலன்’ என்பது இவரதியற்பெயர். இவருடைய கல்வியறி வொழுக்கச் சிறப்புப்பற்றி மாவென் னுமடைமொழியை முன்னும் உயர் வெப் பண்மையுணர்த்தும் “ஆர்” என்னும் இடைச் சொல்லைப் பின்னுங் கொடுத்து மாழுலனுர் என வழங்கப்பட்டனர். மாவென் பது பெருந்தகமையை யுணர்த்துமோ ரூரிச்சொல். மாமிலாடனுர், மாசாத்துவான், மாஙாய்கன், மாக்கோதை என வருமாறு காண்க.

இனி, இப்புலவர் பெருமானுர் பாடியனவாக எண்பெருந் தொகைச் செய்யுட்க ஞால் நற்றினையின்கட் பதினூலாவதும் எழு பத்தைந்தாவதுமாகிய இரண்டு செய்யுளும் குறுங்தொகையிற் பதினெண்றூவதாய செய்யுளான்றும் நெடுங்தொகை (அகநானாறு)க் கண், (1, 15, 31, 55, 61, 65, 91, 97 101, 115, 127, 181, 187, 201, 211, 233, 251, 265, 281, 295, 311, 325, 331, 347, 349; 359, 393) இவ்வென் களையுடைய ஒற்றைச் செய்யுட்கள் இருபத்தேழும் மேற்காட்டிய முப்பாலின் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளான்றுமாக முப்பத் தொருபாக்கள் இப்பொழுதுகிடைக்கின்றன. இவற்றுள் அகம் நாற்றெழுஞ்றூவது செய்யுளான்றுமொழிய ஏனை முப்பது செய்யுளிடத்தும் யாரேனு மொருவருடைய வரலாறு காணப்படாமற் போகாது. அவ்வரலாறுகளுட் டமிழகத்தின் கிகழ்ந்த வரலாறுகளேயன்றிச் செய்மைக்கண்ணுள்ள ஆரிய வடங்கட்டு வரலாற்றுப் புகழ் வாய்ந்தாருடைய வரலாறுகளும் காணப்படும். இங்னனம் பிறநாட்டு வரலாறு கூறுதல்

இவர் செப்புட்கே சிறப்பாக வூரியதொன்று. ஏனையர் செப்புட்களுள் இத்துணைச்செய்தி காணப்படாவாம். இது இவருடைய செப்புட்களுக்கும் பிறருடைய செய்யுட்களுக்கு முன்னாலே வேற்றுமையாம். இவ்வேற்றுமையே இவ்விரு நடைய வரலாற்றை வரைவதற்குச் சிறந்த வேதுவாயிற்றெனக் கொள்க. இதனால் இவர் செய்யுட்கள் தமிழ்மொழி யுள் வரலாற்றுக் குறிப்புக் காணப்படாது புனைந்துரைக்கத்தோலோ காணப்படுவனவாம் என இக்காலத்துப் பிறநாட்டார் சொல்லுக்குறையை பொருவாறு நீக்கினவென்னலாம். அவ்வரலாறுக்கொல்லாம் புனைந்துக்குறும் புராண வரலாறுகளால்ல. கால வரையறை கண்டு வைத்திருக்கின்ற வரலாறுகளேயாம். இதனாற் றமிழ்மக்கள் பண்டே ஒருவருடைய உண்மைவரலாற்றினை அறிந்துகொள்ளுதலில் துமுகி வெளியிடும் குறித்தெழுதி வைத்தவினும் நினைவும் முயற்சியும் குன்றப் பெற்றிலர் என்பது தோன்றி இப்பொழுதைத் தமிழகமக்களுக்குப் பெருமையும் உவகையும் விளைவியாறிற்கும். கல்வியறிவுடையராயிருந்தும் உலகியலுணர்வை நெய்யிலாப் பாற்சோற்றினை யொக்குமெனப் பழித்துரைப்பராதனீன் உலகியலு மொருங்குணர்ந்த மாழுலனும் புலமை நெய்யுடைய பாற்சோற்றினை யொக்குமென்பதாயிற்று.

“ஆற்றலீர்க்குவலு ஞநையு மீனாற் வேற்றநாட்டதன்சைவ விடுத்தன் மேயினார்”

எனக் கீவகன் குறியதுபோலக் கிணற்றுத் தவவினையாகத் தமிழகத்தே கிடவாது வடக்கெல்லையாகிய பணிமலைகாறும் சென்று மீஞ்சுதலை விரும்பி மேற்கொண்டு ஆரியாடு, மகதாடு, தெவிங்காடு முதலிய பற்பல் வெவ்வேறுநாட்டின்க ஞாளவாயின யாறுகள், மலைகள், காடுகள் முதலியவற்றின் இயற்கை வனப்புக்களைக் கண்ணுற்றுத் தினைத்துக் களித்தும் அவ்வங் நிலங்களுள் வாழும் பல்வேறு திறமான மன்னர் முதலீய மக்களொடு நட்புரிமையும் ஆண்டெல்

லாம் புசழும் பொருட்பேறு மெப்தித் துண்புறுமின்னாலமாந்தர் தொகுதிநடுவென் இடையறைவின்பம் இனிது தூய்த்து வீழ்நாள்படாதொழுகினர் மாழுலனுர் என்பது அறியக்கிடக்கின்றது. இங்ஙனம் ஞாலமெலாமூலாவி வந்தவரிடத்து உளத் தூய்மையும் மெய்யுணர்க்கிடும் தாமே யுளவாமென்பது சொல்லாமலே யமையும். நற்றினை எழுபத்தைந்தாவது செய்யுளொன்றுமொழி யை ஏனையனவெல்லாம் பாலைத்தினைப் பொருண்மேற் செய்யப்படுதலின் பாலைத்தினைப் பொருளாகிய பிரிவினை மேற் கொண்டு பல்வேறுடங்களொல்லாம் சென்று மீண்டாரென்பது வலியுறும்.

இனி யிவருடைய செய்யுட்கள் தொல்காப்பியவரை யாசிரியர்களால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இவர் இங்ஙனம் அகத்தினைப்பொருள் பற்றியே செய்யுள் செய்திருத்தவின் இவர்க்கு அகத்தினைப் பொருளாகிய “ஆண்ட வெள்ளத் தமுந்துமொ ராருயி ரீருநுக்கொண் டானந்தவெள்ளத் திடைத் தினைத்தா லோக்கும்” இன்பப்பொருளாராய்ச்சிக்கட் சென்ற பற்றும் பயிற்சியும் எடுத்துக்கூறுகிற்கு மாற்றலும் நன்கு புலனாகும். இதனாலே மாழுலனுர் வடாடு பல வற்றிலு மூலாவி ஆண்டை நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டின்புற்றாராயினும் தம் அழிமுதினு மினிய தமிழ்மொழிச் சுவையே பெரிதுமாவாவி அப்புறத்தினை நிகழ்ச்சிகளைப் பாலுந்தேனும்போலும் பாவும் அகமுஞ்சார்த்திக் கழியச் சுவைப்படுத்தினர். இனி யிவருடைய அகம் முதலாவது செய்யுளில் “வண்டுபடத் ததைந்தகண்ணி யோண்கழு ஊருவக்குதிரை மழவர்என்புழி” மழவர்என்னும் ஒரு மரபினர் குறிக்கப்படுகின்றனர். இவரைச் சிறப்பித்துக்குறிய அடைமொழி களான் இவர் மிக்க போர்மறவர் எனவும் குதிரையூர்தலிற் சிறந்தார் எனவும் ‘மழவ

போட்டிய முருகனற்போர் நெடுவேளாவி, யறுகோட்டியானிப்பொதினி'யென்பதனுன் பொதினியையுடைய வேள் ஆவியென்னும் குறுஙில் மன்னனுற் போர்தொடுக்கப்பட்டுத் தோற்றேடுனு ரெனவும் அகம் அறுபத் தொன்றுஞ் செய்யுளின்,

“கன்வர் கோமான்,
மழுபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்வி
விழுவடை விழுச்சீர் வேங்கடம்.”

என்பதனுன் மழுவர் வதிந்த நாடு மழுபுலம் என்னும் பெயரியது எனவும் வேங்கட மலையையுடைய கள்ளர் சூழப்பிறந்த புல்வி யென்னும் மறஞ்சிறந்த ஒருவனுலும் வெல்லப்பட்டிருந்தார் எனவும் அகம் தொண் ஊற்றேன்றுவது செய்யுளில்,

“இருங்கீழ்மீரலை சேக்கும் பாலுயர் பதக்கைக் கடுக்கண் மழுவர் கனவழ வெழுங்க
நெடுங்கா வாஜினி யொடுக்காட் உம்பர்,
விசிபினி முழவிற் குட்டுவன்.”

என வருதலான் இவர் காட்டினால் வாழு மியல்பினர்எனவும் நான்விருளிறப்பைக்கப்பலுஞ் சென்று பகைவருடைய ஆநிரை கவர்தலா கிய களவுத்தொழிலே வாழ்க்கைத் தொழி லாசு வுடைய ரெனவும் அகம் நூற்றேன்றுஞ் செய்யுளில்,

“தகர்மருப் பேய்ப்பச் சுற்றுபு சரிக்த கவண்மாய் பித்தைச் செங்கண் மழுவர் வாய்ப்பகை கடிய மண்ணேடு கடுந்திறந் தீப்படு சிறுகோல் வில்லொடு பற்றி தாரைதெரி மத்தங் கொள்ளு நிரைப்புறத் தழிபுதை தொடுதோல் பறைய வேகிக் கடிபுலங் கவர்ந்த கன்றுடைக் கொள்ளைய ரினாந்தலைபெயர்க்குநன்தலைப்பெருங்கா”

எனவாறு மடிகளானே யாட்டின் முறுக் குண்ட கொம்புபோல சுருண்டு கிடந்து தோளோ மறைக்கும் தலைமயிரையும் வெசு ஸியாற் சிவந்திருக்குங் கண்களையுமடையார் எனவும் இவர் இரவின் நிரைகவரச்செல்லு

மாறும், அகம் நூற்றிருபத்தேழாஞ் செய் யுளில் வருஷம்,

“செக்கோற்,
கருங்கான் மராத்து வாஅன் மெல்லினார்
சரிக்குவனர் பித்தை பொலியச் சூழக்
கல்லா மழுவர் வில்லிடங் தழீதி
வருங்கப் பார்க்கும் வெருவரு கவலை
மொழி பெயர் தேத்து.”

என்னுமடிகளான் இவர் போக்குச் செல் லுங்கால் வெண்கடப்பம் பூச்சுடிச் செல்வர் எனவும் கல்வியறிவில்லாதவர் என வும் தமிழ் சிதைந்த மொழி வழங்குவர் என வும் இக்காட்டிய மேற் கோள்களானே மழுவராவார் குறும்பு செய்யும் ஒருசார் மறவரினமுடையார் எனவும் இவருடை நிலம் மேற்குக் குட்டுவனுட்டுக்கும் தெற் குப் பொதினி நாட்டுக்கும் கிழக்கு வேங்கட நாட்டுக்கும் வடக்கு வடுகு நாட்டுக்கும் நடுவாயது எனவும் அகம் நூற்றெண்பத் தேழாஞ் செய்யுளில் வருஷம்,

“கறுத்தோர்
தெம்முளை சிதைத்த கடும்பரிப் புரவி
வார்கழற் பொலிந்த வண்கண் மழுவர்
பூந்தொடை விழுவின் றலைநா என்ன
தருமணன் ரெயிரிய திருங்கர் முற்றம்.”

என்னு மடிகளானே மழுவர், பூந்தொடை விழுவு எனப்படும் ஒரு விழாக் கொண்டாடுவர் எனவும், அது பலநாள் நடைபெறும் எனவும், அவற்றுள் முதனுளிற் புதுமணல் பரப்புதல் முதலியவற்றுல் வீட்டின் முற் றங்கள் பொலிவுண்டாமாறு நன்கு புனையப் படும். அப்பொலிவு பிறவிடங்களின் உள்வாம் பொலிவுகளுக்கு ஒப்புக்காறு மத்து கீணச் சிறந்திருந்தது எனவும் மழுவர் வரலா றனரப்படுகின்றது காண்க. இனி அகம் இருநாற்றுபத்தைந்தாஞ்செய்யுளின் கண்,

“இன்சில் யெழுவேறு கெண்டிப் புரைய
நினம்பொதி விழுத்தடி கெருப்பின் வைத்தெடுத்

தணக்கு மரபிற் பேய் போல
விளூன் நின்ற வேட்கை நீங்கத்
துகளற விளாந்த தோப்பி பருகிக்
குலாஅ வல்விற் கொடுகோக் காடவர்
புலாஅற் கையர் பூசா வாய்
சொராஅ வருட்டுங் குடுமிக் குராலொடு
மராஅஞ் சீஹார் மருங்கிற் ரூக்குஞ்
செந்தல் யானை வேங்கடங் தழிதி”

யென்புழிக் கூறப்பட்டவரு மிம்மழவரே
யாதல் வேண்டும். இதனாற் றசையையுண்டு
நீர் வேட்கை யொழியத் தோப்பிக்கள்ளோப்
பருகிப் புலால் நாறுகின்ற கையராகவும்
உண்டவாயைக் கழுவாதவராகவும் தஞ் சிற்
தூர்க்கட் டியிலு மியல்பினர் என்பது தெரி
யப்படும். இனி யிவருடைய அகம் முதலா
வது செய்யுளானும் அறுபத்தொன்றுவது
செய்யுளானும்,

“ மழவரோட்டிய

முருக னற்போர் நெடுவே ளாவி
யறுகோட் டியானோப் பொதினி.”

எனவும்

“ முனுஅதி,
முழவற்றினிதோ ஜெடுவேளாவி
பொன் னுடை நெடுகர்ப்பொதினி ”

எனவும் பாராட்டப்படும் வேள் ஆவி
யென்பான் செல்வனும் வள்ளலும் போர்
மறவனுமாய்த் திகழ்ந்துறைந்து மழவரைப்
போர்த்தொலைத்தான் எனவும் பொதினி மலை
யையுடையன் எனவும் மாழலனார்காலத்துப்
புகழொடு வாழ்ந்தவன் எனவும் உணரப்
படுகின்றன. இனிப் புல்லியெனப்படுமோரு
ராாண்மையுடையன் செய்தியும் பெறப்
படுகின்றது. புல்லியெனப்படு மவன் அகம்
அறுபத்தொன்றுஞ் செய்யுளின்கண் னும்
இருநாற்றுத்தொண் ஊற்றைந்தாஞ் செய்
யுளின் கண் னும் மாவண்புல்லி யெனவும்
புடையலங்கழற்காற் புல்லியெனவும் புக
ழுப்படுதலின் இவன் வள்ளன்மையுடையன்
எனவும் போர்மறஞ் சிறந்தான் எனவஞ்
கருதப்படுகின்றன. “ கழல்புளைதிருந்தடிக்

கள்வர்கோமான்” என்றலான் இக்காலத்துக்
கள்ளர் என வழங்கப்படு மறவர்குடிப்பிறந்த
தலைவனுகின்றன. இவனுடைய நாடு வேங்
கடமலையுட்படச் சூழ்ந்தநாடு என்பது.
“புல்லிவிழவுடை விழுச்சீர் வேங்கட” மென்
பதனானும் முந்தாற்றத் தொண்ணுாற்று
மூன்றுஞ் செய்யுளிற் “புல்லிதேன்றாங்
குயர்வரை நன்னட்டும்பர், வேங்கடம்”, என்
பதனானும் பெறப்படும். “ மழபுலம் வணக்
கிய மாவண்புல்லி ” யென்பதனன் மழ
வரை வெற்றிகொண்டமை விளங்கும். நிரை
பல குழீஇய நெடுமொழிப் புல்லியென்பத
னன் இவன் பல ஆங்கைளோப் புரக்கும்
பெரும் புகழையுடையன யிருந்தான் என்
பதராயிற்று.

“ குடவர் புழுக்கிய பொங்கலிழிப் புன்கம்
மதர்வை நல்லான் பாலொபெகுச்கும் புல்லி ”

தெயன் பதன னும் முந்தாற்
றுப் பதினெண்றுஞ் செய்யுளில் வெயிலான்
வெதும்பி வருந்தி வழிவரும் விருந்தினர்க்
குப் பசிதணித்தலை விரும்பி இடையார்
இளைய ஆனேற்றின் கழுத்திற் கயிற்றுற்
கோத்துப் பூட்டித் தூங்கவிடப்பட்ட முங்
கிற் குழாயின் உள்ள இனிய புளிஞ்சு சோற்
றினை அவ்வந்தாருடைய பட்டினியாஞ்சிய
காதடைப்பு ஒளியுமாறு தேக்கிலையிலே
பகுத்து வைத்துக் கொடுத் துண்பிக்
கும் புல்லினன்னடு என்னும் பெரும் பொ
ருள்பட,

“ பயந்தலை பெயர்ந்து மாரதிரம் வெம்ப
வருவழி வம்பவர் பேணிக் கோவலர்
மழவிடைப் பூட்டிய குழாஅய்த் தீம்புளி,
செவியடை தீரத் தேக்கிலைப் பகுக்கும்
புல்லி நன்னடு ”

என வருதலானும் முறையே புல்லியிலை
னுடையதும் அவனுட்டு வாழ்வாருடையது
மாய விருந்தோம்பற் பேறம் விளங்குகின்
றது.

இனி,

“எய்வெங் காம மியைவ தாய்ன்
மெய்ம்மலி பெரும்பூட் செம்மற் கோசர்
கொம்மையம் பசங்காய்க் குடுமி விளைந்த
பாக லார்க்கைப் பறைக்கட் பீவித்
தோகைக் காவிற் தூஞாட்டன்ன
வறுங்கை வம்பலர்த் தாங்கும் பண்பிற்
செறிந்த சேரிச் செம்மன் முது
ரமிந்த மாக்கட் டாருக தில்ல”

எனச் செவிலி உடன்போய தலைவியது வழி
வருத்தந் தனியுமாறு வேண்டுங்கா அவுமிக்
கப்பட்ட துஞாடு நன்கு வளமுடையதா
யிருந்ததாகவும் அங்குக் கோசர் என்னு
மொரு மரபினர் சிறந்திருந்தார் எனவும்
புலப்படும். இது துஞவாடினவும்படும்.
இஃதிப்பொழுது தென் கன்னடம் என
வழங்கப்படும். இக்காலைத் தமிழ்திரிந்த நில
மாகிய துஞவும் மாழுலனார் காலத்துத்
தமிழ்திரியாத நிலமாயிருந்த தெனவும் இத
ஞற் பெறப்படுகின்றது. இனிக் கோசர்
எனப்படுவர் ஒருசார் மறக்குடியுடையார்.
இப்பெயர் இராசபுத்திரர் எனப் பொருள்
படும் வடமொழி. இவர் இப்பொழுது
இராசபுத்திரத்தானம் என வழங்கப்படும்
வடவாரிய நாட்டினின்றும் வந்த ஆரியரா
வார். இவர் மிகவும் வாய்மையும் நடுவநிலை
மையுமுடையர். அம்பலமிருந்து வழக்குவிட
றுத்துவந்தனர்.

இவர் துஞ நாட்டின் கண்ணேயன்றிப்
பொதியின் மலைகாறும் பல்வேறிடங்களில்
அம் சூழுமிக் குடிநட்டனர், தமிழகத்திற்
புகுந்தது தொட்டுத் தமிழராகித் தமிழ்
மொழிக் கல்வியே பாரின்று தமிழ்ப் புலவ
ரையே பெரிதும் புரந்தருவாராயினர். இவர்
வந்தேறிய காலம் வரையறந்துக் கூறப்
படாதாயினும் மாழுலனார் காலத்திற்கு
முந்துற்று என்பது தேற்றும். இராட்டிர
கூட மன்னர் எனப்படுவாரும் இவரே
போலும். இவர்,

“தொன்று தாலத்துப் பொதியிற் ரேன்றிய
ங்லூர்க் கோசர் நண்மொழி போல
வாயாகின்றே.”

எனப் புகழுப்பட்டிருக்கின்றனர். இனி,

“கானம்நீங்கிச்
சென்றே ரெஷ்பிலர் தோழி வென்றியொடு
வில்லைத் துண் னும் வல்லான் வாழ்க்கைத்
தமிழ்கெழு மூவர்காக்கு
மொழிபெயர் தேஏத் த பன்மலை யிறந்தே.”

எனச் செப்புதலிற் றமிழுகமன்னர் தமிழுகத்தையே யன்றி வடிகுமுதலி மொழி
பெயர் நாடுகளும் அக்காலத்து ஆண்டுவங்களான் என்பது புலனுகின்றது. இனி,

“கரிகால் வளவுக்குடு வெண்ணிப் பரங்தலைப்
பொருது புண்ணையீசேர லாத
னழிகள் மருங்கின் வாள்வடக் கிருங்கென
வின்னு வின்னுரை கேட்ட சான்றே
ராம்பெற லுகத் தவனெஞ்கு செல்லுயர்
பெரும்பிறி தாகி யாக்கு.”

என்னு முவத்தின்கட் சோழன் கரிகால்
வளவுக்குடு சேரமான் பெருஞ் சேரலாத
னிடை வெண்ணியும்ப்புறத்துப் போர்க்
களத்து நிகழ்ந்த போரிற் புறப் பண்பட்ட
தற்கு நாணி அப்போர்க்களத்திலே சேர
லாதன் தன் வாளோடு வடக்கிருந்து யிரு
நீப்ப. அவ்வின்னு வின்னுரையைக் கேள்
விப்பட்ட சான்றேர் அவனேஞ்கு கெழு
தகைமையாற் றூமும் அக்களத்தே அவ
னேஞ்கு வடக்கிருந்து யிருந்து நீண்டும்
அரிய வரலாற்றுக் குறிப்புப் பெறப்படும்.
இதனுண் இவரிரு மன்னரும் மாழுலனருக்
குப் பிற்பட்டவரல்லராயினர். இவ்வரலாறு
பொருநராற்றுப் படையினும் அகம் இரு
நாற்றுநாற்பத்தாறுஞ் செப்புளினும் குறிக்
கப்பட்டுள்ளது. இனி,

‘நாடுகண் னகற்றிய வுதியஞ்சேரற்
பாடிச் சென்ற பரிசீலர் போல
வுவவினி வாழி தோழி’ (அகட்-55)

என்புழி சேரமான் உதியஞ் சேரலாதன் தப்பாது பரிசிலர்க் கொடுக்குங் கொடைவள்ளல் என்பதூஉம்,

“மறப்படைக் குதிரை மாரை மைந்திற்
ஶாக்க மெய்திய தொட்டா நல்லிசை
முதியர்ப் பேணைய வதியஞ் சேரல் பல்
பெருஞ்சோறு கொடிச்சு ஞான்றை யிரும்
கூளிச் சுற்றங் குழீஇயிருங் தாங்கு.”

(அகம்-233)

என உவமிப்புழி உதியஞ் சேரலென்பான் பாண்டவரைவர் காலத்தினன் என்பதூஉம் பாண்டவர்க்குத் துணை செய்யும் நண் பனுக விருந்தான் என்பதூஉம் அப்பொழுது பின் முண்ணவந்த பேய்ச் சுற்றம் அவைனைச் சுற்றியிருந்த தென்பதூஉம் பெறப்படுதல் காணக். இப்பாரத வரலாறு வடமொழிப் பாரதச் செய்யுளிடத்தும் காணப்படாத தொன்று. ஆயினும் கண்ணன் அருச்சனனுக்குப் போர் மறவர் நாப் பண் மெய்ப்பொருளைச் செவியறிவுறுத்த கிடையை ஆண்டொருபேய் செவிமடுத் துப் பினமுண்னுதலையும் வெறுத்து மெய் யுணர்ச்சியைத் தலைப்பட்டது எனவோது தலின் போர்க்களத்துப் பேயின்றிஹம் வட மொழியினும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கண்ணனுற் பேய் துறவற மெய்திற்று. உதியஞ்சேரலாற் பேய்கள் இல்லற மெய்தினை போலும். இவ்வதியஞ்சேரல் வரலாற் றுற் றமிழ்மக்களுடைய பழமையும் பெருமையும் பிறநாட்டாரை இறும்பு தெய்விக்கும் என்பது ஒருதலை. இதனான் இவன் பெருஞ் சோற்றுதியஞ் சேரலாதன் எனவும் வழங்கப்படுவன். இவன் முரங்கியூர் முடிநாகனுராற் பாடப்பெற்றிருக்கின்றன். அப்பாட்டுப் புறநானுற்றுள் முதலாவதாகக் காணப்படும். இனி,

“குழியானச் சூடர்ட்டு னன்னன்
பாழியன் கடிடடை. விமனகர்.”

என்னுமிடத்து நன்னனென்னுமொரு குறுநிலமன்னன் யானிப்படை மிகுதியு முடை

யன். அணிகலங்களாற்றன்னைப் புளைந்து கொள்ளும் விருப்பமுடையன். அவனுடைய ஓர் பாழியெனப்படுவது. அது மிக்காவலீயுடையது என்னும் குறிப்பும்,

“தெழுமனன்,
தெரிகோவன்ன செயிர்தீர் செம்மொழி
யலைந்த வொக்கல் பாடுளர் செவினே
யுரன்மலி யுள்ள மொடுமூனை பாழாக
வருங்குறும் பெறிந்த பெருங்கல வெறுக்கை
குழாது சரக்கு நன்ன னன்னைட்
டேழிற் குன்றத்து” (அகம்-349.)

என்புழி, அங்கன்னன் மிக நடுவுகின்று வாய்மை மொழிவான். பரணர் முதலீய பரி சிலர்க்குப் பக்கமுனை வென்று கொணர்ந்த அணிகல முதலீய பொருள்களை வரையாது கொடுக்கும் வண்மை யுடையான். அவனுடைய மலை ஏழிற் குன்றமெனப்படும் என்னுங் குறிப்பும்,

“இருங்கைழ யிறும்பி னப்குதொண்டறுத்த நனங்குட்ட சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரோடகவுள்ப் புரந்த வண்பிற் கழிரோடு நறவுமகி யிருக்கை நன்னன் வேண்மான் வயலை வேலி வியலூர்.” (அகம்-97.)

என்புழி நன்னன் வேளிர்குடிப் பிறந்தான், அதனான் நன்னன் வேண்மான் எனவும்படுவன், கள்ளுண்டு மகிழ்ந்திருக்கு மிருக்கை யுடையான். அவனுடைய ஊர்களுள் வியலூர் என்பதொன்று என்னும் குறிப்புங் கொள்ளக் கிடக்கின்றன. இவன்மகன் நன்னனே இரணிய முட்டத்துப் பெருங்கௌசிகனுராற் பாடப்பெற்ற மலை படுகாடாம் புளைந்தோன். நன்னனுடைய வரலாறு பலவும் விரித்துக் கூறினார் மாழுல னரோடு ஒருகாலத்திருந்த பரணனுராவர். களங்காப்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலாற் பெருந்துறை யென்னு முரினிகழ்ந்த போசிற் போர்க்களத்துப் பட்டோழிந்தான். இவனுடைய படைத்தலைவன் மினிலி யெனப்படுவன். இம்மினிலி களங்காப்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலுடைய படைத்

தலைவனுகிய ஆய் எயினைப் பாழியிகழுந்த போரிற் படுவித்தான். இவனுடைய காவன் மரம் வாகையென்பது. இவன் பிண்டன் முதலிய குறுங்ல மன்னரை வென்று அவருடைய பெரும்பொருளைக் கவர்ந்து கொணர்ந்து தன்னுடைய பாழியென்னு மூரிற் ரேகுத்து வைத்திருந்தான். அவருடைய உரிமைகளிரைப் பற்றிக் கொணர்வித்து அவர்க்குத் தலைமயிரைச் சிரைப் பித்து அக்கந்தலைக் கயிருகத் திரித்துப் பகைமண்ணின் யானைகளைப் பினித்துவைத்தான். இவன் தன் தோட்டத்தினின்றும் விழுந்து யாற்றின் மிதந்து வர்த மாங்காயைத் தின்றதன்பொருட்டு அவள் தங்கை “ஒன்பதிற்ரேண்பது களிற்ரேவுடவனிறை பொன்செய்பாவை கொடுப்பல்” என இரப்பவும் கொள்ளானும் ஒருபெண்ணைக் கொலை செய்வித்தனன். அதன்பின்னர்ப் புலவர்கள் இவைனை வெறுத்தனர். இனி “துண்டு ஜெருமை குடாடு” (அகம்-115) என்னலான் எருமையெனப் பெயர்ப்படுமொருவள்ளிருந்தான். இவன் வடுகர் தலைவன். இவனுடைய நாடு குடாடு என்று தெரியவருகின்றது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியெனுடு பொருத எழுவருள் ஒருவனுகிய எருமையூரன் வேறுவன் போலும். எருமையென்பானுடைய நாடு இப்பொழுதைய மைகுர் நாடு எனக் கூறுப் போர்த்து கருநாட மொழிவழங்கும் நாடாகத் திரிந்துள்ளது. இந்நாட்டரசர்களைச் சார்ந்தார் அரசு என்னுஞ் சிறப்புப் பெயருடையராதலீன் இவர்களும் பழைய வேளிர் மரபினர் எனக் கருதப்படுகின்றார்கள். வேளிர்க்கு அரசு என்னும் சிறப்புப் பெயருண்மை தொல்காப்பியத்து நக்கினார்க்கினியருறையாற் றெரியவரும். எனவே மைகுரரசரும் வேளாண் மரபினர் என்பது பெறுதும். ஆயினும் புனைந்துரை வரலாறு பற்றி வேறுகுடிப்பெயர் கூறிக்கொள்வர். பழைய வேளிருமங்கனமேயாம். இனி முன்

னர் கரிகால் வளவுள்ளுடு பொருதானெனக் கூறிய சேரலாதன் கடலிலே மரக்கல மிவர்ந்தோட்டி வஞ்சிசென்று கடலிடையுள்ள சுட்பருடைய பொழிலின்கண் அவரை வென்று அவருடைய காவன்மரமாகிய கடப்பமரத்தைத் தடிந்து கொணர்ந்து போர்முரசியற்றி பனிமலைவரையும் படையெடுத்துச் சென்று அம்மலையிற் றம்முடைய விற்கொடியை நட்டுக் கல்வினெழுதி மீண்டுதன்னுடைய மாந்தையென்னு மூரின் வீற் றிருந்து பகைவர் திறையாகக் கொணர்ந்து தங்க அணிகலம் பொற்பாவை வயிர முதலையெற்றைத் தன் கோயின் முற்றத்துக்குவித்து அவ்விடத்தே அவை மண் தின் னும்படியாகத் துறந்து புலவர் பலரையும் நன்குபேணி யொழுகினன் என்னும் செய்தி அகம் நாற்றிருபத்தேழாஞ் செய்யுளானும் முந்தாற்றுநாற்பத்தேழாஞ் செய்யுளானும் உளரலாம். இனி,

“ முனையெழு
முன்னுவ ரோட்டிய முருங்கிரு திருவின்
மறிகு தானைக் கண்ண னெழுவினி
தேழுது குன்றம் ” (அகம்-197)

என வருதலாற் கண்ண னெழுவினியென்பானுருவன் போர்மறமிக்க காலாட்படையை யுடையன். அவனுடைய மலை தேழுதுகுன்றம் எனப்படும் எனக் குறிப்பிக்கின்றார். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியெனுடு பொருது தோற்ற எழுவருள் ஒருவனுகிய எழுவினி வேறெனக் கொள்ளல் வேண்டும் போலும். இனி,

“ விற்போர்ப் பாண்டியன்,
புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்றைற்
யவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து
தழையனிப் பொலிந்த கோடேங் தல்குற்
பழையர் மகளிர் பனித்துறை பரவு ”

(அகம்-201)

என்பழிப் பாண்டியனுட்டுக் கொற்கையம் பேரூர்க்கண் விற்போர்ப் பாண்டியன்

ஆஞ்சலியும் கொற்கைக் கடற்றுறைக்கட்பழையர் மகளிர் முத்த முதலியவற்றைப் பூவாகக் கொடுகாய்த்துறைக்கடவுட் பராவலும் உணரப்படும். இனி ‘அழியாவிழின்’ என்னுமகத்தினுள் வேளாளருள் உழுவித்துண்போர் வகையைச்சார்ந்த வேள் எவ்வியென்னும் வள்ளலது பெரும் பிரிவிற்கு ஆற்றுது கையற்றுப் பானர் தம் யாழைப் பழித்துப் போகட்ட திறம் வியங்து குறிக்கப்பட்டுள்ளது. “எவ்வியிழிந்த வறுமையாழ்ப்பானர், பூவில் வறுங் தலைபோல்” என இச்செய்தி குறுந்தொகையினும் (19) வருகின்றது. அஞ்சியென்பா நெனுவன் பகைவர்க்கு அஞ்சிக் காட்டினுண் மறைந்திருந்தான் எனவும் அவ்வகப்பாட்டுக் கூறுகின்றது. இனிச் சோழன் படைத் தலைவருகிய மத்தியென்பவன் தன்னைடு பொருத்தான் எழினியென்னுமொரு தலைவனுடைய பல்லை முகத்தினறைந் துதிர்த்து வெண்மனி யென்னுமூரின் மதில்வாயிற் கதவின்கண் அழுத்திவைத்த கதை,

“கடுஞ்சின வேந்த னேவலி னெய்தி
நெடுஞ்சே ணைட்டிற் றலைத்தார்ப் பட்ட
கல்லா வெழினி பல்லெறிக் தழுத்திய
வன்கட்கதவின் வெண்மனி வாயின், மத்தி”
(அகம்-211)

எனவருதல் காண்க. வெண்மனியென்னுமூர் நாகபட்டினத்தைச் சார்ந்துள்ளதென்ப. இனி,

புடையலங் கழற்கார் புல்விகுன் றத்து
நடையருங் கானம் விலங்கி நோன்சிலைத்
தொடையமை பகழித் துவன்றுகிலை வடுகர்
பிழியார் மசீர் கலிசெறந் தார்க்கு
மெழிபெயர் தெய்ம்” (அகம்-924)

புல்வியினுடைய வேங்கடநாட்டினையடுத்து வடுகர் நாடுளது என்பதாலும் அதனுற் புல்வியினுடைய நாட்டினுள் அவனுடைய நாட்டெல்லையாகிய காட்டினைக் கழிந்து போந்து வடுகர் குறும்புசெய்துகொண்டிருப்

பார் என்பதாலும் அதனுற் புல்விக்கும் வடுகர்க்கும் அடிக்கடி போர் நிகழும் என்பதாலும் விளங்குகின்றன. இவ்வடுகருடைய போர்ப்புலத்தின்கட்ட கட்டியென்னுமொருவனுடைய நாடுளதாகக் குறுந்தொகையிற் (11) கூறுகின்றார். இனி,

“நாம்படர் கூறு மருங்துயர் கேட்டி
நங்தன் வெறுக்கை யெய்தினு மற்றவுட்
டங்கலர் வாழி தோழி” (அகம்-251)
எனவும்,

“பல்புகழ் கிறைந்த வெல்போர் நங்தர்
சீர்மிகு பாடலிக் குழீஇசு கங்கை
நீர்முதற் கரங்த விதியங் கொல்லோ”

(அகம்-265)

எனவுங் கூறுதலான், மகதநாடாண்டு மிகப் புகழ்பெற்ற நங்த மன்னருடை வரலாறு தமழ்மொழியிற் காணப்படுவது ஆராய்ச்சி வல்ல பூலவர்களுக்குப் பேருவகையும் தமிழ் மொழிக்கு அவர்களான் நன்குமதிக்கற் பாடும் விளாவிப்பதாம். இவற்றை விளாவித்த பெரும்புகழ் இக்கட்டுரையுடைய தலைவர் மாமூலனுர்க்கே யுரியது. இங்நந்த மன்னர் பிறருக்கில்லாத அளவிறந்த பொருட் குவியிலை யீட்டித் தம்முடைய பாடலிப்புத்திற் கங்கையாற்று நீரின் மறைத்து வைத்தனர் எனவும் கொடை முதலியவற்றுற் பல்வேறு புகழ் நிறைந்திருந்தனர் எனவும் போர்த்தொழிலிற் திறந்திருந்தார் எனவும் மேற்கூறிய மாழுல னர் வாய்மையாற் றெரிய வரும். பாடலி புரம் மகதநாட்டின் றலைபூராம். அஃதிக் காலத்துப் பாட்னுவென்று வழங்கப்படும். இவ்வூர் பீகார் மாகாணத்தி உள்ளது. கங்கையாற்றங்கரையி உள்ளது. எனவே பழைய மகதநாடென்பது புதிய பீகார் மாகாணம் என்பது பெற்றும். இங்நாட்டினைப் பாண்டவர் காலத்திற் பிருகத்திரதன் மகன் சராசந்தன் ஆண்டுவந்து கண்ண னுடைய கட்டளையை மேற்கொண்டு வீடு

நூற் கொல்லப்பட்டமை பலருமறிந்தது. அவனுக்குப் பின்னர் அப்பிருக்திரதன் மரபினர் ஆயிரம் யாண்டளவு மகதநாட்டை யாண்டு வந்தனர். அப்பிருக்திரதர் இரு பத்து மூவாயிரவர். அவருள் இறுதியாயிருந்து சுமார் ஒரே மூவாயிரவர். அவனுக்குச் சுங்க என ஓரமைச்சனிருந்தான். அவன் தன் வேந்தனைக் கொன்று பிரத்தி யோதன் என்னும் பெயரையுடைய தன் மகனுக்கு முடிகுட்டினான். பிரத்தியோதன் மகன் பாலகன் எனப்படுவன். அவன் மகன் சனகன் எனப்படுவன். இவன் மகன் நந்தி வர்த்தனன். இவ்வைவரும் பிரத்தியோதர் என்று வழங்கப்படுவார். இவர் மகதநாட்டினை நூற்றுமூப்பத்தெட்டியாண்டு அரசாண்டார். இவருக்குப் பின் சிசாபன் என்னுமொருவன் மகதத்தைக் கைக்கொண்டாண்டுவந்தான். இவன் மகன் காகவருணன். இவன் மகன் சேமதருமன். இவன் மகன் சுதெளசச எனச் சொல்லப்படுவான். இவன் மகன் விதிசாரன். இவன் மகன் அசாதசத்துரு. இவன் மகன் அருப்பகன். இவன் மகன் உதயனன். இவன் மகன் இரண்டாம் நந்திவர்த்தனன். இவன் மகன் மகாநந்தி: இப்பதின்மரும் சைசாபர் என வழங்கப்படுவர். இவர் பிரத்தியோதருக்குப் பின்னர் முந்தாற்றுபத் திரண்டியாண்டு மகதத்தை யாண்டு வந்தார். இவருள் மகாநந்தி யென்னும் சைசாபனுக்கு ஒரு வேளாண்மகள்பால் நந்தன் என்னுமொருவனுண்டானான். இவன் வழிபினர்தாம் நந்தர் என்று வழங்கப்படுவர். நந்தன், மகாபதுமன் என்றும் வழங்கப்படுவன். இவன் தன்விலையாற் பகையரசர்களையெல்லாம் வென்று கொன்று தானென்றாலுமே மகதமாண்டு வந்தான். இவனுக்கு எண்மர் ஆண்மக்களுண்டாயினர். இவர் மகதநாட்டை ஒருவர்பின் தெருவராக நந்தனுக்குப் பின் நந்தனார் நூற்றாயிராண்டு ஆண்டார். இவ்வொன்று நூற்றாயிராண்டு ஆண்டார்.

பதின்மருமே நந்தன் எனப் பெயர் வழங்கப்படுவார். அருச்சனன் பெயரன் பரிட்சித்து மன்னன் பிறந்ததுதொட்டு நந்தன் முடிகுடுங்காறும் ஆயிரத்தைந்தாற் யாண்டாயினவென்ப. ஆயிரத்து பதினையாண்டாயினவென்பாரும் ஆயிரத்தைம்பதிற்றி யாண்டாயினவென்பாரும் ஆயிரத்துநாற் ரூப் பதினையாண்டாயினவென்பாரும் உளர். நந்தர் காலம் கி. பு. ஐந்தாம் நாற்றியாண்டு. இவர்கள் காலத்திற்கும் இவர்களாற் பாடவிபூரம் படைக்கப்பட்டது எனவும் கூறுப் பிதர்க்குமுன்னர் மகதநாட்டின் றஸ்யூர் கிரவிரசம் எனச் சொல்லப்படுவதாம். பாடவிபூரம் பாடலிபுத்திரம் எனவும் வழங்கப்படும். இது சோஜையாற்றின் வடகரையி னமைந்தது. இது கங்கையாறும் சோஜையாறும் கூடுஞ் துறைமுகத்தினைடு மடுத்திருந்ததாமெனவுங் கூறுப் பிதர் இத் துறைமுகமும் பாடவிபூரமும் பின்ன ரழிந்துபோயின. பாடவிபூரமுதிர்த்து கி. பி. நாலாம் நாற்றியாண்டெனவுஞ் சொல்லுப் பிதர் கங்கையாறு பாடவிபூரத்திற்குச் சிறிது சேய்மையி னிருந்துதெனச் சொல்லுவார். கங்கையாறும் சோஜையாறு மியைபுடைமையி னன்றே மாழுலனார், “பாடவிகுழீஇக் கங்கைக்கீர்முதற் கரங்த” வெனக் கங்கையாற்றினையும் படிமத்துமோசிகிரன் குறுந்தொகையில்,

“நீகண் டைனையோ கண்டார்க்கேட் டைனையோ வொன்று தெளிய கணசயின மொழிமோ வெண்கோட்டி யானை சோஜை படியும் பொன்மலி பாடவி பெறீயர் யார்வாய்க் கேட்டை காதலர் வரவே.”

எனச் சோஜையாற்றினையும் கூறினர். பாடவிபூரம் அழிந்தனிடத்தின் இப்பொழுதைய பாட்டு அமைக்கப்பட்டது என்ப. கங்கையாறும் சோஜையாறும் பாட்டுவி னின்று பன்னிரண்டு கற்சேய்மைக்கட்கூடுகின்றன. அங்கு அண்மையில் டினப்பூர் என்னும் படைவீடு இருக்கின்றது. பழைய

பாடலிபுரம் ஒன்பது கல் நீளமும் ஒன்ற
கரக் கல் அகலமும் உடைத்தாய் நாற்
கோணவியற்றுய் மரக்கட்டைகளா சீயன்ற
மதிலானும் சோணையாற்றினிர்பாயும் அகழி
யும் சூழ்ந்ததாய் அறுபத்துநான்கு வாயில்க
ளானும் ஐந்தாற்றெழுபது கோபுரங்களா
னும் புனையப்பட்டதாய் விளங்கிற்று.” இக்
குறிப்புக் கலைகள் தொகுதினுன்பது பகுதி
முதலாவதினின்று மெடுக்கப்பட்டது. இனி
நந்தர் ஒன்பதின்மருள் ஒன்பதாமவன் மகா
நந்தன் என்னும் பெயருடையன். இவராற்
பாடலிபுத்திரம் பொன்மிகுதி யடையதனை
மேற்காட்டிய குறுந்தொகைச் செய்யுஞும்
“பொன்மலிபாடலி”யெனக் காட்டிற்று.
இனி,

“விண்பொரு நெடுவரை யியறேர் மோரியர்
பொன்புனை திகிரி திரிதாக் குறைத்த
வரை.....” (அகம்-69)

எனவும்,

“.....வெல்கொடித்
துணைகா வன்ன புனைதேர்க் கோசர்
தொன்மு தாலத் தரும்பணைப் பொதிய
வின்னிசை முரசங் கடிப்பிகுத் திரங்குத்
தெம்முனை சிவதத்த ஞான்றை மோகூர்
பணியாமை யிற் பகுதலை வந்த
மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்
புனைதேர் நேமி யுருளிய குறைத்த
விலங்கு வெள் ஏருவிய வரை...” அ.-251

எனவும்,

“முரண்மிகு உடுகர் முன்னுற மோரியர்
தென்றிசை மாதிர முன்னிய வரவிற்கு
விண்னுற வோங்கிய பனியிருங் குன்றத்
தொண்கதிர்த் திகிரி யுருளிய குறைத்த
வரை.....” (அகம்-281)

எனவும் வருஷம் செப்புட்களிற் குறிக்கப்ப
டும் வரலாறும் புலவர்களான் வரவேற்றுப்
போற்றப்படுவதொன்றுகும். இவற்றைனுண
றப்படும் மோரியரும் அவருடைய வரலா
றும் இந்தியர்களுடையஒப்புயர்வற்ற பெருந்

தகைமைக்கு வாயில்களாக இந்தியர் வர
லாற்றுச் சுவடியிற் சிறப்பாகக் குறித்திருக்
கின்றார்கள். இம்மோரியர் அலெக்சாண்டிர
யியாவென்னும் கிரேக்க நாட்டு மன்னனும்
கண்ணுற றஞ்சத்தக்க மறஞ்செறிந்த மன்
மரபினரல்லரோ? இவர் இந்தியா வல்லாத
நாட்டினர்க்கும் அறம் வழங்கிய அருள் வள்
ள்ளக ஓரவர். இப் பொருந்தகையாளரையு
மாழுவனுர் குறித்து வைத்திருத்தல் அவ
ரூடைய பரந்து சிறந்த நுண்ணறிவைப்
புலப்படுத்தா நிற்கும். இக்காலத்துப் பிறர்க்
குப் புலனுகாத மோரியருடைய வரலாற்
றுக் குறிப்பொன்றும் இச் செய்யுளிற் புல
னுகின்றது. மௌவி யென்பது மோலீயே
னவும் வழங்குமாறுபோல மொரியர் என்
பது மோரியர் எனவும் வழங்கப்படும்.
இவர் நந்தருக்குப் பின்னர் மகதநாடாண்ட
மன்னராவர். இவர் முற்காறிய நந்தருள்
ஒருவனுன மகாநந்தனுக்கு வைப்பாட்டி
யான முராவென்னு மொருத்தி வயிற்றிற்
பிறந்த சந்திரகுத்தன் மரபினர். இவன்
ருன் கிரேக்க மன்னனுடைய படையெடுப்
பினை அண்போல் நின்று மேற்கெல்லாது
தடுத்துநிறீஇ அவனைப் போர்தொலைந்து
தன்னுடு மீண்டு போமாறுசெய்த பெருமற¹
வன். வடமொழியிற் பொருளியல் (அர்த்த
சாத்திரம்) செப்த கெளடிலியன் என்னு
மொரு பார்ப்பனவுமைச்சன் சூழ்சித்துலை
யால் நந்தர்களை வென்று கொன்று மகத
நாடாட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான்.
சந்திர குத்தன் மகன் பிந்துசாரன். இவன்
மகன்றுன் அசோகமன்னன். இவன் பிந்து
சாரனுக்கு ஒரு பார்ப்பன மகள்பாற் ரேண்
றியோன் என்பர். இவன் தன்மகன் மகின்
தலையும் தன் மகள் சங்கமித்தையையும்
விடுத்துப் பெளத்தமதக் கோட்பாடுகளைப்
பலருமறிந்துப்புமாறு உணர்த்துவித்துப்
பொத்தமதம் தென்னுடு கீழ் நாடு வடநாடு
மேனுடுக் கெல்லாவற்றினும் பரவசெய்
தான். இவன் மறத்தானே யன்றி அறத்

தானும் உலகினர் தன்னை அடிபணிவித்தான். அசோக மன்னன் வேறு மகன் சுயன் எனப்படுவன். இவன் மகன் தசாதன். இவன் மகன் சம்முதன். இவன் மகன் சாலி சூகன். இவன்மகன் சோமசருமா. இவன் மகன் சததனுவா. இவன் மகன் இரண்டாம் பிருகத்திரதன். இப் பதின்மூடும் மேற்கூறிய மூரா என்பவனின் வழி யினராதலின் மொரியர் என வழங்கப்படுவர். இப்பதின்மூடும் நாற்று முப்பத்தே மூண்டளவும் ஆண்டு வந்தனர் என்பர். இவருட் சந்திரகுத்தனும் அசோகனும் மகத்தளவினன்றி அதன் நாற்புறமுள்ள வேறுசில நாடுகளையுங் கைக்கொண்டு அடிப்படுத்து ஆணைசெலியினர் எனத் தெரிய வருகின்றது. இவரான் அகப்படுத்த முடியாதது தமிழகமொன்றுமே யெனக்கறுப. மோரியர் தம் தேரூருளை யியங்கும் நெறி யின்கண் நேரேயியங்காவாறு தடைசெய்து நின்றதொரு பாறையை யுடைத்துப் பெயர்த்துக் குறைத்து வழி செய்தனர் என்பது,

“தேர்த் திகிரிதிரக்கு குறைத்த வறை.”

எனவும்,

“தேர்நேமி யுருளிய குறைத்த வறை.”

எனவும், திகிரியுருளிய குறைத்த வறையை எனவும் பன்முறை கூறுதலான் உலகமறிந்த புகழுடையதாக விருந்தமை யுணரப்படும்.

“மூண்கிரு வடுகர் முன்னுற மோரியர் தென்றிசை மாதிர முன்னிய வரவிற்கு விண்ணுற வோகிய.”

என்று கூறுதலான் மோரியர் தென்னுடின்மேற் படையெடுத்து வருங்கால் இடையே அக்குன்றி ன் பாறை அடைத்து நின்றது என்பதாயிற்று. எனவே மோரியர் வடுகர் தமிழகத்திற் படையெடுப்புத் தொடர்க்குவதன் முன்னுகப் படையெடுத்து வந்தமையும் வெளிப்படுத்

13

தாராயிற்று. இவர் தமிழகத்தை யகப்படுத் ததாகச் சான்றில்லாமையாற் ஞேற்றுப் போயிருக்க வேண்டுமென்று தெரிகின்றது. எனவே வடுகர்க்கும் அப்பாற் பட்டவர் மோரியர் என்பதாலும் விளங்குகின்றது. வடுகரும் மோரியரும் ஒருவர்க்கொருவர் எல்லைப்புறத்தாராதலின் இவர் தம்முட்பன முறை போர் நிகழ்த்தியிருக்க வேண்டும். அப்பொழுது ஒரிசா மாகாணமாகிய கலிங் காாடும் மகதாட்டின்பாற் பட்டிருந்தது. இனி,

“மோகூர் பணியாகமையிற் பகைதலை வந்த எம்ப மோரியர்.”

என்று கூறுதலால் தமிழக வெல்லைப்புறத் துள்ள மோகூர் என்னுங் தலைவன் வணக்காமையான் மோரியரு ஸொருவன் அவன் மேற் படையெடுத்தபொழுதுதான் அப்பாறை குறைத்த செய்தி நிகழ்ந்ததெனப் புலப்படுகின்றது. மோரியர் படையெடுத்து வருங்காற் பொதியில் என்னுமுரிற் குழுமி வாழுங்கோசர்ஸன் னும்படைமறவர்பலபகை வரிடங்களைச் சிதைத்து வெற்றி பெற்றுக் கொண்டு விளங்கியிருந்தமையான் மோரியர் தடையுண்டு நின்றனர் போலும். இக் கோசர் இக்காலை ரஷியா நாட்டினர் போலத் தமக்கொரு தலைவரை வேண்டாது தாமெல்லாருங் தலைவராய்த் தாமே தம்மையாண்டும் நட்புமன்னர்க்கட்டுத் துணைசெய்தும் போங்களனர் எனத் தெரியவருகின்றது. இதனுற்றுன் மோரியர் மறம் தமிழகத்திற் செல்லாதாயிற்றுப் போலும். “கொங்களங்கோசர்” எனச் சிலப்பதிகாரங்கு செப்புதலீற் கோசர் கொங்கு நாட்டினைத் தம்முடைய தாக்கொண்டிருந்தது பெறப்படும். இளங்கோசர் எனக்கூறுதலால் கேசருள் இளைஞர்களே இச்சிறப்புக்கு வாயிலாயிருந்தார் என்பதாயிற்று. இனிக் ‘கொள்ளளைப் பணித்து அதியன் பின்றை, வள்ளுயிர் மாக்கினை கண்ண விந்தாங்கு’ (அகம்-325) என்பழிக்

கொள்ளன் என்பாடுனரு தலைவனுக்கும் அதியன் என்னுமொரு தலைவனுக்கும் போர் நிகழ்ந்தமையும் அதில் அதியன் வென்றி யெய்தினமையும் பெறப்படுகின்றன.

‘நல்வேற் பாண என்னுட் இன்னதை’
(அகம்-325)

என்புழிப் பாணனடுகுறிக்கப்படுகின்றது. பாணன் என்பான் யாழ்ப்பாணனல்லன். பாணன் மரபிற் பிறந்த தலைவன். பாணன் என்பான் திருமாலுக்கு மூன்றடி நிலம் நன்கொடையளித்த மாவலியினுடைய மகன். அதனால் இம்மரபிற் ஞேன்றினேர் சிலர் தங் கல்வெட்டுக்களில் மாவலி வாணிதிராயர் எனப் புகழப்படுகின்றனர். பாணர் பாண்டவர் காலத்தவன். இவன் தன்மகள் உஷா எனப்படுவாளோடு களவுவொழுக்க மொழுகிய அநிருத்தனைப்பற்றிச் சிறைப்படுத்த அஃதுணர்ந்து அநிருத்தனுடைய தங்கை தன்றங்தையாகிய துவாபதிக் கண்ணாற் போர்தொடுக்கப்பட்டு வெல்லப்பட்டான்.

எண்டுப் பாணனுடு என்றது வடதூர்க்காடாக இருக்க வேண்டும். பாணர்கள் மைஸ்தீர் நாட்டையுமாண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். இவர்கள் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டி னிறுதிவரையுமிருந்து பின்னர் அழிக்கப்பட்டவர்களாகத் தெரிகின்றது.

“நெடியோன் குறளுரு வாகி நிவிர்க் குதன் னையிற் படியை யடக்கிய வந்தா னீரிற் பெய்த மூரி வார்சிலை மாவலி மருமான் சீர்கெழு திருமகள் சீர்த்தி யென்னுங் திருத்தகு தேவி.”

ஏன் வருஉ மணிமேகலை யடிகளாற் சோழன் நெடுமுடிக் கிள்ளியினுடைய பெருந்தேவி சீர்த்தியென்னும் பெயருடையவள் பாணர் மகள் ஏனக் கூறுதலாற் பாணமன்னர்கட்கும் சோழமன்னர்கட்கும் சுற்றப்பினிப்பு

அஞ்ஞான்று நிகழந்துளது தெரியவரும். இங்ஙனம் புகழெழிப்திய பலருடைய வரலாற் றுக் குறிப்புக்கட்கு நிலக்களனும் அத்துறையாராய்ச்சி வஸ்துநர்க்குப் பெருவிருந்தாப்சுவை பயவாநிற்கும் மாழுலனுர் செய்யுட்கள். இவரான் மேற்குறிக்கப்பட்ட வரலாறுகளெல்லாம் வரலாறுகளாகக் கூறப்படாமல் எடுத்துக்கொண்ட அகத்தினைத் துறைகளை நன்கு விளக்கி அவைகட்குப் பயன்பட நிற்கு முவமங்களாகவும் உரிப்பொருளைப் புலப்படுத்தி நிற்கும் முதற்பொருள் கருப்பொருள்களாகவும் புஜையப்பட்டிருத்தலின் வரலாற்றிராய்ச்சி வஸ்துநர்க்கே யன்றிக் கற்போரெல்லார்க்கும் பொருளை இனிது விளக்கிக் கழிபெருஞ் சுவைபயங்து காழுறச் செய்து செய்யினை யழுகுசெய்யா நிற்பன வாம். இவ்வுவமங்களேயன்றிப் பிற ஏனையுவமமும் உள்ளுறையுவமமும் இறைச்சியும் மாழுலனுர் செய்யுட்களின்கண் நயம்பாட்க்காணப்படும். அன்றியும் அரிய கருத்துக்களும் மெய்ப்பாடுகளும் கற்போருள்ளத்தையிர்ப்பனவாகா நிற்கும். பிரிவிடையாற்றிலாய தலைமகள் தோழிக்குத் தலைவர் இயற்கைப் புணர்க்கிக்கண் நின்னிற்பிரியேன் எனவாய்மொழிந்ததனை அவன் கூறியவாறு கொண்டெடுத்துக் கூறும்வழிப் பிரியா மைக்கு உவமமாகச்,

“சிறுகா ரோடன் பயினெடு சேர்த்திய கற்போற் பிரியல் மென்ற சொற்று மறந்தனர் கொல்லோ தோழி

(அகம்-1)

என அரக்குங் கல்லுங் கூட்டிச் செய்த சாணைக்கல் வேறு பிரிக்க வாராததனையெடுத்துக்காட்டியது பிறர் செய்யுளிடத் துக் காணப்படாததும் பொருத்தமானது மாய் வியக்கத்தக்கதாகும். இதனுள் அரக்குதலைவிக்கும் கல் தலைவருக்கும் சாணைக்கல் அன்பிற்கும் உவமமாம். இவ்வுவமங்கூறிய கருத்து. சாணைக்கல் அரக்குங் கல்லுங்

கூட்டி பொருவராற் செய்யப்பட்டதாயினும் அச் செப்தாரைப் பிரிக்கவியலாது. அஃது போல நம்மன்பு ஊழால் நம்மிருவரையும் கூட்டிச் செய்யப்பட்டதாயினும் அவ்வூழானும் பிரிக்கானில்லாது என்பதாம். இனித் தலைவி தம்சொல்லித் தலைவர் பொய்த்தார் எனக் கூறினாது மறந்தனர் எனக் கூறிய அவளது மெப்ப்பாடு விருப்பத்தக்கதாம். இதனுற் றலைவிக்குத் தலைவர்மாட்டுள்ள அன்புடைமையும், தலைமகனது பெருந்தகைமையைத் தலைவி தானுணர்ந்த வனர்ச்சியும் தோன்றுதல் காண்க. இனிக் “கடல்போற் ரேஞ்றல் காடிறங் தோரே” யெனக் காட்டைக் கருமையானும் பரப்பானும் கடலாக உவமித்தற்கேற்ப,

“நாரின் முருங்கை நவிரல வான்பூச்
குரவங் கடுவளி யெடுப்ப வாருந்
ஹடைகிரைப் பிரிவிட் பொங்கி.”

என நாரில்லாத முருங்கைப்பூச் சூழவளிக் காற்றுற் சேர்க்கைபிரிந்து மேலெழுதலை அலையினுடைய சிதறுதுவியாகவும் அக்காற் ரெளித்தலை அலையோசையாகக் கருதவும் உவமித்தது மகிழ்தக்கதாம். இனியிச் செய்யுளில் முற்கூறிய சாரீணக்கல்லை, நாயனார் மெபகண்டாரும் தம் சிவஞானபோத நூலில்

“அரக்கொடு சேர்த்து யைஞத்தவக் கற்போ ஹருக்கி யுடக்கியைந்து நின்று-பிரிப்பின்றித் தானே யுலகாங் தமியே னுளம்புகுதல் யானே யுலகென்ப னின்று”

நான் ஆஸ்ராதல் காண்க.

இனி மகட்போக்கிய தாய்சொல்லிய
“மென்? ரூ னஞ்ஞஞு சென்ற வாறு
அத்த விருப்பை மார்கழல் புதுப்புத்
துய்த்த வாய துகனிலம் பரக்கக்
கொன்றை யஞ்சினைக் குழற்பழல் கொழுதி
வன்கை யெண்கின்வயனிரை பரக்கும்.”

என்னுங் கூற்றுள் கரடியானது இருப் பைப்பூவையுஞ் சிதைத்துக் கொன்றைப்

பழத்தையுங் கெடுத்ததுபோலத் தொழிய ரையும் வருத்தி யென்னையும் வருத்திப் போயினால் என இறைச்சிப் பொருள் தோன் றிற்று. இனி,

“நெருப்பெனச் சிவந்த வருப்பவிர் மண்டலம் புலங்கடை மடக்கத் தெறுதலின்.....”

(அகம் 31)

என்புழி ஞாயிற்றின் வெம்மையால் நிலத் திடம் கடைசருஞ்சென்பது அழலிற்பட்ட தளிர் முதலிய பொருள்கள் வெந்து கடைசருண்டு வரும் என்னும் நயங் தோற்றுவித்தது காண்க.

இனிச் சேரலாதன் கரிகால் வளவ நெடு பொருது முதுகு புண்ணேணி வா ளோடு போர்க்களத்து வடக்கிருந்தானெனச் சான்றேர் கேட்ட உரையை,

“இன்னு வின்னுவரை” (அகம் 55)

என்றத யைம் பாராட்டத்தக்கது. அவன் உயிர் நீத்தலால் இன்னுமையும் அதனுற் புறப்பண்பட்டபழிதீர்கின்றனதலால் இனி மையும் வினாவித்தலீன் அவ்வரை யின்னு வின்னுரையாயிற்று. இனி,

“நோற்றேர் மன்ற தாமே கூற்றங் கோஞ்சு வினியார்பிறர் கொளவினிக்கோவெனத் தாள்வலம் பீப்பச் சேட்புலம் படர்க்கோ”

(அகம் 61)

என்னும் அடிகள்,

“இட்டுத் தலையெண்ணு மெயின ரல்லது சட்டுத்தலை போகாத் தொல்குடி.”

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளின் கருத்தைக் குறிப்பிக்கின்றது. இனி,

“சரஞ் சேரா வியல்பிற் பொய்ம் மொழி”

(அகம்-55)

என்பது “சர மளைஇப் படிறிலவாம் சொல்” என்னுங் திருக்குறட் சொற்றெலுடு ரின் எதிர்மறையாய் அக்குறலை கிளைவு

றுத்தல் காண்க. இனிக் கூப்பிடும் எனவும் தலைவரையழைக்குமெனவும் இருபொருள் தோன்ற “நுகர்குயி லகவங் குரல்கேட் போர்க்கே” (அகம்-97) எனக்கூறியதுணர்க. இனி ஞாயிற்றை வானுகிய கடலிலோடும் ஓடமாக மாட்டியது இன்புறற்பாலது. (அகம்-101) வெண்மூருங்கைப் பூவுகிர் தற்கு ஆலங்கட்டி யுதிர்தல் உவமம். (அகம்-101) இருமலைவாய்ப்பகையென்றதோரருஞ் சோல்லாம். வாய்க்குப்பகை போன்று அதைனை வாளாவிருக்க வோட்டாது திறப்பித்து வருத்துதலின் இருமல் வாய்ப்பகையாயிற்று. (அகம்-101) இனிப் புற்றுமண்ணை வாய்க்குள் நிரப்பிக் கொள்ளின் இருமல் வராதென்பதுங் தெரியவருகின்றது. இங்னைம் இருமல் வருங்கால் அது வராதொழியப் புற்று மண்ணைக் கொள்கிக் கொள்ளுதல் ஆசிரையைக் களவிற் கொணரச்செல்வார்க்கியல்பென்பது பெறப்படுகின்றது. (அகம்-101) இனிப் பணிமரத்தின் வெள்ளியகுருத்தினையானை தின்னுமென்னுஞ் செய்தியும் பெறப்படும். (அகம்-187) இனிப் பிரிவிடை வேறுபட்ட கிழுத்தியைத் தோழி வற்புறுத்துவதாகக் கூறுங்கால், பணிச்சரத்தின்கண்று தன்மேலேறி யிறங்கி விளையாடிக் கொண்டிருப்பப் பெண்யானையை அணித்துக்கொண்டு களிற்றியானை படுத்துக்கிடத் தற்குப் புதல்வன் தன் மார்பில் மேலேறி யிறங்கி விளையாடிக் கொண்டிருப்பத் தலைவியை அணித்துக்கொண்டு தலைவன் படுத்துக்கிடத்தலை உவமங்கூறியது துறந்தோரையும் உலகியலின் பாற்படுத்தும் பெற்றிமையுடையது. இனிக் களிற்றியானை தன் உடலைத் தேப்க்குஞ் தோறும் வெண் கடப்பமரம் வெவளிப் பூக்களை மழையினின்று ஆலங்கட்டி விழுவது போலுமெனச் சொல் அமாறு சொரிய அப்பூக்கள் பாறைமேலே உழவுருடைய வெண்ணெல் விதை போலக் காப்க்கு கிடக்கும் வேந்தமலையெனியெற்கைக் காட்கி தோற்றுவிப்ப துணரத்

தக்கது (அகம்-211). இனி, பிடியானிப்பரிசில் பெற்ற இரவலர் அதனைக்கொண்டு வருங்கால் கடைவாயிற் கதவைத் திறந்து வைத்து அச்சமின்றிக் கொண்டுவருமாறு போல வாயில் காவலர் உறங்கிக்கொண்டிருப்ப, ஊர்மதில் வாயிலைத் திறந்துவைத்து அச்சமின்றி வந்து நம்மைப் புணர்க்கு நம்மைப்போல இன்பத்தானுயர்க்கொள் இவ்வுலகத்துப் பிறரிலர் எனப் புனைந்து கூறித் தன்னயப் புரைத்துப் பிரிவுருமை தோற்று வித்துப் பிரிந்து சென்றேர் நீடாதுவிரைங் துவரற்பாலர், அதனை கீ வருந்தற் பாலையல்லை யெனத் தலைவியைத் தேற்றுவிக்குஞ் தோழி தலைவன் திறந்த கதவினை எழுதி யன்ன கதவென்றது ஆராய்ந்துஇன்புறற்கு வாயிலாம். எழுதி யன்ன கதவென்றது ஓவியம் போன்ற கதவென்ற வாரும். கதவாக எழுதப்பட்ட ஓவியம் மதிலுக்கு அழகுமட்டும் பயப்பதன்றி மதிலினுட் புகுவாரையும் போவாரையும் தடைசெய்து காத்துப் பயன்படாதவாறு போலத் தலைவன்றிறந்த கதவும் களவால் வருகின்ற தலைவளைத் தடைசெய்து பயன்படாதாயிற்று என்பது கருத்து. இனி, இதனுள் இம்மையுலகத்தில் என்றது கடவளரின்பம் என்ற வாரும். அவர் உறங்காமலிருந்து இடையூறின்றி யின்பம் நுகர்வாராதல்போலத் தாழும் இரவினுமுட்பட உறங்காமலிருந்து காவல் முதலிய இடையூறின்றி யின்பம் நுகர்தார் என்பது கருத்து. கடவளரின்பம் அறத்தின் பயனுயவாறு போல இப்புணர்ச்சியின்பழும் முற்செய்அறத்தின் பயனுகை மறுமையின் நுகரற்பாலதேனும் இம்மையே துய்த்தாமாதலின் இனித் தேவராதற் பொருட்டுத் தவஞ் செய்தலிற் பயனில்லையாம் என்றதுங் தோன்றுதல் காண்க. (அகம்-311) இனி, “அம்பன் மூதாரலர்க்காக் கொழியச், சென்றன ராயினும் செய்வினை யவர்க்கே, வாய்க்கே” (அகம்-347) எனத் தோழிக்குத் தலைமகள் கூறியது அங்கணம் வருந்தச் செல்லுதல் பாவமாதலின்

அதன் பயனுட்ச் செய்வினை வாயாதொழியு மாதவின் அங்குண்டாகாமை வாழ்த்திய வாரும். இதனால் அறமும் பொருளும் சிதையாவாறன்றிச் சிதையவின்பம் நுகர் தல் கூடாது என்பது குறிக்கப்படுதல் காண்க. அல்லதும் நாம் அவர்மேல் அன்புடையமாயினும் அவர் நம்மோடொத்த அன்புடையரல்லர் என ஊடிச் சொன்ன வாறுமாம். அப்பொழுது அது குறிப்புச் சொல்லெனக் கொள்க. இனிப் புலி பாயக் களிற்றியானை அஞ்சிக்குப்பிடும். கூப்பிட டோவியைப் பயந்து பிழியானை தங்கன் கை விட்டு ஒழிப்போய்ப் பின்னர் கன்றி நீரே மேற் பிரிந்து கையைத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு மாய்க்கத்தோடு மூடுக்கத்தோடு மலைந்து கன்றினைத் தேடித்திரிதல் ஒரு பெண்மகன் தன்னுடைய காணுதுபோயின குழந்தையைத் தேடித்திரிதலை யொக்கும் எனக் கூறியது மிக நயமுடையது. இயல்பானே நடைக் குத் தம்முள் உவமிக்கப்படும் யானையும் மகளிரும் மனமறுகி யலமந்துதிரியுங்காலும் அங்கடை முன்னடைக்கேற்றவாறே யாயிருக்குமாதவின் அக்காலத்தும் உவமையாகப் புணர்த்தது மகிழுத்தக்கது. (அகம் 347) இனி யானை கவளத்தைத் தின்றுவிட்டுத் தன் புழக்கையைத் தன் மத்தகத்தின்மேல் வைத்திருத்தல், மலையின்மேலேறுகின்ற பாம்புபோலத் தோன்றுமென்ற வடிவவும் மிக அழகிது. இனிக் “கோடுயர் பிறங்கல்” என்னுமகத்தினுள் இடையர் மகளிர் விருந்தினர்க்கு உண்டியாக்குமாற்றி னியற்கைவிரித்துத் தன்மை

நவிற்சியணியாற் றேற்றுவித்துப் படிப்பார்க்கு விருந்துண்டியாக்கினார் மாழுலர். இவர் பாலீஷிலத் தியல் கறுங்காலெல்லாம் தன்மைநவிற்சியணியான் விளக்கிப் பாலீஷிலத்தைக் கண்முன் நிறுத்திக்காட்டி மகிழ்விப்பார். இனிச் செம்பியன் பகைவருரைத் தீழுட்டியபொழுது சேப்மையி னுள்ளாரு முணர்ந்து பகைவர் குற்றம் சொல்லாடியவாறுபோலப் பிரிந்து காமத் தீயை எம்மிடத்துத் தலைவர் கொஞ்சத் தீப்பொழுது சேப்மையினுள்ள மகளிரும் உணர்ந்து வெளிப்பட எம்மை ஆரவாரத் தோடு அவர்தூற்றுவாராயினர் என்னும் நயம் பாராட்டற்படிலது. (நற்றினை 14) காமம் ஆற்றுத் தலைவன் தலைமகள் நகுத ஜிலப் பாம்பு தீண்டுதலோ உவமித்தது ஆராய்ந்து மகிழ்விப்பாலது. (நற்றினை 15) தன்னை வருத்திச் சிவந்திருக்குங் தலைவி கண்ணுக்கு விலங்கினைத் தைத்து வருத்தி இரத்தந்தோய்ந்து சிவந்திருக்கும் வேட்டுவருடைய அம்பினை ஒத்திருத்தல் கண்டு கொள்க.

இங்கனம் இன்னும் பலவற்றை விரிப்பான்புகிற் பெருகுமாதவின் இவ்வாரய்ச்சி இவ்வளவிற் சாலும், இங்கன மெல்லாங் கல்விச் செல்வம் படைத்த மாழுலனார் நம்முன்னேராயிருத்தல் நம் நல்வினைப்பயனேயாம். இதுபோலும் நல்வினைப்பயன் நமக்கிடையரு திருக்குமாறு தெய்வச் செங்குத்தலைவராகிய இறையனாருடைய திருவடியினைகளை இரவும்பகலும் இறைஞ்சிங்களுக்குதும்.

ராமன்:-சுப்பா! எங்கள் வகுப்பு உபாத்தியாயருக்கு என்னைக் கண்டால் பரம சந்தோஷம். என்மேல் நிரம்பவும் பிரியம்.

சுப்பன்:-எதற்காக?

ராமன்:- என்னுடன் படித்த தோழர்களைல்லாம் வருஷாவருஷம் மேல்வசுப்புக்குப் போய்விடுகிறார்கள். நான் ஒருவன் உபாத்தியாயரை விடாமல், வகுப்பையடிம் விடாமல் அதே வகுப்பில் இருக்கிறேன். அதன்றுண்.

பண்டிதர் ஜவஹர்லால் நேரு

இந்தியநாட்டின் முடிசூடாமன்னன்

— K. A. —

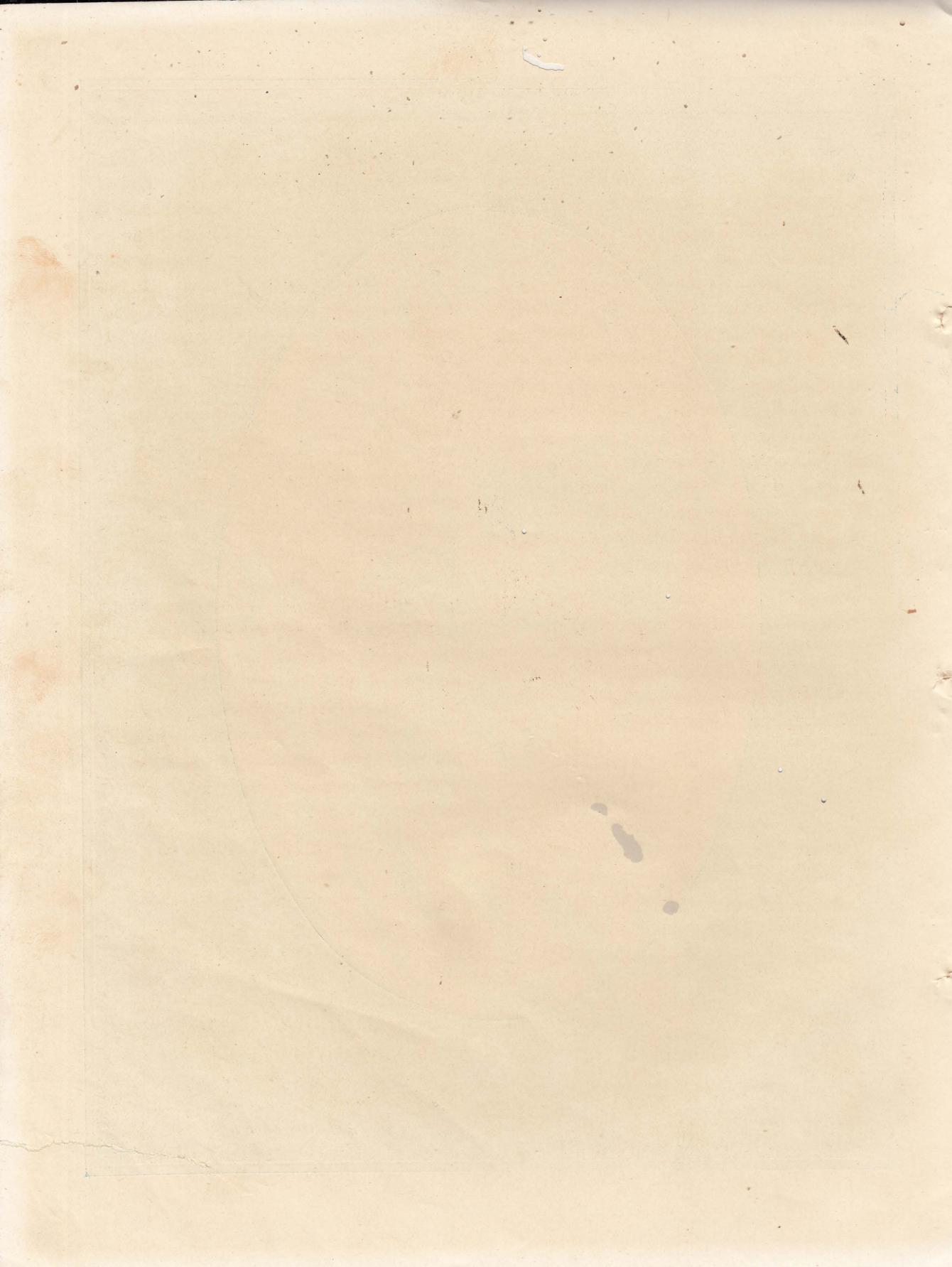
அரசினரின் கீழ் எத்தனையோ பெரியார்கள் உயர்ந்த பதவிகளைப் பெறுகின்றனர். உயர்தர நீதிமன்றத் தலைவர்களாவார் சிலர். சட்டசபைகளில் ஸ்தானங்களைப்பெறுவார் சிலர். அரசாங்க மாநிர ஆலோசனைச் சபைகளில் கொரவத்தோடு கூடிய பதவிகளைப் பெறுவார் சிலர். தேசாதிபதிகளாகக் கடமை பார்க்கும் பாக்கியத்தையும் பெறுவார் வேறு சிலர். இவைகள் யாவும் அதிகாரவார்க்கத்தினரைப் பிரியப்படுத்திப் பேறும்பதவிகளே. தேசமக்காால் அளிக்கப்படும் பதவியே யாவற்றிலும் மேம்பட்டது. தேசமுன்னேற்றத்தை நாடிச் சயநலத்தை ஒழுத்து நிதானமாகத் தொண்டாற்றினுலன்றி பொதுமக்களின் மதிப்பை எப்படிப் பெறுவது?

இன்று இலக்குமண்புரியில் அமைக்கப்பட்ட அலங்கார மண்டபத்தில் இந்திய மாதாவின் முடிசூடா மன்னனாகும் பண்டிதர் ஜவஹர்லால்நேரு அவர்கள் இரண்டாம் முறையாக இந்திய தேசிய மகாசபையின் தலைமையை ஏற்றுள்ளார். இந்தியப் பொதுமக்களால் தம் நாட்டவர்க்கு அளிக்கக்கூடிய மிக உயர்ந்த கொரவமான பதவி இதிலும் பெரியது வேறு கிடையாது. தேசமுன் னே ன் ற் ற மே எப்போதும் இவர்வாழ்க்கையின் முன்னணியில் நிற்பது. சயநலத்தை அறவேபொழித்து இந்திய மாதாவக்காக எவ்விதத்தியாகமும் செய்யத் தயாராக இருப்பவரென்பதை இந்தியர்கள் நன்கறிந்தே இவரைத் தமது தலைவராகக்

கொண்டனர். இந்திய அரசியல்சிலை சிறிது சீர்க்கலைஞ்சுள்ள இச்சமயத்தில் மகாத்மகாந்தியடிகள் நோக்கும் இவர்பாற் செல்வதாயிற்று. மிகப் பரந்ததுவம் பல்வேறு கொள்கைகளும் சச்சரவுகளும் வகுப்புத்துவே ஷங்களும் நிறைந்ததுமான இந்தியாவில் அரசியற் கப்பலாகும் காங்கிரஸ் மகாசபையை விக்கிணமின்றி வழிகாட்டிச் செல்லக்கூடியவர் இவரேயென்பது கூறுதே போதரும். இந்தியாவிலுள்ள எல்லா மாகாண காங்கிரஸ் சபைகளும் ஏகமனதாய் இவரையே காங்கிரஸ் தலைவராகத் தெரிவிசெய்தனவெனின்பின் இவர் தகுதி கூறவும் வேண்டுமா?

தேசத்தின் முன்னேற்றத்தைகாடி இவர் செய்ததியாகங்கள் விரித்துக்கூறினும் அடங்குமா? எத்தனையோ லட்சம் ரூபாக்கள் பெறுமதியான தமதுபொருட்செல்வத்தைத் தேசத்துக்குஅரப்பணஞ்செய்தனரோ. பத்து முறைக்கு மேல் சிறைத் தண்டனையைத் தியங்காச் சிங்தையுடன் அனுபவித்தாரே. நீங்கா நோயால் நீடித்து வருத்திய தமது பாரியார் துண்புறவும் இவர் நாட்டம் தேசநலத்தையே நாடினின்றது. மனைவியாரிறந்து சில வாரங்கட்டுள் இந்தியமக்களால் அழைக்கப்பட்டுத் தேசிய மகாசபையின் தலைமையை வகிக்க உடன்பட்டார் இவர் பிறந்த குடும்பத்தின் உன்னத நிலையையும் பின் இவர் செய்த அரிய தியாகத்தையும் நோக்குங்கால் யார்தான் பேராச்சரியமடையார். பிறந்த நாட்டொடாக்கம் ஜீரோப்பிய முறையில்வாழ்ந்த இவரும், இவர் தாதையும் சடுதியில் தேசிய வாதிகளாய்த் தங்கள்-

சிவியத்தை மாற்றியமைத்தது மெச்சுங் தரத்ததன்னே. இங்கிலாந்தில் இவருடன் கல்வி கற்றோர் அநேகர் இப்போது உயர்ந்த பதவிகள் வகித்துப் பெருஞ் சம்பளம் பேறுகின்றனரே. எத்தனையோ பேர் I. C. S. பரீட்சைபில் சித்தியடைந்து அதி கார புருடர்களாப் விளங்குகின்றனர். தற் போது அலகபாத் உயர்தர நீதிமன்றத்து முதன் நீதிபதியாக விளங்கும் சேர் சலை மான் இவருடன் இங்கிலாந்தில் ஒருங்கு கற்றவரே. உயர்ந்த உத்தியோகங்களை விரும்பின் தமது ஏகபுத்திரர் தமது சொந்த ஊரில்தம்முடன் கூடவசியாது, பல்வேறுடங் கட்கும் பாறிமாறித் திரியவேண்டியதாகு மென எண்ணியே, இவர் தாய் தந்தையர் இவரை நியாயவாதிப் பரீட்சையைக் (Bar-at-law) கற்கும்படி பணித்தனர்.

“மகன் தக்கைக்காற்றமுதலி அவன்றங்கை என்னோற்றுங் கொல் என்னும் சொல்.”

என்ற நாயனார் வாக்குக்குதாரணமாக பண்டிதர் ஜவஹரலால் கேரூ அவர்கள் பெரும் புகழ் படைத்துத் தமது தந்தைக்கும் அழியாப் பெருமையை நாட்டிவைத்துள்ளார். காங்கிரஸ் மகாசபையின் தலைமையை இவர் தந்தையாராகும் பண்டிதர் மோத் திலால் கேரூ அவர்கள் தமது 58வது வயதிலேயே வசிக்கும் பாக்கியம் பெற்ற னர். ஆனால் இவரோ காங்கிரஸ்மகாசபையின் தலைமையைத் தமது நாற்பதாவது வயதில் திறமையாக வகித்தனர். இரண்டாம்முறை யாக மோத்திலால்கேரூ அவர்கள் (1928-ம் வருடம்) காங்கிரஸ் தலைவர் பதவியைப் பெற்று அதனைத் திறமையாக நடத்தின பின், அப்பாரத்தை அடுத்தவருடம் (1929) தமது அருமைப் புத்திரர் தோன்மீது சுமத்தினர். தந்தையார் தேசிய மகாசபையின் சிம்மாசனத்தினின்று விலக, மகன் ஏற்கும் காட்சியை முதன்முறையாகப் பாரதமக்கள் கண்டு களித்துப் பெருங்

கிளர்ச்சியடைந்தனர். லாகூர்க் காங்கிரஸ் தலைமையை வகித்தற்பொருட்டுப் பண்டிதர் சென்று லாகூர் புகைரதஸ்தானத் தில் இறங்கியதும், இவரை வரவேற்று ஊர்வலமாகக் கூடிச்சென்ற இலட்சக்கணக்கான சனங்களின் ஆரவாரத்தையும், ஆனந்தக் களிப்பையும் கண்டோர், அக்காட்சியை எப்போதாவது மற்பாரா? பண்டிதரின் தந்தையரும் தாயரும் முன்னதாகவே சென்று ஓர் உயர்ந்த மாடிவீட்டிலிருந்து தமது புத்திரர்க்கு நடக்கும் மரியாதையைக் கண்டு பேருவகை எய்தினர். வெண்ணிறக் குதிரையில் பண்டிதர் இவர்க்குவருவதையும் நூற்றுக்கணக்கான குதிரைவிரர்களும் ஆயிரக்கணக்கான தேசமக்களும் முன்னும்பின் நுமாக வருவதையுங் கண்ட தாய்தந்தையர் அடைந்துள்ள அக்களிப்புக்கு மளவுண்டா?

“என்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றே னெனக்கேட்ட தாய்”

அருந்தவஞ் செய்து ஐயிர மாதம் சமந்து சொலற்கரும் துண்பத்தையடைந்து அரிது பெற்ற மகற்கு ஏற்பட்ட பெரு மரியாதையைக்கண்ட மாதாவின் ஆனந்தத்துக்கும் எல்லையுண்டா? பிள்ளைப்பேற்றை உண்மையில் அடைந்த மாதா இவளன்றே?

இரண்டாவது முறையாகப் பண்டிதர் நேற்று (12-4-36) இந்திய தேசிய மகாசபையின் தலைவராயினர். இந்திய அரசியற் சபையாகும் காங்கிரஸ்னிக் கொண்டு நடத்தும் பொறுப்பு இவர்க்காயது. தமது உயிரினு மரிய பாரியாரை இழந்த கவலை நிங்கு முன், மிக்க பொறுப்புவாய்ந்த கடமையை ஏற்று இயற்றும்படி அழைக்கப்பட்டனர். எப்பனியிலும் தேசத்தொண்டுக்கே இதுவரையும் முதன்மைகொடுத்துவந்த இவர் இச்சமையத்தில் மனம் வியாகுலமடைவாரா? பிரதிபலன் கருதாது தொண்டாற்றி வருபவர்க்கு இவ்விஷயங்களைல்லாம் சாமானிய மானவை? அரசியல் விஷயங்கள் யாவும்

மிகவும் சீர்குலைந்து சச்சரவுகள் அதிகம் தோன்றியுள்ள சமயத்தில், இந்திய சாதியினரின் தலைமையை வகித்து அவர்கட்கு வழிகாட்டியாக நிற்கக்கூடியவர் இவர் ஒருவர் என்பதை எவரும் மறுக்கார். மகாத்மா காந்தியிட்களும், இவரையே பார்க்கின்றன ரெனின், பின் கூறுவது யாது?

வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் அடிகளருந்தி, மென்றால் பூமியில் படியாது, எப்போதும் இரதங்களில் உலாவி, பஞ்சீன மெத்தையில் துயின்று, தமது மாவிகை முன்றிற் சூஞ்சோலையின் காட்சியில் களிப்படைந்து, மழலைப்பருவந்தொடக்கம் ஆங்கிலேய ஆசிரியரின்கீழ் பயிற்றப்பட்டு, ஊத்தைத் துணிகளைப் பரிஸ் (Paris) நகரில் புனிதஞ்சு செய்வித்து, அரசினாங்குமரன் போல் உன்னத வாழ்க்கையை நடாத்தின ஒருவர், சடுதியில் தமது சிவியத்தில் பெருமாற்றங்களைக் கொண்டுவந்து சாதாரண வாழ்க்கையைக் கையாண்டனராயின், அவரின் மனத்துணிவும் அபாரசக்தியும் எவ்வளவாக விருக்கவேண்டும். பசிய பஞ்சீன மெத்தையில் துயின்றவர், இடைவிடாது சிறைவாசத்தண்டனை பெற்றுக் கடிய முட்ட

டுப் படுக்கையில் துயில்கின்றனரே. இவை களையெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் மாற்றம் இவரில் ஏற்படலாயிற்றே. இப்பெரியார் இந்திய சாதியினரின் தலைவராம் பெரும் பேற்றை வகித்தற்குப் பன்முறையும் ஏற்றவ ரென்றே கூறுவாம். வயதிற் குறைந்தவராயினும் அரசியல் விஷயங்களில் இவர்க்குள்ள அனுபவத்தையும், தம்மாட்டு ஒப்புவிக்கப்பட்ட வேலைகளைச் செய்துமுடிப்பதில் இவருக்குள்ள அளவில்லாத சக்தியையும் கண்டு யார்தான் பிரமையடையார்? அதிகம் பேசுவதில் காலத்தைச் செலவழியாது செய்கையில் தமது கொள்கைகளைக் காட்டிவைக்கும் மாண்பும் இவர்க்குண்டு.

இந்தியாவில் புதிய அரசியற்றிட்டம் அனுட்டானத்துக்கு வரவிருக்கும் இச்சமயத்தில் காங்கிரஸ்கட்சியினர் எவ்வாறு நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதும் முடிவிசெய்யப்படவேண்டும். இத்தருணத்தில் இந்தியமாதா ஜவஹரலால்போன்ற ஓர்தியாக புரட்னை, ஆழங்க அரசியல் ஞானியை, சுதந்தரப்போரில் பின்வாங்காச் சிங்கத்தை. வழி காட்டியாகக் கொண்டுள்ளாலாயின், பின் நற்கதி எப்தாதிருப்பாளா?

NOTICE

Manual of Snake-Bite-Cure Sithter Recipes for Poison Stings

Invaluable to Vaidhyars, very useful & Easily understandable even to laymen
Decoctions, Fomentations, Injections
Drugs, Liniments & Incantations
are given out to the Public.

Price:- Cents 50 (Annas 8) Postage Extra.

Copies can be had from the Editor:

Mr. Pt. NATARAJAN, Astrologer
Vannarponnai, JAFFNA.

MR. PT. NATARAJAN
has brought out a book in Tamil
embodiment the experience handled
& handed down by his grandfather

the late Brhma Sri
N. SOMASUNDRA SASTRI
of Teiruvayur,
Tanjore District, S. India
and lately of Vilaiyely, Jaffna.

வட்டுக்கோட்டை வேளாள்

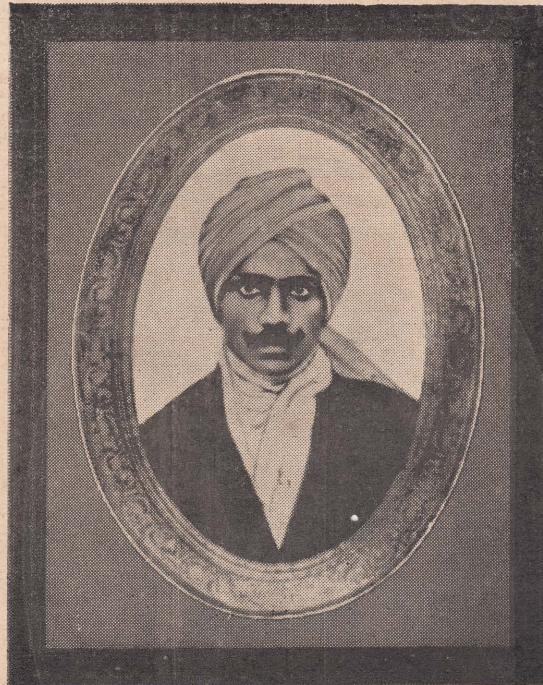
முத்துக்குமாரு-சிதம்பரப்பிள்ளை

(உலில்லியம் - நெவின்ஸ்)

இவர், யாழ்ப்பாணத்திலே சங்குவேலி என்னுமூரிற் பிறந்தவர். இந்துக் கல்லூரியிலே பண்ணெடுங்காலம் பிரதம ஆசிரியராயிருந்தவரும், அரசாங்கசபை அங்கத்தவராக இருந்தவருமாகிய ஸ்ரீமான் நெவின்ஸ் செல்வத்துரைப்பிள்ளை அவர்களின் தந்தை. இலங்கைக் கல்விப்பகுதியில் உதவி வித்தியாகர்த்தரா யிருக்கும் W. R. உவாட்சன்துரையவர்களின் பாட்டன். இவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி முதலிய கலாசாலைகளில் ஆசிரியராயிருந்தவர். தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலத் தமிழ் என்னும் முப்பாலைகளிலும் கூரிய நண்மதி படைத்தவர். ஆங்கிலத் தமிழ் அகராதி, நியாய இலக்கணம், இலக்கிய சங்கிரகம், தமிழ் வியாகரணம் என்னும் நால்களின் ஆக்கிரேஷன். பல தனிநிலைச் செப்புள்களும் இயற்றி யுள்ளார்.

வாரகவி பாரதியார்

[தமிழ்நாட்டு வாழ்வு; தமிழ்நிலத்துப் புலனெறிவழக்கை
ஷிலைகண்ணுணர்ந்தவாழ்க்கைக் கவி]

அச்சமிகும் பேடிமையின் அடிமைவாழ்வில்
அடங்கிபிருந்த றம்பிறந்த தமிழர் நாட்டை
பச்சைமரத் தாணியெனப் பதியும் சொல்லால்
பாட்டிசைத்துப் பாலர்களும் நிமிர்ந்துநின்று
நிச்சயமெங் தாய்நாட்டின் அடிமைவாழ்வை
நீக்காமல் விடுவதில்லை யெனமுன்வந்து
துச்சமெனச் சுகத்தையெல்லாம் துறந்துநிற்கத்
தூண்டியது பாரதியின் சொல்லேயாகும்.

எத்தாலும் பணக்கேடி இன்பம்நாடி
உண்டுத்து இறப்பதனை இகழ்ந்துதன்விப்
பித்தாகித் தான்பிறந்த பரதநாட்டின்
பினிவீட்டால் ஒன்றினுக்கே பாடிப்பாடி
முத்தாதி மனிகளை அம் சொற்களோடு
முப்பழுத்தின் சவைகட்டி முனிவிளாது
சத்தானவீரத்தின் சாறும் சேர்த்துக்
கவிசமைத்த பாரதியின் தகைமை என்னே!

—நாமக்கல் வே. இராமலிங்கம்பிள்ளை

ஜப்பானிய தாய்மார் மணமகளுக்குக் கூறும் நீதிவாக்கிய மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்

தமிழ்ப்பண்டிதர்-வண்ணை: நே. வெ. சேல்லையா அவர்கள்

1. திருமணஞ்செய் தனைத்தாவி தரித்தவனே நின்றலைவன் திகழுப் பெற்ற கருமணஞ்செய் அனைப்பெற்ற தாய்தகப்பன் றனக்குஞ் கருதி யேங்கும் மருமணஞ்செய் பின்னோயல்ல வென்பதனை மதித்துஞ் மகிழ்வி னேடு உருமணஞ்செய் கணவனுப ருந்றுரோ நீமதித்தத் குரிய ராவார்.
2. பெண்டிர்தனக் காபரணம் கணவன் சொல் மீருமை பிறக்கு மந்தக் கொண்டவனை நின்தலைவ னெனக்குறித்துக் கொண்டவனைக் குதாகலத்தால் அண்டியவன் தனைவனக்க மன்பினுடன் அகமகிழ்வோ டாதரித்து மண்டுபயன் கொளத்தல் நின்கடமை யாகுமிதை மனதிற் கொள்ளே.
3. பெருமைபா ராட்டிபென்றுந் திரியாதே புகழாதே பெருமை பேசிற் கருமையுடன் உஞ்கணவன் மீதில்லவத்த பட்சமது கழியா நிற்கும் பருமைவந்த போதுமுந்தன் திடபத்தி தனைவிடேல் பணிவு பேணித் திருமலில்போ வில்லமதைத் திறம்படுத்தி ஊர்மதிக்கச் செய்து வாழே.
4. பொன்பெரிய நின்கணவன் முன்னிலையிற் கடுஞ்சொற்கள் புகன்றி டாதே மன்பெரிய பெண்டிருக்கின் கழுகதிர்பே சாதிருத்தல் மகிழ்ச்சி யோடு நன்பெரிய பெருமைதனை நேசித்தா ரென்றுமிந்த நாடே வாழ்வர் தன்பெரிய சமைப்பெலாம் நயமொழியே கொண்டுறுதி தாங்கிக் கொள்ளே.
5. வாய்க்காரி யென்றபெய ரெடுக்காதே யதிகமந்த வாய்ப்பேச் சுற்றால் தாய்க்காரி தானுமுனை வெறுத்தொழில்வள் அரைக்காச தானுங் கொள்ளார் நாய்க்காரி பேச்சுமிதில் பொய்ப்பாளி அதிகரிக்கும் நலமுந் தேயும் தீய்க்காரி யெனும்பெயரால் பேச்சுதிக மிலாதிருக்கின சிறப்ப தாமே.
6. சோதிடமும் ஜோசியமும் குறிச்சுன முதலாய சுகுண : பார்த்துப் பீதிகொளும் பெண்தானே தனக்குரிய சத்துருவாய்ப் பேசல் கூடும் பாதியிடு பக்தாவுக் குதவாத காரியங்கள் பண்ணல் தீது நீதியெது செய்திடுதல் நேரிடென வாராய்ந்து வியமம் கொள்ளே.
7. உண்வீட்டுக் காரியங்கள் ஊக்கமுடன் செய்துகொள்வா யுதவாவேலை பின்வீட்டுக் காரியங்கள் தனி நிசரமம் எடுத்திடுதல் பிறர்தம்பேச்சு மன்வீட்டி லடிக்கடிபோய் வருத்தலென்றும் மனைமாட்சி மருவாச் செய்கை நன்வீட்டு வரவுகணக் கொவ்வாத செலவுமிக நாடே லென்றும்.
8. கோடிதொகுத் தவன்மகளே யானலுஞ் செருக்குமிகக் கொள்ளவேண்டா மாடிமனை செல்வமிகவு முதலாய மகிழ்வகளை மற்றையோர்பால் நாடியென்றும் மொழியாதே தற்புகழ்ச்சி தகுதியின்மை நண்ணச்செய்யும் கூடியினின் கணவனாது சுற்றத்தார் தனைக்கானிற் குனிரப்பேசே.
9. அறிவறிந்த பின்னோக்கொப் பெற்றிடுதல் மிகமேலாம் அன்புகொண்டு குறிக்கவு எடிபேணி யவனராசன் நின்தேசம் கூடுமேன்மை நெறிநிலைக்க வன்கடமை தனைச்செய்ய வெப்பொழுதும் நினைவுகடிச் சிறிதளவும் பின்னடையேல் செய்வதனை யுடனுடனே செய்யமுன்னே.
10. ஜங்குவய தாகுமட்டு நன்புதல்வர் தமக்குஞ் அறிவை யூட்டும் பந்தகுரு வுபாத்தியார் என்பதனை மனதிலென்றும் பதித்துவைத்துச் சிங்கதெயுடன் சுசிகரமாய் ஆடையுடல் பணிபாத்திரம் சிறக்கச்செய்வாய் நந்தலிலா திவ்விதியை மகளேந் மறவாயேல் நன்மையாமே.
11. உண்மைவழி தனைநாடி யுறுதிமனந் தனைநீடி ஊக்கமிக்குத் திண்மைச்கோ தரத்துவமெச் சீவர்களி னிடத்திலுமே சேர்ந்தவன்பு அண்மையெவர் தமக்குமறி ஓட்டலுன தன்பான ஆன்மானம் வண்மையிது வென்யப்பான் மாதார்கள்தம் பெண்மகட்டு வழங்குவாரே.

தேவியன் வரம்!

—நவாலியுர் “சத்தியநாதன்”

குழந்தை:-தேவி! அஞ்சலி செய்கிறேன். என் கைகளிலிருந்து உதிரும் நாண்மலர் போல என் உள்ளமும் ஆயிரம் ஆயிரம் தண்டுவெனங்பாதத்தேதுதிர்கின்றது.

தேவி:-நீ யார்?

குழந்தை:-அம்மா நான் ஒரு தமிழ்க் குழந்தை.

தேவி:-திராவிட சிசுவா? இங்கு என் வந்தாய்?

குழந்தை:-என் உயிரையும் ஊனையும் உள் எத்தையும் கரும்புபோலப் பிழிந்து உன்பாதத்தில் அர்ப்பணங்கேய்தாலோ! தரிக்கிலேன் காயவாழ்க்கை. என் வாழ் வக்கு அர்த்தங் காணேன்; மாங்கனி போன்ற என்னுடைய இச்சிறு குஞ் சோலையில் சுற்றும் புறமும் வாழ்வு சிறுத்துவிட்டது—என்னை.....

தேவி:-குழந்தாய்! நி மயங்குவதேன்?

குழந்தை:-எனக்கு முன்னில்லாத ஒரு மயக்கமுண்டாகிவிட்டது. தேவி என்னையான் தெரியாது சமுன்று போனேன். கனவில் புதையல்பெற்றயாசகன் கையை நீட்டி நீட்டி பொற்குவியல் வருடியது போல் என் பழுமையை நினைந்து நினைந்து பெரிய கனுக்களைக் கண்டேன். மலைதோறும், குகைதோறும், அழிந்து சிதைந்த பண்டை நகரிகள் தோறும், ஆறுகள் தோறும், சென்று சென்று என் பழுமையை நினைந்தேன்; காவியங்களில் என் கருத்தையுட்டினேன். ஓவியங்களில் என் கெஞ்சு தோப்ந்தது.....

தேவி:-சம்பந்தா! உள்ளம் வெதும்புகின்றனன்?

குழந்தை:-உரையும் தளர்கின்றேன். தேவி! பழுமையை நினைந்து என்னை அறிவதற்கு அங்கலாய்த்தேன். கற்கித் திரங்களை நோக்கினேன். சிங்கள துவீ பத்தில் தமிழ் மன்னராண்ட சிறப்பைய் யெல்லாம் எண்ணி எண்ணி இறுமாங்தேன் - மகிழ்ந்தேன் - தெரியமுற்றேன். இருந்துமென், கானல் போலவும், கதி ரில் மின்னிக்கொண்டு கைக்கெட்டாது ஏய்க்கும் சிலங்கி வலை போலவும், (Gossamer) என்னுடைய தன்மை எனக்குக் கைவரவில்லை. கனவு கண்டு விழித்ததும் வேறு காட்சி. கனவில் கண்ட இந்து தர்மமும் இந்து நாகரிகமும் சைவ ஒழுக்கமும் சைவக்கலையும் ஈழாஜ்ஜியத்தின் கோலம் எல்லாம் கேவலம் சாயல்போலாயின. பித்துக் கொண்டவன்போல் என்னைமாய்த்துக் கொள்வேனென உன்னிடத்து வந்தேன்.

தேவி:-அன்புடைக் கண்மணி! நீபாரன்று கேட்டேனு? இதோ வருக முத்தங் தருக. நீயென் குழந்தை என்பதை அறியாது இச்செக்கரில் உன்னை வேறுக மதித்தேன்.

குழந்தை:-அம்மா என்னை நீ முத்தமிட வேண்டாம். நான் உன் அன்பிற்குப் பாத்திரனல்ல.

தேவி:-கோமளாமே! உன் குறைவென்னை? கூறு. அழாதே; கலேபரன்று கண்ணீருகுப்பது ஆண்மைக்கழகன்று;

குழந்தை:-வானளாவிய மரக் கிளையி டையே பிள்ளைமதி தவழ்கின்றது. மலை யினுச்சியிலிருந்து இரதம் வழிந்தொழு கியதுபோல் கறங்கு வெள்ளாருவி கல் ஸ்லீல்தொழுகும்; காலையிலும் மாலையிலும் உதய ஞாயிறு குன்று முடுக்குக விடையும் பள்ளங்களிடையும் வண்ணம் தீட்டும்; இவ்வாறு இயற்கை உதவும் காட்சிகளைக் கண்டு, தரிசித்து உலகுக்கு உயிர் கொடுக்கும் எண்ணங்களைத் தீட்டக்கூடிய ஒரு புலவனை நீ உதவவேண்டும். பாட்டினை மறந்து எனது நாடு வாட்டமுற்றது.

தேவி:-இயற்கைப் புலவனையா கேட்டனே. அது அமையாது. இயற்கையோடு மனித இயற்கையையும் பாடும் புலவோனை அருந்துவேன். பெறுதி!

குழந்தை:-அம்மா எனது நாட்டில் கலை பயில்வோரில்லை; சோறும் கூறையும் பெற முயன்று புத்தகமுதும் புழுக்களே மலிகின்றன. உலக வாழ்வு சிறப்புற வேண்டி, கலாவிருத்தியில் ஈடுபடுவோர் மிகச் சிலரே. தாய்மொழியைப் யயின்று அதனை விருத்திபண்ணும் அபிமானமுடையார் வெசுகிலர். அவருள்ளும் ஒற்றுமை கொண்டு நோக்குமுள்ளத்தினர் சிலர். கல்வியில் பொருமையும், அதனால் கடும் பற்றுள்ளமுங் கொண்டு, நல்ல புலமையை விருத்திசெய்யாது அங்க லாய்ப்போர் சிலர். இது தென்மொழி, இது வடமொழி, இது சிங்களம், இது தமிழ், இது பெளத்தம் இது சைவம்; இது செந்தமிழ் இது கொடுந்தமிழ் என்று துவேஷங்காண்டு அங்கலாய்ப்போர் சிலர்; இவ்வாறு நிலையற்ற போலிப் புலமையும் பாண்டித்தியமும் ஒரு நாகரிக அம்சமாய்விட்டபடியால், தமிழ் வளர்த்த நம் முதாதைகளின் வித்தியா பாரம்பரியம் பூச்சு மானமாய்விட்டது, உண்மையான புலமையுடையாரை உல

கம் அறிய முடியாமலிருக்கின்றது. குட்டிக் கல்விமான்களின் ஆர்ப்பரிப்பில் ஆண்றமைந்த கேள்வியுடையார் வாய் மொழி அமிழ்ந்தியிடுகிறது. பண்டிதர் களிடத்து ஒற்றுமை கிடையாது. கல்வி விருத்தி உலக நண்மைக்கானது; தனிப் பட்ட பேர்களின் பெருமைக்கும் புக முக்கும் அமைந்ததல்ல என்ற உண்மையைக் கல்விமான்கள் மறந்துவிடுகின்றனர். கலைரசிகர்கள் இல்லை, பழமையின் களஞ்சியமாயுள்ள புலவர்கள் புது மையின் பரப்பை எட்டியும் பார்க்கிறார்களில்லை.

தேவி:-குறைவுடையாரும் என் குழந்தை கள்தான். பயன் கருதாத நோக்கத் தோடு கலையை விருத்திபண்ணும் தே சோபாகாரிகளை அருளினேன் பெறுதி.

குழந்தை:-அம்மா உன் அன்பிற்கு எல் லையில்லை. எனக்கு இன்னெனுரு வரம் தருகுதி. தேவீ! புலமைக்கும் கல்விக் கும் அரணுயுள்ளது என்னுடை அரசாங்கம். நாடு நாடாயினன்றே கலை சிறக்கும்; புலமை மலரும். விரிந்த நோக்கும் அகன்ற மனப்பான்மையுமில் லாத அரசியல் வாதிகள் கூடி, இந்நாட்டில் மக்களை மாறுபட வைக்கின்றார்கள். உறுதியான ஒழுக்கமும் கொள்கையு மில்லாத ஒற்றை மதியினரும் போலித் தலைவர்களும் இந்நாட்டவரின் நல்வாழ் வைக் கெடுக்கின்றனர். சங்கக்களும் சபைகளும் கூடி ஆக்கமில்லாத புதுப் புது அரசியல் வேதாந்தங்களை உரைக் கின்றன. சயங்கலவாதிகள் வஞ்சகமறி யாத நல்ல சனங்களைக் கெடுக்கிறார்கள். உலகத்தில் எத்தனையோ மாறுதல்களொல்லாம் வந்து மனிதருக்குப் புத்தி புகட்டவும் அவற்றை அறியாதார்போல நம் தலைவர்கள் கோழிமுட்டைபோன்ற ஒரு சிறியதீவில் பெரிய கரணங்கள் போடுகிறார்கள். ஒரு வங்கியை ஸ்தா

பிக்க மாட்டார். ஒரு சர்வகலாசாலையை நிறுவுமாட்டார்; ஒரு பொருளர்தார் அறிக்கை செய்யமாட்டார். வெள்ளம் வருமுன் அணைகோலார். ஒரு சேனையை அமைக்கமாட்டார்; சனங்களைச் சுகமாக வைத்திருக்க வழிதேடார். பினியாள ரும், சவலைகளுமாக ஆயிரமாயிரம் மக்களை ஈன்று இறக்கவே யாளாக்குவார். இவர் ஒரு தேசத்தவராம்; இவர்க்கு சாதியுண்டாம்; சமயம் உண்டாம். இவர் கட்கு உத்தியோகத்தில் இரண்டொரு பதனி அதிகம் பெறுவதும், அரசாங்க சபையில் இரண்டொரு ஸ்தானம் கூடப் பெறுவதும் நாம் தமிழர், அவர் சிங்களவர், நாம் பெரியோம் அல்ல நாம் பெரியோம் என்றும் சிங்களாச்சியம் இல்லைத் தமிழ்ராச்சியம் என்று வெறுவாய் சப்புவதுமே வேலை; ராஜ்ஜியம் சிங்களராஜ்ஜியமுமல்ல, தமிழ்ராஜ்ஜியமுமல்ல; ஒருவருக்கும் உண்மையான ராச்சிய உரிமை கிடைக்கவில்லை. நடைபெறுவது ஏகாதிபத்திய ராஜ்ஜியம். முட்டையிடுமுன் குஞ்சுக்கு விலைபேசும் புதிய ஏற்பாட்டேக்கூர் ஒருபுறம். தேவீ! இவர்கள் பெரியவர்கள். தமிழரின் உரிமையைப் பாதுகாக்கும் தொண்டு பூண்டவர்களாம். இலங்கையின் உரிமையைக் காக்கும் தொண்டர்களை அருந்வையா?

தேவி :-புண்ணியமூர்த்தி! இதோ மாலை வந்தது. உலகமெல்லாம் இருள் முடி விட்டது. நீ திரும்பும் வழியோ நெடியது; தனிவழி; நெல்வயல்களுடே சென்று நீர்க்குளங்களையுங் தாண்டி மாமரங்களும் கழுகஞ்சோலையும் நிறைந்த கிராம எல்லைக்கு அப்பாற் சென்று பேய்கள் போலத் தலைவிரித்து நிற்கும் பனைத் தோப்புகளையுங் கடக்கவேண்டும். பெரியஆலவிருட்சங்கள் விழுதுன் றி நிற்கும்காட்டினத்தாண்டவேண்டும். சந்ததி சந்ததியாக இறந்த உன் முதாதைகளின் பொடியைப் பூசிக் காளகண்டன் பேயோ டாடும் ஈமக்காடு அது தாண்டி அப்பாற் செல்லுவையானால் ஒரு ராஜீஷி தவஞ்செய்யும் கோலத்தைக் காண்

பாய். அத்தபோவனத்தில் சிலகால் தங்கி நீ தவஞ் செய்வையேல் உன் அரசியலபிலாவைகள் கைவரும்.

குழந்தை :-தேவீ! என் மகிழ்ச்சிக்கு அளவு கடங்குவிட்டது. அம்மே நான் உண்ணை இதுகாறும் தெய்வமென் ரெண்ணி அஞ்சினேன். நீ தெய்வமன்று. நீ என் தாய். பிரத்தியட்சமாதா. அகில அண்டங்கட்டகெல்லாம் நாயிக்காயிருக்கும் மங்காய்! பிறவிதோறும் எனக்கு வாய்த்த தாயும் மணவாட்டியுமானவளே! இன்று நீ ஈழத்தில் காட்சி தந்தைனே, மயங்கிய எனக்கு மாளாமே யருளினே.

தேவி :-குழந்தாய் பாடுதி.

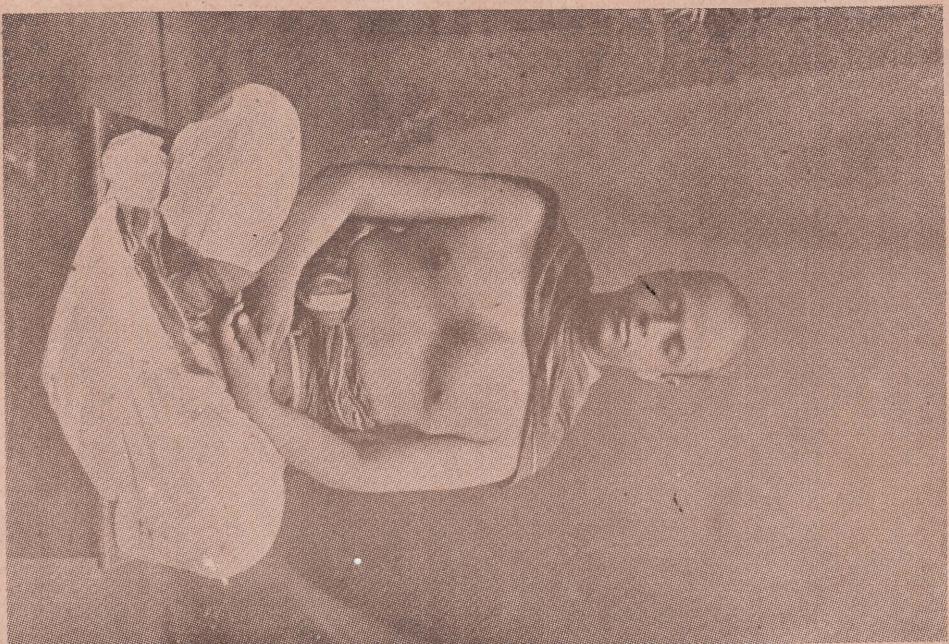
குழந்தை :-

வணகு வாவிய சோலை தோறும் வளங்குறுமென தன்னையே கண்ட குன்றுகள் வந்தி றங்கிய ஆறுகள் மலர் வாவிகள் பண்டு மின்றுமினி யென்றுமுன்புகழ் பாடியாடி அடிபரவுமே மண்டல மெமது கொண்டதேவியுனை வந்தே மாதரம் என்குமே.

சிங்கன்ரோடு தமிழர் கூடியொரு சேவை செய்துநன்னி வாழ்வரே மங்களங்குறு கைவ நீதியொடு புத்த தர்மமுட நேஞ்குமே கங்கைநீரினில் செந்தமிழ்ப் பாடல் சிங்க எத்தொடு கலக்குமே சங்கமுதிய வந்தே மாதரம் சேனையுங் துளைத் தேறுமே,

வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம் என்று நாமுளை வாழ்த்துவோம். வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம் என்று நாமுளை வணங்குவோம். வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம் என்ற பகைவரை யோட்டுவோம். வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம் என்று மடமையை வீட்டுவோம். தேவீ அஞ்சவி செய்கிறேன்.

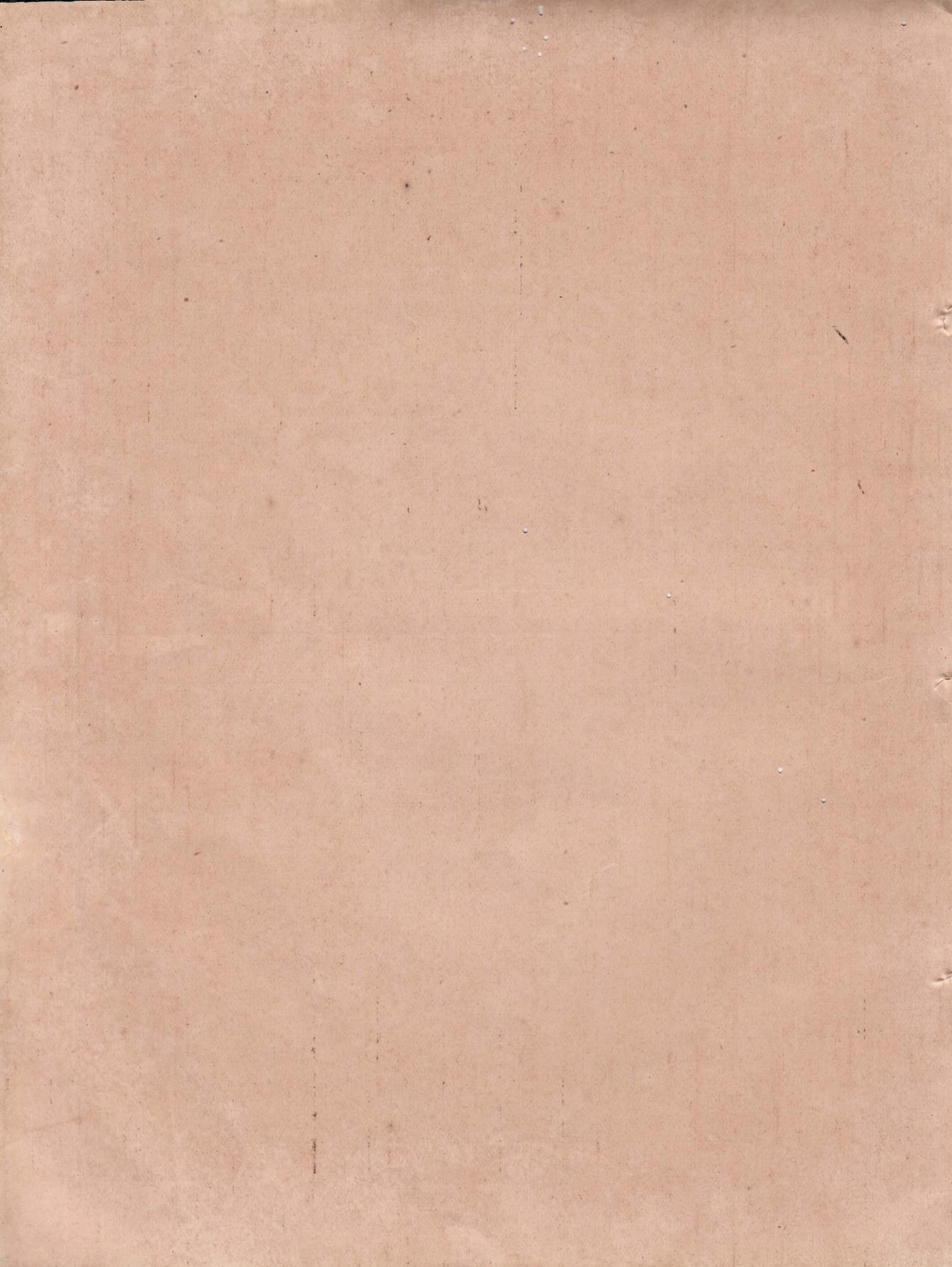
நமக்கேளி ஆண்டுமோல்

81-வது வயதில் அரசியல் போடியாக இறந்த ரேஸர். பொன். இராமநாதன் 30-வது வயதில் போகிட்டுமோல் காட்சி.

முசுங்குதல் புத்தசமயத்தைச் சூழிய விவங்கன தேவ நம்பியடிச்சும், இர்த்திய மன்னை சரம்போசலீன் மகன் மிகுங்குனும் மிகுங்குலை முனியிற் சந்திக்குங் காட்சி

தமிழ்நாடு விழைவு றாஜ் தகைசால் மெல்லியல்

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதை
வேலனை, ஸ்ரீமதி வேதநாயகி அம்மையார்

【பழந்தமிழ்ப் பாட்டுகளிடையே காட்சியளித்தாரும் இஞ்ஞான்று பாரதத்தாயின் வீரப் புதல்வியாய்க் காட்சியளிப்பாரு மென்னும் இருபாற் பெண்டிரியலுங் தொகுத்து, இதுகாலைத் தமிழகத்து வேண்டும் பெண்டிர் இங்றீராதல் வேண்டுமென யான் கண்டவாறு இவ்வரைப்பொருளை எடுத்துக் கொண்டேன்பது. இவ்வரைத் தொகுதியால் தமிழ்ச்சான்றே ரொருவராயினும் உளம் மகிழ்தலையும் தமிழ்ப் பெண்டிர் ஒருவராயினுங் திருந்துதலையும் பெறுவேண்டியின், அவற்றூனே எனக்குஞ் சிறிது தமிழறிவும் மனங்கலமு முளவென்று மகிழ்வேண்டியின்.】

போதுவியல்

மெல்லியலாரோருவர்! பொறியானு னரப்படுங் குணத்தானும் மெல்லியலாரே; மனத்தாற் குறித்துணரப்படு மியலானும் மெல்லியலாரே. வெண்ணீறுடைத்தாய் எண்ணூட்டிங்கள் போன்று திலகங்கைத்திய தேங்கமழ்த்திருத்தல்; ஒன்றிய நோக்கம்; நகைபொலிந்திலங்கு மெயிறு; கெழுதுவர் வாய்; நெய்தோய்தளிரின்திறம்; அல்கு அம் ஆகமும் அகன்றகாட்ட அஃகித் தோன்றுமிடை; ஈங்கொடிபோன்றுநொய் தாய் மெல்கித் துவண்டு தோற்றும் யாக்கை; சிலவிருந்தன்ன பலர்புகழ்வெண்டு கில்! அகன்ற ஆகம், அஃகியஇடை, வெண்பல், செவ்வாய், ஈரமேனி, யாக்கை நொய்மை, நோக்கின்றாய்மை என்றில் வெல்லாம் அவர் நோயின்றியன்ற யாக்கையரென்றற்குச் சான்றுகின்றன.

அருளும் அமைதியும் நானும் அச் சமும் இயல்பினமைவரெங்கிழந்து காட்டு முள்ளம்! உள்ளுறப் பொலியும் ஒண்ண கையும் நிலம்வடுக்கொள்ளநடையும் நெல்

விக்காயண்டு நீர்குடித்தாற்போன்று சில வாய்ப் பணிவொடுதோன்றும் இன்றீங்கி எவியும் அவலையின்றித் திருத்தகவிற்றுய் அவர் அமைதிக்கு அளவுகோலாகின்றன. நுதல்தான், அவர் அஃகியகன்ற அறி வோடு சிவநெறிச் செலவுமுடையாராத லைத்தெரிக்கின்றது. நாணடச்சாய்ந்த நலக் கிளரெருத்தினராய் இங்கல்லார் உருவா அம் உளத்தானும் தண்மை, துய்மை, ஒண்மைன்னும் முக்குணங்களும் இள மையோடியைந்து வடிவு கொண்டென விளங்குகின்றுர்.

இளமைநிலை

பின்னோப்பருவத்து வெள்ளோநோக்கி னராய் ஆயத்தாரோடு புறத்தேபோய் விளையாடுவார்; செங்கைநோவச்சிறசேர வோர்; அட்டதனைக் கோதைபரிந்து வரிப் பந்து கொண்டோடி னோதக்கசெய்யும் சிறபட்டிமக்களுக்கு இவோர் மறுப்பார் இசிசிறகிடையார். இளக்துணையாய்மோடு கழுக்குடனுடியும் வளங்கெழுதிருக்கப்பக்கு சிறிதெறிந்தும் உயங்கிய மெய்யினராய்

இவ்வாறு, நம் மெல்லியலாகும் விருந்து புறந்தருதன் முதலாம் மனையறங்களோடு நாட்டு நலனையும் வேட்டு நிற்றலானன்றே இவர் “மனைமுதல்” “யாய்” என்றெல்லாஞ் சுட்டப்படுவாராவது. தமக்குச் சிறந்தானுய தலைவனை வழிபட்டுச் சேற வினுக் தலையாய வறம் பிறிதின்றென னும் உணர்வினான் மீதூரப்பட்டெடாழுகு வராய இவர், அத்தலைவன்றூன் இல்லற மேல்லாம் இழுக்கின்றுற்றி யெய்துவது தன்புகளோடு புத்தேனுட்டுப் புகலாக, தாம் அவன்வரைநிற்கு மத்துணையானே இருவர்க்கும் இசைநிறீஇப் புத்தேநாலகத் துப் பூசையும் பெறுவாராதல் எத்துணை விழுமிது; இவர் கருங்குழுவிற் கற்புமூல் கீயை மங்கலங்கண்ணி யணிந்துகொள்ளுவார். மூல்கீயை “இல்லைர் மூல்கீய” “மனையிலா நொச்சி மெளவல்” என்றெல்லாஞ் சான்றேர் கூறியது காண்டற்குரியது. தலைவனை மகிழ்ச்சியு மொருவழியன்றி இவரணிநலம்விழுவார். செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச் சிறவர்ப்பயந்த செம்மலோர் இம்மையுலகத் திசையொடும் சிளங்கி மறுமை யுலகமு மறுவின் ரெப்துபலாகலானும் உலகுக்கு நன்மக்களோ (சான்றேரை)ப் பெற்று நல்குதல் நங்கையர் கடனாகலானும் கருவயிறுறுகெனக் கடம்பட்டுக் காமரு மகார்ப் பெறுகின்றார். ஈன்று புறந்தருதலைல்லது சான்றேராக்குதலுங் தங்கடனே னக்கொண்டு பாலோடு சால்பூட்டுகின்றார். கணவன் புறம் போந்தானுகவும் இரவலர்க்கல்லது பரிசிலர்க்கும் வரிசை நோக்கி வள்ளன்மை புரிகின்றார். தலைவன் நெறிபிறழ்ந்துழி, அவன் பணியின்றியும் தக்காரைத் தலைப்பெய்து ஆவன் ஆற்றி நெறிப்படுகின்றார். (மங்கயர்க் கரசியார் குலச்சிறையாருடனும் வாசவத்தையார் யூகியுடனும் மியைந்து இங்களும் சிகம்த்தியது காண்க.) கார்வரல்கண்ணி ஆமளவாற்றம் போழில் போன்று வினைவயிற்

பிரிந்த காதலன் வருந்துணையும் அவன் பிரியுங்காற் புரிந்த பெரியதொரு தலையளி அவன் வினை வென்றி காணும் வேட்கை, தங்கையேபோன்ற மைந்தர்காதல், இல்லறம் என்பன பற்றுக் கோடாக இவர் ஆற்றியிருக்கும் அருமையும் அவ்வருமை நோக்கி அவன் காதல் கைம்மிகுதலும் பெருஞ்சவை பயப்பன. பிறமனம்புகாத பெருங்கற்பினராய இவர் தாம் துழுந்தட்ட தீஞ்சவை யடிசிலை விருந்தினர்க்களித்தும் காதலற் கூட்டியும் மிச்சின் மிஷைவார். இவ்வாறு மனைக்கடனுற்றி மனைமுதலாய்ப் பொலிவது மன்றித் தாய்நாடே தம்மனையெனவும் தாய் நாட்டுமேக்களே தம்மக்களே னவு முனர்ந்து நாட்டுக்குத் தொண்டாற்றி ஆண்டுந் தலைமை யுறுகின்றார்.

தறவுநிலை

ஜயறிவுடைய விலங்கின்தொகுதியுள் ஒருசாரன உணர்வுமிகுதி யுடையனவாதல் போல மக்கட்டொகுதியுள்ளும் இப்பொனே ஒருசிலர்உணர்வுமிகுதியுடையரென்கா அறிவுங்கிலையானுந் தொழில் நிலையானும் மக்கட்டொகுதியை மாக்கள், மக்கள், கடவுளரென முப்பாற்படுத்தலாம். கல்வி அறிவையும் பயிற்சி செயலையுஞ் செம்மைப் படுத்துவன. எனவே, இயல்பு அல்லது பிறப்பு, கல்வி, பயிற்சி என்பன மக்கட்டொகுதிக்கு மேற்போந்த மூன்றுநிலையையுமளிக்கின்றன. பெண்ணியலரையெல்லாம் காமக்குறிப்பானேக்குதல் போல் வன மாக்கள்பாலன. தபக்குரியமகளிர் மாட்டுஅன்புவிராய சிற்றின்பம் வேட்டல் போல்வன மக்கள்பாலன. தூய பிரமசரிய நிலைபோல்வன கடவுளர்பாலன. (பயனின்றைக்குத்துபுரிதல், இன்றியமையாதவழித் தீதுபுரிதல், யாண்டுந்தீதறியாகம் என்னுமூன்றும் நிரலேஅவர்க்குரியன.) இனி, அன்பத்துக்குக் காரணமாவது அவாலே. அவானமாத இயல்பும் ஏழுந்ததுணையானே அதனை மாற்றுமாற்றலும் சடவுட்பண்டு-

அவாவியதனை நுகர்ந்துவர்த்து அவாவொழுதலும் நுகர்ச்சி கூடாகைகண்டவழி அவாவினீங்குதலும் மக்கட்பண்பு. நுகர்ந்த வழியும் அந்தநுகர்ச்சியே வாயிலாக அவாவளரப்பெறுதலும் நுகர்ச்சியில்வழியும் அவாவினீங்காலைமையும் மாக்களியல்பு இனி, மக்கட்டொகுதியை இங்கனம் வகுத்துக்கொண்டது அவரவரியல்புகளின் தலைமையும் பன்மையும் பற்றியேயாகவின், ஒரோருகால், தனித்தனி ஒரோவொருவர் மாட்டும் நல்லியல்புங் தீயவியல்புக் காண்டல்கூடும். அல்லதும், இவர் இந்தோரை ந்து முதற்கண் அறிந்துகோடலுமரிதாகும். அதனால், யார்யாரும் அவானமுந்த துணையானே அதனைமாற்ற முயற்கடனும். அது கூடாதாயின், (ஒல்லும்வழி) அவாவியதனை நுகர்ந்து தொலைத்தல் ஒரு தலையாகச் செயற்பாலதென்க. இவ்வாற்றுன், மக்கட்பண்பினர் இல்லறநினின்று துறவிற்கேறல்லியைபுடைத்தாதல்காண்க. இனி, நம் மெல்லியலர்வழிச் செல்லுதும். இவர் பிரிவாற்றுமை முதலாம் பெருந்துன்பங்களையுழுந்து மனைவாழ்க்கைக்கண் இன்பமுன்னேற் றன்பமுன்டாதலையும் தனக்குவமையில்லாதான் தாள் சேர்தலே மனக்கவலைமாற்று நெறியாதலையுங்காண்கின்றார். கண்டு, அவன்தாள் சேரும் நெறியினை ஆராய்தலானே இறைவனியல்பும் உலகப்பொருட்களின் நிலையின்மை முதலாமியல்புமென்றிவற்றைஉள்ளவாறுணர்கின்றார். அம்மெய்யுணர்வானே அவாநிங்க, தம்முளை இறைவனைக் காண்டல், யாண்டும் இறைவனைக்காண்டல், தாம் அவனுக்காண்டல் என்றிவையுடைய ஆசருகாட்சி ஐயையாராகி இறைவனே இரண்டாறக் கலக்கின்றார்.

எச்சம்

இவ்வரைத்தொகுதியிற் கண்டமெல்லியலாது வாழ்க்கையொழுக்கம் பெரும்பான்மையும் தமிழ்நாட்டுப்பெண்டிர் ஒரோ

வொரும் கைக்கொண்டொழுகுதற்கு இயைபுடையதென்பதே எண்கருத்து. இயற்கையிலேயே ஆடவரினும் ஒழுக்கங்காத்தலை இன்றியமையாதவர் பெண்டிர். அவர்மாட்டுவாம் அச்சம், நாண், அமைதி என்றிக் குணங்கள் அந்திரைகாப்புக்குப் பெரிதும் பயன்படுவன். பெண்டிர் ஒழுக்கத்தினிழுக்கின் அவ்விழுக்கம் மதிக்கண் மறுப்போன்று பலர்க்கும் அறியக்கூடிக்கு மாறு விதித்த இறைவன், இழுக்கத்தின் விரையாத உள்ளப்பாங்கையும் அவர்க்குச் சிறப்பங்கிணங்கவின் அது துணையாக மகளிர்தம்மாற் போற்றப்படுவன் அளைத்துள்ளும் கற்பையே விழுமிதாக்கொண்டு போற்றுங் கடனுடையரென்க. பெண்டிர் சிற்றின்பத்துறையிற் றும் வேண்டுமாற்று ஞேழுகுதற்கிடம் பெருராகலானும் அவர்மெல்லியல்பு அவ்வணர்ச்சியைப் பெரிதும் ஆற்றுதாகலானும் யாண்டும் அவர்பிரமசரிய நெறிக்கண் உள்ளத்தைசிறுத்த முயற்றவேண்டும். அவர் உண்டிசுருங்குதல், சுவைவேண்டாமை, இன்றியமையாதவழியல்லது இளைஞரோடு பயிலாமை, தம்மைப் புறக்கோலம்புரியாமை, அருளுளோதுதல், அறநால்பயிறல் என்றிவற்றைக் கடனாக்கோடல் ஒருதலையாக வேண்டற்பாற்று. உடலோடு உயிரியைந்து நிற்றற்கும் கடனாற்றற்கும் வேண்டிய மிகக்குறைந்த அளவாகுண்டலே உண்டியாவது. ஆன்றேர் உண்டிசுருங்குதலைப்பெண்டிர்க்குவிதந்து வகுத்தாராயின் அவர்க்கு அதனாலுண்டாம் விழுமம் எத்துணைப்பெரிதாக வேண்டும்? உண்டியின் சுருக்கம் உணர்வுமிகுதியையும் பெருக்கம் பினிகாமங்களையுமன்றேதருவனை? இனி, பெண்டிர் இயற்கைவளங்காண்டற்கும் தூயகாற்றுப்பெறற்கும் உள்ளம் அமைதிப்பெறற்கும் வெளிப்போதலும், கேறு உடற்பயிற்சி யில்வழிப் பந்தாடுதல் போன்ற

வினோயாட்டுக்கள் நிகழ்த்துதலும் வேண் டப்படுவனவே. அட்டிற்கிருமில் வன்மை போடு சியதியாக நூல்நூற்றலும் இஞ்சு நூன்று தவிர்த்தலொல்லாத கடனென்க. “உண்மையான காதல்வேகம் திடீரென்று தோன்றுது. அப்படித்தோன்றுவது கேவலம் உடல்வேகந்தான். உள்ளத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சியெல்லாம் புத்தகத்திற் படித்த “காதல்” என்று எண்ணைதிர்கள். அடக்கிப்பார்த்து, மறந்துபார்த்து, மாற்றிப்பார்த்து, பிறகுதான் தீர்மானிக்க வேண்டும்” என்றுசக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியர் கூறியது இளைஞர்க்குவிழுமிய அறிவுரையாகும். கற்புமணம் நிகழுந்துணையும் கண்ணியர் யாவரையாயினுங்தலைவராக உட்கோடலில்லாவிரத முடையராதல் வேண்டும். வடமீன்வழிபாடு முதலாயின இன்றும் நிகழ்த்தத்தக்கனவே. “தெய்வங்தொழுான்.....” என்னுங்குற னில் தெய்வமென்றது முழுமுதற்கடவுளையன்று. வள்ளுவர்யாண்டும் அப்பொருளில் அச்சொல்லிவழங்கிற்றிலர். பண்டைநூல்களினும் அவ்வாறுகாணப்படவில்லை. பரிமேலழகர் அக்குறநூற்றையில் “பிறதெய்வங்தொழுாது தன்றெய்வமாய கொழுங்கை.....” “தெய்வங்தானேவல்செய்ய மென்பதாம்” என்றனவும் மேற்கருத்தைவலியுறுத்துவன். “தந்தையுங் தாழுதெழுகு” “நிகரில்குரவர் இவரிவரைத் தேவரைப்போலத் தொழுதெழுகு” என்

ரூங்கு தான் “கொழுந் தெழுதெழுவான்” என்று வள்ளுவர் கூறியருளினரென்க. இதனாற், பெண்டிர் யாண்டும் முழுமுதற்கடவுளைத் தொழுதற்குரியரென்க. இதனாலன்றே குமரகுருபரரும் “குலமக்குத் தெய்வம் கொழுநேனே.....அனைவோர்க்குங் தெய்வம் இலைமுகப்பைம்பூணிறை” என்றார். இன்னும், கொழுநைத் தெய்வமாகக் கோடல் அறங்கிலை மக்கள், எய்தவேண்டுவது அறம்பாவமற்றங்கிலை என்பதும் பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியே தனக்குப் பிறவித்துநபமுண்டென்று கவன்றுள்ளன பதும் எண்டுரைத்தற் கியைபுடையன. பெண்டிர் முழுமுதற்கடவுளின் நினைப்பின் றிக் கொழுநைத் தொழுது அமைதலாற் போலும் அவர்பலிறப்பினும் பெண்டிராகவே பிறப்பது. இவ்வரைத்தொகுதியாற் பெறப்பட்ட ஒழுக்கங்களுள் தத்தம் நிலைக்கொத்தன தேர்ந்து கைக்கொள்ளுமாறு பெண்ணியலாரை வேண்டியும் இக்கால வியல்புக்கேற்ப மகளிர்க்குரிய ஒழுக்கங்களை விளக்குமாறு தமிழ்ச்சான்றேரை வேண்டியும் இதனை முடிக்கின்றேன். (முடிவரை தொகுக்கப்பட்டிலது)

தமிழ்த்தாம் திருவருள்வாழ்க !

நல்லாற்றினிற்குங் தமிழ்ச்சான்றேர்வாழ்க !

அவர் எம்போவியர்க்குச்செய்யுந்தன்னளிவாழ்க !

தமிழ்ப்பெண்டிர் நல்ம்வாழ்க !

“தா தெய்”

புதுவருடம்:—வருடம் புதுவருடமாயினும் பேர் பழையபேர்தான். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகப் பெயரிட்டுக்கொண்டனர், ஒருவர் தாதுவென்றும், மற்றவர் தாதுவ என்றும், இன்னேருவர் தாத்ரு என்றும் வைத்துக்கொண்டார்கள். ஆகையால் விகடனும் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெயரை வைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறுன். அதுதான் “தா தெய்” வருடம். இதுதான் இவ்வருடத்துப் புதுமையாயிருக்கலா மென்பது விகடனின் தாழ்மையான அபிப்ரையம்.

—விகடன்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர்

புலோலி, வித்துவான் க. முருகேசபிள்ளை அவர்கள்
ஆசிரிய கலாசாலை, சாவகச்சேரி.

செங்கமிழ் நிலவுந் தென்னோட்டில்
ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுரை அறியாத
மாந்தர் இலரெனக் கருதுகின்றேன். இப்
பேரும்புலவரான தொல்காப்பியனர் சம
தக்கினிமுனிவர் புதல்வரேண்றும், பரசு
ராமனின் சகோதரனென்றும், பேரறிவா
ளர் கருதுகின்றனர். இவற்கு இயற்பெயர்
திரண்துமாக்கினியென்பது. இவர் “காசி
யினின்றும் போந்து கம்பர்தா மருளப்
பெற்று, ஆசிலாத் தமிழ் பரப்பி அருங்
தமிழ்க் குரவழுண்ட, தேசினன்” ஆன
அகத்திய மாழுனிவரிடம் புலமைபெற்று
ரென்பது உலகப் பிரசித்தம். சமதக்கினி
முனிவர் பிருகு வமிசக் துதித்தவர். இப்
பிருகு, கவியெனப்படும் சுக்கரன் குலத்
துதித்தவர். ஆக, கவிவம்சத்துதித்தவர்
காவியர் என்றுயிற்று. பழமை பெற்று
இக்குடி வடமொழியில் விருத்த காவிய
குலமென்றும், தமிழில் தொல்காப்பியக்
குடியென்றும் சொல்லப்பட்டு வந்ததாகத்
தெரிகிறது. சிலர் தொல்காப்பியனுரைத்
தமிழ்நாட்டில் தமிழ்க்குடியிற் பிறந்தவ
ரென்பர். ஆயின் நச்சிஞர்க்கினியர் கூறும்
கூற்றால் வடநாட்டிற் பிறந்தாலும் தென்
ஞாட்டில் உண்டு, உடுத்துத் தென்றலுலா
வியும், தமிழ்நாட்டிலேயே கல்வி கற்றும்
வளர்ந்தவராகத் தெரிகிறது. அவரெங்கே
பிறந்தாலுமென். தமிழ்ப் புலமையாளரை
என்பது தூய சான்றாகும். “எத்தலத்துப்
பிறந்தாலும் மெய்த்தபுசுழித் தேசடை
யோர், கைத்தலத்து நெல்லியினன் கனி

போலக் கவி நுறுவர்.” திரண்துமாக்கினி
யென்னும் இயற்பெயரை யுடையவரும்,
தொல்காப்பியரென்னுங் காரணப்பெயரை
யுடையவரும் ஆகைய இவர் அகத்திய முனி
வரிடம் பன்னிரு மாணவருள் தலைசிறந்த
ஒருவராகக் கல்வி கற்றுகிறன்றும், இவ
ரோடு உடன் பயின்றூர் அதங்கோட்டா
சான், பனம்பாரன், செம்பூட்சேய், வை
காவிகர், அபிநயனுர், காக்கைபாடினியார்,
துராவிங்கர், வாய்ப்பியர், கழுரம்பர்,
நற்றத்தர், வாமனர் ஆவார். இவர் அகத்
தியனுரிடம் கல்விகற்றுகிறென்பதற்குப் பிற்
காலத்து நாலாசிரியர்களும், முற்காலத்து
நாலாசிரியர்களும் சான்றுபகர்கின்றூர்கள்.
பன்னிரு படலத்தின் வழிநூலியற்றிய
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியரான
ஜயனுரிதனார்,

“மன்னிய சிறப்பின் வானேர் வேண்ட
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பாற் டண்டமிழ் தாவின் யுணர்ந்த
துன்னருஞ்சீர்த்தித்தொல்காப்பியன்முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பயின்ற”

என்று கூறுதலானும்,

“வீங்குகடலுடுத்த வியன்கண்மாஞாலத்து
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்கு விளக்காகென
வானே ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ்
ஆனப் பெருமை அகத்திய னென்னும்
அருந்தவ முனிவ னக்கைய முதனால்
போருந்தக் கற்றுப் புரைதப வணர்க்கோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியனும்”

என்னும் பண்ணிரு படலச் சூத்திரத்தாலும், இன்னேரன்ன பிறவேதுக்களாலும் அகத்திய முனிவரின் மாணவரென்பது வெளிப்படை.

“ஜிந்திரமங்கிறைந்த தொல்காப்பியன்” என்றிரு தொடர் காணப்படுகின்றதாத லால் சிலர் அத்தொடர்கொண்டு ஜிந்திரம் இந்திரனுற் செய்யப்பட்ட ஒர்ஷியாகரண நூலென்றும், அதனைபே படித்து இத்தமிழிலக்கணத்தை நிரப்பினார்களும் கூறுகின்றனர். ஒருமொழி படிப்பார் மற் கேருமொழி பயிலுதலுமியற்கை. இவர்தமிழ்நாட்டுப் பழைப்புலை நூல்களைக் கற்றுத்தேறியே, தாம் செய்த நூலைச் செய்தார். ஜிந்திரமென்பதற்கு எழுத்திலக்கணம் முதலிய ஐந்து இலக்கணங்களையும் கருதலாம். மேற்கூறியது திரிபுணர்ச்சியின் கருமாகும்.

இப்பெரியார் சமதக்கினிமுனிவர்புதல் வராகவே பரசுராமரின் உடன் பிறந்தவராகின்றார். சிலர், பரசுராமனென்ற பெயரூடையார் பலருளரென்றும், தொல்காப்பியர் பிற்காலத்தவரென்றும் கருதுகின்றனர். அவர்கூற்றுக்குத் தகுந்த ஆதாரமெதுவென்று தெரியவில்லை. சமதக்கினிமுனிவரின் புதல்வரான பரசுராமன் காலம் அயோத்திமாநகரையாண்ட, ஸ்ரீதசரதாராமன் காலமாகும், அக்காலம் இராவணன் இலங்கையையாண்ட நாருமாகும். பரசுராமன் தசரதாராமனேடு சண்டைசெய்து தோற்றுத் தவம்புக்கது எவர்களுமறிந்த விடையம். ஸ்ரீதசரதாராமனிருந்தது திரேதாயுகத்துப் பிற்பகுதியாக வைத்துக்கொள்ளினும் சுமார் ஐயாயிரம் (5000) யாண்டுகள் திரேதாயுகத்தும், துபாவரயுகத்தில் எட்டுலட்சத்து அறுபத்து நாலாயிரம் (8,64,000) யாண்டுகளும், கலியுகத்து ஐயாயிரத்து முப்பத்தெட்டு (5038) யாண்டுகளும், ஆகவே எட்டுலட்சத்து எழுபத்து நாலாயிரத்து முப்பத்தெட்டு (8,74,038) ஆண்டுகளாகும். தொல்காப்பியர்கள் மின் வளவுடையதென்பது ஒருவாறு துணிபாகின்றது. தசரதாராமன் காலம் முதலியன வித்தியாசமெனக் குறிக்கப்படுகின், இராமாயணமென்னும் இதிகாசமும் குற்றமுடையதாகுப்.

அகத்தியனார் தெண்ணெடு போந்தது மலைகளைக் கைகளாதன் வேட்ட நூன்றுக்கும். அக்காலம் ஆராயப்படுகின் அளவுகடந்த காலமாகப் பெறப்படுகின்றது. அகத்தியனார் தமிழ்நாட்டிற்கு வருங்காலத்திற்குமுன் தமிழ்நாட்டி விருந்துள்ள சிறந்தமருத்துவருளோ, பொருள்நூலோ; விஞ்ஞான சாஸ்திர நூலோ, இலக்கிய நூலோ, இலக்கணநூலோ, மொழிநிலை நூலோ, இன்னேரங்ன ஏனைய நூல்களான்றேனு மிக்காலத்து இல்லாதொழிந்தன. அகத்தியனார்செய்த நூலைனும், அகத்தியனாரின் மாணுக்கரில் தொல்காப்பியரை ஒழிந்த பதினெடுவரும் செய்த நூலைனும், முழுவதும் தற்காலத்து இல்லாதொழிந்தன. அவர்கள் செய்த பெரும் நூல்களுண்டென்பதற் காதாரமாசக் கிலபழைய மேற்கோள்கள் காணப்படுகின்றன. ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியர் செய்த தொல்காப்பிய மென்னும் நூலான்றுமே என்றும் நின்று நிலவுகின்றது. இந்தாற்கு உரைசெய்தவர்கள் இளம்பூரணவடிகள், சேனுவரையர், பேரூசிரியர், கல்லாடர், நச்சினூர்க்கிணியரென்ற ஐவராவர். இளம்பூரணவடிக ஞரையே முதலிற் கண்டதாகும். இம் முதற்கண்ட உரையே ஏனைய எல்லா உரைகட்கும் ஆதாரமாய் நின்றதாம். அகத்தியனார்க்கும் தொல்காப்பியனார்க்கும் அவர்கள் சீவியத்தின் பிற்பகுதியில் குரோத மிருந்ததாக நச்சினூர்க்கிணியர் கருதி எழுதுகின்றார்.

இலங்கை இந்துக்களும் அவர்கள் எதிர்காலமும்

Dr. W. பாலேந்திரா, கோழும்பு

ஒத்வருட முதற்றினம் ஏன் விடுதலை நாளாகக் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றே கௌவியைச் சிலர்நிகழ்த்தக்கூடிம். இத்தினத்தை விசேஷமான சமயப் பெருநாளாகக் கொண்டாடுவதா? அல்ல கூசென்ற வருட சம்பவங்களை ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவந்து அவைகளின் அனுபவத்தின் உதவியால் அடுத்தவருட வாழுக்கைச் சோதனைகட்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்வதா? அது ஒரு சமயத்திற்காளாக எண்ணப்படின், சமயமென்றால்பாது? என்ற ஆட்சேபனை நிகழ்த்தப்ப

இவர் சைவசமயத்தவராகவே உறுதியாக விளங்குகின்றார். அதற்குள்ள ஆதாரங்கள் பலவும் வெளிப்படையானவை. வேறு சிலர் வேறு விதமாகவுங் கருதுவார்.

இவர்கள் ஆராய்ச்சியைப்பற்றி மிக நீளமாக ஆராய்ச்சி செய்யவர்களும் ஆராயிரம் யாண்டுகட்கு மேற்படாதென்று சொல்லுகிறார்கள். குறுகியோர் முந்தாற்றுண்டுக்குட்பட்ட காலங்கூடசொல்லத் தயாராயிருக்கின்றார்கள். ஆயின் இவ்விவியம் ஆராய்ச்சி செய்யவர்களோ ஆங்கிலபட்டதாரிகளோ யாவர். அதேதாடு புறநாட்டாருமாவர். மேல்நாட்டார் பின்திடேயாகரீக மடைந்தவர்களாயினும் தங்களை மிகப் பழைய சீர்திருத்தமுடையவர்களாகக் கருதுகின்றனர். ஆனால் அவர்களினராய்ச்சி நேர்மை முறையான ஆராய்ச்சி

டலாம். சனங்கள், தாமே சிருட்டித்து அனுட்டிக்கும் சன்மார்க்க முறைகளும் நம்பிக்கைகளுமே சமயமெனக் கூறி இலம் சாலும். எல்லாவற்றையும் எதிர்த்து முன் நேரிச் செல்வதே சமயம். தூக்ககுண முடையதாய் அசைவற்றிருப்பது சமயமன்று. அப்படியிருப்பின்றி, தெரிந்து தெரியப்படாத விஷயங்களை அனுபவத்தில் தேர்ந்து, உலகில் மனிதன் யாவற்றையும் கொண்டு நடத்தும் அபார சக்தியைப் பெறவியலாதவானான். ஆழங்கத் திந்தனையுடனும், புத்தியுடனும், செய்கை

யன்று. அவர்கள் தமிழிற்கும் தமிழ்நூல்களிற்கும் தமிழ்ப் புலமையாளருக்கும் எவ்வித பெருமை கொடுத்தவிலும் தலையிடி உடையவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஓராய்ச்சி தெரியமுடையதன்று.

இப்பெரியார் விஷயமாக ஆராய்ச்சி செய்யப் பல விஷயங்கள் விருக்கின்றன. நினைப்பிற்கும் எட்டாத நீண்டகாலமாக உள்ள தமிழ்மொழியைக் குறுகியகால வாராய்ச்சிக்குட்படுத்துவது விஷயம் நன்கறியாதவர்களின் செயலாகும். ஒரு விஷயமாராயத்தொடங்கித் தன் புத்திக்கெட்டா விடின் ஏதாவதொன்று சொல்லுவது வழக்கம்.

இக்கட்டுரை மிகவும் நனுக்கியாய்த்து எழுத உதவியாய்ந்திருப்பதை திருவருளைச் சிகித்தது வந்திக்கின்றேன்.

யுடனும் பன்னாற்றுண்டுகளாகப் பரீட்சித் துப் பார்த்ததன் பயனுக்கேவ இந்துக்களின் சமயம் வளர்ச்சியை அடைந்துள்ளது. இந்து சமபவகுப்பில் மிகவும் நாகரீகம் பெற்ற பெருமக்களும் கீழ்க்கொண்டிரும் ஒரே முறையில் வளர்ச்சியடைந்தனர். மேலும் இந்துக்கள் ஒரே நோக்கையை எடுத்துக்காட்டி அதுவே மேலானதெனக் கூறி யாவரையும் அதைப் பின்பற்ற வேண்டுமென விடாப்பிடியாக கிண்றவரல்லர். உலகின் பலவிடங்களில் யுத்தங்களும், குழப்பங்களும், நடைபெறுவதைக் கண்டு இந்துக்கள் விகாரமடைந்தாரில்லை. அதைச்சாதாரண முறையில் நோக்கி நிற்பர். உலக சங்கடங்களில் ஈடுபட்டு சிலை குலைந்து மனத்துயரடைந்தாருமில்லை. கங்கள் சக்திக்கும் தேவைக்கும் இயைந்த வாழ்க்கையை நடத்தித் திருப்தியடைந்திருந்தனர். தாம்வாழும் இடத்தைச் சூழ்ந்திருப்போரின் கொள்கைக்கும் கிலைமைக்கும் இசையத் தமது வாழ்க்கையை மாற்றி யமைக்கும் தன்மையிலிருந்தே ஒரு வகுப்பினரின் பெருந்தன்மை நிகானிக்கப்படும். தமது அடிப்படையான கொள்கைகளையும், நன்னோக்கத்தையும், கைவிடாது, தாம்வாழும் இடத்திற்கும் கிலைமைக்கு மிசைய எவ்வகுப்பினர் இயைபுபடச் சீரிதாக வாழும் திறமைப்படைத்தாரோ அவரே வாழ்க்கையில் சித்தியும் மேன்மையும் அடைவர். தமது வசுப்பினர் தம்மைப்பின்பற்றி வாழ்வதற்கு அவர் உதாரணமாக விழங்குபவராவர். இவ்வித பெரிய தகுதிகளும் பெருமைகளும் பொருந்திய இந்துக்கள் இலங்கை, மலாய்நாடு, தென்னாடிக்கா, மேற்கு இந்திய தீவுகள் என்னுமிடங்களில் அங்காட்டின் விருத்திக்குப் பெரிதும் உழைத் தவராகின்றனர். அவ்விடங்களில் வசிக்கும் இந்துக்கள் தமிழ்ப் பாஷாய்யையே பேசுகின்றனர்.

இலங்கையிலும் மலாய் நாட்டிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ள வீதிகளில் மூன்றில் இருபங்கு இத் தமிழர்களின் விடாழும் யற்சியின் பயனுக்கேவ ஏற்பட்டுள்ளனவே னக் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு அளவில்லாத முயற்சியோடு கடியவராகும் தமிழர்கள் ஈற்றில் அடைந்தலாபம் யாதெனக் கேட்கப்படுகிறது. தாம் செய்த ஜேலைக்கு ஏற்ற பயனை அடைந்தாரா? இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைத்த தமிழர்க்கு ஈற்றில் பொருட் பேரூவது சுகவாழ்வாவது கிடைக்கின்றதில்லையென்பதே அநேகரின் திடமானதும் ஒற்றுமையானதுமான அபிப்பிராயம். உலகிலுள்ள நல்ல விஷயங்களைப் பெற்று அனுபவிப்பதும் வாழ்க்கையின் சிறப்பின்பாலது. பொருளைத் திரட்சிச் சேமித்து ஒருவன் வைப்பதால், அதைத் தேடினவனுவது, அல்லது அவனேடுகூட வாழ்வறாவது நன்மை அடைகின்றால்லை. பொருட்செல்வத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குப் பிரமாதமான சக்தி வேண்டும். அவ்விஷயத்தில் தமிழர் அச்சக்தியை இழந்துவிட்டாரென்பதை உதாரணங்களால் அறிகின்றோம். பொருளைத்தான் ஒரு படி தேடினும் அதைப் பின் அனுபவித்தற்குச் சக்தியாவது பெலனுவது பெற்றவராகக்காணும். சென்ற நாற்றுண்டில் இலங்கையிலுள்ள இந்துக்கள் மிகக் முயற்சியும் உற்சாகமும் முடையராய் வாழ்ந்துவந்தனர். சென்ற நாற்றுண்டின் மத்தியில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் தமிழ்ப் பாஷாயின் விருத்தியைநாடிச் செய்த அரியதொண்டு சிறியனவன்று. அரசியல் விஷயங்களிலும் தமிழர் பின்னிற்கவில்லை. சேர் முத்துக்குமாரசவாயி, சேர் இராமநாதன், சேர் அருண சலம் என்பவர்கள் தேச முன்னேற்றத்தைக்கருதிச் செய்துவந்த பெருந்தொண்டுகளும் தியாகங்களும் யாவரும் நன்கறிந்த

விஷயங்கள். வைத்தியப் பகுதியிலும், அளவை சாஸ்திரம், சிற்ப சாஸ்திரம் என் பனவற்றிலும் மிகத் திறமையுடன் தமிழர்கள் உழைத்துப்பெருந்மைகளை நாட்டி வந்தனர். ஆறுமுகநாவலர், இராமநாதன் என்போர் அபாரசக்தியுடன் தமது தொண்டுகளைச் சாமர்த்தியமாகவும் திறமையாகவும் செய்துமுடிக்க உதவிபுரிந்ததுயாது? அதற்கு மறுமொழி ஆர்கள் சமயமென்றே கூறவாம். அவர்கள் மனிதசமூகத்தின் ஈடேற்றத்துக்காகத் தாம் உழைக்கவேண்டுமென்ற உண்மையான அவாவுடையவர்களாக இருந்தார்கள். அதே தமது வாழ்க்கையின்நோக்காகக் கொண்டார்கள். ஆனால் மேலேகூறியவர்கள் பூரணமானவர்; பிழை விடவில்லையென்று நாம் கூறவில்லை. மனிதன் சிலகாலங்களில் பிழைகளை யுடைய வைதும் இயற்கை. ஆனால் எவ்வளவு தோல்விச்சாரம் சங்கடங்களும் வந்து சேர்ந்தாலும் இவர்கள் அதைரியமடைந்தாரில்லை. ஏனெனில், இவர்கள் தமது நன்னேர்க்கம் எற்றில் சித்தியடையுமென்ற நம்பிக்கை யுடையவர்கள் அதுவே தமது சமயத்தின் நோக்க மென்பதும் அவர்களின் முடவான தீர்மானம். இவர்களது வாழ்க்கை முறைகளைத் தற்காலத்து இந்துக்களும் உதாரணமாகக் கொண்டு பின்பற்றின் பெருநன்மையாகும். 1835-ம் வருடத்துக்கும் 1935-ம் வருடத்துக்கும் டையிலுள்ள காலம் தமிழருக்கு விசேஷ சம்பவங்களுடன் கூடிய காலமாகும். இக்காலத்தில் எத்தனையோ பிரதானமான நன்மைகள் அவர்க்கு ஏற்பட்டதென்று கூறினும் சாலும்.

இனிவரும் புதுவருடத்துடன் இன்னொரு புதியகாலம் ஆரம்பிக்கின்ற தென்று கூறலாம். அதுசென்ற நாறு வருடங்களிலும் பார்க்கப் பல்வேறு விவசாயங்களிலும் வித்தியாசமானது. இலக்க

கையிலும், மலாப்ளாட்டிலுமுள்ள தமிழர் தமது சொந்த உரிமைகளைப் பெறுதற்கும், மற்றைய வகுப்பினருடன் சேர்ந்து மூப்பதற்கும் விரோதமாகும் எத்தனையோ தடைதாமதங்கள் வந்து சேருகின்றன. சென்ற பத்து வருடங்களுள் கல்விப் பெருமையிலும், சமயாபிமானத்திலும் சன்மார்க்க வாழ்விலும் உயர்ச்சியடைந்திருந்த அநேக இந்துக்கணவான்கள் காலஞ்சிசன்றுள்ளார். தற்காலஇளைஞர்களை நோக்கின், அவர்களில் பல்குறைகள் இருக்கக்காணலாம். மற்றையோரைப் பின்பற்றி வாழ்ந்து அதைத் தமது சொந்தமானதாக நடிக்கின்றனர் சிலர்; அடாத காரியங்களைச் செய்துவிட்டுத் தாம் ஏதோ பெரிய காரியம் செய்துவிட்டாக எண்ணுவார்சிலர்; பசுமையாகவும் பளபளப் பாகவும் பேசிவிட்டால் அது உண்மை நோக்கான வாழ்வாகுமென எண்ணுவார்சிலர். உண்மையான வழியில் சமய ஆசார திருத்தங்கள் கைகூடினன்றி, நாம்முடைய சமூக வாழ்க்கைக்குத் தீழமையான காலம் வர இருக்கின்றதென்றே சொல்லேண்டியதாகின்றது. மேலும் தங்கள் சமய கற்பணக்களிலும் கொள்கையிலும் உண்மையான நம்பிக்கையில்லாத சமயோகித நடிகர்கள் இப்போது முன்னுக்குவந்து தலைவராக நடிப்பதற்குக் காரணம், தற்கால அரசியல் சிலையின் பேரேயாகும். சனங்களின் பிரதிநிதிகளாக நடிக்கும் போவித்தலைவர்கள் புதுமுறையான வாழ்க்கை முறைகளை அனுட்டித்துப் பொதுசன வாழ்வுக்கும் பெருநட்டத்தை வருவிக்கின்றனர். இவர்கள் கையாளும் முறைகள் மனச்சாட்சியோடுகூடிய நேரியவாழ்க்கைக்கு மாறு நைவை. காலத்துக்கேற்கத் தமது சுயநலத்தைப் பெறுவதில் தீர்ராசக் காணப்படுகின்றனர்.

இனி இந்துசமயக் குருமாரின் நிலைமேயோ மிகப் பரிதாபத்துக் கிடமான தாகின்றது. ஆலயங்களில் சூரைச்சுகளை நடாத்தும் குருக்கள்மார் பொதுசனங்கள் உதாரணமாகக் கைக்கொள்ளக்கூடிய முறையில் தமது கல்வித் தேர்ச்சியை அல்லது சன்மார்க்க வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்கின்றிருக்கிறார்களையே பொதுசனங்கள் ஆலயங்களில் கற்றுக்கொள்கின்றனர். கற்பூரம் முதலிய வாசனைத்திரவியங்களை எரிப்பதும் விக்கிரகங்களை வீதிவலங்களை கொண்டு செல்லுதலும் மாத்திரம் ஒரு சமயத்தை மேனிலிக்குக் கொண்டுவரா. உண்மையான சமய சன்மார்க்க வழிகளைச் சற்ற அனுட்டிப்பதினாலேயே ஒரு வகுப்பினர் முன் னேனற்றை தடிம் சமாதானத்தையும் அடைகின்றார். ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறு முசநாவலரவர்கள் எழுதிவெளியிட்ட சமய சன்மார்க்கப் பிரசரங்கள், தமிழர் நேர்மையான வழியில் உண்மைகளை அறிதற்கு முயற்சி செய்வதற்கு ஆரம்ப சக்தியை உண்டாக்கின. உயரியநோக்கங்களை நாடியே மனிதசமூகம் செல்ல முபல்கின்றது. அந் நோக்கங்கள் நிறைவேறுவதற்குச் சமய அறிவே இன்றியமையாதது. கிரியைகளில் அமிழ்ந்தியிருப்பதால் நன்மை ஏற்படாது. சுருங்கச்சொல்லில் சமயமென்பது கடவுள் விசுவாசமே; சிவகாருண்ணியமே;

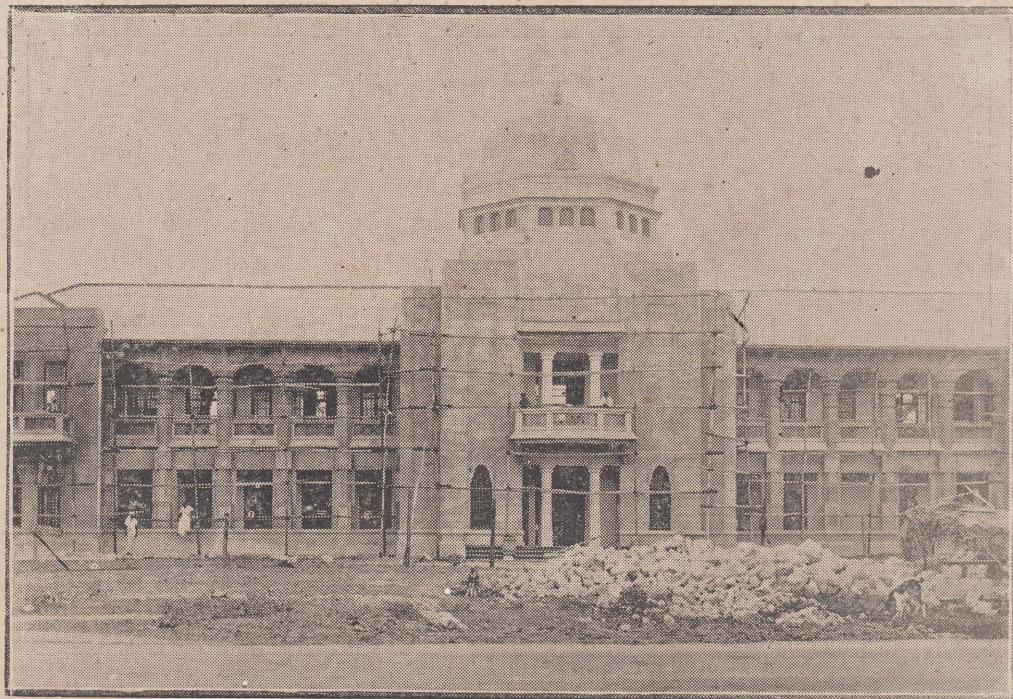
ஆன்றேரைக் கனம்பண்ணுவதலே. மேலும் ஒரு நாட்டிலுள்ள வாலிபர் எவ்வாறு பழக்கப்பட வேண்டுமென்பதும் இங்கே காட்டப்பட வேண்டியதாகின்றது. உண்மையான போக்கும், உயரிய நோக்கும், ஜீவியத்தின் நன்மைக்குரிய உலக விஷயங்களில் ஓரளவுக்கு விருப்பமும் இருப்பது அவசியம். சமயமென்றால் உலகத்தைவிட்டுச் சந்தியாசியாகச் செல்வதல்ல. அளவுகடந்த ஆசை, பிறர்பொருளைக் கவர விரும்பல், துன்மார்க்கத்தோடுகூடிய சீவியம் என்பன மனிதசமூகத்துக்கு எப்போதாவது சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தவைகளான்று.

இப்போது இலங்கையிலுள்ள இந்துக்களின் வாழ்வில் ஏற்படும் இவ்விஷயங்களைக்குறித்து சிறிதுஊன்றிஆலோசிப்பது பெருங்மையை அளிக்கும். இவ்விஷயங்களுள் ஒருபகுதி சமயத்தை யோட்டியது; மற்றையபகுதி வாழ்க்கையைப் பொறுத்தது. புதுவருடப் பிறப்புத்தினம் இவ்விஷயங்களை நன்கு சீர்துக்கீ ஆலோசித்தாகுவற்றினமுமாகும். இந்துக்கள் தமது ஆற்றலை நன்கு நோக்கி வருங்காலத்தில் இனிது வாழ்வதற்கு வேண்டியன யாவையென்பதையும் ஆலோசித்து முடிவுசெய்ய வேண்டும். இந்த நியாயத்துக்காகவே புதுவருடப் பிறப்புத்தினம் ஆலோசனைக்குரிய ஒய்வுநாளாக ஏற்பட்டதாகும்.

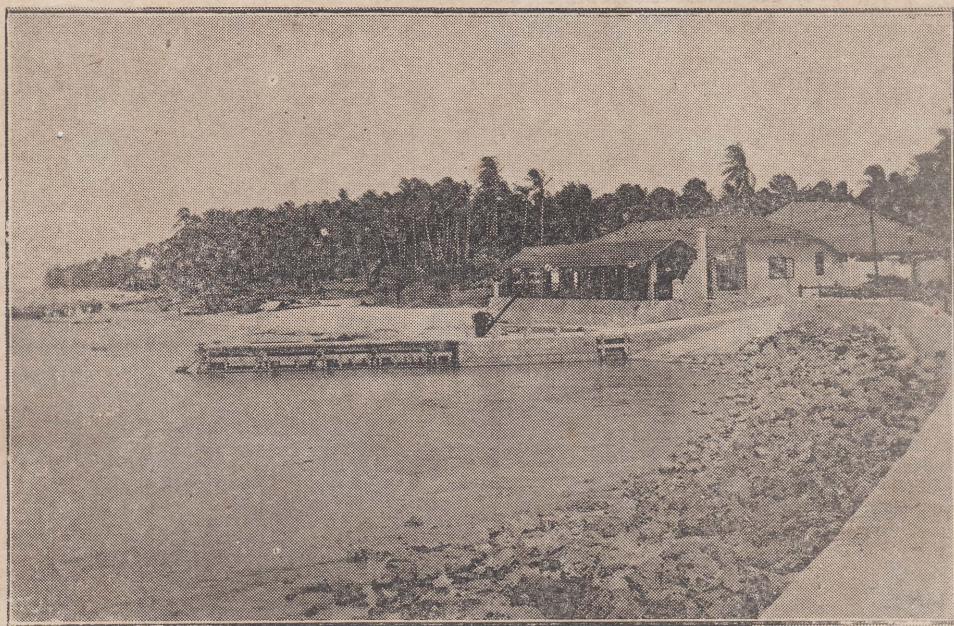

“செல்வத்தைத் தேடுபவன் அச் செல்வத்தினால் அடையக்கூடிய பயனையும் அனுபவிக்கக் தகுதியுடையவனு பிருத்தல் வேண்டும். நாட்டு மக்களின் சேமத்தைக் கருதாது, கிடைத்த செல்வத்தைத் தானுமனுபவிக்காது, தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பவர்களுக்கும் கொடுக்காது வைத்திருப்பவர்களாலேயே உலகம் துன்புறுகின்றது.”

ஈழகேசரி ஆண்டுமெடல்

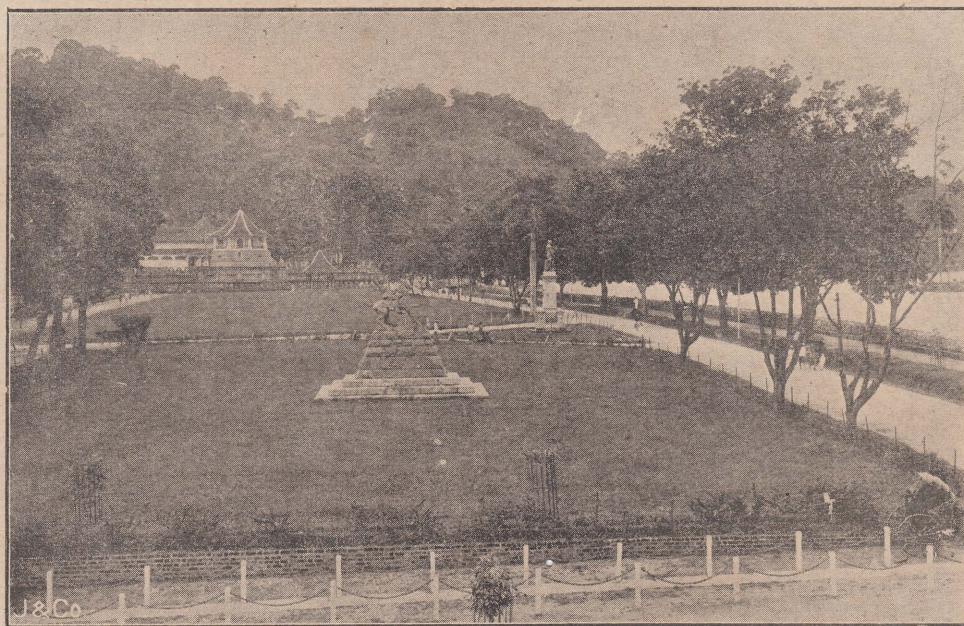

யாழிப்பாணம் நகரசங்க மண்டபம்

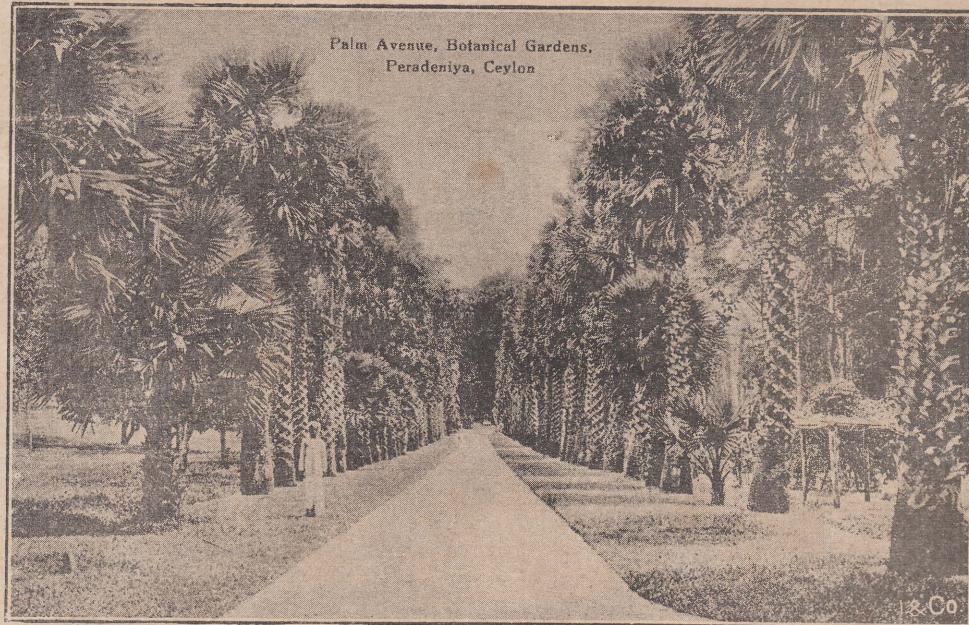

பருத்தித்துறைத் துறைமுகம்

ஈழுகேசரி ஆண்டுமடல்

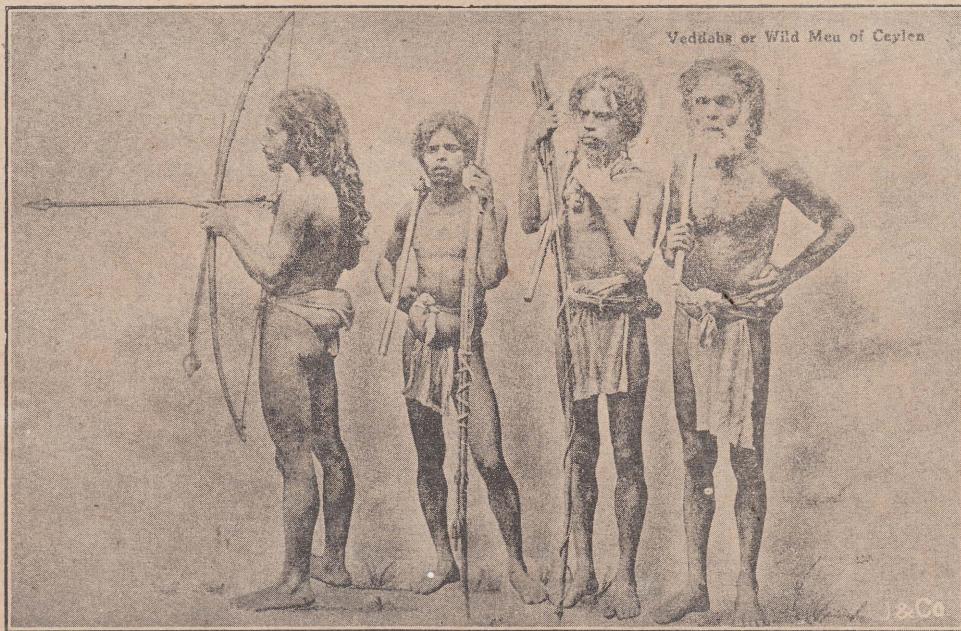

கண்ணியிலுள்ள முற்றவெளி

பேராதனீயாப் பூந்தோட்டம்

ஈழகேசரி ஆண்டுமடல்

இலங்கையிலுள்ள வேடுவஜாதியார்

தென்னிலங்கைப் பகுதியில் வீடின்றித் தெருவீதிகளில் வசிக்கும்
“ரெடியா ஜாதியார்”

ஸமுகேசரி ஆண்டுமடல்

மந்திராதேவி

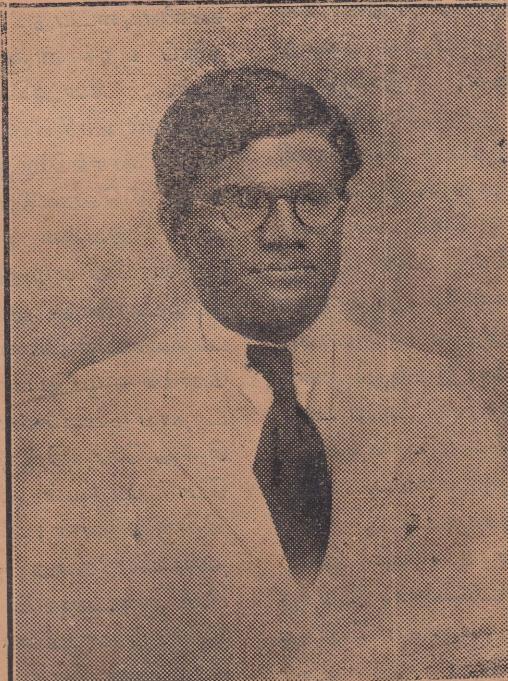
திருக்கோணவூரம்

மாயக் குதிரை

(ஒருக்கதை)

[ஸ்ரீமத். பண்டித வ. சு. இராஜ ஜயநாரவர்கள்;
விரிவுரையாளர், அரசினர் ஆசிரியர் கல்லூரி,
கோப்பாம்; யாழ்ப்பாணம்.]

ஒருவ வழிபாடு மிகுதியும் இருந்த பண்டைய நாளிலே, பாரசீக நாட்டில் ஆண்டுப்பிறப்பு விழவு அங்கு நடக்கும் எல்லாக் கொண்டாட்டங்களிலும் தலைமையுஞ் சிறப்பும் பெற்றி ருந்துதனக் கொள் ருதல் வேண்டும். எல்லா நகரங்களிலும் பட்டினங்கள் சிற்றுரைகளிலும் வீடுகள் தோறும் ஆண்டுப்பிறப்பு, நிரம்பவும் பொருள் செலவழித் துக் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது. பாரசீக மன்னவ னரண்மனையிலும், அவன் அத்தாணி, பட்டி முதலைய மண்டப்ங்களிலும் ஆடலும் பாடலும் கண்டார் இறும்புதெப்து மாறு, ஆண்டுப்பிறப்பின் பொருட்டுச் சிறப்பாகநடந்துவந்தன. மிகவும் ஈரநெஞ்சமும் பரந்த நோக்குமுடையன்ன அடிமண்ணன், தன் எல்லைக்கு

[பண்டித வ. சு. இராஜஜயநார்]

கெடுங் தொலைவிலுள்ள நாடுகளிலும் அயல்நாடுகளிலும், ஈர்த்த அறிவாலும், தம்மதி வளத்தாலும் இறும்புதான் ஆராய்ச்சிகள் செய்வா நூராயின், அவரை வருவித்து அவர் செய்து பெருஞ் செய்கையைப் பாராட்டி, அதன்பொருட்டுஅவர்க்குமிருந்த பரிசுகளும் நல்கி வந்தனன். இவ்வாறு, ஆண்டுப்பிறப்புப் பரிசுகள்கிய நல்காளில் ஒரு கால், அவ் வேந்தன்தன் அவையத்தாரை, அரோடு சூழவிருந்து அரிய தொழில்கள் செய்துவந்தாரை, அவரவர், செய்து வேலைகளாற் சீர்துக்கிப்பார்த்து, அவரவர் தகுதிக்கேற்பப் பரிசுகளும் வழங்கி மதிப்புச் செய்து, இவ்வாறே ஆண்டுப்பிறப்பு விழா முடித்து, அவை குலைத்துத் தன்மாடம் நோக்கிப் போவானுயினன்.

போவான் தன்முன்பு, இதற்கு உயிர் உண்டு எனப் பார்த்தவர் சொல்லுமாறு, எழில் கிந்தும் ஓர் ஓவியக் குதிரையைக் கொணர்ந்து, வைத்து அவன் அடிகளில் வீழ்ந்துவணங்கி எழும் பரதவன் ஒருவனைக் கண்டான். எம்பெருமானே! யான் கடை யெனுய்க் காலங்தாழ்த்து வந்தேனுயினும் தாங்கள் எஞ்ஞான்றுங் கண்டிராத, வியத் ததுஙலம் பெருகச்செய்த இக்குதிரையினைக் கொண்டுவெந்தேன்; அதனைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, அதன் அரிய வேலைப்பாட்டிற் கேற்ப, அடியேற்குப் பரிசுதந்தருளால் வேண்டும் என்று, நின்றனன்.

ஓவியக் குதிரையின் எழில்கண்டு தன் னியல் மறந்த அம்மன்னவன், பரதவன் நிலையினும், அவன் கொணர்ந்த குதிரையின் வேலைப்பாட்டினையும், ஒரு சிறிது நெடிது நோக்கினான். நோக்கினான், இக்குதிரை திருத்தமான தச்சனால், நன்கு செய்யப்பட்ட டிருக்கின்றதாயினும், இதனைச் செய்தானி னும், வல்லான் மற்றொருவனால், இதனினும் திறம்பட வேறொன்று செய்யப்படலாம் என யான் கருதுகின்றேன் என உரைத் தான். ஐயனே! குதிரையின் புற உருவத் தைக்கொண்டுமட்டும், அதனைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தல் கூடாது. அதனை, இயக்கும்முறை யும் ஒன்று உளது. ஒருவற்கு, அது யான் அறிவிப்ப, அறிதல் அல்லது மற்றிறவற்று ஹும் கைவாராது குதிரையை, யான் ஊர்த்து வான் வெளிபினைக் கடந்து, எத் துணை கெடுந்தொலைவுகள் உளவோ அவற் றுக்கெல்லாம் செல்ல மாட்டுவேன். நிறுத்த வேண்டுக்கால் எல்லாம், எளிதே நிறுத்த வும் மாட்டுவேன், இவைதாம் இக்குதிரையின் வியத்தகு இயல்புகளாம். இவை தம் மைப் பிறர் எவருமறியார். யான், இதனை ஊர்த்து, அதன் வியப்பினை நந்தமக்கெல்லாம் வெளிய்படுத்தும்பொருட்டுத் தாங்கள்

பணித்தால் அதனை மேற்கொள்ளும் அவர் வடையேன் என்றனன் பரதவன். வியப் பிற்குரிய செயல்களைக்கண்டு உவங்குருக்கும் இயல்பினாலை அப்பாரசீக மன்னன், பரத வன் சொன்னவற்றை ஆராய்ந்து காணும் கழிபேரவாவுடையனும், அக் குதிரையின் அரும் இயல்பினை, அதனை இயக்கி வருதலாற் காட்டும்படி அப்பரதவனுக்குப் பணித் தான். பணியை மேற்கொண்ட பரதவன் தன் குதிரையின் மேலேறி அதன் இயக்கப் பொறிகள்மேல் தன் கால்களை வைத்துத் தான் செல்லும் நெறியினைக் காட்டவேண்டுமென வினாவினாற்கு, வேந்தன் சொல்லுவான்; பரதவனே நினக்குமுன்பு நின்கண் எல்லையில் தெரிகிற மாமலையினைப் பாராய்! அம்மாமலையோ அடுக்குக்காயுளா விலங் கல்களையுடையது. நீ உயரப்பறந்து செல்லுதலைப் புறக்கண்ணுற்காண்டல் கூடாதாக வின், நினதுவென்றிக் கடையாளமாய், அடுக்கல் உச்சியின் புறத்தே வளரும் அங்குள்ள ஈச்சங்களை ஒன்றினைத் திரும்பிவருக்கால் நீ கொண்டுவருதல் வேண்டும் என்றனன். இவற்றைக் கேட்ட பரதவன் தன் குதிரையின் கழுத்தின்கீழேயுள்ள பொறிக் கட்டையினைத் தடுக்கென ஊன்றினாக, பரதவனையுங்கொண்டு மாயக்குதிரை வான் நோக்கி எழுந்து பார்ப்பவர் கட்புலனுக்கெட்டாதாய் மலையினை நோக்கிப் பறந்தது. பறந்த சிறிது நேரத்திற்குள் எல்லாம், ஈச்சங்களையொடு பரதவன் தான் முன்புங்ற இடத்திற்கு வந்தான்; மீளவும் வந்தனானாக, வேந்தன்பால் சென்று, ஐயனே! தாங்கள் விரும்பின அடையாளம் இங்கே கொணர்ந்தேன், இதனைப் பாருங்கள் என்று அவனை வணங்கி எழுந்தான். பரதவனே! நின் வியத்தகுகுதிரையின் சீர்ப்பாட்டினை நின்னால் யான் அறிந்துகொண்டேன் ஒருபொருளை அதன் புறத் தோற்றுத்தைக்கொண்டுமட்டும், அதனைத்தீர்த்தல் ஏதமாம் என்பதற்கு நின்

குதிரையும் நீடியும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாவி னீர் கண்ணார். நின் குதிரையின் மேம் பாட்டைக் கண்ட என் உள்ளும் அத இனப் பெறுதற்கு மிகுதியும் விழைகின் றது. நீ இதனைப் பொருளின்பொருட்டு விலை செய்வையாயின், நினக்கு நிரம்பவும் பொருள் கொடுத்து யான் இத இனப் பெற்றுக் கொள்கின்றேன் என்ற னன் வேந்தன். வேந்தே! தங்கள்போன்ற மன்னர் மன்னர் இதன் பெருமை அருமை என்றிவற்றை நன்கு அறியமாட்டுவர் என்பதையீன் யான் அறிவேன். இனி, இவ்வரிய குதிரையை விலை செய்ய யான் ஒருப்படேன் என்றாலும், தங்கள்போன்ற அரசர் பெருமக்கள் பொருட்டு, அவர்க்கு இனியதான் ஒன்றை, அவர் பயன்படுத்தி மகிழ்க்கண்டு அவர்க்குத் துணையாய் நிற்கும் இயல்புடையேன். இதனை விலைசெய்த வீலுமோ ஓர் உண்மை உள்ளது. இவ்வரிய குதிரையைச் செய்த கம்மியன்பால், முதன் முதலாக யான் இதனைப்பற்றபோது யான் பேற்றேதுத்த என் அருமைப் புதல்வியை இதனுக்கிணையாக யான் அவனுக்குக் கொடுத்தேன் என்பதுதான் அவ்வுண்மையாகும். ஆக்லால், வேந்தே இதனைப் பிறர்க்கு வழங்கும்போதும், இதற்கு முற்றும் இணையான ஒன்றை அவர்பாற் பெறினால்து, யான் இதனை வழங்குவேனல்லேன் என்ற னன் பரதவன். “இனையான ஒன்று” எனப் பரதவன் சொல்லக்கேட்டு, மகிழ்ந்திருந்தவனை மன்னவன் பரதவற்குச் சொல்லுவான்! பரதவனே! யான் செங்கோலோசும் இப்பெரிய எல்லையினை உடைய நாட்டினைப் பாராய்! கடற்கரை மணலினும் பல வாய் வாழுங் குடிகளைக்கொண்ட பட்டினங்களும், பாக்கங்களும், ஆவணங்கள், அங்காடி மறுகுகளும் அதன்கண் உள்ளன. மதிப்புச் செய்தற்கரிதான், பொன்னும், வயிரமும், மானிக்க முதலிய மணிகளும்

அங்கு மிகுதியாம். இவற்றை நினக்கு “இனையா நல்கி” அவற்றுக்கெல்லாம் செங்கோலனுப் பின்னைமணிமுடிகவித்துவைத்து, நின் அரிய குதிரை ஒன்றை மட்டும் நின் பாற் பெறும் விருப்பினை யுடையேன் என்றனன். வேந்தனே! தாங்கள் அருளிய நல் அரைகள் மிகவும் இனியனவாயினும், குதிரைக்கு அவை ஒரு சிறிதும் இனையாவன வல்ல என, உண்மையை யான் கிளாந்து சொல்லக்கேட்டுக் கவலாதீர்கள். பாரசீகநாட்டு அரசிளங்குமரியல்து, மற்றொத்தா னும் என் அரிய குதிரைக்கு முற்றும் ஒப்பாகாது; அம் மயிலியலாளை, ஆருயிர்க்கிழத்தியாக, யான் கொள்ளப்பெறினால்து என் விழுமிய குதிரையை விலைசெய்ய ஒருப்படேன் என்றனன் பரதவன். இவ்வாறு பரதவன் உரைப்பதைக் கேட்டு, பாரசீகமன்னவன் அவையத்தாரும், மெய்காவலரும் பிறரும், பரதவன்றன் பேராசைக்கு அவனை எள்ளி நகையாடிப் போந்தார். மன்னவன்றன் மைந்தனும், பாரசீக அரசுகட்டிலுக்கு உரியோனுமான இளவரசன் இவற்றைக்கேட்டுப் பொருளும் மனம் புழுங்கினன். குதிரையின் அரிய செயலால், அதனைப் பெறுதலில் மிக விழைந்து நின்ற வனுன் பாரசீகமன்னன் பரதவன் விருப்பிற்கு இனங்க ஒருப்பட்டானுயினும் அது கண்டு பிறர் யாதுசொல்லர் கொல் என்கினைந்து மெய் அயர்ந்து நின்றன.

பரதவற்கு யாது செய்வல் என்று மன்னன் அயர்ந்துநின்ற தன் அரிய தந்தையை கோக்கி, எந்தாய்! ஏழமைடும் மாயம் வல்லோனுமான இப்பரதவன், காலமும் இடனும் கருதாது சொன்னவற்றைக் கேட்டபோதே அதனை மறுத்துக்கூறுமல் அது குறித்துத் தாங்கள் நீள நினைவதென்கௌரி அரிய என் அரசினையும், உடன்பிறந்த நல்ல என் தங்கையையும் இக்குதிரை ஒன்றன்

பெருட்டு யான் பிரிக்கு வாழ்வேனே ! பகைப்புலத்தார் அடிவண்ணக், நிலவலகெல் லையில் ஒரு தனிச்செங்கோலோசு எல்லாத் திசைகளினும் தன் புகழ்க்காடியை நாட்டினுன் பார்சிகநாட்டு வேந்தனல்லனே ? இவற்றை ஏழுமைப் பரதவன் அறியான் கொல்லோ ? எந்தாய் ! நிற்குடிமைக்கும் பிறப்பிற்கும் நின் ஆள் மறத்திற்கும் குறை வீராமல் எதனையும் தாங்கள் செய்தல் வேண்டும், என் அரசிளங்குமரன் உறுதி மொழிஉரைத்தான் மகனே ! யான் சொல்வ எவற்றையும்கேட்பாப் ! பரதவன் விரும்பிய “இணை” நல்கி அவன்பால் இவ் விழுமிய குதிரையை யான் பெற்றிலேனுயின், அவ் வாறு அவற்கு ஒன்று பிறன் ஒருவன் வழங்கி : அக்குதிரையைப் பெற்று அதனால் வரும் இன்பம் நுகர்ந்தனனுயின், யான் அது கண்டு வாழ்வேனே ? என் பெருமைக்கும் யான் நுகரும் இன்பத்துக்கும் அது பிழையாகும் அல்லவோ ? ஆனால் நின் பிறப்புக்கும் நின் தகைமைக்கும் ஏற்ப நீ சொன்ன எவற்றைக் கேட்டு யான் மகிழ்ச்சுருகின் ரேன். இந்தநிலை உலகத்தில் தனக்கு எவ் வாற்றனும் இணை ஒன்றில்லாத இச்சிரிய குதிரையினை வைத்திருந்து அதனைப் பயன் படுத்தலால் வரும் பெரும் புகழைப் பெறுதலில் யான் தாழ்க்கலாமோ ? என் நினைந்து மட்டும் வருந்துகின்றேன். எங்ஙனமாயினும் யான் ஒன்று செய்வல்; என் அருமைக் கோ மகளை அவற்கு அளிப்பல் என உறுதிக்கருமல், வேறு ஓர் ஆற்றுல் அதற்கு இணையான மற்றொரு பொருத்தம்செய்கின்றேன். குதிரையின் விழுப்பம் நோக்கி அப் பரதவனும் அத்துணை உயர்ந்த விலைகேட்டானுயி னும் அவ்வயர்ந்தவிலை பெறுதலில் ஒருகால் அவற்கு விழுப்பம் செல்லாதொழியலாம். என்றாலும், குழந்தாய் ! முதலில் நீ அக்குதிரையை ஊர்ந்து அதன் செவ்விய நல்லியல்பினை எனக்கு எடுத்து வரப்பாயாயின். இனி யான் அவன்றே ஒடு செய்தற்கு முய

ஆம் பொருத்தத்திற்கு அது மிக வாய்ப்பாகும். எங்ஙனமாயினும் தான்குறித்ததனையன்றி மற்றொன்றை அப் பரதவன் பெறுவான் என்பதில் யான் ஜெமூட்டையேன் என்றனன் வேந்தன் இவ்வாறு வேந்தனு ரைத்தவற்றை எல்லாம் கரந்துநின்று கேட்ட அப் பரதவன் மிக மகிழ்ச்சியும் கவிப்புமையனகி; அரசனும் அவன்றன்மைந்தனும் குதிரையை எவ்வாற்றினும் பெற்றுக்கொள்வர் என்னுமுணர்வு கைவரப்பெற்றிருந்துபத் தன் குதிரையில் ஆம் மன்னவன் குமரன் வருதற்கு வேண்டும் சூழ்சியினை அவற்கு அறிவுறுத்தும்பொருட்டு அங்கு அனுக்கமாய்க் கென்று அதனை அவ்விளவல் எளிதே ஊர்ந்து செல்லுமாறு அவற்கு உதவி நல்கினேன்.

அம்பு எவுதவில் வல்லானென்றுவன் வரன்நோக்கி எய்த அம்புபோல, அரசிளங்குமரனுர்ந்த அம் மாயக்குதிரை வான்வெளியினைக் கடந்து அங்கு நின்றுதம் கட்டல எல்லைக்கும் எட்டாமல் மறைந்துபோயிற்று. முன்பு ஒருஞான்றும் இவ்வாறு விரைந்து பாடும் மற்றொரு குதிரையினையும் காணப் பெறுத அரசனும் அவன்ற எவையத்தாரும், அரசிளங்குமரனையும் அவனுர்ந்து கென்ற குதிரையினையும் இம்மியளவும் கட்டுலனாற் காணப்பெறுதாராய்ப் பெரிதும் கவன்றனர். இவ்வாறு இவர் கவல்வதனைக் கண்ட அப் பரதவன் அரசன்பாற்சென்று சொல்லுவான்; மன்னர் மன்னனே ! குதிரை இவர்தவில் நின் மைந்தன் மிகுந்த விரைவு செய்ததனை நீங்கள் கணார்கள் அன்றே; யான் அதன் சூழ்சிகளில் ஒரு சலவற்றை மட்டும் காட்ட, அவ்வளவோடு தான் ஒழுந்த எல்லாம் அறிந்து செல்வான்போன்று அரசிளங்குமரன் கடிதிற் சென்றுன். குதிரைகால் எனப் பறந்து செல்லுங்கால், மற்றொரு சூழ்சியால் அதனை, நிலம்நோக்கித் தாழ்த்தலும், வேண்டும் பக்கக்கருக்கு அதனைத் திருப்புதலும் எல்லாம் அவ்விள

வல் என்பாற் கேட்டிலன். ஆதலால்குதிரை ஊர்தவில் வகைதெரியானும் அவன் சின்முத்தால், அதற்கு யான் ஆளாவேனல்லேன் என்பதீனமட்டும் எளியேன் நுக்கட்குத் தெரிவிக்கின்றேன் என்று போந்தான்.

இவற்றைக்கேட்டு அரசன் மிகுந்த சினமுடையனுப்ப பரதவற்குச் சொல்லுவான்; மாவல்லோய்! என் மைந்தன் நின்பால் வேண்டுமொற்றைறக்கல்லாது கொன்னே செல்லா நிற்பானை நீ கூவியழைத்து அவற்றை அவற்கு மீட்டும் அறிவியாததென்னை? என வெருண்டனன். பெருமானே! நுங்கள் மைந்தன் வான்வெளியை மூடுருவிச் சென்றதனைத் தாங்களும் கண்ணற்கண்டார்கள் அல்லிரோ? யான் முற்றும் காட்டுமுன்பு என்வரைப்பில் நில்லாது அவன் சென்றுன். இனி, அவன் அவ்வாறு செல்லா நிற்பானை யான் கூவியழைத்தால் அது அவற்குச் செவிப்படுமோ? கூப்பாடு தொலைவுக்கும்ப்பால் மின் ஒளிபோல அவன்போய் மறைந்தனன் அன்றே ஆயினும் வேந்தே! அவனே நிரம்பவும் கூர்த்தமதிவளமுடைய னயினன். அவன் அங்கு தடைப்படுவானுயின், அப்போது அக்குதிரையின் பிடியிலுள்ள மற்றேர் உறுப்பைக்கண்டு, அதனைத் தைவர, அது நிலம்நோக்கி வருத்தலைக்காண்பான்; கண்டு தான் விரும்பும் இடத்திற்கே அதனை உய்ப்பான்; குதிரையும் அவற்கு அமையும்; ஆதலால் தாங்கள் கவற்கி ஒழித்து நம்பிக்கைகொள்ளலே வாய்வதாம், என்றனன் பரதவன். இவ்வாறு பரதவன் தெருட்டவும் தெருளானும், மன்னவன் பலபட எண்ணின்னித் தன் மைந்தன் மா இயக்கம் கைவங்கிலனுய், அஞ்சி மலைகளில் வீழ்ந்து மாவுந்தானுமாய் நொறுங்கி மாண்டனனே? அல்லது தான் சென்ற பக்கம் வாரானுய் ஏதம்பட்டு கடான் வீழ்ந்து மதிந்தான்கொல்லோ, என அரசிளங்குமரற்கு நேரும் இடும்பை குறித் துப் பலவாறு கருதினேன். விறலோய்!

நங்கள் செல்வன் ஏதம்படுவான் என்று நினையாதொழிக் யான் கொணர்ந்த குதிரையுமோ மிகுந்த மாயம் உடையது. அதனை ஊர்வாஜூருவன் ஊரும்வகையறியானும் பிழைத்தானுயினும், அஃது அவனை அவன் குறித்த இடத்திற்கே உய்க்கவல்லது; கெடிய மலைகளும் அலைநி கடல்களும் கடக்கவல்லது. ஆனால் அவன் ஓரிடத்தையடைந்து, அங்கு முன் பயிலப்பெறுத நொதுமலரோடு யாங்கனம் பயிலப்பெறுவான் என்பது ஒன்றுமே கருதற்பாலது; மற்றெல்லவாற்றானும் அவற்கு அஞ்சுதல் இல்லை என்றனன் பரதவன். பரதவன் உரைத்த உறுதிமொழிகளால் ஆற்பெறுத அப்பாரசிகமன்னன், அவன்பால் மிகுதியும் மூரும்கினம் பொங்கினாகி அவற்குக் கட்டுரைப்பான்; பரதவனே! நீ சொல்லபவற் றை யான் மேற்கொள்ளப்பெறேன், என் ஆருயிர் மைந்தன், மூன்றான் எல்லையுள் மீளப்பெறுநியினும், அல்லது எங்காயினும் அவன் உயிரோடு உறைகின்றனன் எனப் பிறபால் அறியா தொழிலேனுயினும், அவற்கு ஸடாக நின் உயிரை வெளவும் பொருட்டு நின்றலையை நீ கொய்து தருதல் வேண்டும்; இதனை அறியக்கடவாய் என்றனன். என்று அவனைக் கடிகாவற் சிறையிலிடுமாறு தன் வினைஞர்க்குப் பணித்தான். பணித்தனனுய், ஆண்டுப் பிறப்புவிழாவை அவ்வளவில் நிறுத்தி அதனை வழக்கம்போலக் கொண்டாடானுப்த் தன் அரண்மனை புகுந்தான். இவ்வாறு தம் அரசற்கு நேர்க்கதனை நினைந்து அவன் அவையத்தாரும் நெடிது வருந்தி இருந்தனர்.

இனிப் பிசுகுசா என்னும் அவ்விளவல், தான் ஊர்ந்த குதிரை தன்னையுங் கொண்டு கால்போலக் கடுகிக் குன்றுகள், மலைகள், யாறுகள், கடல்கள் வெளிகள் என்றிவையெல்லாம், தன் கண்ணுக்குத் தோன்றுத அத்துணை தொலைவு வான்வெளி

யினை ஊடுருவிச்செல்லக் கண்டனன். இரண்டைராழிகை செல்லா நிற்றலைக்கண்ட அவ்விளாவல், தான் முன்பு தைவங்க பொறியிலைப் பின்னும் அழுத்திக் கால் வைக்கும் மிதியினைச் சமுற்றினன். சமுற்றினனுக, அவன் ஊர்ந்த குதிரை முன்னிலும் விரைங்க பறந்ததைனக்கண்டு அச்சமும் திகைப்பும் அவற்கு விஞ்சியன. முன்பு தைவங்க பொறிக்கட்டையினைப் பலவாறுப், அங்கும் இங்குமாய்த் திருப்பத் தலைப்பட்டான், திருப்பிவந்தானுயினும், குதிரை விரைத வில் குறையாது அந்த விழுக்காடே விரைவாகப் பறந்துபோயிற்று. போயதைக் கண்ட இளவற்குக் கவற்சி மிகுதியும் ஆயிற்று. ஆயிவன், முன்பு தான் மாவியக் கம் முற்றும் கற்றிலாமையினை நினைந்து நினைந்து மனம் வெதும்பினுன். அக்குதிரையினைத் தலைமுதலாக, முதுகுதாறும் எல்லாம் தடவிப் பார்த்தான். பார்த்தோனுக்கு அவ்வூர்தியின் வலப்புறக் காதின்கீழே முன்னையதினும் சிறியதான் மற்றொரு பொறிக்குமின் காணப்பட்டது. காணப்பட்ட அப்புதிய குமினை அவன் திருத்தமாய்ப்பற்றி அதை அழுத்தினுன்; அழுத்தினுற்கு, அது தன் முன்னப்பு அடங்கிக் கீழ்நோக்கி இறங்கி, இறங்கி வந்தது. கார் இருள் செறிந்து கண் ஒளி மழுங்கிய அவ்விராங்களில், காடும், வெளியும், மலையும், யாறும் என்றிவை ஒன்றும் புலப்படாதானும் மிகவும் அலமாதான். தான் முன்பு தன் தங்கையின் அரணமைனையில் உண்டுண்ணவை அன்றிப் பின் ஒன்றும் ஆயிலப் பெருத அவ்விளாவல், தான் இவர்க்குபோகந்த மாயக் குதிரையொடு இறங்கி, இறைவன்று எால் அங்குள்ளதொரு சிறந்த மாடம் ஒன்றன் பக்கவில் வந்து புகுங்கனன்.

சலவைக் கற்காலால் அழுத்தப்பட்டுப் பளிங்குபோல் ஒளிரும் உயர்க்க அடுக்குகளையுடைய மாடம், அவ்வரசினங் குமரற்குப் பெருஷியப்பைத் தந்ததாயினும், பகல

வன் வெப்பத்தாலும் குதிரை இயக்கத்தாலும், உண்டான இளைப்பும், வேற்றுப்புலத்தில் அவற்குண்டான அச்சமும் பிறவுமெல்லாம் அகன்றபோயின. இளைஞ் குதிரையொடு இறங்கின இடம், அம்மாடத்தின் மேலடுக்கிலாதலால், அங்குங்களிரவில் ஏவரையும் கண்டிலன். யான் இங்கு தமியனும் நிற்றலைப் பிறர் கண்டாராயின் அயலான என்ன என்னை வெகுள்வாரல்லரோ? அவர் அவ்வாறு வெகுண்டனராயினும் அவற்கு எதுகாட்டித் தப்புதற்கு என்பாற் காவறபடைக்கலங்களுமில், என்று புடைப்படப் பலவாறு நினைந்தான். பிறப்பில் அரசினவலாதலின் ‘குலவிச்சை கல்லாமற் பாகம் படும்’ என்பதுபோல அவற்கு நிறையும், கடைப்பிடியும், துணிவும் முனைந்தன. அங்குள்ள மேல்மாடத்தைச் சுற்றிவந்துகொண்டிருந்தான். சுற்றிவந்தாற்கு, அங்கு ஓர் அழகுள், ஒனியப்பாடுகள் அமைந்த அறை ஒன்று காணப்பட்டது. அவ்வறையின் கதவங்கட்கிடையே அபர்ந்த உறக்கத்திலிருப்பவர் செய்யும் குறட்டை அரவங்கேட்டு, அமைதியுடையனும் அங்கு சென்று பார்த்தான். அவ்வறையின்கண்கிய நிறத்தினையும், குறுகிய மயிர்க்கற்றை களையுமடைய எவன்மாதர் துபில்வாரைக் கண்டு, அவர் அறியாமல், பின்னும் அங்கு சென்று பார்த்தான். நீலச்சிற்றுடையால், திரை இடப்பட்டிருந்த மற்றொர் அறை அங்கு காணப்பட்டது. மெல்லிய இருட்படலத்தால் மறைப்புண்ட, முழுநிலாவை ஒப்ப அவ்வறையின் உள்ளே ஒரு விளக்கும் ஒளிகான்றுகொண்ட டிருத்தலைக் கண்டனன். காண்டலும் அங்குப்போந்து அரிமா முகத்தாகி மாணிக்கத்தாலும், சந்தனக்கட்டைகளாலும் இயன்று, சினத்துக் கத்தரிப்பு நிறப்பட்டினுற் கட்டிய, பசும்பொற் கட்டிலின் மேலே, செந்தாமணர் மலரில் உறங்கும், சிவந்த காலையும், சீவள்ளைச் சிறகைப்புமடைய அன்னப்பேடன்னும்படி,

ஓர் அரசினாங்கன்னி மயங்கதுறங்குவாலோக் கண்டனன் கண்ட அப்போதே, அவற் துக் காதல்மீக்கூர், அவன் பேயினாற்காணப் பட்டதோர் வடிவம் போலாயினுன். அச்சு முடையனுயினும் அவள்பாலனுகி, அவள் சிழித்தெழுமாறு குறிப்புக்கள் செய்தான். குறிப்பொலி கேட்டு அச்சம் சிறிதும் இல்லாய் எழுந்திருந்த அவ்வரசினாஞ் செல்விக் குத் தான் குதிரை உணர்ததும், வேற்றுப் புலம் போந்ததும் தனக்கு கேர்ந்ததாலும் பிறவுமெல்லாம் துவன்று, தான் நெடுங் தொலைவிலுள்ள, பயிலப்பெறுத் புத்தான் ஆயினும் தனக்கு இடர்வாராமற் றன்னைப் பாதுகாக்கும்படி குவளைக் அறைஇரங்கு நின்றன.

வங்க நல்நாட்டு இளவரசியான அம்மட்மான், அவ்விளவற்கு ஆற்றமுறைக்கறி, என் இனிய இக்கெடுமாட்டத்தில் மட்டுமென்ற வங்கநாடெங்கணும் நினக்குத்துன்புவாராது நீ நின்மனம்போல வாழ்க்குவை; கவற்சி ஒழிக என்றனன். இதுகேட்ட பிரகுசா என்னுமிலவல் அவட்கு நன்றிமொழி கூறி னாக, அவன்பட்ட பருவரல் ஒழியுமாறு அவற்கு வேண்டும் இனிய உணுக்களும் பசம்பாலும் அவற்கு வழங்கும்படி தன் ஏவன்மாதற்குச்சொன்னாள். ஏவலர் அவற்கு வேண்டும் உணவும், அவன் உறைதற்கு இடனும் நல்கினார். ஆண்மையும், நேர்மையும், கள்ளமில்லா இயல்பும் நிரம்பிய அவ்விளவல், இவ்வயிரிய மாட்குத்துள் யாங்வனம் புகுந்தான். காவலர், ஏவலர் என்றிவரையறி யானும் இங்கு வருதற்கு மற்றிவன்மாயம் மிகுந்தான்கொல்! என்று அவன் மாடம் நுழைந்த வரலாற்றை எல்லாம் மீளவும் மீளவும் நினைத்தால் உறக்கம் பெருளாய், அவன்பால் ஊழுந்தா நிற்ப, மனன் ஈர்ப்ப, மீனையறம்படுதற்கு வரும் நினைவை அழுத் தினாள். தன் பாங்கியரை யழைக்குச் சொல்வாள்! தோழிமீர்!! இங்கு நம் மாடத்து ஒருபால் தங்கும், புதியவனுன்

அவ்விளவலை நீங்கள் அறிதிர் அல்லிரோ? அவனைப்பற்றி நும்மனத்துப்பட்டதுயாது? நங்கள் உள்ளக்குறிப்பினை எனக்கு ஒழியா மல் உரைப்பீர் என்றலும் அவர் தம் அரசிக்கு ஒதுவாராயினார். எங்கள் ஆரூரிக்கேளே! எழில்கலங்கனிந்த இவ்விளவல், தன் புறக்செயல்களானும், அவன்றன் அகக் குறிப்புக்களானும் மன்னவர் மரபைச்சார்க்கவன் என்பதிற் தட்டையில்லை. இவன் போன்ற நல்லியல்புவாய்ந்த அரச இளைஞன், ஒருவன், எங்கள் நாட்டிலும், அதற்கு அயல் நாடுகளிலும், எங்கும் காண்டலரிது. இவ்வியல்புகள் மிக்கானிவைனை, நீ வதுவை அயர்ந்தனையாயின் நினக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் பிறர் உளராகார். ஆதலால், நீ விரைந்து, நின் தங்கையான வங்கங்பெருமானுக்கு இவ்வண்மையினை அறிவுறுத்தி, அவ்வினியாற்கு நீ கடிதிற் காதன்மைனவியாதல் வேண்டும். யாங்கள் எல்லேலும் இதனை விரும்புகின்றேம். இவ்வாறு தோழியர் மிகுதியுமுறைப்பினும் அவர் உரைத்த வற்றை அத்துனை பாராட்டாதாள்போல் அவர்க்குக் காட்டி அவரையகன்று அவ்விளவல் உறையும் உறையுள் நோக்கிச் சென்று, அவன்றன்னெடு பலவாறு பேசிக் கொண்டிருந்தாள். இவைல், தன் மாயக்குதிரையினையும், அது கொண்டுவந்த பரதவனியல்பினையும், தன் தங்கை அதன்பால் விருப்பம் கொண்டதனையும், தான் அதனை ஆராய்வான் ஊர்ந்துசென்று வங்கநாடுபுகுந்ததனையும் பிறவற்றையு மெல்லாம் அவட்கு எடுத்து மொழிந்தான். இவ்வாறு நங்கையும் நம்பியும், தாம்தாம் பட்டபாடு, அடைந்தபேறு என்று இவைதம்மைக்கலன்து உரையாடினாரக, இருவர் தமக்கும் ஒத்த மனப்பாங்காலும், மற்றைப்புதிருவாலும் காதல்மூலைத்துப் பெருகத் தொடங்கிறது. இவருள், அரசினாஞன் மிகுந்த காதலைப்படையனும், அரசினையாள்பால் கேயம் மிகுந்தனுயினும், தான் தன்தைபால்

மீன்கு மனங்கொண்டு, பாரசீக நாட்டுக்கு மீனும் குறிப்பை அவட்குத் தெரிவித்தான். அவனும் இவன் பிரிவதை ஆற்றுளாயினால். அங்கங்கையை ஆற்றுவான்வேண்டி அவட்கு அறிவுதெருட்டினான். நங்காய்! நின் காதலை யும், நின் சீரிய இயல்பினையும் யான்றிவேன். யான், என் தந்தைபாற்சென்று மீனாவருங்கால் நின் பொருட்டு வரைவுவேண்டி இங்கு வருவால். அத்துணைங்காராறும் நீ ஆற்றல் செய்யாயாயின் இப்போதே என்னெடு வருவாய். நின்னையுங்கொண்டு, யான் பாரசீகநாட்டிற்குமீன்வேன் என்றுரைத்தாற்கு, அரசிளங்குமரி, மக்மகிழ்ச்சிக்கார்ந்து தன் காதல்மிக்க அரசிளாவலோடு உடன்போதற்கு ஒருப்பட்டனள்; ஒருப்பட்டாளுக்கு ஓர் ஜையம்தோன்றிற்று. இவ்வரிய குதிரையை ஊரும் பழக்கமும் இவற்கு முற்றவும் கைவந்தில்லது. யாங்கடந்துசெல்லும் நெறியும், மலையும், காடும், யாறும், கடலும், வெப்பம் பாலைவெளியுமாய் சேன் நெடுஞ்செலுதை கொலைவிலுள்ளது. வங்கநாட்டிலிருந்து பாரசீக நாட்டிற்குச் செல்லுதல், நினைத்தற்கே அரிதாயிரா நின்றதென நெடிது நினைந்தாளாயினும், அவன்பால் அவட்கு முறுகிக் காழ்த்துநின்ற காதலையுடைய காமம் அவற்றை முற்றும் நினைவிற்கு வராமல் மறைத்துவிட்டது. அடுத்தநாள், அக்காதலவரிருவரும் புறப்பாடு குறித்தார். இளைஞன் தன் குதிரையைத் திருப்பிப் பாரசீகநாட்டின் நேராக அதனைத்திருப்பிவைத்தான். வைத்துக்கொண்டே தனக்கு எதனினு மினியளான வங்கத்து அரசிளாஞ் செல்வியைத் தன் பின்பக்கம் வைத்துத் தானும் குதிரை இவர்க்கு வழக்கம்போல அதைவுக் கட்டைகளை முறையே அழுத்தினன். அரசிளங்கன்னியும், காந்தளைப்பற்றிய முல்லைக்கொடியை ஒத்து, அவ்விளவை இறுகப் பற்றினாக, அவ்விருவரையுங்கொண்டு அம் மாயக்குதிரை ஜெந்து நாழிகை எல்லையில், நெடிய மலைகளும், பாறு

கள், கடல்களும், பாலைவெளிகளும் எல்லாக்கடந்து பாரசீகநாட்டு நன்னகர் முற்றம் வங்கதைடந்தது. வருதலும் அங்கு நிற்றலை விரும்பானும் அவ்வெந்திரக் குதிரையை இயக்கித் தன் தந்தையின் அரண்மனை மேல் மாடம்புகுந்தான். புகுந்து அங்குள்ளதோர் அழுகிய பளிக்கறையில் தன் காதலியை வைத்து அவட்கு வேண்டுவன வெல்லாமளிக்கும்படி தன் ஏவலருக்குப் பணித்து அரசன்பால் விரைந்து போயினான். நகர் இடங்தோறும், இவற்குறித்து இவற்கு யாது நேர்ந்தது கொல் என அலமங்கிருந்த அங்கரமாந்தர், இவ்விளவைக் குதிரையின் மேல்; நகரத்தெருவிற்கண்டு பெரிது மகிழ்ச்சியும் வியப்புமுடையராயினார். தந்தைபாற் சென்ற இளவல் வேத்தவை குழி இருந்து, அரசியற்றிருத்தம் நோக்கி அவரோடு ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்த பாரசீக வேந்தைக்கண்டான். மைந்தனைக் காணப்பெற்று அதுபற்றி உயிர் ஊசல்லூடப் பார்த்திருந்த அவன் தந்தை, கண் இழுந்து மீண்டும் அதனைப்பெற்று ஜை ஒப்பக் கதுமெனாழுந்து, தன்பக்கல் வங்க காதன்மைந்தனை இறுகத்தழுவி அழுகையும், முறுவலும் உடையன்னினான். மைந்த நின் மாயக்குதிரை எங்கள்து? அதனால் நினக்கு நேர்ந்ததென்னை? என இவற்றைமட்டும் அரசன் வினையினான். என் ஆருபிரி முதலே! யான்குதிரையுற்றிற் பிழைத்து மிகுதியும் நொந்தேனையினும், நின் நல்லினை வயத்தாலும் இறைவன்பேரருளாலும், நலமிக்க வங்க நாட்டுமன்னவன் மாடமாளிகையின் உச்சிக்கூடம் சென்று புக்கேன். புக்கயான், அவ்வேந்தன் மடமகளால் எல்லாவரிசையும் பெற்றேன். பெற்றயான், எனக்கு எல்லாவற்றை முற்றும் ஒத்த கிருவினாளன் அம்மடந்தையொடுகாதற் கிழமையும் பெற்றேன். யான் நின்னை மனன் அயர்வேன், என்றும் உறுதிமொழியும் அவட்கு அளித்தேன். அவா

ஞம் அது பொருட்டுப் கூவை விட்டக லாத நறுவியமணம் போல்வாளாய், மாயக் குகிரையினை என்னேடுமிவர்க்கு இங்கு வந்து எனது அரண்மனைக் கடிமாடத்துத் தங்கிசிற்கின்றனள். ஜெயனே! அவ்டகு யான் உரைத்த சூள் பொய்யாமல் அத ஸீனக் காத்தற்பொருட்டு அவளை எனக்கு வதுவை அயர்வித்தல் வேண்டுமெனக் கிளங்கு தன் தந்தையை அடிவணங்கி எழுந்தான். எழுந்தாளைப் பின்னுந்தழீஇ, மைந்த நீ ஜெயம்கொள்ளா தொழிலாய். நின் இன்னல்தீர்த்து, நின் உயிரைப் பாது காத்த அவ்வரசிளங்குமரியை, யான் இப் போதே சென்று தண்டு அவ்டகு வரிசைகள் செய்தலுமான்றி, நின்தலையளிக்குப் பேருமையும் உரனுமுன்டாம்படி நீசெய்த காதல் சிறக்குமாறு இம்மாங்கர்களிக்க, நினக் குமவட்கும் ஒரு நன்மணவிழவு நடத்தி வைத்தற்கு விழைந்தேன் என்றனன் பாரசிக மன்னன். நகர்காவலரை அழைத்தான்; வங்காட்டரகிளங்குசெல்விக்கு மணவணி காண்டற்பொருட்டு இம்மாங்கரை அழுகுசெய்மின்! வாயில்கள், முன்றில்கள் தோறும் நிறைகுடம்வைம்மின்!! ஆவணம், அங்காடிகள் எங்கும் மகரதோரணம் நாற்றுமின்!!! தெருக்கள், மறுகுகள், அதர் என்றிவை எல்லாம், திருத்துமின்கள்!!! காவற்கூடத்துப் பிழைசெய்து வந்தோரை எல்லாம் போகவிடுமின் என்று அவர்க்குப் பணித்து, மாயக்குதிரை கொணர்ந்த அப்பரதவளைத் தன்முன் வர அழைத்தான். சிறையிலிருந்து வந்து தன்முன் நின்ற, பரதவளைப் பார்த்துச் சொல்லுவான், ஒ! பரதவனே! என் ஆருயிர் மைந்தன் ஏதம்படானும் மீண்டு இங்குவந்தனன். அதனால் நீடும் உயிர்பிழைமுத்தனை. ஆனால் நினக்கு ஒன்று உரைப்பேன். அத ஸீனக் கேட்பாயாக. இப்பாரசிக நாட்டெல் லைக்குள் சில்லாயாய் இப்போதே நீ, அதன் எல்லையை விட்டகன்று போதல்

வேண்டும். இதனைக்காவாயாயின், நின்உயிரைப் பறி கொடுத்து நீ மாண்டு ஒழி வாய் என்று அரசன் அவற்கு இட்டான். இவற்றை எல்லாம் அரசன்பாற் கேட்ட பரதவன்; பிரகுசா என்னும் இவைல் மாயக்குதிரை யொடு மீண்டு வந்ததும், வருங்கால் வங்காட்டரசுமரியைத் தன் னேடு கொணர்ந்ததும், அவளை, அரசன் பளிக்கு மாடத்து வைத்து வந்ததும், அரசனும் அவன்றன் மைந்தனும் அரண்மையில் இல்லாமல், வேத்தவையோர் சூழ அத்தாணி மண்டபத்திருத்தலும் பிறவு மெல்லாம் காவற் கூடத்து ஏவலர் சொல்கக் கேட்டு அறிந்திருந்தனனுகளின், நொடிப் போதும் தாளானும் அரசினாங்குமரி உறையும் உறையுள் நோக்கிசென்றுள். சென்றேன், அங்கு அரசினாங்குசெல்விக்குக் காவலாய்நின்ற மைன்காவலனைக்குறுகி அவற்குச்சொல்லுவான், காவல்வைலோய்! அரசனுலும் அவன்றன் மைந்தனுலும் யான் இங்கு அனுப்பப்பட்டேன். அரசனும், அவன்றன வேத்தவையோரும், அரசினாங்குசெல்விக்குச் சிறப்புச்செய்ய விரையாஅ நின்றார்; அது பெருட்டு அவளை இக்குதிரையிலேற்றிக் கடிதில் அங்கு கொணருமாறு எனக்கு இட்டார். இவற்றை நீகே எாய் என்றனன். பரதவளையும், அவன் சிறையிலிடப்பட்டு விடுவிக்கப் பட்டதனையும் முன்பு அறிந்திருந்த மைன்காவலன், அரசினாங்குமரி உறையுட்புகுந்து, பரதவன் வந்தவரலாற்றை அவ்டகு எடுத்து வரைத்தான். அவன் உரைத்தது கேட்டுப் பெரிதும் மகிழ்ந்தனளாகித் தன் காதற்கினிய அரசினாங்குபாற் போதற்கு எழுந்து வந்தனள். தான் குறித்த விரகு முற்றும் வாய்ப்பானதுகண்ட பரதவன் கொண்ட உவகைக்கு வரைப்பில்லாதாயிற்று. கதுமென, மாயக்குதிரையையெழுதுத் துத் தான் கருதிய வழிக்கு நேராகவைத்து அதன்மேலேறினுன். தான்சூழ்ந்த கள்ள

மற்யாத மனைகாவலைனக்கொண்டு அரசினாங் குமரியையும் குதிரைமேலேற்றுவித்தான். குதிரைமேல் எழும்பும்பொருட்டு எந்திரக் குமிழ்களை வளிதாப் படித்தினான். மாயக் குதிரையும் மூடுகி எழுங்கு வான்வெளியை ஊடுருவிச் சென்றது. செல்லாநின்ற மாயக் குதிரையினையும், அதன்மேற் சென்ற, பரத வளையும் அரசினாங்குமரியையும், அரசினாங் கன்னியிருந்த உறையுள் நோக்கிவந்த அரசு னும் அவன்றன் படையினரும் தாம்சென்ற வழி இடைக்கண் கண்டனர். சிறைசெய்தத் தனக்கும், சிறையினின்ற விடுவித்து, அவற் குரைத்த கட்டுரையினுக்கும் பொருஞ்சி, நமக்கும், நம் பார்சிக் நாட்டிற்கும், அவமதிப்பையும், கீழ்மையினையும் உண்டாக் கும்பொருட்டு, அப்பரதவன், அவ்வடாச் செயலீச் செய்தனன் என வெகுண்டுரைத்து, வானைநோக்கியவனுய், அவ்வளவில் மன்னன் அழன்றுநின்றனன். இவர் படையொடு செல்லுதலையும், இவ்வாறு வசை மொழிகள் சொல்லுதலையும், காதினற் கேட்ட பரதவன் பின்னும் விரைந்து விரைந்து உயரமாய்ச் சென்று, இவர் கண் எல்லைக்கு அப்பாற்சென்று மறைந்தான். அவனைத்தொடர்ந்து பற்றிக்கொண்டு வருவதற்கு ஏற்ற வாயில்கள் இல்லாதவனை பார்சிகமன்னன், தன் மைந்தற்கு மனவணி குலைந்து அவன் மனமடிதற்கும், தன் ஆண்மையும், ஆள்வினையும் எல்லாம் மாசுபடிதற்கும், தீவினைகுழப்பெற்றேனுய், வறிதே தன்மனைக்குத் திரும்பினன். இவற்றைக் கேட்ட அரசினாவல், இடிமுழக்கம்கேட்ட அரவம்போல நடுநடுங்கி நெட்டுயிர்த்து, வழிக்கண் நின்றானுயினும், தன்மனத்து அப்போதே தோன்றிய ஓர் உணர்வுபற்றி, விரைவினால் அரசினாங்குமரி தங்கிய பளிக்கு மாடம் வந்துசேர்ந்தான். அரசினாவலைக் கண்ட மனைகாவலன் அவன் அடிகளில் வீழ்ந்து உயிரற்ற மரம்போலக்கிடக்கு அழத்தொடங்கினான். அவனைத்தாக்கி நிறுத்து

திய அரசினை குன் அவற்குச் சொல்லுவான் காவலோய்! நீ அழுதலை ஒழிப்பாய். அரசினாங்குமரியை இழந்தது நின்பிழையன்று. பரதவன் மாயத்தை முற்றவும் தெரிந்து கொள்ளாத என்பிழையதான் அஃதென்றநி வாய். உண்டற்கு இனியார் இல்லாது வற்றிப்போக வறிதாப் ரழிதல் ஆற்றின் பிழையன்றுக்கண்டாய். என அவற்கு வாய்ப்பான நன்மொழி புகன்று, அவற்பிரிந்து அரண் மனைகாவலன்பாற் போக்தான். போக்து அவற்குச் சொல்லுவான்! நம் அரண் மனைக்கு அயற்புறமாகக் கூட்டங்கூட்டமாப் பாழும், சோனகத் துறவியர் மறுகுகளை நீ அறிவாய் அல்லையோ? விரைந்து அம்மறு குகள் ஒன்றற்குச் செல்லுவாய்! சென்று அவர் தலைவளையடைந்து அவன்பாலுள்ள துறவு உடைகளை வாங்கிக்கொண்டு நீ கடிது வரல் வேண்டும் என்றனன். அரண்மனை காவலன் விரைந்து சென்று, அவ்வடைகளை வாங்கிக்கொண்டு வந்து அரசினை ஒழுக்கொடுத்தான். அரசு குமரற்குரிய தன் உயர்ந்த உடைகளைக்களைந்து, துறவியர்க்குரிய அக்காவி உடைகளை அணிந்த அவ்விளவல், தன் இன்னுயிரிக் காதலியைத் தொடர்ந்து, எவ்வாற்றூனும் அவளை மீண்டும் பெறுதற்கு விழைந்தனாகி அரண் மனைவாயிலையகன்று அங்கர நெடுந்தெரு வில் வந்துசேர்ந்தனன்.

இனி, அரசினாங்குமரியோடு வான் வெளியினைக் கடந்துசென்ற பரதவன் தான் புறப்பட்ட அன்று மாலைநாளிலே நெடி துவழிக்கொள்ள மாட்டானுய் உடல் இளைப்பும் பசியும் நிரம்ப, இவை தீர்த்து உடல் கலம் எய்தும் பொருட்டுத் தன் குதிரையின் விரைந்த செலவை மாற்றி, நிலத்தில் அது தங்கும்படி மற்றைய எந்திரக்குமி ணைத் தடவினான். மாயக் குதிரையும் ஆறி ஆறி மெல்லெனவந்து, காசமீரமென்னும் அழகிய வளாநாட்டின் மலைப்புறத்துள்ள உயர்ந்த குளிர்தரு சோலைநடுவில் மொழு,

மொழு என அருவிபாய்க்கு கொண்டிருக்கும், பச்சென்று மத்தங்காய்ப்புல் அடர்ந்த வெளியில் நி ன் ற து. பாரசீகமன்னன் பளிக்குமாடத்தில் அன்று வைக்கறதான் உண்ட சிற்றுணவைவிடப் பிறிது ஒன்று பயிலப்பெறுத அரசிளஞ்செஸ்வி, பசியின ஹம் உடல் அயர்வினாஹம், அபலான் தன் ணை வஞ்சஞ்ச செய்தான் என்ற மன ஏரிவின ஹம் மிகுதியும் வாடி இருந்தனள். அங்குள்ள, முத்துப்போல மினி ரு ம் சீனை நீரைப் பருகினான். தன்னை மாயத்தாற் கவர்ந்த கள்வன் வழங்கிய உணவைத் தன் உடல் நிலைபேறு குறித்துமட்டும் ஒரு சிறிது அருந்தினான். அருந்தினாயினும் இக்கொடியோன் கையிலிருந்து நிங்குதலில் தன் உயிர்க்கு இடுக்கண்வரினும் அதனைப் பாராட்டாளாய்த் தான் காதலித்த பாரசீக அரசினைஞை மீண்டும் அடைதலில் உறைத் துநின்றனள். அவளை அகன்று அங்கெடு மரக்காவினுட் புகுந்து, தப்பிப்போதற்கு எழுந்தாள். முகக்குறிகளால் இவள் தன்னை நீங்கிப்போதற்கு முனைகின்றனள் எனத்தெரிந்த பரதவன், அரசிளங்குமரியைப் பற்றிப்பிடித்து அங்குள்ள அருவி அருகில் அவளை நிறுத்தும்படி பரதவன் எழுந்தான். எழுந்தானுக்கு, நகர் காவலரும் அவர் தலை வனுமாய், அரபிக் குதிரைகளில் வளப்பம் மிகுந்த அச்சினை குறித்து, முடுகி, முடுகி வருவோர் இரைச்சல்கள் செவிப்பட்டன. மலை மு மை முஞ் சுக ஸி ல் வை கு ம் விலங்குகளை வேட்டமாடும் பொருட்டுச் சென்று திரும்பிய காசமீரமன்னவன் அங்குச் சீனைக்கயவில், நின்று கலாம்வினைக் கும் பரதவளைவும் அவன் கொணர்ந்த வங்கநாட் டரசிளங்குரியையும் கண்டனன். கண்டனாகி, அம்மடநல்லாள் தன் எழில் கலத்தையும் இவன்றன் ஏழமையையும் சீர்தாக்கிப் பார்த்தான். பார்த்தோனுக்கு நிரம் பவும் ஜெயப்பாடுகள் உண்டாயின. ஏழமையும் விரகும் உடையோய்! நீ யாவன்?

இவ்விளாமாதரார் யாவன்? நீவிர் இங்குப் போந்ததென்னை? மான்போலும் கோக்கும் மயில்போலும் ஒசிவும் உடையளான இவ்விளாயாள், அலமந்து சுழன்ற மனத்தின ளாய், மக்கள் பயிலப்பெறுத இக்கானகத்து நடுவே, குரவை இடுதல் எற்றுக்கு? எனவினையினற்குப் பரதவன் சொல்லுவான்; இம்மாதரார், என்மனைக்கு விளக்கமான எனது வாழ்க்கைத் துணையியாவன். கணவனும் மனைவியுமாய் யாங்கள் இங்குப்போக்கேம். இவற்றையெல்லாம் வினைவால் நுமக்கு ஆவதுண்டோ? எனக் கடுகடுத்துச் சொல்லினன். இவ்வாறு பரதவன் செரால் லக்கேட்டுப் பெருஞ்சினங் கொண்ட அரசிளங்குமரி, ஆண்மையில்லாப்பட்டிமகனே!! நீ வாய் வளாமல் வெறும்பொப் பூரைப்ப தேன் எனப்புகண்று தன்முன்பு நின்ற காசமீரமன்றகுச் சொல்லுவான், ஜெனே! எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளால் சீர் இங்குவந்து எதிர்ப்பட்டார். இக்கொடியோன் கூறியபொய்மாற்றத்தை நம்பாதீர். யானே, பாரசீகநாட்டு அரசிளங்குமரனுன பிசுகுசா என்னும் என் காதலற்கு, வதுவை ஆற்றுத்தற்கு கேரங்துவைத்த வங்கநாட்டு அரசினங்குமரியாவேன். மற்றிவனே, தீ இயல்பும், கொடுமையும், பழியும் நிறைந்து வந்த சம்வல்ல பரதவனுவான். இங்கு நிற்கும் இம்மாயம் மிகுந்த ஒவியக் குதிரையில், எவருமதியாமே விரகுசெய்து என்னையும் ஏற்றி இக்கானகத்துக் கொண்டுவந்தான். இப்போது, யான், வேட்டுவன் கையில் அகப்பட்ட மான்பெட்டை போலச் சுழலா நின்றேன், என எல்லாம் விளம்பினான். இவள் உரைத்தது முற்றும் உண்மையாம் என உணர்ந்துகொண்ட காசமீர வேந்தன் கடுஞ்சினம் மூண்டனாய்த் தன் ஏவலரை ஏவிக் கொடியனை பரதவன்றலையை வெட்டு வித்து அங்குள்ள ஒரு புதரில் அவன் தலையையும், மற்றெலூரு கிடங்கில் அவன் உடலையும் எறிவித்தான். சிலநாட்கள் முன்பு

சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட பரதவன் எதாயினும் ஒரு படைக்கல்மும் தன்கையில் இல்லாதானாகிக் காசமீர மன்னவன்கையில் அகப்பட்டு இவ்வாறு மதிந்து ஒழிந்தான்.

இனி இவ்வாறு, கொடியனு பரதவன் கையிலிருந்து நீங்கிக் காசமீர வேந் தன் பாலடைக்த அரசிளங்குமரி, நரிக்குத் தப்பிப் பிழைத்துப் புலியைக் குறுகிய பெண்மானை ஒத்தனள். ஓர் இமைப்போ தும் தாழானாகிக் காசமீர வேந்தன், தான் வேட்டமாடும் குதிரைமேல், அவ்விளையாளை யேற்றிக் கடுகிய செலவை யுடைய வானுய்த் தன் கடிமனைக்குமீண்டனன். அங்குள்ள அழகிய அறை ஒன்றில் அவ்விளைவைத்து, அவட்கு வேண்டுவன எல்லாம் வழங்கி, அவட்கு ஏவல் செய்யுமாறு, ஏவன்மடவாரையும் மனைகாவலைனையும் நிறு விவைத்தான். சில நாழிகைகள் இவ்வாறு கழிந்தன. அரசிளங்குமரியும் அயர்வுதீர்ந்து, பரதவற்குநேர்ந்தது, ஹவற்கு வாய் வதாம் என தினைந்து, தன் காதலைன யடையும் வழி யாது என தினைந்தனளாய் இருந்தாள். அயர்வு தீந்திருந்த, அவர் மாட்டுக், காசமீர மன்னவன் சென்று, அவள் வரலாறு முற்றும் முடிவு போக அறிந்தபின் அவ்வை மணம் புணர்தல் வெண்டு மென்னும் குறிப்பினாகி, அக்குறிப்பை அவட்குத் தெருட்ட விழையானும் விரகு ஒன்றினால் மீண்டும் தன் மனை புகுந்தான். காசமீர வேந்தன் செய் தவரிசைகள் கண்டு அவன் கருத்தறியா மல் மிகவும் மகிழ்ந்திருந்த வங்கத்தரசினாஞ் செல்வி, ஆடலும் பாடலும் செய் தும், செய்தன கண்டும், போது போக்கினால், மனைவாந்து சேர்ந்த அரசன், தனக்கும் அப்புதியானுக்கும் மணவிழா நடத்தற்கு வெண்டும், எல்லா ஒழுங்குகளும் செய்தான். அரண் மனையிலும் காசமீர நகரத்திலும், சிற்றுரக்களிலும் உள்ளார் எவரும் மணவிழவு காண்பான் வரல்வேண்

டுமென எங்கும் முரசறைவித்தான். நகரமாந்தரும் பிறரும் தம்மரசற்கு மணவனி காண்டற்கு இயைந்த எல்லா நெறிகளும் கடைப்பிடித்தனர். இவ்வாறு, தன் தீண்மனன் ஆற்றுத்தற்கு, விரகு ஒன்று சூழ்ந்தனன், அரசன் ஒருவாறு நன்கு தெரிந்து கொண்ட வங்கநாட்ட ராசிளங்குமரி, மயக்கம் பெரிது முடையாளாய்த் தான் காது வித்த பாரசீக நாட்டரசிளவிலை தினைந்து தினைந்து நெட்டுயிர்ப்புடை யாளாயினன். பித்தம் தலைக்கேற்றினற் போன்று கொன்னே புலம்பினூள், எழுந்தாள், ஒடினூள், அழுதாள், விழுந்தாள், தன்முன்பு வந்து தனக்கு நன்மொழி யுரைத்துப் பாங்காயி இருந்த ஏவன் மடவாரைச் சினந்து அவரைப்பற்றிப் பிடித்துப் பிடித்துச் சூழ்றி னாள். கண்டோர் எல்லாம், இவட்கு மயக்கம் உண்டாயிற்று எனக் கூவிக்கொண்டு மன்னவன் மாடம் விரைந்தனர். இவற்றைக் கண்ட காசமீர வேந்தன், ஏமாற்றம் மிகுதியும் உடையனுகிக் கூடங்கு நுழை வான் ஒருவன் தனக்கும் கீழ் நுழை வோன் பிறன் ஒருவனைக் கண்டோரை ஒத்தனன். தன் அரண்மனையில் உறையும் அரசமருத்துவரை அழைத்து இவ்விளையாட்கு நேர்ந்த மருளைத்தீர்க்குமாறு பணித்தான். அரச மருத்துவரும் தத்தமக்குவாய்த்த மருத்து வன்மை யெல்லாங்காட்டியும் அவட்கு மயக்கம் தெளிந்திலாமையின் தங்கள் தங்கள் திலைகளையும் இழுந்து வேற்றுநாடு புகுந்தனர். காசமீர நாட்டிலும், அதற்கயல்நாடுகளிலும் எங்கும் மருள்தீர்க்கும் வன்மை மிகுந்த கைவால்ல மருத்துவருக்குச் செய்திபோக்கி அரசிளங்குமரிக்கு மயக்கம் தெளிவிக்கும் மருந்து தரும் வன்மை யுடையார்க்குப் பொன்னும் பவளமும் முத்தும் அளித்து வரிசைகள் செய்தற்கு ஏற்பாடுகள் செய்து வைத்தான். பொய் சொல்லித்தன்னை ஏமாற்றம் செய்தோர் தலைகளைக்

கோய்வித்து ஏறவித்தும் வந்தான். மருள் தீர்க்கும் பொருட்டுச் சென்று உயிரிழுந்த மருத்துவரும், மந்திரம் வல்லோரும் என்னிறங்கோராயினும் வங்கநாட் டரசிளங்குமாரி, எவராயினுங் தன் பால் வந்து கைகாடியினைத் தேர்ந்து தன் பொய்மை மருளை அறியமாட்டுவார் என நினைந்து, தன்னை அனுகி வருவாரைப்பற்றி அவர் தலைகளைத் திருக்கியும் அவர்களைப்பிடிக்கியும் இவ்வாறு அவர்க்குக் கழிப்போக்குத்தினை விளைத்து வந்தன். இதன் பொருட்டு, அவளைக்கானுதலினும் தம்முடியிரைப்பறி கொடுத்ததே நலமாம் எனக்கருதி எல்லாரும் அவளைத் தமியளாய் இருக்கவைத்து அகன்று போயினார். காச்மீர் மன்னனும் கவற்சி பெரிது முடையாகி, வல்லமருத்துவர் யாவர் நம்பால் வருவர் என, எதிர்பாத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இனிப் பாரசீகநாட்டிலிருந்து சோனகத் துறவுவுகொண்டு குதிரைமேல் ஏறி நாடுகளும் நகரங்களும் பாலைவெளி களும் கடந்து, வங்காளநாட் டரசிளங்குமரியைத் தேவூரன்போந்த பிரகுசா என்னுமிலாவல் பரதநாட்டின் எல்லைவந்து சேர்ந்தனன். தான் குறித்த பொருள்பற்றிச் சென்றுழி எல்லாம் ஆராய்க்கிசெய்து வந்தான். தான் செல்லும்மார்க்கம் இன்ன தென் அறியானையினும், தன் காதலியின் பாற்கொண்ட கழிபெரும் பற்றினால் அங்கெடுவழி எல்லாம் அவற்கு ஒரு கூப்பாடு தொலைவெனத் தோன்றலாயின. பரதநாட்டிற் புகுந்த இளவைல் தான் ஊர்ந்து வந்த மாவினை அங்கொருபால் நிறுத்தித் துறவிதான் இவன் எனப் பிறர் தெரிந்து கொள்ளும் நெறிமுற்றும் கடைப்பிடித்து, அங்குள்ள ஆவண மறுகு ஒன்றிற் புகுந்தான். ஆணவ வழிக்கண்ணும், அங்காடிக்கரையினும், பட்டினம் பாக்கங்களிலும், சூடுவாரெவரும், வங்கநாட் டரசிளங்கும்

ரியைக் காசமீரவேந்தற்கு வதுவை ஆற்ற நேர்ந்தபோது அவட்கு மருள் வந்ததையும், அது தீர்க்கக்கூடிய கைவல்ல மருத்துவர் பலர், அங்குச் சென்று சென்று மயக்கம் தீர்த்தவிற் பிழைத்தனராய், அரசனால் மதிவெய்தி வருவார் தம்மையும் பொருளாய்ப் பேசுவாரையன்றிப் பிறரை எங்குஞ் கண்டிலன். இவ்வாறு ஊரார் அம்பலும் அலருமாய்ப் பேசும் குறிப்பினை மனத்துள் அடக்கிக் கதுமெனவெழுந்து தன் குதிரைமேல் இவர்ந்து காசமீரநாட்ட டெல்லைப்புறம் சென்று சேர்ந்தான். அங்கூரத்து அரண்மனைத் தெருவில் நகைவிற்கும் கடைக்காரனைச் சென்று சேர்ந்து, அவன்றன்னால் எல்லாவரலாறுகளும் தீரத தெளியத் தேர்ந்து, மருள்கொண்ட மாதரார், தன் இன்னுயிர்க் காதலியாவள் எனத் துணிவுகொண்டனனுகி, அவள் பான்செள்று அடைதற்கு வாய்ப்பான விரகு ஒன்று குழந்தனன். அவ்வூர் மருத்துவர்க்கு ஏற்ற உடைகள் உடுத்து, நீண்டு கறுத்து வளர்ந்த தாடியுடையனும், மயக்கங்கொண்ட மடவரல் தங்கும் அரண்மனை வாயிலிக் குறுகினன். அங்கு எதிர்க்கப்பட்ட காவலற்குத் தனது வரவும், தான் மயக்கங் தெளிவிக்கும் மருந்து கைவரப் பெற்றிருத்தலும், மனம் மருண்டார் பலர் தன்பால் வந்து தன் மருத்து முறையினால் அது தீர்ந்து நலம் எய்தப் பெற்றமையையும், பிறவுமெல்லாம் அம் மனைகாவலர்க்கு எடுத்தோதினாகித் தனக்கு அவரசிளங்குமரியைக் காட்டி வைக்குமாறு வேண்டினின்றுன.

வாயிற் காவலன், இதுபொருட்டு இங்குவந்து தமது அலுவலிற் பிழைத்தோர் பலர் உயிர்மாண்ட தகைமையும், எவராயினும் அம்மாதரார் மயக்கம் தெளிவிப்பாராயின் அவர்க்கு நிரம்பிய வரிசைகளும், அரசனால் உயர்ந்த பரிசுகளும் எய்தும் எனவும் அவற்கு உரைத்து; இப்புதி

யோன் வரவையும் அவன் உரைத்துப் போந்த வென்றிமொழிகளையும் காசுமீர மன்னற்குத் தெரிவித்தான். அரசினங் குமரியை மணந்துகொள்ளுமதல்லது மற்ற ரூண்றும் சினைவில் வரப்பெறுத காசுமீர வேந்தன் அப் புதியோனைக் கதுமென அழைத்துவரச் சொன்னான். அவனை அம் மாதர் உறையும் மாடத்துக்குக் கொண்டு சென்றனன். மருத்துவரைக் காண்டலைச் சிறிதும் விழையாத அம்மடவரலை, அவட்காணுமல் அவளைக்கானும் ஒர் அணிமைக் கண் வைத்து அவற்குக் காட்டினான். காண்டலும் தன் காதற்கிணிய அரசினங்குமரி அவளேயாம் எனப் பிறந்த துணியும், காணப்பெறுத அவளைக் காண்டலால் அவற்குப் பிறந்த பெருமகிழவும் உடைய னை பாரசீக அரசினான்க், மிகவிரைந்து அந்நோயினைத் தான் அறவே மாற்றுதல் கூடும் எனக் கட்டுரைத்து வேந்தற்குநிரம் பவும் மன அமைதியைப் பெருக்கினான். பெருக்கிவங்கே அரசற்குரைப்பான். மன்னர் பெரும! இம் மாதரார் மயக்கங் தெளிவிக்கும் மருந்து என்பாலுள்ளது. மாரூத்தோய் இவன் பெற்றனள் என்பது அடாது. ஆனால் யான் அவளைத் தமியளாய்க்கண்டு உரையாட விடைதரல்வேண்டும். மருத்துவரைக்காண, அவள் விழை வுகொள்ளாள் என்பது யான் மேற்கொள்ளும் மந்திரமுறையினாற் போய் ஒழியும். பிறர் எவரும் அப்போது அங்குவராதி ருத்தல் வேண்டும் என்றனன். இவ்வாறு அவ்விளவல் கூறிய துணிவு பொழிகளால் அரசன் தெளிவுடையாகி, அவன் கருத்துக்கு இசைந்து, அம்மாதர் உறையும் மாடத்தின் கதவங்களைத் திறந்து வந்த புதிய மருத்துவனை அங்கு தமியனுய்புக்கு அவளோடு கலந்துரையாடச் செய்வித்தான். நெடிதுபோது இவனைக் காணுளாகிய அவ்வரசினங்குமரி, புதுவடிவத்தால் இவன்றன்னை அறியாளாகி வழக்கம்போல்

வரும் மருத்துவருள் இவனுமொருவனும் என நினைந்து, மானைக் கண்டு அதன்மேற் பாடும் வேங்கைபோல அவன்மேற் கடுஞ் சினங்கொண்டு எழுந்தனன். எழுந்தாட்டு, அச்சம் சிறிதுமிலனும் அவளைக்குறுகி “வங்கநாட்டு அரசினமயிலே” யான் மருத்துவன் அல்லேன்; அவ்வடிவு நின்பொருட்டுத் தாங்கிய பாரசீகநாட்ட டரசினங்கேயான் அல்லேனே என அவட்கு மீமல்லே னக் கிளந்தான். அவன் குரல் ஒனி கேட்டாலும், இவன் அன்றே யான்குறித்த காதலன் எனத் தெளிந்து எல்லையில்லா உவகையுடையளகி, அவன்றனைத்தழிதி மற்றைக் காதல் குறிகள் எல்லாம் செய்தனள். செய்து முன்பு தன்னைப் பரதவன் மாயமாய்க் கொண்டுபோன அன்றமுதலாய் இன்றகாறும் அவ்விளவற்கு நிகழ்க்கவெல்லாம் ஒவ்வொன்றுய் வினாவினான். அவவை வலும் அவட்கு எல்லைமுரைத்து, அன்றமுதல் அவட்கு நேர்ந்தனவும், காசுமீர அரசன்பால் அவள் அடைந்த வரலாறும் அவள் சொல்லக் கேட்டுத் திருத்தமாய் அறிந்துகொண்டான். அறிந்துகொண்ட இளவல் அவள்பொருட்டுத் தான் எடுக்கும் எல்லா எடுப்புக்களையும் மாரூமற் செய்தனளாயின், காசுமீரமன்னவன் சூழ அக்குப் பிழைத்து, அவளோடு மீளவும் தன் பாரசீகநாட்டிற்குப் போவான் என அவட்கு உரைப்ப, அதற்கு எல்லாம் அவளும் மனம் பொருந்தினான். அரசிளவல் பரதவற்கு நேர்ந்தது அவற்குநிரம் பவும் தகும் என நினைந்து காசுமீரமன்னைச்சென்று அடைந்தான். அடைதலும், தன் மருத்துவகையால் அவள் பாதி நயப் பட்டனள் எனவும், காசுமீர எல்லைப்புறம் அவள் வந்த வரலாறு முற்றுமறிந்தனனுயின், அவட்கு ஏற்ற மருந்துப், முறையும் நாடி, அவள்கொண்ட நோய், முடியமாற்றுவான் எனவும் எல்லாம் அவற்கு நுவன்றுன். அரசினங் குமரி யைக்

காணப்போன மருத்துவரை எல்லாம் அவள் பற்றியுந், கிருகியும் வந்தனள். ஆனால் இவனை அவள் யாதுஞ்செய்தி வள். இவன், வல்ல மருத்துவனே ஆகல் வேண்டுமென, நினைந்து மகிழ்வு மிக்க மன்னவன், அவற்கு அவள்வந்த வரலாறு முற்றும் உரைத்து, அவள் இவர்த்துவந்த மாயக்குகிரையினையும் காட்டிவைத்தான். அரசிளவல் அம்மன்னற்குச் சொல்லுவான், வேந்தனே! இவள் இவர்த்து வந்த குதிரையிலும் சிறிது இவட்கு மருந்துள்ளது, அதனை யான் அறிவேன். ஆதலால் நாளை வைகறைப் போது, அரண்மனை வெளிமுற்றத்தில் அக்குதிரையினைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி இவள் முன்பு வந்தபோதனின்து இருந்த கலன்களும் எல்லாம் அணிந்தனளாகிப் பின்னும் அதன்மேல் அவள் இவருதல் வேண்டும். அப்போது பரதவளைப்போல் அதனை யான் இயக்கிவந்து அதன் மாயத்தைத் தெளிந்து அதுபொருட்டு வேண்டுமெற்றை யான் செய்ய, நோய் முற்றும் தீர்க்கதனாகி அம்மாதர் பண்டைங்கிலையினைப் பெறுவாள் என்றான். மாயக் குதிரையின். இயல்குளையும் பாரசீகநாட்டு அரசிளங்குமரன் எடுத்த சூழல்களையுமெல்லாம் ஒரு சிறிதும் தெளிந்துகொள்ளாத காசமீர மன்னற்கு, அப்புதிப் மருத்துவன்பால் மிகுந்த நம்பிக்கையும் அரசிளங்கனிகையைக் கடிதில் மணங் அயர்வல் என்ற ஊக்கத்தாற் பொங்கி எழுந்த மகிழ்வும் வலுப்பெற்றன. பெற்றனாகிய வேந்தன் மாதர் உறையுட்புகுந்து அங்கு அவள் இனிய முகத்தினளாய் இருத்தலையும் கண்டு உடலம் பூத்தான். தன் அவையத்தாரை எல்லாம் கூட்டுவித்துத் தன் பால்வந்த புதிய மருத்துவன்றன் மிகுதிப்பாட்டினை மீக்கூறி அவனைப் புதுந்தான். அவற்கு ஏற்ற உயர்ந்த பரிசில் யாது என வினவினான். எனது, காவிதி என்ற

பொற்பரிசில்களை அவற்கு வழங்குவதற்கு ஒழுங்குகள் செய்தான். அவற்கு ஏற்ற வரிசைகள் செய்வித்துத் தன் அரண்மனையிலுள்ள அழகிய மாடம் ஒன்றில் ஏவலர் பணிகொள்ள அவன் இனிது வதியுமாறு எல்லாவசதிகளும் செய்வித்தான். அடுத்த நாள் வைகறையில் அரண்மனை வெளி முன்றிலில் எவரும் கூடுமாறு பறை அறை வித்து, அங்கு ஆடலும் பாடலும், முரசும், மாழும், குழலும் என்று இவைமிகுதற் பொருட்டு ஏற்ற ஒழுங்குகளும் உண்டாக்குவித்தான். அரசிளங்கனியை நறுநீராட்டிப் புழுகும், கத்தாரியும், பிறவுமெல்லாம் பூசவழுசி, மூல்கூயே, மருவே, தாழையே, என்று சூடுவன சூடி, உயர்ந்த பொற்சரிகை விளிம்பு கோத்த நீலப்பட்டாடை உடுத்திக், காசமீர நாட்டினள் ஒன்பது நன்மணிகளும் குயிற்றிப் பச்சைப் பசும்பொன்னால் இயன்ற நற்கலன்களை அவட்குப் பூட்டி, ஒப்பனைசெய்து, அவள்தன் மாயக்குதிரையொடு அங்கு அவளைக் கொண்றுமாறு செய்வித்துத் தன் பள்ளியறை புகுந்தனன். இவ்வாறு அரசன் குறித்த அடுத்தநாள் வைகறையில், காசமீராடு மிகுந்த ஆரவாரமுடையதாயிற்று. எல்லா நகரங்கள், பட்டினம், சிற்றார்களிலுமிருந்து, ஆடவர் மகளிர் எல்லாரும் தம் அரசன்றன் அரண்மனை முன்றிலுக்கு வந்து கூடினார். அரசனும் அவன்றன் அமைச்சரும், படையிலுள்ளாரும் வந்து சேர்ந்தனர். மாயக்குதிரையும் அங்குகொண்டு வரப் பட்டது. அரசன்றன் களஞ்சிய அறையிலுள்ள விலையுர்ந்த, பொன்னாலும், முத்து வயிரம் முதலிய மணிகளாலும் இயன்ற கலன்கள் எல்லாமணிந்து நிலமாது மயக்கந்தெளி விக்கும்மருந்து சாணவந்தாளை ஒத்து வங்கநாட்டரசினங்குமரியும் வந்தன் என்று முன்பு அங்குவந்திருந்த பாரசீக நாட்டர

கிளங் குமரன், மருத்துவவடிவுடையனும் எல்லார்க்கும் நடவடிக்கை வந்தான். மாயக்கு திரையைப் பலவாறு ஆராய்க்கு எல்லா அவையத்தாரும் வியப்பெய்தும்படி, அரசினங்குமரியை அதன்பாலேவற்றினான். முன் அவன் செய்த முறையின்படி, குதிரையைக்குழவர் அமைத்து வைத்திருந்த கூடங்கில், அகிற்கட்டைகளால் நெருப்பை எரிவித்து மூண்டெழும் அங்கெநருப்பில், நறுமணப் பொடிகளை நிரப்பவும் தூவித் தூவிச் சூழ்ந்துவந்தான். குறிப்பொலிக் காற் சிலவற்றை மந்திரம்போல மொழிந்தான். நறுமணப்புகைபட்டு, த்தன் அலமரல் தீர்ந்ததென நினைவுகொண்ட அம்மாதர் முகம், நிறைமதி யாமென விளங்கித் தோன்றியது. தோன்றியது கண்ட மன்னவனும், அப்பேரவையும் இவன்பால் மதிப்பு மிகுதியும் உடையராகி, இவன் றிறமையினையும், அவற்கு வாய்த்திருந்த மருத்துவ அறிவினையும் பாராட்டிப்பாராட்டிப் பேசுவாராய் அங்கிருந்தனர். சிந்துரக் கட்டைகளின் மேல் பரவிய அகிள்களிற் பற்றிய நெருப்போ, அந்கரம் முற்றும் பரவிச்சென்றது. தான், தனக்கிரியாளோடு குதிரையின் மேனோக்கிச் சௌலற்கு ஏற்ற அமையம் பார்த்திருந்த அவ்வரசன்னான், கதுமெனப் பாய்க்கு மாயக்குதிரையில் இவர்ந்து அதன் இயக்கப்பொறிக் கட்டைகளை நன்கு அழுத்தினான். குதிரைமேல் இருந்த அரசினங்கன்னியும், தன் இருக்கையினை வழுவாயல் பற்றிக்கொண்டனாய்த் தன் கால் மிதியினைச் சீர்ப்படுத்தினான். பாரசீக இளவிழையும், வங்கநாட்டரசினங்குமரியையும் கொண்டு துடுக்கென வாண்ணோக்கி எழுந்த மாயக்குதிரையினைக் காணுத, அக்

கூட்டத்து மாந்தர், ‘ஓ!! காசமீராரசே!!! அரசினங்குமரியர், அடைக்கலமென நின் பால் வருவாருளராயின், முன்பு, அவர்தம உறுதிமொழி தேரூமல், அவரை நயக்கங்கினையாதொழிலாய்’ என்னும் வான் மொழியினைமட்டும் கேட்டனராய் ஏமாந்து சுழன்றார். தங்கள்பால்வந்த அப்புதியோன் மருத்துவன் அல்லன் எனவும், அவன் அம்மாதர் மனததுக்கொண்ட பாரசீக அரசு இளவல் தான் என்றும், விரைந்து தெளிந்தார். அரசன், தன் ஆராய்வுக் குறைவுக்கும், மாதர்பால் செல்லும் நிறையிலாத் தன் உள்ளப் பான்மைக்கும் ஏற்ற பயன்பெற்று, நிரம்பவும், அழன்று, அழன்றுகொண்ட ஒருந்தான்.

இனி மாயக்குதிரையிற் சென்ற அவர் இருவரும், மிகவும் விரைந்தனராகிப் பொழுதுசாயுமுன்பு, பாரசீககாட்டு அச்சன் அரண்மனை சென்று அடைந்தனர். இவர் வரவு கண்ட பாரசீக மன்னவன், இழந்த தன் மனிகளை மீளவும் பெற்ற நாகம்போல, உவகைக் கடலுள் நீந்தினான். ஒரு சிறிதும் தாழூனும், வங்கநாட்டு வேங்தற்குத் தூதுபோக்கி, அவன்றன் மடமகள் வரலாறுகள் முற்றும் அவற்குத் தெரிவித்துத் தன் தனிமைந்தற்கும், அவரசன் மடமகட்கும் வரைவுகுறித்து அவந்கு ஓலை போக்கினான். பாரசீக நாட்டுத் தூதுவர்பால் எல்லாம் திருத்தமாய்த் தெரிந்துகொண்ட வங்கநாட்டு மன்னன் தன் மகட்கு மனவினை காண்டற்குத் தன் வரவினையும், அம் மனவினைக்குத் தான் வேண்டும் உதவிகள் செய்தலைவும், விடை ஓலைத் திருமுகத்தால் பாரசீக மன்னவற குத் தெரிவித்தனன்.

பிரஹ்மபூர்

செந்திநாதையர் அவர்கள் சரித்திரச் சுருக்கம்

(பிறப்பு: 1848 ; இறப்பு: 1924)

(க) பிறப்பு

அண்டமும் பிண்டமும் சமம். பின் டமாகிய சரீரத்திலே இடை, பிங்கலை, சமூழைன் என்னும் நாடிகள் விளங்குதல் போல, பிரமாண்டமாகிய பரதகண்டத் திடீலே இலங்கை, இமயம், தில்லை என்பனவும் முறையே இடை, பிங்கலை, சு மு மு ஜீனநாடிகள் என்று வழங்கப்படும். என நால்களால் அறியக் கூடக்கின்றது.

இடாதஸ்ய மஹாநாம
லங்காம்
பராப்நோதி சந்ததம்!

“இடைநாடி எப்பொழுதும் இலங்கையாகக் கோடற்பாற்று” என்னும் சிதம்பரமான மிய சௌராகமானது, இலங்கை இடைநாடியாதற்குப் பிரமாணமாய்ப்போந்தது. “மேரு நடுநாடி” என்றற் றூடக்கத்த திருமந்திரத்தினுலே இலங்கை சிவபூமி எனப்படும். இந்தச் சிவபூமியாகிய இலங்கைக்குச் சிரசாய்விளங்குவது யாழ்ப்

பாணம். இதிலே மல்லாகம் என்னும் ஓர் கிராமம் உள்ளது. இதனைச்சார்ந்து ஏழாலை என்னும் ஊர் உள்ளது. இந்த ஊரிலே சிவபூஜாதுரங்தரராயும் சிதம்பரம் திருச்செங்குரை முதலிய திவ்விய சேஷத்திரங்களைப் பன்முறையுஞ் சென்று தரிசனம் செய்து வந்த வராயும் உள்ளவர் இரத்தினேசவர ஐயர் குமார் பிரஹ்மபூர் கிங்யை ஐயர் அவர்கள் ஆவார்கள். இவர்களது மனைவியார் பெயர் கவுரியம்மை. இவர்கட்குப் புதல்வர்கள் மூவர்; புதல் வி ஒருத்தி. இவர்களுள்ளே செந்திநாதையர்’ அவர்களே முத்தவர் ஆவார்கள். இவர்கள் கலியப்பதம் 4960 (1848-ம் ஆண்டு) செல்லானின்ற கீலக வருஷத்து ஐப்பசி மாசத்து மூ-ம் தேதியும், உரோகிளி’ நக்ஷத்திரமும், மீன வக்கினமும் கூடிய சுபதினத்திலே சென-

[செந்திநாதையர்]

நம் ஆபினார்கள். இவர்களுடைய கிரகநிலை வருமாறு:-

வ.	சந.	
சனி. கேது.	கிரகங்கிலை.	வி.
		ரா.
	சு. ப.	
	செ. ச.	

(2) வித்தியாரம்பம்

இவர்கள் ஐந்தாம் வயசிலை வித்திபாரம்பம் செய்யப்பெற்றுத் தமது மாமனுரை கிய புன்னிலைக்கட்டுவன் பிரம்மஸ்தி கதிர்காம ஜெயர் அவர்களிடத்திலே வடமொழி யும் தென்மொழியும் கற்று வந்தார்கள். இவர்களிடத்தில் அன்பு, அருள், வாய்மை முதலிய நற்குணங்கள் இளமையிலேயே பதிந்து கிடந்தன.

(ந) உபநயனம்

இவர்கள் ஏழாம் வயசிலை வேத விதிப்படி ஆனந்த வூசு (1855-ம் ஆண்டு) உபநயனஞ் செய்யப்பெற்றார்கள். இவர்களது கோத்திரம் காசியபம்; வேதம் கிருஷ்ணயசர்; சூத்திரம் ஆபஸ்தம்பம்.

(ச) ஆங்கிலக் கல்வி பயிறல்

பத்து வயசு ஆனவுடன் ஆங்கிலக் கல்வியை மாற்பாணத்திலே உள்ள மத்தியகல்லூரியிற் (The Central College) கற்று வந்தார்கள். தமது இருபதாம் வயதிலே (விபவ வருஷத்திலே 1868)-ம் ஆண்டிலே அப்பாவையிற் கல்விகற்பதை நிறுத்தி விட்டார்கள்.

(ட) தமிழ்க் கல்வி பயிறல்

தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை ஸ்ரீமத் சம்பந்தப் புலவர் அவர்களிடத்

திலே கற்றுத் தெறினார்கள். பின்னர்த் தமது ஆசிரியர் அவர்களது அதுமதிப் பிரகாரம் அவர்களது கிருஷ்தத்திலே பிரஜோற்பத்தி வருஷம் (1870-ம் ஆண்டு) பெரிய புராணத்தைப் படித்து முடித்தார்கள்.

(க) யாத்திரை செம்தல்

இவர்கள் தமது தந்தையார் அவர்களோடு திருச்செங்குருக்கு யாத்திரையாகச் சென்றார்கள். அக்கே ஆங்கீரச வூசு (1871-ம் ஆண்டு) ஜெப்பகி மாசக் கந்தசங்கியிலே மெய்யன்பினேடு விதிப்படி விண்முகப் பெருமானை உபாகித்துக்கொண்டு சிலகாலம் ஆங்குத்தானே வசித்து வந்தார்கள். அந்த ஸ்தலத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுத் திருவிராமீஸ்சவரம், திருவுத்தரகோசமக்கை, திருவாலஷாய் (மதுரை) திருப்பரங்குண்றம், திருச்சிராப்பள்ளி. திருவாணக்கா, திருமறைக்காடு (வேதாரணியம்) முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு தமது செனன தேசத்தைச் சார்ந்தார்கள்.

(எ) உதவி உபாத்தியாயராய் அமர்தல்

யாழ்ப்பாணத்திலே உள்ள ஸ்ரீலங்கீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களுடைய வண்ணேபண்ணைச் சைவப்பிரகாசத் தமிழ் வித்தியாசாலையிலே ஸ்ரீமுக வூசு (1872-ம் ஆண்டு) தொடக்கம் ஆறு வருஷக் காலமும், அவர்களுடைய ஆங்கிலைய வித்தியாசாலையிலே ஒருவருஷ காலமும் உதவி உபாத்தியாயராக இருந்து கல்வி கற்பித்து வந்தார்கள். அக்காலத்திலே அவர்களுடைய பிரசங்கமதுவைச் செவியார உண்டு சைவ சித்தாந்தத்தை நன்றென்றி என உணர்ந்துகொண்டார்கள். இக்காலத்திலே நாவலரவர்கள் “விவிலிய குற்சிதம்” என்னும் புஸ்தகத்தை எழுதி ஐயரவர்களைக்கொண்டு அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார்கள்.

(அ) விவாகஞ் செய்தல்

வண்ணர்பண்ணை நாச்சியார் கோயி அக்குச் சமீபத்திலே வசித்து வந்தவர்களும், வைதிக சௌவசிந்தாந்த உணர்ச்சியில் வல்லுங்களுமாகிய பிரஹ்மபூர்ணி விசுவநாத ஐயர் அவர்களுக்குப் புதல்வியும், சோதிட சாஸ்திரத்திலே வல்லுநராகிய பிரஹ்மபூர்ணி சபாபதி ஐயரவர்களுக்குச் சகோதரியுமாகிய சிவகாமியம்மையாரை விவாகஞ்செய்து மீனாக்ஷியம்மை என்னும் ஓர் புதல்வியைப் பெற்றார்கள். இவர்களது கிருகஸ்தாச்சிரமத்துக்கு உறுதுணையாய் இருந்த மனைவியார் வெகுதானிய ஊ (1878-ம் ஆண்டு) சிவபதம் அடைந்தார்.

(க) இந்தியாவிற்குச் செல்லுதல்

வேதாகமங்களின் உண்மைப் பொருளை அறியும் ஆவல் பெரிதும் உடைய ராய் நாவலரவர்களுடைய வித்தியாசாலையை விடுத்துவிட்டு மேற்படி வருஷத்திலே கானே இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டார்கள். நாவலரவர்கள் ஐயரவர்களுக்கு அனுப்பிய நற்சாக்ஷிப் பத்திரம் வருமாறு:—

“ம.ா.ா. பூர்ணி, சி. செந்திநாதையரை நான் ஏழுவருஷ்காலம் அறிவேன். இவர் ஆறுவருஷ்காலம் என்னுடைய தமிழ் வித்தியாசாலையிலும், ஒரு வருஷம் என்னுடைய இங்கிளிவ் வித்தியாசாலையிலும் உதவி உபாத்தியாயாக இருந்து, தமது கடமையை ஜாக்கிரதையோடு பிறழாமல் நடாத்திக்கொண்டு வந்தவர். ஒழிவுள்ள பிறநேரங்களிலே நான் பொதுநெற்மையின் பொருட்டு ஏடுத்துக் கொண்ட பிறகருமங்களையும் நிறைவேற்றினார்.”

யாழிப்பாணம்
1879-ம் ஊஸ் } இங்கனம்,
புட்டாக்ஷி சகூட } க. ஆறுமுகநாவலர்

(க0) வடமோழிக் கல்வி பயிறல்

பலையாளத்துக்குத் தலைநசரமாயுள்ள திருவனந்தபுரத்திலே ஹைகோர்ட்டு நீதி

பதியாயுள்ள பூர்ணமான். தா. செல்லப்பா பிள்ளை (பி. ஏ, பி. எல்) அவர்களுடைய சகாயக்கொண்டு சுப்பாசாஸ்திரியார் அவர்களிடத்திலும், அரண்மனைப் பரிசீலாதிகாரிகளுள் ஒருவராகிய பிரஹ்மபூர்ணி அனந்த கிருஷ்ண சாஸ்திரியார் அவர்களிடத்திலும் காவியம், தர்க்கம், வியாகரணம் என்னும் வடமோழிக் கருவிதால்களைக் கற்றுவந்தார்கள். இக்காலத்திலே நாவலரவர்கள் சிவபதம் அடைந்தார்கள் அப்பொழுது ஐயரவர்கள் (பிரமதீச வருஷத்திலே கூறிய பாக்கள் வருமாறு):—

வேண்பா

நன்னடக்கைப் பத்திரிகை நாவலனே நீயலுப்ப என்னதவஞ் செய்தேனே யான்றியேன்—

அன்னதலூள் உள்ளில் வாசகங்க ஞாற்றுணரும் போதெல்லாம் வெள்ளம் பொழியும் விழி.

சன்னைக் குமார சுவாமியிடத் தோர்க்கிடதம் உன்னைக் குறித்தனுப்பி யுள்ளுவந்தேன்—

அன்னதுன்பாற் சேருமுன்னம் நாவலனே சென்றும் சிவலோகம் யாரும் பதைப்பதைக்க விங்கு.

கட்டளைக்கிலித்துறை

*தேவாரம் யான்சொலக் கேட்டு
மகிழ்ந்து சிரத்தையுடன்
பூவாதி கொண்டு புரிசிவ
பூசைப் பொழிலழகும்
பாவாணர் மெச்சச் செயும்பிர
சங்கமும் பார்த்தினிசான்
நாவார வாழ்த்திடு நானுமுன்
டோங்லை நாவலனே.

(கக) உபநியாசஞ் செய்தல்

ஐயரவர்கள் திருவனந்தபுரத்தினின் ரூபாமுட்புமாநசரத்துக்கு வந்து பூர்ணமான் தம்பையா முதலியாருடைய சத்திரத்திலே

* ஐயரவர்கள் தேவாரத்தைக் “காரங்கி” என்னும் வாத்தியத்திலே பண்ணினாலும் பாடும் வன்மை பூண்டவர்கள்.

ஆற்மாசகாலம் வரையில் உபந்தியாசங்கள் செப்துவிட்டு, 1880-ம் ஆண்டு கதிர்காம யாத்திரைசெய்து கதிர்காமப் பெருமானை வழிபட்டு உபவாசத்தினேடு பண்ணிருதினத்துடுத் கந்தப்புராணத்தைப் படித்து முடித்தார்கள்.

(க2) உதவிப் பத்திராதிபராதல்

சுபாநு வருஷத்திலே (1883-ம் ஆண்டிலே) இந்தியாவில் உள்ள திருநெல்வேலி யிலே “சுஜனமனோரஞ்சனி” பத்திரிகையை உதவிப் பத்திராசிரியராக இருந்து நடாத்திக்கொண்டு வந்தார்கள்.

(க3) நால் இயற்றல்

அக்காலத்திலே (1883-ம் ஆண்டிலே) ‘சாணூரெல்லாம் சுத்தித்திரியர்’ என்னும் கருத்தினேடு சாத்தூர் சப்ரிஸ்தாராகிய சாமுவேல் சுற்குணர் (பி. வ.) என்பவரால் ஓர் புஸ்தகம் ஆங்கிலத்திலே எழுதப்பெற்றது. இதனைக் கண்டித்து ஐயரவர்கள் ‘சாண்க்ஷித்திரியப் பிரசண்டமாருதம்’ என்னும் ஓர் புஸ்தகத்தை எழுதினார்கள்.

(க4) ஆசாரியாபிஷேகம் பேறுதல்

திருப்புகலுரிலேயுள்ள சிவபூரீ சோமசுந்தரசிவாசாரியர் அவர்களால் தாரணங்கு வைகாசிமீ உசூ-ம்வ (1884-ம் ஆண்டு) திருவாண்திரைக்கேயோடு ஆசாரியாபிஷேகங்கு செய்யப்பெற்றுச் சிவபூரையை எழுந்தருளச் செப்துகொண்டார்கள். இவர்களுடைய தீக்ஷாநாமம் ‘அகோரசிவாசாரியர்’ என்க.

(க5) கந்தபுராணங்வநிதம் எழுதுதல்

இவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு மார்க்கங்களில் உள்ள பற்பல சிவசப்பிரமணிய ஸ்தலங்களைத் தரிகித்துக்கொண்டு செனனதேசத்தைச் சார்ந்தார்கள். இங்கிருந்துகொண்டு ‘கந்தபுராண நவநிதம்’

என்னும் ஓர் புஸ்தகத்தை எழுதிமுடித்தார்கள்.

(க6) கதிர்காம யாத்திரை செய்தல்

கந்தபுராண நவநிதத்தை அச்சிட உத்தேசித்துத் தமது கனிஷ்ட சகோதரராகிய பிரஹ்மபூரீ சிவசம்புநாதையர் அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு திருக்கோணமலை, வெருகல், உகந்தமலை முதலிய சேஷ்துதிரங்களைத் தரிசனங்கு செய்து கொண்டு இரண்டாவது முறையாகக் கதிர்காமத்தை அடைந்தார்கள். அடைந்து கதிர்காமவேலரது அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றுச் சென்னியைச் சார்ந்து ‘கந்தபுராணங்வநித்’ த்தை வியவஸ் கார்த்திகை மீ அச்சிட்டார்கள்.

(க7) பத்திராதிபராக அமர்தல்

சேலம் ஜில்லாவில் உள்ள திருப்பற்றாரிலே வசித்துக்கொண்டு ‘அமர்தபோதினி’ எனப் பெயரிய வெளியிட்டை 1888-ம் ஆண்டிலே ஆரம்பித்து நடத்திக்கொண்டு வந்தார்கள்.

(க8) மறுப்புகள் வரைதல்

‘சிவனுங் தேவனு என்னும் தீயநாவுக்கு ஆப்பு’ ‘வஜரடங்கம்’ என்னும் இரண்டு புஸ்தகங்களும் கிறீஸ்தவர்களால் எழுதப்பெற்ற மறுப்புகட்டு மறுப்புகளாக ஐயரவர்களால் எழுதப் பெற்றன. இவை ‘கிறீஸ்துமத கானனகுடாரி’ என்னும் காரணப்பெயரோடு ஒடு 1888-ம் ஆண்டிலேதானே வெளியிடப் பெற்றன. இக் காரணப்பெயர் சென்னை இந்துலகுலேக சங்கத்தினரால் ஐயரவர்கட்டு உதவப்பெற்றது.

(க9) காசியாத்திரை செய்தல்

1888-ம் ஆண்டு நவம்பர் மீ 4-வாசிப்பதியை அடைந்து விசுவேஶரப் பெருமான் திருவருளை ஆதாரமாகக்

கொண்டு இரவன், மனன், நிதித்தியாசனஞ்சு செப்துகொண்டு வந்தார்கள்.

(20) சித்தாந்த சிகாமணி எனப்படுதல்

ஐயரவர்களுடைய சைவசித்தாந்ததுணர்ச்சியை அறிந்த திருமக்கலக் குடியில் உள்ள சூரியனார் கோயில் ஆதீனத்து அதிவருணைச்சிரம ஆசாரியவர்ய சைவசமய பரிபாலக ஸ்ரீ சிவாக்கிரயோகின்திரஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஆதீனத்து ஸ்ரீஸ்ரீ முத்துக்குமார தேசிகர் அவர்கள் ஐயரவர்க்கட்டுகுச் ‘சித்தாந்தசிகாமணி’ என்னும் பட்டப் பெயரைச் செய்யுள்வாயிலாக வரைந்து சூட்டினார்கள். அச் செய்யுள்வருமாறு:-

நிறைகல்வி தவவொழுக்கஞ் சான்றுண்மை
கண்ணேட்ட நெடுகு மன்பு
பொறைமேன்மைச் சிவஞான முதிர்ச்சியது
பூதிமுதற் குணங்க ரௌலாம்
குறையாம நிறைசெங்கி நாதமறையோய்
நின்னைக் குறித்தியா மிட்ட
மறைவாய்மைச் சித்தாந்த சிகாமணியாம்
பெயர்பிறர்க்கு வழங்கலாமோ?

எனப் பத்தியருபமாக வரைந்து அதன்மேலும், ‘நிகழ்காலத்திலே தங்களைப்போல வேதாகம சாரமாகிய மெய்கண்டநூற் சொருப தடஸ்த சித்தாந்த நுட்பம் அறிந்தவர்களாய் நாம் இதுகாறும் ஒருவரையும் கண்டதில்லை; அந்தநுட்பம் அறிந்த தங்கட்குச் ‘சித்தாந்தசிகாமணி’ என்னும் பெயர் அடுக்கும் என்று அளித்தோமன்றி முகமனுய் அளித்தேம் இல்லை எனக்கத்திய ரூபமாக வரைந்தும் அனுப்பினார்கள்.

(21) பிரஹ்மஸ்ரீ சிவசம்புநாதையர் அவர்கள்

இவர்களோடு உடன் வசிப்பவராகிய இவர்களது காஷ்ட சகோதர சிவசம்புநாதையர் அவர்கள் மஹாராஜாத்தியாரதுகல்லூரியிலே (The Queen's Sanskrit

College, Benares) தர்க்கமும், வியாகரணமும், பிற வடமொழி நூல்களும் கற்று அவ்வப் பொழுது பரீஷ்ணிகளிற் சித்தி பெற்று வந்தார்கள்.

(22) யோகி எனப்படுதல்

“இந்துசாதனப்”, பத்திரிகையில் வெளிப்போந்த “வைதிக சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சமயம்” என்னும் விஷயமானது நாவலரவர்கள் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை மாணேஜரும், சைவசித்தாந்த சீலரும், சிவபூஜாதூரங்தராமாகிய த. கைலாசபிள்ளை அவர்களாற் “செந்திநாத யோகி” என்னும் பட்டப் பெயரினேடு வவிளம்பிவாச சித்திரையீர் அச்சிடப் பெற்றது.

(23) ஸ்ரீகாசிவாசி எனப்படல்

ஐயரவர்கள் 1888-ம் ஆண்டு தொடங்கி 1898-ம் ஆண்டுவரையும் காசியிலே வசித்து வந்தவர்களாதவின், இவர்கள் ஸ்ரீ காசி வாசி செந்திநாதையரவர்கள் என அழைக்கப்பட்டு வந்தார்களாம்.

(24) ஐயரவர்களைப் பந்துக்கள் தரிசித்தல்

ஐயரவர்களைத் திருப்பரங்குன்றத்திலே 1902-ம் ஆண்டிலே முதன்முதலாகத் தரிசிக்கப் போந்தவர்கள் மந்திர தந்திர சாஸ்திரங்களில் வல்லுநரும் ஆயுள் வேத வைத்தியருமாகிய பிரஹ்மஸ்ரீ சிதம்பரநாத சாஸ்திரிகள் ஆவார்கள். இவர்கள் ஸ்ரீமாந். பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தபோது, அவர்கள் “நீவிர் யார்” என வினாவினார்கள். இதற்கு உத்தரமாகச் சாஸ்திரியாவர்கள் கூறிய பாக்கள் வருமாறு:-

மல்லாக வாசன் மகிழும் பிரமகுலச் செல்வச் சிதம்பரப்பேர்ச்செந்தமிழன்-நல்லும்மில் வந்தான் மகிழ்ந்தினிய வார்த்தையொடு பொன்தந்தாய் போல்வாழ்வாய் சதம். [நுதவித

என்னம்மான் மூமதே யேத்து செந்திநாத
[னென்று
முன்மா பெருங்குலத்தோர் மோகரிப்பர் -
·பின்னெனக்
காசிரியனு யிருந்தா னண்ணல் குமாரவெடு
பேசிடுஞ் சாமிப் பினா.

இப்பாக்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து உபசரித்
துத் தேவரவர்கள் ஜீயரவர்களைத் திருப்ப
ரங்குன்றத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

பின்னர் ஜீயரவர்களைத் தரிசிக்க அ
வர்களுடையசோதரர் பிரஹ்மபூர்ணி பொன்
ஜீயர் அவர்களும், அவர்களுடைய குமாரர்
பிரஹ்மபூர்ணி சுந்தரசர்மா அவர்களும், ஏனை
யோருஞ் சென்றார்கள்.

புன்னுலைக்கட்டுவன் வித்துவான்
பிரஹ்மபூர்ணி சி. கணேசசயரவர்கள் ஜீய
ரவர்களைத் தமது ஞானசாரியராகக் கொ
ண்டு அவர்களிடத்திலே மந்திரோபதே
சம் பெற்றுச் சித்தாந்த நூல்களிற் சில
அரிய விஷயங்களையும் கேட்டு உணர்ந்து
கொண்டார்கள்.

ஜீயரவர்கள், சுந்தர சர்மா அவர்க
ளின் அன்பைக் கொண்டாடி “பிரேம
சுந்தரன்” எனப் பெயர்கொண்டு அழைத்
தார்கள்.

(உடு) ஜீயரவர்களின் சிவப்பிரார்த்தி
ஜீயரவர்கள் இரண்டு தினங்களாகச்
சுரத்தினுற் பிடிக்கப் பெற்றிருந்து மூன்

ரூவது தினமாகிய கலியப்பதம் இங்கூ-
செல்லாநின்ற இரத்தாக்கி வருஷத்து உத்
தராயணமும், அஸ்த நக்ஷத் திரமும், வச்
சிரயோசமும், பவகரணமும், கண்ணிகா
லக்கிணமும் கூடிய தினமாகிய வைகாசி
மாசத்து உ-ம் தேதி (5-5-1924) வியா
ழக்கிழமை பிற்பகல் மூன்றுமணியள
விலை அகண்டக்கார நித்த வியாபக சங்கி
தானந்தப் பிழம்பாகிய பரசிவத்தினேடு
இரண்டறக் கலத்தலாம் அத்துவித முத்
தியைத் தலைக்கூடினார்கள்.

(உகு) சிவப்பிராப்தி குறிக்கும் பா

ஜீயரவர்களது தேகவியோகத்தையுற்
ருக் கூத்தனார் குன்றுக்கிராமத்து ஜீயரவர்
களது மாணவராகிய திருவாளர் மீ. சுப்
பிரமணியபிள்ளையவர்கள் கூறிய வெண்பா
வருமாறு :—

வருஷம் இரத்தாக்கி, மாசம் வைகாசி,
மருவுமத்த நாளாகும்; வையம்—ஒருவ
நவசெந்தி நாதனாஞ் சாமிமறை யோனே
சிவசாமி யஞ்சேர் தினம்.

ஜீயரவர்களால் இயற்றப்பெற்ற வெ
ளியீடுகள் 45. இவற்றுட் சிலமாத்திரம்
புல்தகவுடிவமாக அச்சிடப்பெற்றுள்ளன;
பத்திரிகையில் வெளிப்போந்தவை மறை
விடம் நாடிவிட்டன.

“பேச்சுக்களையும் எழுத்துக்களையும் விடச் செய்கையே நாட்டுக்குப் பலன் விளைக்
கும். ஆபிரக்கணக்கான புத்தகங்களிலுள்ள உண்மையைப் படித்துக்கொண்டு காலத்
தைக் கழிப்பதிலும் பார்க்கச் சிறிதளவாவது செய்கையே மிகப் பயனுடையது. உயர்ந்த
நோக்கத்தை வாழ்க்கையிற் கொணர இளைஞர்களே தகுதியுடையவர்கள். இளைஞர்க
ளிடமே போதிய சக்தியியிருக்கிறது. வயது முதிர்ந்தவர்கள் சயநலத்தில் அகப்பட்டுக்
கொள்ளுகிறார்கள். துன்பத்தை எதிர்க்குஞ் சக்தி அவர்களிடத்தில்லை.”

அன்னிய மார்க்கமா?

Rev. S. குலேந்திரன் B. A., B. D.

ஓரு ஊரைச் சேர்ந்தவர்களாயில்லாமல் வேறிடத்திலிருந்து வந்து அங்கு வசிப்ப வர்களைப் பிறதேசத்தவர்கள் அல்லது அன்னியரென்று சொல்வது வழக்கம். அப்படியே அவ்லூரைச் சேராத வேறிடத் திலிருந்து ஒரு பாதை அங்கு வந்திருக்கக் கூடுமேயாகில் அதை அன்னியபாதை என்பர். அப்படியே வேறு சாதியாருடைய நாகரிகத்தையோ பழக்க வழக்கங்களையோ அவ்வடைமொழியால் அழைப்பர். ஒவ்வொர் ஊராரும் அவ்வல்லுர்ப் பாதையையும் நாகரிகத்தையும் பழக்கவழக்கங்களையும் கையாடுவதே சரியெனக் கூறுவர்.

சமய சம்பந்தமாயும் வெளியிலிருந்து வரும் மார்க்கமொல்வொன்றையும் அலட்சியம் பண்ணுவது ஊரவர் கடமையா? ஒவ்வொர் ஊருக்கும் ஒவ்வொர் பாதையும், நாகரிகமும், உடையும்போல் ஒவ்வொர் ஊருக்கும் ஒவ்வொரு சமயமா? ஐரோப்பாவில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் காற்சட்டை மேற்சட்டையும் கிறீஸ்தசமயமும், அராபியாவில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் ஒட்டசப்பிரயாணமும் இல்லாமியமார்க்கமும், வங்காள நாட்டில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் சக்தி வணக்கம் அல்லது வைணவ சமயமும், சௌன்னை மாகாணத்தின் தென்பாகத்தில் அல்லது யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் அங்கே பெரும்பாலானோ வழிபடும் சமயமும் மாத்திரம் உடையராயிருக்க வேண்டியதே அவசியமென்று சொல்லலாமா?

அப்படியாயின் இலங்கையைச் சேர்ந்த பெரும்பாலானோ புத்தசயிகள் என்றும் ஆனதுபற்றி புத்தசமயமே இலங்கைக்குச் சமயமாயிருப்பது சரியென்றும் சொல்லலாம். இலங்கை சிங்களருடையதென்றும் மற்றச் சாதியினர்க் கிடமில்லை யென்றும் சில வருஷங்களுக்கு முன் ஓர் போவிச் சிங்களாயிமானி கூறியதையறிவேன். அப்படியே சமய சம்பந்தமாயும் கூறலாம். “இந்து சமயம் இந்தியாவிலே ஒருவேளை வழங்கக்கூடிய சமயமாயிருக்கும். இங்கே எம் நாகரிகமும் எம் சமயமுமே வழக்கலாம்” எனச் சிங்களர் கூறலாம். பம்பாய் மாகாணத்திலிருக்கும் சமணர், “எம் நாடு சமண சமயத்திற்கே வசதியானது. பார்சிய, மகமதிய, இந்துக்களாகிய மற்றையோர்க்கு இங்கு இடமில்லை” என்று சொல்லலாம்.

இந்தப் பிரமாணத்தின்படி உலகம் நடந்து வரவில்லை. புத்த சமயம் உற்பத்தியானது இந்தியா தேசம். இப்போதோ புத்தரை இந்தியாவில் காணுவதறிது. புத்தகொள்கைக்காரரைக் காணின் சினு, யப்பான் இலங்கை முதலிய விடங்கட்குப் போகவேண்டும். ஐரோப்பாவில் பெரும்பாலானோ வழக்கும் கிறீஸ்த கொள்கைகள் பலஸ்தீனுவிலிருந்தே போனது. இப்படியே பல உதாரணங்களைச் சொல்லலாம்.

நாகரிகம், பாதை, பழக்கவழக்கங்கள் ஒவ்வொர் சாதியார் தேசத்தாராலேஃபை அவ்வல்லுர்த் தேவைகட்குத் தக்கதாய்த் தொடக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டு, அவ்வச-

சாதியாரோடு ஒட்டியுள்ளது. அச்சாதியாரை விட்டுப்பிரித்து அவைகளை நோக்குங்கால் அவைகளின் கருத்தும் கனமும் அதிகம் குன்றும். சபய ஆசாரங்களும் ஒருவேளை அப்படிப்பட்டவையாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் சத்தியத்திற்கோடேசமுமில்லைப் பானஷயுமில்லை. ஓர் சாதியாரோடு அல்லது தேசத்தோடு ஒட்டியுள்ளதல்ல. “நீதிசாஸ்திரம் ஆகாயத்தைப் போல் எல்லார்க்கும் பொதுவாயுள்ளது” என்று ஆங்கிலத்தில் ஓர் வாக்கிருக்கிறது.

“ஆதிசேடன் என்னும் ஆயிரந்தலைச் சர்ப்பம் பூமியைத்தாங்கி நிற்கிறது” எனும் கொள்கையும், ராகு, கேது, சந்திரகுரியனைக் கிரகண காலக்களில் விழுங்குகிறதென்னும் கொள்கையும், இரணியன் சமித்தபடியால் சந்திரன் தேய்ந்து வளருகிறதென்னும் கதையும், இன்னும் இதைப் போன்ற கதைகளும் எம் தமிழ்நாட்டில் வழங்கினபடியால் அவைகளைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்றுசொல்வாருண்டோ?

அல்லது அட்சாகணிதம் அராபியாவிலிருந்து வந்தபடியாலும் பூமி சளருவதென கவிலியோ என்னும் இத்தாலியன் கண்டுபிடித்தபடியாலும், ஆகர்ணசக்திப் பிரமாணங்களை நியூற்றன் என்னும் ஆங்கிலசிற்பன்னன் கண்டுபிடித்தபடியாலும்,

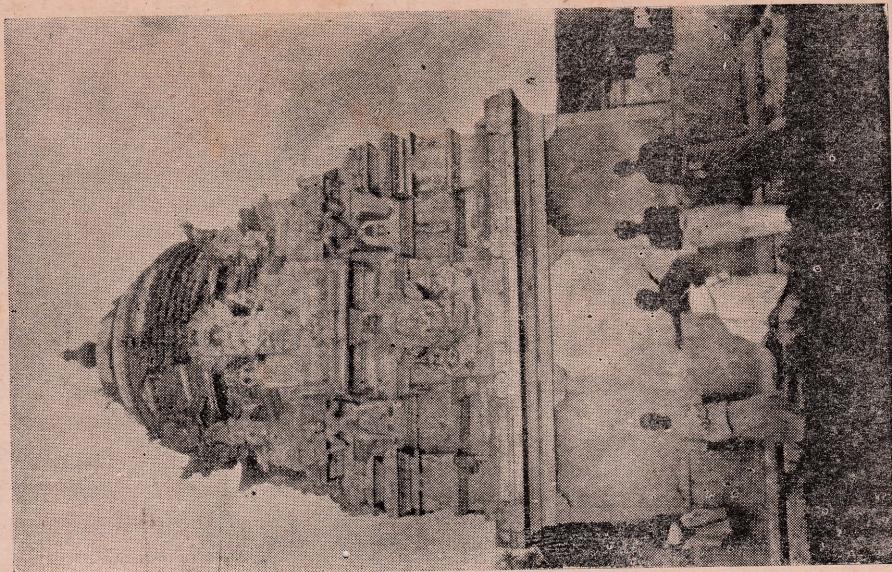
Relativity என்னும் நாதன சத்தியத்தை Einstien என்னும் யூதன் கண்டுபிடித்தபடியாலும், இன்னும் வியாதிகளுக்குவேண்டிய Choloroform முதலியமருந்துகளை வெவ்வேறு பிறதேசிகள் கண்டுபிடித்தபடியாலும் அவைகளுக்கும் எங்களுக்கும் ஒரு தெடார்புமில்லையென்று சொல்வோமா? கொள்கை எம்முர்க் கொள்கையாயிருக்கத் தேவையில்லை. அதுசரியோ என்பதைத்தான் பிரதானமாய்ப் பார்க்கி ரேம் என்பது விளங்குகிறது.

ஆகையால் கிறீஸ்து மார்க்கத்தை வழங்கும் ஐரோப்பியர், அமெரிக்கர் எம். தேசவாசிகள் அல்லவென்றும், அவர்கள் பானஷயும் உடைமுதலியனவும் எம்தேசத்தோடொட்டாதவை களைனவுங்கூற இடமுண்டு. ஆனால் கிறீஸ்தவ சித்தாங்தம் அல்லது உபதேசப்பொருளை அன்னியகாரியம் எனச்சொல்வது முறையன்று, வேறுகுறைகளை எடுத்துக்காட்டவோ கண்டனங்கூறவோ எத்தனிக்கலாம். அப்படிச் செய்வதும் அதற்கு மறுமொழிக்கறவதும் மார்க்கதர்க்கமாகும். அப்படித் தர்க்கத்தைக் தொடக்குவது என்னோக்கமல்ல. தேசிய சம்பந்தமாகவே இதுவீடியத்தை நான் நோக்கி மார்க்க சத்தியத்தை அன்னிய சத்தியமென்று கூறஇயலாதெனக்கூறினேன்.

பத்துக்கோடி மக்களுள்ள யப்பான் தேசத்தில் 6678 பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. இதில் 1179 தினசரிப் பத்திரிகைகள், 461 வாரப் பத்திரிகைகள், 5038 மாதமிருமுறை; மும்முறைப் பத்திரிகைகள். இவைகள் 4000 பிரதியிலிருந்து 250,000 பிரதிகள்வரை செலவாகின்றன. யப்பானில் ஒரு கோடியே எழுபத்தைந்து லட்சம் வீடுகளேயிருக்கின்றனவாம்.

ஈழக்கேசரி ஆண்டுமடல்

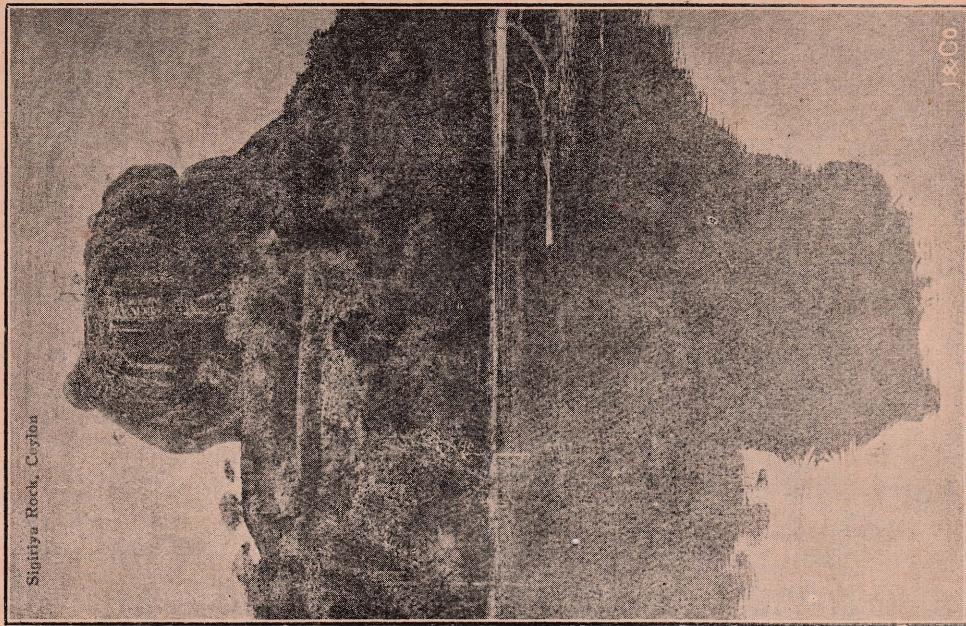

கிருக்கேசரிம.

பார்வனக்சுட்டிஷ் சுவாமியர்.

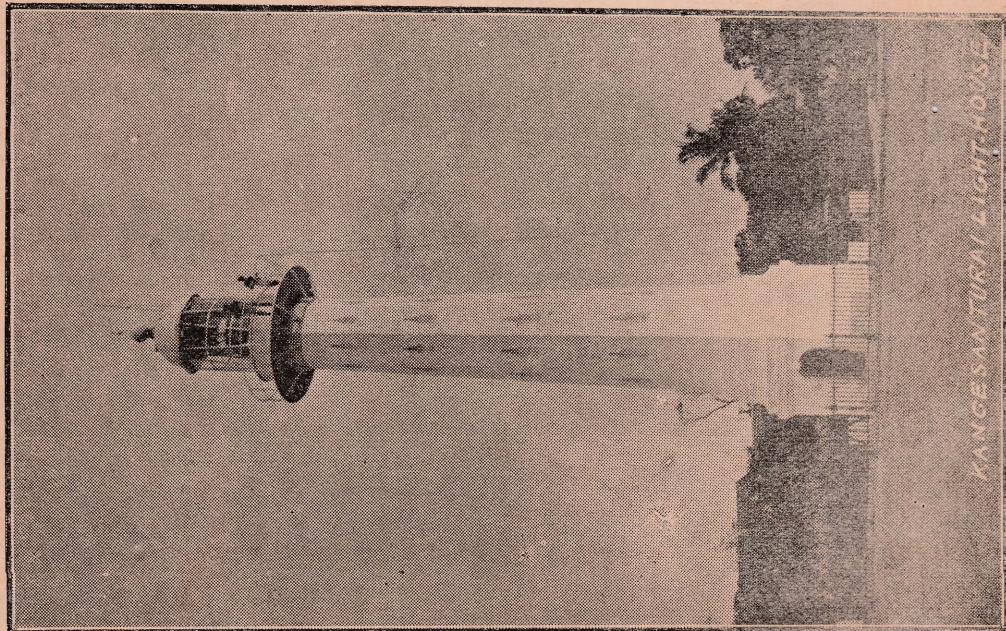
ஈழகேசனி ஆண்டுமடல்

Sigiriya Rock, Ceylon

1860

இலங்கையின் பழைய சீராஜ் தாலியில்,
அதியற்புதாங்களைக் கொண்டு திட்டான் “கிடியா”

CHAMGESEN'S RESIDENCE AT MELLEH-HOUSE

காங்கேசன் துறைத் தீட்டல் தெப்பம்.

சிறுகதை

இவன் யார்?

—திரு. S. நல்லையா

ஜெயராமன் கண்டியில் ஒரு தோட்டத்துப் பெரிய கங்கானி. வயது இருபத்தேழு வரையிற் தானிருக்கும். இவ்வளவு சின்ன வயதில் இவன் பெரிய கங்காவியானதை யிட்டுப் பலருக்கு இவன்பேரில் உள்ளரா எரிச்சல்தான். இவனுக்கும் அதீத தோட்டத்துக் கங்கானி ஹீப்பயனின் மகனுக்கும் விவாகம் செய்துவைக்கப்பட்டது. ஹீப்பனிடம் கொஞ்சம் ஆஸ்தி உண்டு. ஜெயராமனும் அந்தநிலைக்கு வரக்கூடியவன்தான். இளவுமிகு தான். ஜெயராமனை விவாகஞ் செய்துகொண்டதில் ஹீப்பனின் மகன் பொன் னுக்கண்டு வுக்கு மிகுந்த ஆனந்தம். நல்ல அழகன். என்பது ரூபாவையிற் சம்பளம். மூன்று வருஷங்களம் இல்லாழ்க்கை இன்பமாய்ப் பறந்தது. இருவரும் கொஞ்சினினையாட ஒரு பாலனும் உண்டு. இவ்இளம் குடும்பத்தின் வாயிலும் மன் விழவேண்டுமா? யாரோ கோள்சோள்விகளின் சதியாக்கும். (பிரதானமாய்ப் பொன் னுக்கண்டுவின்செகோதரி புருஷன்தான். இவன் தான் கீழ்க்கங்கானி)

ஒரு நாள் தோட்டத்துரை ஜெயராமனை அழைத்து நீ கூவிச்சனக்கோடு நடந்துகொள்ளும்வகை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. மூன்றுமாதச் சம்பளம் முற்பணமாகத் தருகிறேன் இன்றேயுடே வேலையை விட்டுவிடு என்றுசொல்லி அனுப்பிவிட்டார். ஜெயராமன் ஈல்ல போக்கியன். பிறர் பணத்தில் ஒரு துட்டையும் விரும்பாதவன். துரை இப்படிச் சொன்னதே இடிவிழுந்தவன் மாதிரியானான். என்று

ஒம் நான் வேறு துரையிடம் வேலைதேடிக்கொள்வேன் என்று தன் வல்லமையில் நம்பிக்கைகொண்டு வீட்டையடைந்தான். தன்மனைவிக்கு நடந்தவற்றைச் சொன்னான். பறவாயில்லை. வேறு எங்கேனும் வேலைதேடுவதுதானே என்று மனைவி தேருதல்கூறினான்.

ஜெயராமன் வேலைதேடுவதில் பல மாதங்களைச் செலவிட்டான். இதற்கிடையில் துரை கொடுத்த இருநூற்றுநாற்பது ரூபாவும் முடிந்துவிட்டது. பொன் னுக்கண்டு “இப்படி நெடுக இருக்கிறியலோ. நம்முள்ளைபதிக்க என்னபண்ணறது. சாப்பாடு சம்மாவருமா” என்று இடையிடையே முறுமுறுத்துவந்தான். இதையெல்லாம் கிண்டிவிடுகிறவன் பொன் னுக்கண்டு வின் சுகோதரி புருஷன் இருளப்பன்தான். ஜெயராமனுக்குத் தன் மகனின் மேல் உயிர் பிள்ளை வருந்துவதை அவன் ஒரு போதும் சகியான். எங்கேனும் கடன்பட்டும் மகனுக்கு எதேனும் தீண்பண்டங்கள் வாங்கிவந்து கொடுத்துக்கொண்டே யிருப்பான். தன்னில் அன்புகொண்ட மனைவியும் பணமில்லாதபோது தன்னை வெறுப்பதை அவன் உணராமலில்லை.

கிலவேளை ஜெயராமன் எங்கேனும் போனால் வெளியில் இரண்டு மூன்றுநாள் வரையில் நின்றுவிடுவான். பொன் னுக்கண்டுவும் தேடுவதில்லை. குழந்தைக்கு என்னதெரியும்? மூன்றுவயதுப் பாலன் தானே. ஒருநாட்காலை வெளியிற்கிசன்ற ஜெயராமன் பொழுதுபட்டு ஒன்பது மணியாடும் வரவில்லை. பலபல தோட்டங்க

ஞக்கும் சென்று வேலை விசாரித்தும் கிடைக்கவில்லை. இரவு பதினொரு மணி யிருக்கும். சோவென்ற மழை நல்ல கும்பி ரூட்டு. இதைத்தான் புலவர்கள் தூங்கி ரூள் என்று சொல்வதாக்கும். ஒருக்கை அங்களிக்கொள்ளக்கூடிய இருள். வானம் இடி இடித்துக் குயியி மழை பொழியும் அவ்விருளில் ஜெயராமன் எங்கிருந்தோ வீட்டிற்கு வந்தான். ஈர உடையை மாற்றிக்கொண்டு மகளை எடுத்து ஒருமுறை முத்தமிட்டுவிட்டுக் கெஞ்சிய குரவில் “பொன்னு, பகல் முழுதும் வயிற்றக்கொன்று மில்லை. பசி உயிரைக் குடித்துவிடும் போல் இருக்கிறது. கொஞ்சக் காப்பி தரமாட்டாயா” என்று தன் மனைவியை இரந்தான்.

“பகல்முழுதும் என்ன உத்தியோகமோ? எங்கையாலும் துலைஞ்சிடுவாய் எண்டாலும் துலையிருயில்லை. உன்றை ஆக்கினை போதாதெண்டா உன் மகன்றை ஆக்கினையும். இந்த நேரத்திலே காப்பி வைச்சிடாக்கா உன்றை உழைப்பை இனிமே தராயாக்கும். பேசாமற்போய்த் தூங்கு. இல்லாக்கா போய் வைச்சுக்குடி” என்று சிறிக்கொண்டு பொன்னுக்கண்டு மறுபக்கம் திரும்பித் தூங்கிவிட்டாள். இவ்வார்த்தைகளை ஜெயராமன் தன் மனைவி வாயிலிருந்து எதிர்பார்த்த வீணயில்லை. அவன் பசியெல்லாம் பறந்துவிட்டது. ஒரு மூலையிற் போய்ப் படுத்துக்கொண்டு சிறிதுநேரம் யோசித்தான். பின் மெதுவாய் எழும்பித் தன் தாயின்பக்கத்தில் சித்திரைசெய்யும் தன் மகளை எடுத்து வந்து தன் அருகில் வளர்த்திக்கொண்ட ஆசைதீர முத்தமிட்டான். இப்படியே ஒரு மணி நேரம் முத்தமிட்ட பின் பித்துக்கொண்டவைனைப் போல வெளியிற் புறப்பட்டான். கழுதும் கண்படுக்கும் அங்கள்ளியாமத்திற் சென்றவன் பின் திரும்பவேயில்லை. பல நாட்களாயும் அவன் திரும்பாததைக்

கண்டபின்புதான் பொன்னுக்கண்டுவும் கவலைகொண்டாள். இனிக் கவலைகொண்டும் என்ன பயன்? குழந்தை தகப்பினைத் தேடும்போதெல்லாம் “அவன் செத்துப்புட்டான்” என்று சொல்லி வந்தான்.

குழந்தை கருணைகரன் படிப்பில் மகா சமர்த்தன். பேரன் வீரப்பன் அவன் படிப்பில் கவனம்செலுத்திவந்தான். பைய னுக்கு இருபது வயதானபோது அவன் ஒரு சர்வகலாசாலையிற் சேர்க்கப்பட்டான். சர்வகலாசாலையில் முதல்தரமாய்ச் சித்தியடைந்ததினிமித்தம் அரசாட்சியாரே அவனைச் சீமைக்குப் படிப்பிக்க அனுப்பி ஒழுங்குசெய்தனர். சீமைக்கவன் போவதற்கேற்ற சகல ஏற்பாடுகளும் நடைபெற்றன. பயணமாவதற்கு இரு நாட்களுக்கு முன் அவனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. மேலுறையிலிருந்தே அது ஆபிரிக்காவிலிருந்து வந்து என்று உணர்ந்து கொண்டு வியப்போடு கடிதத்தைப் பிரித்தனன். அதில்,

“என் அருமை மகனே!

இற்றைக்குப் பதினேழு ஏருஷங்கட்டுமுன் ஒருநாள் இரவு பன்னிரண்டு மணிபோல் உன்னைப் பரிந்து இவ் ஆபிரிக்க தேசத்திற்கு வந்தேன். அப்போது நீ மூன்று வயதுப் பாலன். சொந்தத் தேசத்திலே வேலை கிடையாததினிமித்தமும் உன் தாய் என்னை வரவரப் புறக்கணிச்து நடத்தியதினிமித்தமுமே நான் இங்த தூரதேசத்திற்கு வர நேரிட்டது. உன் தாய் என்னைக் கொஞ்சமாவது அன்பாய் நடத்தியிருப்பனேல் உன்னை நான் ஒருபோதும் விட்டுப் பிரிந்திரேன். நான் இங்கு வந்தாலும் என் அருமை மகனையை உன்னை மறந்ததில்லை. கொஞ்சப் பணம் சேர்த்துக்கொண்டு ஊருக்குத்திரும் பவை என்னியிருந்தேன். இப்படியிருக்கும்போது உன் சிற்றன்னை இறந்துபோனதாகவும் உன் தாய் உன் சிற்றப்பன் இருளப்படுவதை வாழ்ந்துவருவதாகவும்

அறிந்தேன். என் மனக்கோட்டை இடிந் துவிட்டது. மகனே! இனி இவ் ஆபி ரிக்க தேசத்திலேயே மன்னேடு மன் ணய்ப்போவதென்று தீர்மானித்துவிட்டேன். சீ சீமைக்குப் போவதாகப் பத் திரிகைமூலம் படித்தறிந்துகொண்ட பின் பே இக்கடித்ததை உணக்கு எழுதுகின் றேன். மத்தியதரைக்கடவில் போர்ட் செயிட் துறைமுகக்கால் கப்பல் இரண்டு மணி நேரம் நிற்கும். இக்கடித்துள்ளி ருக்கும் வான்கோழி இறகை நான் உன் அடையாளம் கண்டுகொள்வதற்காக உன் தொப்பியில் அனிந்துகொண்டு வா. உன் தாயோடு சேசாயிரு.

உன் அன்புள்ள தங்கை
ஜெயராமன்”

என்று எழுதியிருந்தது.

படித்த வாலிபனுதலில் அவன் சிறிது கலங்கிவிட்டான். நன் தங்கை இறந்தது பொய்யோ? அல்லது இது யாரே நும் வம் பர்களின் சூட்சியோ? என்று யோசித்துக் கொண்டே பிரயாணத்துக்குரிய ஏற்பாடு களைச் செய்துவந்தான். இது உண்மையா யின் போர்ட் செயிட் துறைமுகத்திற் தங்கையைக் காணலாம்தானே என்று எண்ணிக்கொண்டு இச்சமாச்சாரத்தை யாருக் கும்வெளியிடாது பயணத்துக்குப்புறப்பட்டான்.

கருணைகரன் செல்லும் கப்பல் செங்கடலைக் கிழித்துக்கொண்டு மத்தியதரைக் கடவில் தலைவைத்து போர்ட் செயிட் துறைமுகத்தில் வந்து நின்றது. கருணைகரன் துறைமுகத்திற்கு ஆவலோடு ஒடினான். அங்குமிக்கும் ஆவலோடுபார்த்துக் கொண்டு நின்றான். வெதுநேரமாக ஒரு வரும் அவனைத் தேடிவருவதாகக் காண வில்லை. கப்பல் புறப்படச் சிறிது நேரத் துக்குமுன் ஆபிரிக்கா உங்ன வெய்யிலால் கறுத்தும் விசனத்தால் வாடியும் ஓர் மணி தன் அவனிடம் வந்து உன் தங்கை இதை உண்ணிடம் கொடுக்கும்படி கூறினார். நீர் தானே கருணைகரன் என்று சொல்லிக்

கொண்டு ஓர் பார்சலை அவனிடம் கொடுத்தான். கண்ணிலும் இரண்டொரு துளி நீர் துளித்தது “நான் தான் கருணைகரன். தகப்பன் எங்கே” என்று ஆவலுடன் கேட்டான் அவர் இதிலிருந்து 150மைல் தூரத்தில் நோயாய்ப் படுத்திருக்கிறார். நீர் சீமையிலிருந்து சுகமாய்த் திரும்பும்போது கானுவதாகவும் கூறினார். என்று சொல்லிக்கொண்டு மனுஷன் திரும்பிவிட்டான். அம்மனுஷன் துறைமுகத்தைக் கடந்ததும் விமிவிமிமிமி அழுதுகொண்டு போனதைக் கருணைகரன் கண்டாற்றிற்றேன்.

கருணைகரன் ஆவலோடு கப்பலுள் தன்னறைக்குட் சென்று பார்சலைப் பிரித்தான். அதில் கொஞ்சம் போச்சம் பழங்களும் இரு கடதாசிச் சுருள்களும் கிடந்தன. ஒரு சுருளைப் பிரித்தபோது பத்துப்பத்து சூபாவாக இருந்தாற்கூபா நோட்டுக்கள் இருந்தன. அதை ஒருபுறம் வைத் துவிட்டுக் கடித்ததை ஆவலுடன் பிரித்துப் படித்தான்.

“என் செல்வ மகனே!

இப்பார்சலை உண்ணிடம் தந்த தூர்அதிஷ்டமுள்ளவனுகிய நானே உன் தகப்பன். உனக்கு விசனத்தை உண்டாக்கக் கூடாதென்றதற்காகவே நான் என்னை உனக்கு வெளிப்படுத்தவில்லை. இதில் இரண்டாயிரம் சூபா வைத்திருக்கின்றேன். தங்கையாகிய நான் மகனுக்குச்செய்யவேண் டியக்டமைகளைச் செய்யாவிட்டாலும் இப்பயணத்தை நீ அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்டால் அதுவே எனக்கு மன ஆறதலைத் தவருதாகும். நீ ஜெயமாய்த் திரும்பிவரும் போது நான் மறுபடியும் இத்துறைமுகத் திற்கண்டு சங்தோஷமடைவேன். சுகமாய்ச்சென்றுவா.

உன் தூர்அதிஷ்டமுள்ள தங்கை
ஜெயராமன்”

என்று எழுதியிருந்தது. கருணைகரன் துக்கத்தால் தன் அவையை மூடிப் படுத்துக்கொண்டான். சீமை செல்லும்வரை

தமிழகச் சிறப்பு

புதுவை : ஸ்ரீமதி R. S. ராஜலட்சுமி
(‘முத்திநேறி அறியாத’ என்ற மெட்டு)

இராசம் : ஆராபி]

[தாளம் : ஆதி

1. எங்கள்து தமிழகமே என்றமுனை போற்றிடுவோம் மங்களாய் சீர்பெருகும் மாசில்லாத் தமிழகமே!
2. முப்போக்க் விளைவுபெற்று மிகமிகவே தான்செழித்து எப்போதும் நன்மைதரும் எங்கள்து தமிழகமே!
3. ஆதியிலே சன்மார்க்க அம்சமது மிகமவிந்து நீதிமிகும் சத்தியமே நிலைபெற்ற தமிழகமே!
4. மண்புகழு மிகும்கீர்த்தி மங்காத மகிழ்ச்சியற எண்ணியே வீரர்களை ஈன்றெற்றுத்த தமிழகமே!
5. வீரமிகும் மாதர்களும் வில்லேந்தத் சூரர்களும் தீரமுடன் விளங்கிவந்த தெய்வீகத் தமிழகமே!
6. முடிகுடி மூலீவந்தர் மேன்மையுடன் அரசாட்சி படி மிசையே புரிந்துவந்த பண்புமிகும் தமிழகமே!
7. கம்பரொடு வள்ளுவரும் காளமேகம் ஒளையையரும் தெம்புகழு கபிலருமே ஜெனித்துவந்த தமிழகமே!
8. இன்று எக்கள் நிலைமைதனை எண்ணிமனம் ஏஞ்சுகின்றோம் என்றுமெங்கள் விடுதலைக்காய் இறஞ்சுகின்றோம் தமிழகமே!
9. சாதிமதம் தானெழித்து சமத்துவமே மிகவளித்து ஒதுமெங்கள் துயரதனை ஒழித்திடுவாய் தமிழகமே!
10. கல்விதனை நிலைநாட்டிக் கவிதைகளை மிகலுட்டி பல்விதமாய் எங்களுக்கு பயிற்றுவிப்பாய் தமிழகமே!
11. பாரதத்தாய் நீயின்ற பாலர்களாம் எங்ஙளுக்கு வீரமது தான் அருள் வேண்டுகின்றோம் தமிழகமே!

யும் தன் தந்தை கோடுத்த பீபரிச்சம் பழத்தையன்றி வேறு ஒரு உணவையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மூன்று வருஷங்களின் பின் ஓர் சீசிவில் சேங்கில் படித்த வாலிபன் இங்கிலாந்தினின்றும் வந்த ஓர் கப்பலில் வந்து போர்ட் செயிட் துறையில் இறங்கி மூன்று வருஷங்களுக்குமுன் அவன் எப்படி அதேயிடத்தில் நின்று அங்குமிகுங்கும் ஆவலுடன் பார்த்தானே அதேவகையாய்! அன்றம் அங்குமிகுங்கும் பார்த்தான். அவன் தான் பாரதத் ஆளைக்

கண்டுகொள்ளவில்லை. அந்த ஆள் இறந்து ஒரு வருஷத்துக்கு முன் அந்த ஆபிரிக்க தேசத்திற் புதைக்கப்பட்டதை அவன் எப்படி அறிவான். ‘‘மறுபடியும் இத்துறைமுகத்திற் கண்டு சந்தோஷப்படுவேன்’’ என்று இரண்டு மூன்று தரம் மனதுட் சொல்லிக்கொண்டு பெருமுக்கடன் கப்பலுட் சென்றான். அவன் சோந்தத்தேசம் சேவையின் தன் தாயின் கையால் உணவு வாங்கி உண்ண மறுத்து விட்டானும். அவ்வாலீபன் யார்!

“சுதந்திரக்கொடியை எப்போதும் பறக்கச் செய்க”

ஸ்ரீமான் சுபால் சுந்திரவௌஸ் வீரமுழக்கம்

K. A.

“ஒன்னைத்தான் தங்கள் பரம சுந்து ராத்யாகப் பிற்டிஷார் கருதியிருப்பதாக நான் இதுவரையும் எண்ணினேன். இப்போது நீர் என்னிடுங் தாண்டிவிட்டார். என்னைத் தங்கள் நாட்டிற்குள் (இட்கிளாந்து) நுழையவாவது விடுகி விட்டனர். ஆனால் உம்மை அங்கை அடிவைக்கத்தானும் உத்தரவளிக்கின்ற ரில்லை’ என்று அயர்வுக்கு தேசத்து நீர் சுந்திரவௌஸ் விடுதலையெந்து மகா தியாகங்கள் செய்தவருமான மெஸ். டி வெல்ராஅவர்கள் சுபால் சுந்திரவௌஸ் அவர்கட்டு டப்பி ரின் நகரில் இருவரும் சம்பாஷிக்கும் போது கூறினர். சிவப்புத் துணியைக் கண்டுகாளைகள் வெருட்சி யடைவது போல் சுந்திரவௌஸ் அவர்களின் பெயரைத்தானும் ஒருவரும் சுந்திரவௌஸ் பெரிதும் சுந்தேகமும் அச்சமும் அடைகின்றனர். சென்ற பதினைந்து வருடங்களாக அடுத்தடுத்து இவர் சிறைத்தண்டனையடைந்து வருவதிலிருந்து அரசினர்க்கு இவர்மாட்டு எவ்வளவு துவேவிடும் உள்தென்பது நன்கு விளங்குகின்றது. இவர் ஒர் ராஜகத தலைவரென்று அரசினர் முழு நம்பிக்கை கொள்ளு

[சுபால் சுந்திரபோஸ்]

கின்றனர் அதற்குப் போதிப் சான்றும் தமிடத்துள்ளதன் அரசினர் சார்பில் பன்முறையும் கூறப்பட்டது. அப்படிப்பாரின் ஒரு நீதிமன்றத்தில் இவரை விசாரணை செய்து ஏற்ற தண்டனையை விதிக்கலாமே? அதற்கேன் அரசினர் பின்னிற கின்றனரோ.

சென்ற புதன் கழுமை (8-4-36) காலை இவர் பம்பாய் வந்து சேர்க்கத்தும் தண்ணவி பில்லாத் தறுக்கணை ஏராம் பொலிஸ்டுவிகள் இவர்மீது பாய்ந்து பிடித்துச் சென்று விட்டனர். இவர் செய்த குற்றந்தான் யாவை? தாய்காட்டுனை அளவுகடங்கு நேசித்து விட்டாராயின் அதுவண்மையே. ஆயிரக்கணக்கான காங்கிரஸ் வாதிகளும் தலைவர்களும் இவரைவரவே ஸ்கத் துறைமுகத்தில் வந்து நின்றனர். லக்ஞோ நக

ரில் நடைபெறும் தேசிய மகாசபையில் பங்குபற்றும் நோக்கமாக வலை அவர்கள் இந்தியா வந்தனர். வலை அவர்கள் கைத்தியாக்கப்படாவிடின் பிற்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இடிந்து விழுந்துவிடும் போலும் இடைவிடாச் சிறைச்வாசத்தால் நோய் வாய்ப்பட்டுப் பலமாதங்களாக இவர் வருக்கியதையாவரும் அறிவர். ஐரோப்பாவில்

ஈழகேசரி ஆண்டுமடல்

வசித்து வைத்தியச் சிகிச்சை நடத்துவித் தமைபால் இப்போது இவர் ஆரோக்கியம் நன்னிலைப்படைந்துள்ளதாம். தாய்நாடு வந்து தனிப்பெறுங் தொண்டாற்றலென்னினர் அரசினர் அதற்கு இடங்கொடுத்தாரில்லை. இவர் என்ன பேசினாலும், என்ன செய்தாலும் எங்கு சென்றாலும், எங்கு வசித்தாலும், எங்கு உறங்கினாலும் பிறிடிடில் அரசினர்க்கு இவர்மீது அவநபாயிக்கொதான். இவர்போன்ற சிவரால் பிறிடிடில் அரசினர்க்கு மனச் சமாதானமென்பது இல்லாதாயிற்று. பிறிடிடவார் இந்தியர்க்கு பொறுப்பாட்சியரசியல் அளிக்கும் வரையும் மனவிகாரத்தோடுதான் இருக்கவேண்டும்.

சந்திரவஸா சாமான்யமானவரா? கல்வியறிவிலும் இவர்க்கு நிகராவார் யாவரும் பிறிடிடில் சர்வகலாசாலைகளில் உயர்தரப் பட்டங்கள் பெற்றுப் பின் I.C.S சோதனையில் சித்தியப்படைந்தவரல்லரல்லா? இந்திய மாதா படுங் கஷ்டந்ததைக்கண்டு தமது பதவியை வேண்டாமெனப் புறத்தீவிட்டுச் சுதந்தரப்போரி லெமூநதனரன்றேயும் கல்கத்தா நகரசங்கத் தலைவராகவிருந்து இவர்செய்த அரிய தொண்டுகள் சிலவாகுமா? தேசபங்கு C.R. தாஸரின் வலது புயமாக நின்று அரசியற் கிளர்ச்சிகளைச் சரியாக நடாத்திச் சென்ற பெருந்தீரான இவரே. இவரில் அரசினர்கண்ட குற்றம் தான் யாது? பேச்சளவில்லில்லாது செய்கையில் தமது திடமான கொள்கைகளைக் காட்டிச் சத்தியாக் கிரகமுறை ஏற்ற தல்லவென்று இவர் பன்முறையும் கூறிய துழுண்டு. பொறுமை எதிர்ப்பும் இவர்க்குப் பிடித்ததன்று. இயக்கங்கள் தண்ணீர் போன்றாலு விஸ்கிபோல் வேகமாகச் செல்வதை இவர் விரும்புவார். இவைகட்காகவே இவர்போக்கில் அரசினர்க்கு எப்போதும் சந்தேகம்.

இவர் கைதியாகப்பட்ட புதினம் இந்தியாவெங்கனும் பரம்பியதும் யாவரும் பெரும் அத்திரமும் துயரமும் உடையாரியினர். இக்குழுமண்புரி பில் நடக்கும் தேசிய மகாசபையிலும் இவர் கைதியாகப்பட்டதைக் கண்டித்துத் தீர்மானம் நிறைவேற்ற

றப்படுமாம். இச்செய்தி லண்டன் நகரையடைந்ததும் தேசாஞ்சன்றத் தொழிற் கட்சிப் பிரதிகள் பெரிதும் பரதவிக்கலாயினர். உடனே வஸா அவர்களை விடுதலை செய்யும்படி அரசினர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்கின்றனராம். வேறு சிலர் ஒருசபையாகக்கூடி இவ்விஷயமாக இந்திய மந்திரியாரைச் சந்தித்துப் பேசினராம். என்செய்வது? பிறிடிடில் அரசியல் யந்திரமே கூடியவு மெதுவாக நகர்ந்து செல்லும் தன்மையது.

கைதியாகப்பட்டனராயினும் வஸா அவர்கள் சிறிதுநேரம் அங்கு வந்தவர்களுடன் சம்பாஷித்தாரார். “பூரண சுதந்தரக்கொடியை எப்போதும் பறக்கச் செய்யங்கள்” என்ற சொன்னாராம். இவரை இடைவழியில் அதாவது போட்செட்டன் னுங் துறைமுகத்தில் பொலிசார் வந்து கைதியாகக் முயன்றனர். ஆனால் கப்பற்றல்லவனே (Captain) அதற்குச் சிறிதும் இடங்கொடுக்கவில்லை. கைதியாககினும் காரியமில்லை; தாய்நாடுசென்று சேர்வதாகவே திடமாக முடிவுசெய்து வஸா அவர்கள் இந்தியா திரும்பிவந்தனர்.

தாய்நாட்டின் விடுதலையை நாடி இவர் செய்த அரும்பெருங் தியாகங்கட்கோர் அனவின்று. தான் வகித்த உயர்த உத்தியோகத்தை என் பரித்தியாகஞ் செய்து இம் மடையன் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகின்ற னென பேடிகள் கேட்கக்கூடும்; தேசநன்மைக்கு இவர்போன்றார் தியாகம் இன்றிய மையாததே. வாழ்க்கையைக்குறித்து இவர்க்குள்ள நோக்குள்வுவகைத்தென்பதைப்பாருக்கள். ஊரையிழுந்தார்; பெரும்பேற்றையிழுந்தார்; வாழ்க்கைச் சுகத்தையிழுந்தார்; செல்வதையிழுந்தார். இதுந்தும் இந்திய மக்களின் சிரோரத்தினமாக விளங்குகின்றனரே. மற்றையோர் முற்றுகவிழுந்துவிட்ட சுயமரியாதையை இவர் இழந்தாரில்லை. பிறப்புரிமையை இவர் மறந்தாரில்லை உண்மையை நாடி இவர் தொண்டாற்றி நிற்கும் வரையில் இவர்க்கு அச்சமேது? கிளேசமேது. ஈற்றில் வெற்றிபேயடைவார்.

சிறுகதை.

மன நிம்மதி

“அழகு”

முனோகரமான மாலைக்காலப்; மனத் திறகோர் இன்பந்தரும் மந்தமாருதப்; மக்களை மகிழ்ச்சியறச் செய்தது. சோலைமலையிலுள்ளோர் அனைவரும் ஆனந்தத்துடன் தத்தம் ஆடல்களிலும் பாடல்களிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆயின், ஏழூக்குடிசையொன்றினுள், சாய்வு ராற்காலியின் மீது வாட்டமுற்ற முகமும் குழிந்த கண்களும் மெலிந்த உடலுமின்ஸி இளைஞர்களுவன் கவலையே யிருவாயமெந்த தோற்றத்துடன் சாய்ந்து படுத்திருந்தான். பல்லாயிரக்கணக்கான எண்ணங்கள் அவன் உள்ளத் திற் தோன்றி மறைந்தன. அவன் மனம் கொந்தளிப் பேற்பட்ட கடல்லைப்பாற தத்தவித்துக் கொண்டிருந்தது. திடீரென அவன் பைத்தியம் கொண்டவைனைப்போற் தன் தலைமயிர்களைக் கைவிரல்களாற் பியத்துக் கொண்டான். அதற்குக் காரணம் இவ்வெண்ணங்கள் யாவற்றையும் பிறிடுக் கொண்டெழுந்த அவனது நாட்டின் நிலைமையைப் பற்றிய உணர்ச்சியேயாகும்.

சோலைமலை என்பது பாரத நாட்டின் வடக்கின் எனுள்ள ஓர் அழகிய சிறுகிராமம். அயலிலுள்ள கிராமங்கட்கோர் திலதமென விளக்கிய அவ்வூர், நாட்டுப் புறத்திலிருந்த போதிலும், ஆங்கெலக் கல்வியிலும் மேல்நாட்டு நவநகரீகத்திலும் பழக்கவழக்கமுடைய அனைக்கட்கரு ஓர் வாசல்தானமரியிருந்தது. மல்லுரைக் கண்ணுறும் அயல்நாட்டுமக்கள் அங்குள்ளபன்றை ஆயைங்களின் வனப்பையும்;

26

வினோயாட்டு மைதானம், கல்விச்சாலை, சங்கமண்டபம் முதலியவற்றையும் பார்த்து ஆனந்த மடையாதிரார். இத்தகைப் பிறப்புவாய்ந்தஙாட்டில் கோசலவம்சம், நயி வையசம் என்னுமிருகோத்திரங்கள் பண்டைநாட்டொட்டே இருந்து வந்தன. பல்லாண்டுகளாகச் சமாதானமும், நாட்டுநல னுங் கருதி உழைத்துவந்த அவ்விருவம் சங்களும் அந்திய நாட்டு நாகரிகத்தின் வினோயாலும், குடியின் கொடுமையாலும் தம்மைத்தாமே தலைவரெனமதிக்குஞ் சில செல்கந்தரின் அக்கிரமங்களாலும் தம் முன் வேறுபட்டு நாட்டின் சேமத்தை நாசமுறக்கெய்ய எத்தனித்தன. ஒருவரையொருவர் தாழ்ச்சியறச் செய்யவும் வீழ்ச்சியறச் செய்யவும் அவர்கள் பெரும் பாடுபட்டு உழைத்தனர். கோசலவம் சத்தில் உள்ளானைருவன் கீர்த்தியுடன் வாழ்வானாலும் நயினு வம்சத்தானுக்கு அது பெரும் மரணவேதனையைக் கொடுக்கும். அவ்வாறே நயினுவம்சத்தில் ஒரு புகழ்ச்சிக்குரிய பணி செய்யப்பட்டால் அது கோசலவம்சத்தாரின் மனத்தைப் புன்படுத்தும். இவ்வாறே நாட்டில் எவ்வித நற்கருமங்களும் நடப்பதற்கு இடையூரியிருந்த இருக்கிகளின் பகையும் வளர்ந்து வளர்ந்து நாட்டிற்குத் தீராவவானத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. கோசல வம்சத்தாராற் செய்யப்பட்ட நாட்டின் பணிவேலைகள் யாவும் மறுகட்சியின் ரால் நகிக்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. இவற்றை ஆலோசிக்கும் பொழுது தேச

சேவையே பிறவியின் இலட்சியம் எனக் கொண்ட இளைஞன் சந்திரனின் மனம் புண்படாமலிருக்கமுடியுமா? இதைகிணைந்து நினைந்து அவன் உடல் துருப்பாக இளைஞதுவிட்டது. எல்லிகற்கும்பொழுது கசின்துருகுவான்; உண்ணும் பொழுதும் எண்ணுவான்; நித்திரைக்குச் செல்லும் பொழுதுஞ் சித்தக்கலங்குவான்; எத் தொழில் செய்யும் பொழுதும் அவனுக்கு இவ்வெண்ணைம் அண்மையில் நிற்கும். நாட்டின் விடுதலைக்குரியமார்க்கப் பாதென் பதை அவன் பலப்பலவாருக் ஆலோ சித்தான். மீட்சிக்குரிய ஒருவழியும் அவன் புந்தியிற் புலப்படவில்லை.

வருடங்கள் சில சென்றன. பால சந்திரன் நகரத்திலுள்ள ஓர் தபாறக்கோரில் உதவியதிபராகக்கடமை பார்த்துவந்தான். அவன் து குடும்பத்தாரின் கலை சிறிது சிறிதாக ஒழிந்தது. ஆனாலும் நாட்டின்விடுதலைபக்குறிச் கோளாகக் கொண்ட இளைஞனுக்கு நகரத்தில் எந்தநேரமும் வேலைசெய்துகொண்டு அடிமைக்குதியில் வாழ்வது பரமகஷ்டமாக விருந்தது. எனினும் தன்குடும்பத்தாரின் வறுமையை ஒழிக்க வேறுவழியின் மையால் கடமையை ஒருவாறு செய்து வந்தான். ஆனால் இப்பொழுதும் அவனுக்கு நாட்டின் கேவலநிலை மறந்து போய்விடவில்லை. அடிக்கடி அது அவன் உள்ளத்திற்புந்து செல்லொன்று வேத ஸையை உண்டாக்கும். எத்தனைநாட்களுக்கு இவ்வாறு மன ஆறுதவின்றி அவனால் வேலைசெய்யமுடியும். ஆகவே வெருசிக்கிரம் உழைப்பிற்கு வேறுவழிபார்த்துக் கொண்டு ஊர்வந்து சேர்ந்தான் சந்திரன்.

பாலசந்திரன் ஊரிலுள்ள வியாபார ஸ்தலமொன்றிற் கணக்கனாக நியமிக்கப் பட்டான். ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் ஓய்வுநாட்கள். அன்றியும் சிரும்பியபோது

ஓய்வெடுத்துக்கொண்டாலும் கண்டிப்பாரவருமில்லை. ஓய்வுநாட்களிற் சந்திரனை வீட்டிற்காண முடியாது. வீடுதோறான் சுற்றி திரிந்து சனங்களைக்கண்டு ஏதேதோ பேசவான். ஒரு நிமில்லமாவது சும்மா இருக்கமாட்டான். தன் கிராமத்திலுள்ள இரு கட்சியாருக்குமிடையே ஒற்றுமையுண்டாக்க அவன் படாதபாடுபட்டான். ஆனால் தேசத்தொண்டரைப்பிடித்து வாட்டும் பாழாய்ப்போன உடல்நோய் சந்திரனையும் பிடித்துக்கொண்டு விட்டது. அவன் உடல் வரவரமெலிந்து படுக்கையிற் கிடக்க வேண்டியிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. அளவுக்கு மிகுதியாகப் பேசவதனால் அவனுடைய இருப்பத்தில் நோய் உண்டாயிருப்பதாக வைத்தியர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். சிலகாலமாவது மெளனமாகவிருந்து உடம்பைத் தேற்றிக்கொள்ளா விட்டால் உயிருக்கே ஆபத்துவரக்கூடுபென அவர்கள் கூறினார்கள். அநுத்த வெள்ளிக்கிழமை கூடவிருக்குங் கூட்டத்தில் தான் பேசாது விட்டால் இதுவரையுங் கஷ்டப்பட்டு உழைத்த பணிகள் யாவும் சிமூலுக்கிறைத்த நீர் போலாகுமென்பதை தினைத்தபொழுது, சந்திரனின் விளிகளிரண்டும் நீரைப் பெருக்கின. எப்படியாவது அன்றாதன் பெற்றேரறியாமல் கூட்டத்திற்குச் சென்று பேசவதென்று அவன் தீர்மானித்துவிட்டான்.

வெள்ளிக்கிழமை சாயந்தரம் நான்கு மணிக்குச் சோலைமலையிலுள்ள விளையாட்டு மைதானத்தில் சந்திரனின் இடையருமுயற்சியின் பயனாக ஏராளமான சனத்திரள் காணப்பட்டது. உள்ளுள்ள ஆண்பெண் சிறுவர்களில் அநேகர் அவ்விடத்திற் சமுகமாயிருந்தனர். சனத்திரனின் பெருக்கைக்கண்ட இளைஞன் சந்திரனுக்குண்டான் ஆனந்தத்திற்கோர் எல்லையில்லை. கூட்டம் ஆரம்பமானது. தலைவ

கும் அனேக பெரியோர்களும் ஒற்றுமையின் மகத்துவத்தைக் குறித்துச் சொற் பொழிவுகளாற்றிவிட்டுத் தத்தம் ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர். பலத்த கர்கோஷத் திடையே மேடையில் எழுந்தான் பாலசங்திரன். கிராமத்தில் இருக்ட்சிகள் உண்டாகிய காலந்தொட்டு இன்றுவரையும் நடைபெற்ற அட்டூழியங்களையும், அதனால் நாடு அடைந்துவருங் கேவலநிலையையும், ஒன்றுபட்டு வாழ்வதாலேற்படும் பயன்களையும், நாட்டார் ஒற்றுமையடைய உழைக்கவேண்டிய வழிகளையும் சபையோர் மனங்கசிந்துருகும்படி பிரசங்கஞ் செய்தான் இளைஞர். கூட்டம் கலைந்தது. அனைவரும் தத்தம் இல்லங்களோக்கச் சென்றனர். ஆயின் அந்தோ! பாலசந்திரனின் வாயிலும் மூக்கிலுமிருந்து சடுதியாக இரத்தம்பெருகத் தொடக்கியது. பார்த்தோர் மனம் நடுங்கியது. எவ்வளவு முயன்றும் இரத்தோட்டத்தைத் தடைப்படுத்த முடியவில்லை. அனைவரையும் வீடுபோகும்படி அனுப்பிவிட்டுத் தன் கட்டிலிற் போய்ப் படுத்துக்கொண்டான் சந்திரன். இராமுமூவதும் வேதனையால் நித்திரையின்றி அங்குமிக்கும் புரண்டுபூரண்டு கஷ்டமுற்றின்.

நாட்கள் பலசென்றும் சந்திரனை எழுந்திருக்க முடியவில்லை. அவன் சுற்றத்தார் யாவரும் பெரும் அல்லோல கல்லோலப்பட்டனர். பாலசந்திரன் குணமடைவானென்ற நம்பிக்கையை அனைவருமிழுந்தனர். அவன் பெற்றேருஞ் சகோதரரும் அழுதகண்ணுஞ் சிந்திய மூக்கு முடையவராய்க் காணப்பட்டனர். தனுடைய ஆக்கவேலைகளெல்லாம் அழிவடைவதையும், நாட்டில் முன்போலவே பொருமையும் வஞ்சகமுங் குடிகொள்வதையும், மக்களிடையற்பட்டுள்ள அருவருப்பான கலகங்களையும் சந்திரன் காலத்துக்குக்

காலம் தன் நண்பர்கள் மூலம் அறிந்துவக்தான். நயினுவம்சத்திற் தன்னைத்தானே ஒப்பற்ற தலைவனென மதிப்பவனும், தன்னை ஏழைமக்களைவரும் அடிப்பரியவேண்டுமென விரும்பியவனும், தன் செல்வமெனத்தையும் மறுகட்கியினரின் குடிகளை அழிப்பதற்கே செலவு செய்பவனும், கிராமத்தின் அல்லகோல நிலைக்கு மூலவேர்போன் றிருப்பவனுமான அப்பாசாமி நயினர் என்பவனின் அடாச் செயல்களைப் பற்றிச் சந்திரன் முன் அனேக தடவைகளில் ஆலோசித்திருக்கிறான். இச்சமயம் சந்திரனின் மனம் ஏதோ ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தது பீட்டுக் காணப்பட்டது.

அந்தகாரமான நடு நிசி. பயங்கரமான கொடிய காரிருள் எங்குஞ் சூழ்நிதிருந்தது. சோலைமலையில் அனைவரும் சிம்மதியாக நித்திரையி லாழுந்திருந்தனர். கையில் ஓர் மின்சார வெளிச்சத்தையுக்கட்டியான வேறேரூ பொருளையுங்கொண்ட ஓர் எலும்புந் தோலுமான உருவம் செல்வன் அப்பாசாமியின் பங்களாவை நோக்கி அசைந்தசைந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வருவம் பங்கரளாவையடைந்ததும் படுக்கையறையின் யன்னல் மூலமாக மின்சார வெளிச்சத்தின் உதவியால். எதையோ கூர்ந்து கவனித்தது. அடுத்த நிமிடம் அவ்வருவின் கையிலிருந்த வெடிகுண்டு படுக்கையில் இருந்தமனிதனின் மார்பிற் படாரென வீசப்பட்டது. சீக்கிரம் மேவிந்த உருவம் திரும்பிவந்த வழியே சென்று எவருமறியாமற்தன் படுக்கையிற் படுத்துக்கொண்டது. இன்றே தனது மாபெருங் கடமையை நிறைவேற்றி விட்டதாகப் பாலசந்திரன் மகா சக்தோஷமடைந்தான். அவன் உள்ளத்தில் எல்லையில்லாத ஓர் ஆனந்த உணர்க்கி தோன்றியமெந்தது. வாழ்க்கையில் என்றாங் தன்னை அனுகாத மனமிம்மதி

மிகுந்தலைச் சந்நியாசி

“குயா” எழுதுவது

அநுராசபுரத்திலிருந்து பதினைந்து மைல் தூரத்திலுள்ளது மிகுந்தலைக்காடு. கிங்களாசர் காலத்தில் சிறப்புற்றீருங்கிப் பூர் நகரம். இன்றும் இடங்க் கோயில் களையும் சமாதிகளையும் எங்குங் காணலாம். சரித்திர ஆராய்ச்சிக் காரர்களும் நூதனம் பார்ப்பவர்களும் காவிராக்களுடன் இக்காட்டில் திரிந்த வண்ணமேயிருப்பர்.

பதினைந்தாம் கட்டை அருகில் ஒர் ஒற்றை அடிப்பாதை. இதுதான் காட்டி நூட் புகுவோர்க்கு வதி. இவ்வழியே அரைமைல்தூரம் செல்லும்போது ஒர் புத்தசமாதி தென்படும். சமாதியின்மூன் அழிய வதனத்தோடு கூடிய ஒர் புத்த விக்கிரகம் கையே தலையணையகப் படுத்திருக்கும் தோற்றம் எவ்வரையும் வசீகரித்து விடுகின்றது. கிங்கள் ராட்சியம் அழிந்து ஐஞ்ஞாற்றும் குமேற்பட்ட வருஷங்களாகியும் விக்கிரகத்தின் பிரபை அனுவனவும் குறைந்ததில்லை. பதில் கூடிக்கொண்டு வருகின்றது, என்று கூறலாம். விக்கிரகத்தின் பக்கத்தில் என்ன ஒரு தெற்றியில் பகல் முழுவதும் ஒரு பாலசங்கியாசி வீற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

யுடன் அவன் தன் படுக்கையில் ஆனந்தமாகத் தூக்கினான். ஆனால்.....தூக்கத்திலிருந்து அவன் திரும்ப எழுந்திருக்கின்றான்.

காட்டபர்களுக்குக் குடிவகைகள் கொடுக்கவும், இழிதொழில்களிற் பணத்

தங்களிற்மேனி, பிரபையோடு கூடியமுகம். முகத்துக்கண்டு பிற்பயங்காவண்ணம் முகத்தை மறைத்து எழுந்த தாடியின் தோற்றம். புன்னகை தவழும் உதடு. வயது முப்பது அல்லது ஒன்றிரண்டு கூடியுமிருக்கலாம். சிலவேளை யோக நிதி திரையில் இவர் இருக்கும்போது புத்தபசவான் தான் இங்டாவது ஜென்மம் எடுத்தாரோ என்று எண்ணவும் இடமுண்டு, இவர் தான் காட்டுட்செல்பவர் கட்கு வழிகாட்டி. வடமத்தியமாகாணச்சர்க்காரும் இவரளவில் வெகு மரியாதையே காட்டிவருகின்றனர்.

இவர் வரலாற்றை அறியப் பலரும் தெண்டித்ததுண்டு. சவாமியின் பெயர் என்ன? ஊர் எது? நாங்கள் ஏதேனும் உபகாரங்கீசய்தால் ஏற்றுக் கொள்வீர்களோ? என்றுபலரும் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் கேள்விக்ட்கெல்லாம் ஒர் புன்னகை தான் மறுமொழி. எவ்ரோடும் அதிகம் பேசுவதில்லை. ஒன்றிரண்டு வார்த்தை வந்தாலும் அது அவரைப்பற்றிய செய்தியை அறியக்கூடியதாயிராது. துஷ்டவிலங்குகள் கூட இவரைக் கண்டு வழிவிலகிச் சென்றதை நான் கண்டிருக்க

தை வாரியிறைக்கவும் ஒரு முட்டாள் தனவந்தர் இல்லாயையாற் சோலைமலை இன்று தன பண்டைப் பெருமைகளுடன் சாந்தநிலையிலிருக்கிறது.

“பெற்றதாயும் பிறந்தபொன்னாடும் நற்றவானினும் நனிசிறந்ததுவே”

கின்றேன். புலி, கரடி, யானை முதலாம் விலங்குகள் இரவில் இவரோடே கூடச் சயனிக்கின்றன வென்றும் சிலர் கூறுவதுண்டு. “உண்மைதானு சுவாமி” என்றால், அதற்கும் உதட்டிற்றவழும் சிறு நகை நான் விடை. இப்பால் சந்தியாசியின் பெயர் இலக்கைத் தேசமுழுவதும் அடிபட்டுவிட்டது. ஓர் நான் என்தங்கை விலாசவதி என்னிடம் வந்து “அண்ணு” அம் மிகுந்தலீச்சாமியைக் காண எனக்கும் அதிக விருப்பமாயிருக்கின்றது என்றால். விவாகமாகாதவன். பலமுறைத்தன்முடித்தும் மறுத்து விட்டேன். வயது இருபத்து இரண்டு வரையிருக்கும். இது வரையில் எந்த வகையிலும் அவள் மனம் கோரைதவகையில் நான் நடந்து கொண்டவனுகையால் அவள் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்வது என்று உடன் பட்டேன். ஆவணி மாசம் பதினைந்தாங்கேதி என்று எண்ணுகின்றேன். சாயங்காலம் எங்கள் மோட்டார் மிகுந்தலீயில் பதினைந்தாம் கட்டையடியில் நின்றது. நான் இறங்குமுன் என் தங்கை ஒற்றைய டிப்பாதையில் அரைவாசித்தாரம் சென்று விட்டாள். பூர்வ வாசனைப்பயனுக்கும். சந்தியாசியைக் கண்டேம். பழையபுன்னகைதான் எங்களை வரவேற்றது.

என் தங்கை சந்தியாசியிடம் பல கேள்விகளைக் கீட்டாள். என்றுமில்லாத மாதிரி இன்று சந்தியாசியும் பதிலளித்து வந்தார்.

“சாமியின் பெயர் என்ன?”

என்று இழுத்தாள் என் தங்கை. “என் தாய் தங்கையரும் மற்றொரும் என்னை ஜெயசிலன் என்று அழைத்தார்கள். என் ஊர் கண்டி. இப்போ எனக்கு ஊர் ஏது? பேரேது? “தாங்கள் எதற்காக இவ் இளவயதில் துறவை மேற்

கொண்டார்களோ? சந்தியாசியின் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது.

“பல நும் இதையே கேட்கின்றார்கள். என்னில் எல்லோருக்கும் அன்பு தான். என் சரித்திரம் விசித்திரமானது. அதை ஒருவர் மனதிலும் போட்டுக் கொள்ள நான் விருப்புவதில்லை. என்றாலும் நீங்கள் பலவந்தப்படுத்துவதால் சொல்கின்றேன்” என்று தொடங்கும் போது தங்கை இடிகேட்ட சர்ப்பம்போல அசைவற்றுச் சந்தியாசியின் வாயையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“கண்டியில்” விஜயசிங்கன் என்பவர் என் பிதா. ஓர் கால் பெரிய வியாபாரங் செய்து கஷ்ட தசையினாற் பொருள் யாவுங் தொலைந்து வறுமையை அடைந்தார் என்றாலும் புத்திரனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளில் அவர் அனுவளவும் சிச்சீய தில்லை. எனக்குப் போதிய கல்வி அளித்து வந்தார். என் இளவயதில் தாயார் விண்ணுலகேகி விட்டாள். கஷ்ட தசைவந்தபோது யாவரும் எங்களைக் கை விட்டுவிட்டனர். சில நாட்களின் பின் என் தங்கையையும் இழுந்தேன். என்னைத் தேவோரில்லை. நான் பாடசாலையில் படிக்கும்போது எனது தூரபந்துவான் ஒரு வரின் மகஞும் என் கீழ்க்குப்பிற் படித்து வந்தாள். அவள் பெயர் விலாசவதி. அவள் தங்கை ஓர் தனவந்தர். வாலிபவயதானபடியால் ஒருவரை யொருவர் காத வித்தோம். இதை இவள் தாய் தங்கையர் அறியார். அவள் பாடசாலையை விட்டபின்பும் நாங்கள் இடைக்கிடை ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்தும் கடிதங்கள் எழுதியும் வந்தோம். அவள் தங்கை ஓர் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தரானபடியால் கண்டியை விட்டுச் சில காலம் வேறிடம் உத்தியோகம் பார்க்கப் போகவேண்டி யிருந்தது. போம்போது குடும்பத்தையும் அழைத்

துச் சென்றார். விலாசவதி என்னைப் பிரியும்போது மிகுந்த வருத்தத்தோடு தான் சென்றாள். அவர்கள் போன சிலவாரங்களின் பின் அவளுக்கு ஓர் கடிதம் எழுதி நேண். ஒரு பதிலும் கிட்டவில்லை. இவ்வளவு அன்புகொண்டவள் மறப்பாளா என்று ஓர் சந்தேகமும் நான் வறியவனுக்கையால் வேறு நல்ல ஆடவளை விரும்புகின்றனரோ என்னும் ஓர் சந்தேகமும் என்னை வாட்டின. அதோடு ஜீவனத்துக்காகப் பாடும் படவேண்டி விருந்தது. துச்கத் துடன் பல நாளைக் கழித்தேன். ஓர் நாள் விலாசவதியிட மிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. ஆவலுடன் பிரிந்தேன். தான் என்னையனாஞ் செப்பு முடியாதென்றும் தனக்கு ஒர் C. C. S. படித்த உத்தியோகஸ்தலை ஒழுங்கு செய்திருக்கின்றார்கள் என எழுதியிருந்தாள். அன்று கொண்டதுதான் இவ்வேஷம். இவையெல்லாம் பழைய சங்கதி. இவைகளை என்னும் போது இப்போது எனக்கு அவையெல்லாம் விளையாட்டாகவே தோன்று கின்றன. என்னைப்போலத்தானே இப்பகவானும் தன் மனைவியைப் பிரிந்தவர் என்று பக்கத்திருந்த புத்த பகவானின் சிலையைச் சுட்டிக் காட்டிச் சிரித்தார். இக் கதையைச் சொல்லும் போதெல்லாம் ஓர் விளையாட்டாகவே சொல்லி வந்தார். அவ

ரது முகத்தில் எவ்வித மாறுபாட்டையும் நான் காணவில்லை. “அப்பெண் என்ன வானுள் சுவாமி” என்று நான் ஆவலுடன் கேட்டேன். அவளைப்பற்றிப் பின்பு யான் ஒன்றுமறியேன். அவள் நல்லாய் இருக்கவேண்டு. மெஸ்பது என் பிரார்த்தனை. புத்த பகவானின் போதனையும் அதுதான். “அவள் இன்னும் விவாகஞ் செய்துகொள்ளவில்லை. அப்பாவியையும் அடிமையாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” என்று சங்கியாசிரியின் பாதத்தில் வீழுந்தாள் என் தங்கை. என் சந்தேகமும் நீங்கியது.

இல்லாழுக்கைக் குரியவர்களை யெல்லாம் சங்கியாசிகள் ஆக்குவது என் நோக்கமல்ல நீரோய்ச் சந்தோஷமாய் வாழ். என்று சொல்லிக்கொண்டே கெப்பிரே நடையுடன் எழுந்து காட்டி ஊடே விறுவிறு என்று சென்று விட்டார் சங்கியாசி.

இப்பொழுது நீங்கள் மிகுந்தலைக்குச் செல்லீர்களானால் அதே இடத்தில் ஓர் பெண் சங்கியாசியைக் காண்பிரகள் எவருடனும் பேச்சுக் கொடுக்கமாட்டார். நான் பலமுறையும் போகவேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்துவிட்டது, சிலர் தாங்கள் அவரை உறுகுணையிற் கண்டதாகக் கூறுகின்றார்கள்.

விகடவெண்பா

யார் பெரியர்? கவிராயரா அல்லது உரைகாரரா?

கவிராயர் ‘மலைமழை’ என்பதிற்போல
‘கண்’ உருபுதொக்கிவரப் பாடுவார்—
உரைகாரர் ‘மலைக்கண்முழை’ என்பதிற்
போல்
‘கண்’ உருபுவிரிந்துவர விளக்கிக்காட்டுவார்

கண்ணைக் கெடுப்பர் கவிராயர் அக்கண்ணை
எண்ணி உரைகார ரீவாரே—மண் னுலகில்
ஆக்கு பவரோ அழிப்பவரோ மேலாவார்
நோக்கிநீ உண்மை நுவல்.

—‘ஆண்டான் கவிராயன்’

வேட்டுவ

வேள்ளவத்தை, குல. சபாநாதன்

“ஆயர் வேட்டுவ ராடுதூத் தினைப்பெய் ராவயின் வருஷங் கிழவரு முனரோ.”

—தோஸ்காப்பியம்

வேட்டுவ ரெனுக் குழுவினர் தமிழ் வழக்கின் வழி ஐந்தினை பக்கஞர் குறிஞ்சி நிலமக்களைப்படுவர். குறிஞ்சி நிலத்து மக்கட்பெயர்களுள் வேட்டுவர், கானவர், குன்றவர், குறவர், எயினர் என்றுற்போல்வன ஆண்பாற் பெயர்கள். வேட்டுவிச்சியர் மறத்தியர் என்றுற் போல்வன பெண்பாற் பெயர்களாம். இவர்கள் அரசரும் குடிகளும் என்று பிற்காலத்து வழங்கப்படுமாறுபோல தலை வரும் மறவரும் என இருவேறுவகையாக வழங்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்கள் கடவீளை முருகுவேளை அழைப்பார். இவர்களின் செய்தி தேனழித்தலும் கிழங்கங்கம்தலும் தினைமுதலியன வித்திக்காத்தலும் முதலியவாம். இவர்கட்டுக்கணக்கள் மலைகள் முங்கிலரிசி, தினை, மான் முதலியவற்றின் இறைச்சிமுதலியனவாம். வெறியாட்டயர்தல் குன்றமாடல் சுனை நீராடல் அருவியாடல் முதலியன இவர்களின் விளையாட்டுக்களாம்.

இவர்களின் செய்தி முதலியவற்றை சங்ககாலத்தே கடியலூர் உருத்திரங்கண் ணனார் வரைந்த செய்யுட்பட்டமொன்றுல் இன்றும் யாம் கண்டு களிக்கக் கடியதாயிருக்கின்றது.

“.....பருந்துபட ஒன்றுத் தெவ்வர் நடுங்க வோச்சி வைந்து மழுங்கிய புலவுவா யெஃகம்

வடிமணிப் பலகையொடு நிரை முடிநாட் சாபஞ் சார்த்தியு கணைதுஞ்ச வியனகர் ஊகம் வேய்ந்த வயர்நிலை வரைப்பின் வரைத்தேன் புரையுங் கவைக்கடைப் புதையொடு கடுங்துடி தூங்குங் கணைக்காற் பந்தர்த் தொடர்நா யாத்த துன்னருங் கடிநகர் வாழ்முள் வேலீச் சூழ்மினைப் படப்பைக் கொடுதுகங் தழிலைய புதலிற் செங்கிலை நெடுநதி வயக்கழுங்கிறைத்த வாயிற் கொடுவி வெயினக் குறம்பிற் சேப்பின் களர்வள ரீந்தின் காழ்கண் டன்ன சுவல்வினை நெல்லின் செவ்வலிழ்ச் சொன்றி ஞமலி தந்த மனவுச்சு லுடும்பின் வறைகால் யாத்தது வயின்ரெறும் பெறுகுவர்.

—பெரும்பானுற்றுப்படை 117-133

இனி, “நிரைதிமில் வேட்டுவர் கரைசேர் கம்பலை” என மதுரைக்காஞ்சி யிற் குறிப்பிட்டிருத்தலால் திமிலருக்கும் மீனை வேட்டையாடும் தொழில்பற்றி வேட்டுவரென ஆளப்பட்டிருப் பினும் அவர் குறிஞ்சிநில வேட்டுவரின் வேறூவர்.

வேட்டுவருள்ளும் கில குடிகள் சிறந்து விளக்கின வென்பதற்கு இடைக் காலத்துத் தோன்றிய திருத்தொண்டர் புராணம் சான்றுபகரும். நாகன் என்னும் வேட்டுவ உயர்குடித் தலைவனுக்கு வந்தவதறித்த வள்ளலே நம் கண்ணப்ப நாயனூராவர். இவ்வன்னின் பிழப்பாவாரின் திருச்சரிதையைக் கூறுமிடத்து வேட்டுவச்சாதியினரை மிகவழகாகப்படம் பிடித் துக் காட்டுகின்றார் சேக்கிழர் பெருமானார். அவற்றைப் படித்தின்புறுமாற ஈண்டிக் குறிப்பிடுகின்றும்.

“குன்றவ ரதனில் வாழ்வார்
கொடுஞ்செசு ஞமலி யார்த்த
வன்றிறல் விளவின் கோட்டு
வார்வலை மருங்கு தூங்கப்
பன்றியும் புவியு மெண்குங்
கடமையு மானின் பார்வை
அன்றியும் பாறை முன்றி
லைவன முணங்கு மெங்கும்.” (3)

“வன்புவிக் குருளை யோடும்
வயக்கரிக் கன்றி ஞேடும்
புன்றலைச் சிறும கார்கள்
புரிந்துட னட ஸ்ரி
அன்புற காதல் கூர
வண்ணயுமான் பீணக ளோடும்
இன்புற மருவி யாடு
மெயிற்றியர் மகளி ரெங்கும்.” (4)

வேயல்படைத் தறுகண் வெஞ்சோல்
வேட்டுவர் கூட்டங் தோறுக்
கோல்லெறி குத்தென் ரூர்த்துக்
குழுமிய வோசை யன்றிக்
சில்லநித் துடியுங் கோப்பஞ்
சிறுகணை குளியுங் கூடிக்
கல்லெலு மொலியின் மேலுங்
கறங்கிசை யருவி யெங்கும்.” (5)

ஆற்றலைத் துண்ணும் வேட
யற்புலக் கவர்ந்து கொண்ட
வேறுபல் அருவின் மிக்கு
விரவுமா னிரைக ளன்றி
வறுடை வானங் தன்னி
விடிக்குர லெழிவி யோடு
மாறுகொண் முழக்கங் காட்டு
மதக்கைமா னிரைக ளெங்கும்.” (6)

இன்னும் இவர்களுடைய உணவு
சில விழாக்கள் முதலியவற்றையும் நன்
குளிளக்கி யிருக்கின்றாதவின் ஆண்டுக்
கண்டின்புறுக.

வேட்டுவரைப் பற்றிப் பொதுவாகக்
குறினும். இனி, ‘வெத்த’ எனுஞ் சிங்

களப் பெயர் தீண்ட சாதியினர் பண்டைக் காலக்கொட்டே ஆற்றிடைக் குறையெனப் பொருள்படும் (இலக்கை யரங்கங் துருத் தியாற் றிடைக்குறை என்பது பிங்கல நிகண்டுச் செய்யுள்) இலக்கைத் தீவிற் காணப்படுகின்றனர். ‘வெத்த’ எனுஞ் சோல் தமிழ்ச் சொல்லாகிய வேட்டுவ ரென்பதன் தீரிபென்பது இனி ஆ விளங்கும். ஆனால், ‘வெத்த’ எனுஞ் சோல் வேட்ட டையாடு வேரான் எவ்வையுங் குறிக்காது தனது தோற்றம் நடை உடை பாவனை தொழில் சமயம் என்பவற் றில் சிங்களரினின்றும் வேறுபட்டிருந்த எவ்வையுங் குறிக்குஞ் சொல்லாயிற்றென் சரித்தீர வாராய்ச்சியறிஞர் டக்டர் ஜி. சி. மென்டிஸ் அவர்கள் “நம்முன்னேரவித்த அருஞ்செல்லும்” எனும் நாவிற் குறிப் பிட்டிருக்கின்றார்கள். இது பொருத்தமில் கூற்றெனவே படும். என்னை? இவ்வறி ஞாரே பிறிதோரிடத்தில், “மிகப் புராதன காலத்திலே தென்னிந்தியாவிலே வேடர் கள் இருந்தனர். சிங்களர்க்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே அவர்கள் அங்கிருந்து இலங்கைக்கு வந்தனர் என உடன்பட்டாராதவின். இங்ஙனம் உடன் பட்ட இவ்வறி ஞாரே இலக்கையிற் காணப் படும் ‘வெத்த’ சாதியினரையும் வேட்டுவரோடு சேர்க்கவிரும்பாதிருத்தல் என ஜையோவென அறிகிலம். அன்றியும் இலக்கையில் பண்டைக்காலங் தொட்டே நாகர் இயக்கர் அரக்கர் எனும் முவ்வேறு சாரார் இருந்தமையும் குறிப்பிடற் பாற்று. நாகர்கள் கிழக்கினின்றும் இயக்கர்கள் வடக்கினின்றும் அரக்கர்கள் மேற்கே ஆபிரிக்காவினின்றும் வந்தவர்கள் போலும். இயக்கருட்டலைவனுயினை குபீரா எனுமெனக் கொள்க.

“விஜயன் இலங்கையில் வந்திறக்கிய காலத்தில் இயக்கர் சிறந்த அராட்சிபுரிந்த-

சாதியினராக விருந்தனரெனக் கருதற்கீடு முண்டு. விஜயனும் குவேனி பெனும் இயக்க அரசசுகுமாரியை மணங்து பேரனர் அவர்களைப் போற்கடித்துத் தான் அரசு புரிய விரும்பினாலென்னக் கோடற்கு மகா வம்சம் இடங்கொடுத்து நிற்றலுங் காண்க. ஆன்யால், சிங்களாரின் வருகையொடுதான் இலங்கையில் உண்மைபான சரித்திரம் கொடங்கு கிண்றதென, மென்றின் அவர்கள் குறிப்பிட்டதும் பொருத்த முடைய தோவென அறிஞர்கள் ஆராய்வர்களாக. சங்ககாலத்திற்குள்ளே ஈழத்தில் நாகர் குலம் சிறந்து விளங்கி பூதன்தீவனார் போன்ற புலவர்களை அறித்ததெனின், இவர்களை நாகரீக மற்ற சாதியினரென வொதுக்கி விட முடியுமா? வேட்டுவெந்தான் இலா வேட்டானார், நல்வேட்டானார், அறுவை வாணிகன் இலாவேட்டானார் பூவண்டனு கன் வேட்டானார் போன்ற புலவர்களிருந்துமையின், இவர்கள் விலங்குகளைக் கொல் லும் இழிதொழில்லபனாறி இன்றமிழில் பாஷிபற்றும் வன்மை வாய்க்க கல்வியறி வொழுக்க முடையரா யிருந்தார்களென்பது பெறப்படும். இன்னும் குறமகள் இலாவெயினி, பேய்மகள் இலாவெயினி என்றாற்போலும் நல்லிசைப் புலமை மெல்ல வியலார் பலர் வேட்டுவருள் இருந்திருக்கின்றார்களென்பது தெரிய வருதலின் வேட்டுவரென்ற வளவானே வேட்டுவரென்பார் நாகரீகமற்ற மரபினரென்று கருதுதல் நுனுகிய ஆராய்ச்சியாளர்க்கு ஒத்ததன்றுகும். எனவே குடியேறிய வர்களுள் நாகரீகம்பெற்ற மக்கள் சிங்களவர் தாமெனக்குறல் நுனிப் புலமேயச் சலேயாம். அன்றியும் சிங்களர்க்கு முன்னர் வேடர் மட்டுமே இருந்தார்களெனச் சிலர் கோடல் பொருத்தமில் கூற்றுதல் காண்க.

இனி, இவ்வேட்டுவர் எந்தச்சாதியினரென இக்காலத்தில் ஆராய்ச்சி செய்தற்

குரிய கலப்பற்ற நிலைமையில் அவர்கள் இருக்கவில்லை. தமிழர்கள் குடியிருக்கும் குறிச்சிகட்ட கருக்குள்ளார் தமிழரின் முறைகளைக் கையாண்டும், சிங்களரைச் சார்ந்தோர் அவர்களின் வழக் கங்களின் சிலவற்றைக் கைக்கொண்டும் கலப்புற்றிருத்தலால் உண்மை காண்டல் எனிதன்று. இவ்வேட்டுவர் பண்டைக்காலத்திருந்த நாகரின் ஓர் பிரிவினரென பரொருசாரார். இராவணன் ஆண்டகுடிகளின் ஏச்சமென்பர் பிறிதொரு சாரார். இவர்கள் ஊரூராகத்திரியும் தனிவேட்டு வச்சு சாதியென்பர் இன்னேரு சாரார். இங்ஙனும் இவர்களைப்பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் யாவரும் ஒரு கொள்கை யுடைய ரன்றும் புரோபசர் விர்சோ (Professor Virchow) எனும் ஐர்மானிய வறிஞர் வேடர் என அழைக்கப்படுவோர் இலங்கையின் தலைமையான பழைய சாதியினரென்றும் தென்னிந்தியக் குறிஞ்சி நிலமக்களை ஓராற்றுன் ஒத்திருக்கின்றன ரென்றும் கருதுகின்றார். பலடியஸ் (Palladius) எனும் அறிஞரே வேட்டுவரைக்குறித்து முதன் முதல் எழுதியவரென்ப. இவர் வேடரை மிக மெலிந்த தோற்றமும் அதிக வளர்ச்சியின்றி சுருங்குறுத்தும் தலைமையிரும் உடையரெனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இன்னும் பல ஆங்கில அறிஞர்களும் பல வாரூகக் கட்டுரைத் திருக்கின்றனர். இவ்வாராய்ச்சி யாளர் பெரும்பாலும் தமிழ் வழக்கம் நன்கு தெரியாதிருந்தமைபால் நேர்ந்த கேடுகளுஞ்சிவைள்.

இலங்கையிலுள்ள வேட்டுவரைப்பற்றி முதன் முதல் குறிப்பிடப்படு மிடம் சைவரது புராணமாகும். வேட்டுவச்சு சாதியிற்குறுந்றிய கொடியஜை வள்ளியை மணஞ்செய்தற்கு முருகவேள் பட்டபாடு யாவர்க்கும் நன்கு தெரிந்த தொன்றும்.

கதிர்காமத்திலுறையும் கந்தவேலை இவ்வேட்டுவ மக்கள் மைத்துனரெனவழைப்பது இன்று முனரப்படுவதாகும். அன்றியும் அக்கோயிற் பூசகராகவுமிருந்து வந்தவர்கள் இவ்வேட்டுவச் சாதியினரேயாகும். துட்டகைமுனு இக்கோயிலைத் திருத்தியமைத்த பொழுதும் வேட்டுவச் சாதியினரையே பூசைசெய்யுமாறு பணித் தனரென மகாவம்சம் கூறுகின்றது. இக்காலத்தில் பூசைநடாத்தும் ‘கப்புருள்’ மார் சிங்களரைச் சார்ந்து அவர்களுடைய வழக்க வொழுக்கங்களை மேற்கொள்ளலான் சிங்களரெனத் திரித்து வளங்கப்பட்டனர். எனவே இவரும் தமிழ்வேட்டுவரேயாமெனக் கொள்க.

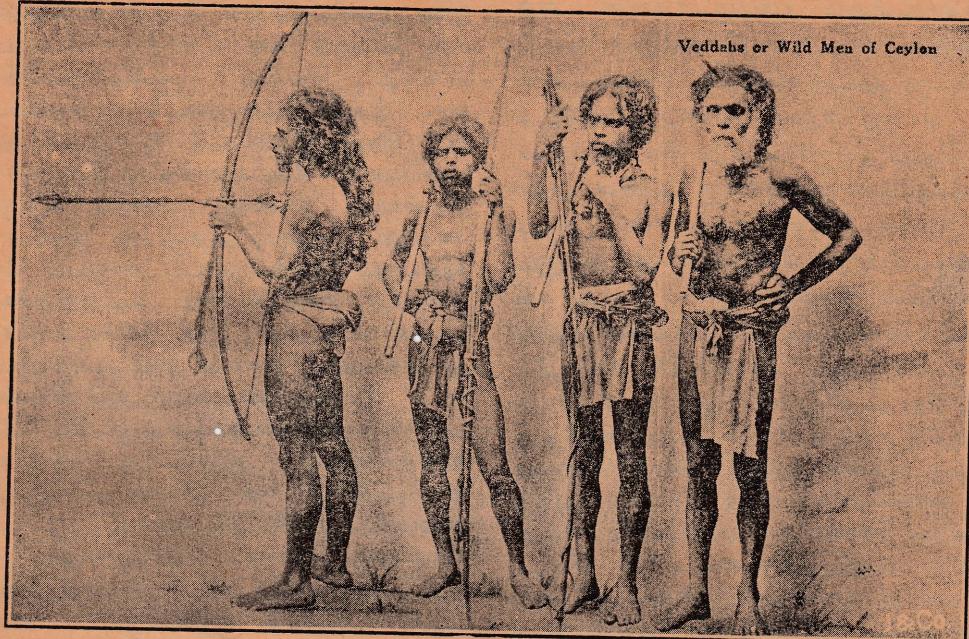
இலங்கையில் வேடர்கள் பெரும்பாலும் ஊவாமாகாணம், கீழ்மாகாணம், வடமத்திய மாகாணம் எனும் மூன்று மாகாணங்களிற் காணப்படும் அடர்ந்த காடுகளிலும் குன்றுகளிலும் வாழும்து வருகின்றனர். ‘பின்தன’ (Binitenna) வெனும் பெருங்காடே இவர்கள் பெருங்கூட்டமாயிருக்கு மிடமெனப் பலர் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். நொக்ஸ் பேர்ச்சிவல் முதலிய வறிஞர்கள் எழுதிய இலங்கைச் சரித்திரக்குறிப்புக்களை நோக்கின், இவ்வேடர்கள் இன்னும் வடக்கேயும் தெற்கேயும் மூள்ளபல் வேற்றிடங்களிலும், பரந்திருந்தரெனக் கொண்டமை புலப்படும். ‘சப்பிரகம்’ எனும் மாகாணப் பெயர் இவ்வேடர்கள் இருந்தமையா ஹண்டாய் காரணப்பெயரன்ப. (சவராகம-ஹபரகம-ஹபரா-நாகரீகமற்றவன்) இங்ஙனங் கொள்ளாது ‘சபர்’ என்னும் வடசொற்றிரிபாக்கிக்கொள்ளின் வேட்டுவரென்னும் பொருள்நன்கு துணியப்படுதல் காண்க.

வேடர்கள் காட்டுவேடர் (பாலைலிமக்கள்?) மலைவேடர் என இரு பிரிவுண்டு. காட்டுவேடரே கலப்பற்ற தனிவேடர்க

ளாகக் காணப்படுகின்றனராதலின் அவர்களைப்பற்றிய செயல்களையே பெரும்பாலும் குறிப்பிடுவாம். இவ்வேட்டுவருள், பண்டார (Bandara) கெப்டானி (Nebadani) உனபானி (Unapani) ஊராவ (Urava) ருகம் (Rukam) தல (Tala) அம்புல (Embula) முதலிய எண்வகைக்குடிகளுண்டென்றால் சிலர் கூறுப் படுவானியேன்பது வற்றிய சுடுநீர்க்குறிச் சியெனப் பொருள்படும். ஊராவென்பது பன்றி. பன்றிகள் கூட்டங் கூட்டமாய் வந்து நீரருந்தும் குளத்திற் கருசிருந்த வேடரை ஊராவ என்றழைத்தனர். ஊராற்றுறை எனும் பெயரும் இத்தகைய சரித்திரத் தொடர்புடையதென்பர். அம்புலரென்பது ஒருவகைச் செங்கிற ஏறும்பிளைக்கும். சேஜைப்பாயிர்த் தொழில் வேலைக்காகச் செல்லவேண்டிய வேட்டுவிச்சி தனது பிள்ளையை மரநிழவில் வளர்த்தினிட்டு வேலைக்குச் சென்று மீண்டும் வந்து பார்த்தபொழுது அப்பிள்ளை ஒரு வகை ஏறும்புளாற் கடிபட்டு உயிர்நீத் தமையினைக்கண்டா என்றும் அவள் வழித் தோன்றல்கள் அம்புல வெனும் குடிப்பெயர் பெற்றன ரெனவுங் கூறுப் பெடிடானி யெனுந் சொல்லுக்கு மிகப்புத்திசாலி யென்பது பொருள். பண்டொரு ஞான்று சிங்ஙவரச ஞானருவன் காட்டுவழியே செல்ல நேர்ந்ததெனவும் குடிக்கத்தண்ணிரும் உண்ண உணவுமின்றி அதிக தூரம் நடக்கநேர்ந்ததெனவும், இதனைக்கண்ணுற்ற இரு வேட்டுவிச்சிகள் இவ்வரசனுக்கு எவ்வகையானும் பசியாற்ற வேண்டுமெனக் கருதித்தங்கள் சேலைஸோப் பனிபடும்படியாக குன்றின்மேல் சிரித்து அவை நன்றாக நீண்டதபின்னரெடுத்துப் பிழிந்து அரசன் குடிக்கவும் சமயசெய்யவும் விடியற்காலையில் தண்ணீர்கொடுத்துத்தனினார்களைனவும், இதனைக் கண்டதீசயமுற்ற அரசன் இவர்களை ‘கெப்டானி’

எனவழைமுத்தாரைவும் இவர்களின் வழித் தேரன்றினேர் இப்பெயரையே தங்குடிப் பெயராக்கி அரசனாலிட்ட பெயரெனப் பெருமை பாராட்டி வருகின்றன ரென வாங் கூறுப்.

படுத்தினர். ரிதி (Riti) என்னும் மரத்துப் பட்டையால் உடை செய்து தரித்தனரென்ப,இக்காலத்தில் அநேகர்ப்பருத்தினாலால் நெய்த சிறு கோவணம் தரிக்கத் தொடங்க யிருக்கின்றனர். பெண்கள் வளையல்கள்

வேடர்கள் பெரும்பாலும் நால்கரை அல்லது ஐந்தடி உயரந்தானிருப்பார்கள். இவர்களுடைய தலை மிக நீண்டதாகவும், மயிர் பறட்டையாகவும் சுருஞாக தன்மையுடையதாகவும் காணப்படும். இவர்களின் உடம்பு மறத்தொழில் புரிதலால் மிக இறுக்கத் திண்ணெணன்றிருக்கும். எவ்வளவு பெரும் பாரத்தையும் கையாற்றாக்கிச் செல்லும் ஆற்றலுடையவர்கள். மழைகாலத்தில் இபற்றைக் குகைகளிலேனும் சள்ளி முதலியவற்றை வேய்ந்த குடிசைகளிலேலும் தங்குவர்.

பண்ணடாஞ்சு ஆண் பெண் ணிருபாலாரும் சிருவாணமாகவே திரிந்தனரென்ப. பின் தழைகளையும் பரவுரியினையும் பயன்

போன்ற இருப்புத் தோடுகளையணிவது வழக்கம்.

வேடர்களுட் சிறந்த குணமாவது பொய்யாமை. இவர்கள் செய்யுங் தொழிலை அல்லது விழாக்களைக் கண்டு யாரேனும் என்னி நகையாடின் அவரைத் துறக்கத் துக்குச் செல்லுமாறு தங்கள் அம்பால் விடைபணித்து விடுவார்கள். பெண்களும் மிகக் கற்புடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். எங்கோபாத லொருவன் பிறங்மனை விழைங்கு சென்றுள்ளனபது தரியவரின் அடிப்பக்கரையாக்கி விடுவார்கள். இன்னும் வேட்டுவெருள் யாரேனும் அம்புபட்டிறப்பின் பிறங்மனை நயந்த பாவத்தான் இங்கன் மிறந்தானெனக் கருதுமியல்பினர்

இவர்கட்டு நாயைவிட வேறு வீட்டு விலங்குகள் கிடையா. ஏறக்குறைப் பூற டினிளமுள்ள ஒரு வில்லும் சில அம்புகளுமே இவர்களிடமிருக்கும் இவர்கள் கொல்லரிடம் அம்புகளைப்பெறும் முறை படித்தற்கிணிமை பயக்குமாதலின் அதனைச்சுருக்கமாகச் சூறிப்பிடுகின்றார்கள். வேட்டுவர்கட்டு அம்புகளைப்பெறும் கொடுக்கும் கொல்லன் பெரும்பாலும் தனித்தவோரிடத் தில் சிற்றாருக்குச் சிறிது சீச்மைத்தாயும் வேட்டுவர் குறிச்சிக்கு அண்மைத்தாயும் குடிசை கட்டி வாழ்வான். அம்புவேண்டியபோது வேட்டுவர் இவன் குடிசைக்கருகில் இரவில் வருவார். வந்து சுக்கட்குவேண்டிய அம்பின் வடிவத்தை இலைகள் மூலமாகவும் தொகையினை நிலத்திற் கீறிய கோடுகள் மூலமாகவும் குறிப்பிட்டு அவற்றிற்குரிய கூவியாக இறைச்சி தேன் மெழுகு முதலிய பண்டங்களைக் கொல்லனது வாயிலில் வைத்துச்செல்வார். அடுத்தநாளிரவு கொல்லனும் அம்புகளைச்செய்து குறிப்பிட்ட இடத்தில் வைப்பான். வேடர்கள் அன்றிரவு வந்து பாத்து அம்புகள் தமது விருப்பத்தின்படியே அமைந்திருந்தால் முற்றையும் எடுத்துச்செல்வார். அல்லது திருப்பிச் செய்யுமாறு கிலவற்றை மீட்டும் அவ்விடத்தில் விடடுச்செல்வார். அங்கும் வைத்தவற்றையும் திருத்தமாகச் செய்துவைத்து வேட்டுவர் அம்பு முற்றையும் எடுத்துச் சென்றபின்புதான் கொல்லன் பண்டங்களைக் குடிசைக்குள் எடுத்துச் செல்லவேண்டும். அல்லது கொல்லனும் துறக்கம்புக நேரிடும். இவர்கள் கொலைத்தொழிலை மிகவும் கடினமான அல்லது பாவமான தொழிலாகக் கருதுவதில்லை. தங்களுடைய வீரத்திற்கு இன்றியமையாத ஒருபர்ந்த தொழிலாகவே கருதி யொழுகி வந்திருக்கின்றார்கள்.

இவர்கள் ஒருவகை மரத்துப்பட்டையை உமிழ்வதனால் வேறு வெறியுள்ள குடிவகை யெதினையும் பயன்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

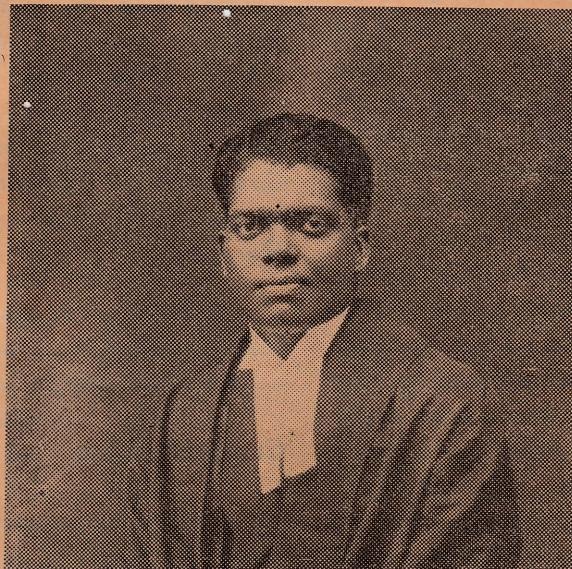
வேடர்கள் பெரும்பாலும் பிதிரரை (இறந்த தங்கதயர்) வணங்கி வந்தார்கள். நாகரீகமற்ற பண்ணைக் காலத்தில் இவர்களுள் ஒருவர் இறந்தால் அப்பினாத்தைப் பற்றைக்குள் எறிவது வழக்கம்; அல்லது இறந்த குகையிற்றுனே அப்பினாத்தை இலை முதலியவற்றை பொதித்து நெஞ்சின்கண் பெருங் கல்லீன்றைச் சுமையாக வைத்து வேறீருர் குகை நாடிச்செல்வர். இவ்வேட்டுவெருடைய வழிபடுகடவுளர் இயக்க ரென்படுவார். இயக்கராவார் பதினெண் தேவகணத்தாரு ஜாருசாரா ரென்பது நிகண்டு முதலிய வற்றுநு ஸர்ந்து கொள்க. அதனேன இறந்த தங்கதயரும் இயக்கருடைய சாருபம் பெறுவதலாகத் தாங்கொண்ட மதத்திற்கேற்ப அவ்வாறு கூறுவார். இது வந்தேறிகளாகிய இயக்கர்களைச் சார்ந்து தாம் அவ்வழிபாட்டை மேற்கொண்டனர். அவ் வியக்கரை அஞ்சொற்கு இயக்கரை வழுபடும் மக்கள் எனக்கொள்க. அதுபோல அரக்கரை வழிபடும் மக்கள் அரக்க ரென்பதும் நினைக்க. அம்பினை நடுவண்நாட்டிப் பாட்டுப் பாடி யாடி பிதிரரை வணங்குவதும் வழக்கம். சில காலங்களில் பெரும் படைப் பிட்டு அதனைச் சூழ்நின்றாடிப் பாடிக்களித்துப் பின்னர் அதனை ஒருங்கிருந்துண்பதும் வழக்கம்.

வேட்டுவரின் செய்தி முதலியவற்றைப் பொதுவாக முதலெடுத்துரைத்தபின்னர் இலங்கையில் வெத்த எனும் சிங்களப் பெயர்தரித்த மக்களின் செயல்களை இயன்றவரை கூறினேம். இவையிரண்டினையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து பெரும்பான்மையும் ஒத்திருத்தல் ஒர்ந்துணர்பாற்று. அங்குனமாயின் வெத்த வெனும் வேட்டுவரும் இலங்கையானது குமரியாற்றினால் பரதகண்டத்தினின்றும் பிரபட்டிருந்த ஞானரு இக் கண்டத்தினின்றும் வந்தேறிய தமிழர் அல்லது நாகரென்றெனும், இலங்கையிலுள்ள பழங்குடிகளைன்றெனும் கொள்ளறக்கிட முண்டு. இதனையின்னும் நன்காராய்தல்தமிழறிஞர் கடனாகும்.

தமிழரும் அரசியற்றிருத்தங்களும்

திரு. நா. குமாரசிங்கம் அவர்கள், அந்துவக்காத்து, கோழும்பு

சமீபத்தில் நடந்தேற்ய பொதுத் தேர்தலையும், அதன்பின் அமைக்கப்பெற்ற மந்திரிசபையையும் குறித்து அநேக அறி ஞா ஆழ்ந்து யோசிக்க வேண்டிய வராயினர். விஷயங்களை நன்கு கவனித்து வந்தவர்கள் ஒரு உண்மையை மிக வெளிப்படையாக அறந்திருப்பார்கள். அதாவது தலைவர்களை என மதிக்கப் படுவோர் பிழையான வழியில்சனங்களை நடத்தி செல்கின்றார்களென்பதே. எமதரிய தாய்நாடாகும் இலங்கைக்குச் சியராச்சியம் வேண்டுமென வாதாடுவோர் இப்பிரதிதிகளை தம் தலைவர்களதும் மட்டமையைக்கண்டுபெருந்துயரும்வியாகுலமுடைகின்றனர். நாம் எங்கு நோக்கிச் செல்கின்றேம்? கேரியல் முயிருக்க, பிழையான வழியில் செல்கின்றேமல்லவா? எங்கள்மாட்டுள்ள பொறுமையும், சூழ்சிகளும், உயர்பதவியை நாடிச் செய்யும் தந்திரக்களும்

[நா. குமாரசிங்கம்]

நாம் பிழையான வழியிற் செல்வதை நிற்பாட்டி, இலங்கைத் தேசியமகாசபை (The Ceylon National Congress) பொதுசனங்களின் மதிப்பைப் பெற்றிருந்த காலத்திலும், உண்மைத் தேசாபி மானிகளாகும் சேர். பொன். அருணைசலமும், சேர் ஜேமஸ் பிரிஸ் என்பவர்கள் தலைவர்களாயிருந்தாலத்தி லும் நாம் சென்று கொண்டிருந்த உண்மையை நாடக்கூடாதா? அதன்பின் எத்தனையோசம்பவங்கள் நடந்துள்ளனவே. பல்வேறுசாதியினர்க்கு மிடையிலிருந்த பரஸ்பர நட்புமநிங்குவதாயிற்றே. நம்முள்ளேசனிருத்தியைகாடுபவர் சிலராவர். பல்வேறு வகுப்பினர்க்கு மிடையிலுள்ள பகையும்வளர்வதாயிற்று. எம் நாட்டிலோ உண்மைக் தலைவர்கள் இல்லை. எங்களுக்கு தாம் வழிகாட்டுபவராக நடிப்பவர்களோ போவித்தலைவர்கள். அவர்கள் விரிந்தநோக்குடன் தேசநல்த்தை நாடி விஷயங்களை நிர்வகிப்ப

பது கிடையாது. அரசியற் றிருத்தங்கள் புதிது புதி தாக வழங்கப்பட சுயனல் மும், குரோதமும், பொருமையும், ஒங்கி விருத்தியடைகின்றன. பல்வேறு வகுப்பினரும் தம்முன் பரஸ்பரம் சந்தேகமுடைய ராப் விரோதம்பாராட்டி நிற்க, சுயராச்சி யத்தை நாம் பெறுவ காலமும் எட்டியெட்டிச் செல்கின்றது.

ஆபிரக்கணக்கான வருடங்களாசத் தமிழர்கள் இலங்கையில் வசிக்கின்றனர். சிங்களர்க்கு இங்காட்டில் எவ்வளவு உரிமையுள்ளதோ அவ்வள

அரசினரும் வுரிமையைத் தசிறுபான்மைவகுப்பினரும் மிழருமுடையர். இலங்கையை ஒருகால் வெற்றிகொண்டு அரசுபுரிந்த போத்துக்கீஸர், ஒல்லாந்தர், பிரான்ஸியர் வந்து போய்விட்டனர். ஆனால் சிங்களரும் தமிழரும்கூடி இப்போதும் இலங்கையில் வாழுகின்றனர். பிறிட்டிஷாரும் தமக்கு முன்னரசுபுரிந்த ஐரோப்பியர்போல் நம்நாட்டினைவிட்டு நிங்கினும்-சிங்களர் தமிழர்களாகிய நாங்கள் ஒருங்கேதான் வசிக்க வேண்டும். வகுப்புச்சண்டையில் ஈடுபடு பவராகும் நாம் இவ்விஷயத்தை மறக்கப் படாது. தமது காரியசித்தியைநாடி ஒரு போது, தேவையென நினைத்தால் நமது நாட்டின் அரசியலை நடத்தும் பிறிட்டிலார் எங்களைக் (தமிழர்களை) கட்டியனைப்பர்.

அல்லாவிடின் சிங்களரைக் கட்டியனைப்பர். அதுவும் வேண்டாவிடின் இரு வகுப்பினர்க்கும் மாருக நிற்பர். இலங்கையிலுள்ள இரு பெரிய வகுப்பினரையும் ஒற்றுமையடையவிடாது வேலைசெய்வதே அவர்கள் பிரதம கொள்கையாகும். பொதுசனங்கள், தமது வகுப்பு, தமது சாதி, தமது சமயம் என்பவற்றைப் பெரிதாக மதித்து, குறுகிய நோக்குடையராய்த் தேசத்தின் பொதுநன்மையை நாடாதிருக்கச் செப்வர். அரசினர்கொள்கைகள் சித்தி

யடைந்து வந்ததம் இலங்கைத் தேசிய மகாசபை மதிப்பையிழந்து கீழ்க்கிலையை அடைந்ததும், அப்போதுநடந்த சம்பவங்களாகும். ஐரோப்பியர் நட்பினைப் பெற்றுக் கொண்டால் தமிழராகியெங்கட்டகுப் பெருநன்மை வருமென எண்ணுவதும் அறியாகமேயொரும். இதை நாம் விரைவில் உணர்வது மிகவும் அவசியமான விஷயமாகிறது. அரசியல் நிலைமை நமது நாட்டில் சீரடைய வேண்டுமாயின், ஒவ்வொரு கொள்கையினை அடிப்படையாகக்கொண்ட பல்வேறு கட்சிகள் (Parties) ஏற்பட வேண்டும். அவ்வாறு ஏற்படினன்றி, நமது நாட்டிற்கு மீட்சியேது? அதைவிட்டு, வகுப்புக் குரோதங்கள் தலையெடுப்பின் பெருந்தீமைகளை வந்தெட்டும். இப்போது அரசாங்க சபையில் ஜெயத்தி லக்கா, செனநாயக்கா கட்சியினர் அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளார். இக்கட்சியினரே எப்போதும் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருப்ப ரென எப்படிச் சொல்வது? இக்கட்சிக்கு மாருக நிற்போர்தொகை அதிகரித்து வருகின்றது.

சமீபத்தில் நடந்த பொதுத்தீர்தல், கொள்கைகளையடைய கட்சிகளின் பேரால் நடத்தப்பட்டதன்று. அபேட்சகராச முன் வந்த ஒவ்வொருவரும் போதுத்தேர்தல் எக்கட்சியை மாவது சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்குக் கொள்கைகளும் கிடையாது; முறையான போக்குகளும் கிடையாது. தமது சொந்தத் தகுதியையும் பெல்ளையும் துணையாகக்கொண்டு தேர்தலில் பங்குபற்றி நின்றனர். இவர்கள் நண்பர்களும், உறவினரும், சாதியினரும், வகுப்பினரும் முன் வந்து வேண்டிய உதவிபுரிந்தனர். சென்ற அரசாங்கசபையிலும் இப்போதைப் பார்த்து வகுப்பியிலும் தலைவராம் (Leader) பத்தியைப் பெற்ற சேர் D. B. ஜெயத்தி லக்கா அவர்கள் தேர்தல் காலத்தில் பல

விடங்கட்கும் சென்று தம்மைப்பின்பற்றும் அபேட்சகர் சார்பாகப் பிரசங்கங்கள் செய்தனர். அப்பிரசங்கங்களில் அவர் ஒரு கொள்கையை எடுத்துக்காட்டி அதை யாவரும் பின்பற்றவேண்டுமெனக்கூறினாரில்லை. அவர் ஏதாவது கொள்கையைக் குறித் துப்பேசியிருந்தால், அது “நீ என்முதுகி ணைச் சொறி, நான் உன்முதுகி ணைச் சொறி கின்றேன்” என்பதன்றி வேறொன்றுக் கிடையாது. அவர் எடுத்துக்கொண்டவழி கித்தியடைவ தாயிற்றென்பது மந்திரி சபையின் அமைப்பிலிருந்து அறியக்கிடக் கின்றது. இவ்வெற்றி, சேர். D.B. ஜெயத் திலக்கா அவர்கட்கு பெருவெற்றியாயி னும் நாட்டிற்குப் பெருந் திமையாகவே முடிந்தது. இவ்வெற்றி குறுகிய நோக்கும் அரசியல்வாழ்வுக்கு மாறுன துமாயிருக்கின்றது. 1928-ம் வருடம் இலங்கை வாசிகள் தமக்குப் பொறுப்பாட்சி யரசியல் உடனே அளிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கேட்டபோது, டொனமூர்க்குமுவினர் எழுதியதாவது:-

“இலங்கைவாசிகள் ஒற்றுமையடையாய்த் தம்மைக்காட்டினிற்பின், பொறுப்பாட்சி யளிப்பதற்கு மாறுகவிருந்த தடைகளி லெருன் ரு நீங்கியதாகும். இலங்கைவாசிகள் ஒருவகுப்பினரன்று. மேலும் அவ்வகுப்பி னர்க்குள்ளும் அவங்மபிக்கையும், விரோதமும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. இலங்கையில் தேசாபிமானமென்று சோல்வது தேசீய நன்மையை நாடியதன்று. வகுப்பு முன்னேற்றத்தைக் கருதி நிற்பதே தேசாபிமானமாகக் கொள்வார். ஒருவகுப்பின் நன்மையைப் பேரிதும் கருதி உழைப்பவரை நோக்கி அவர் தேசாபிமானி” என்ற கூறுவார். மேற்குறித்தனவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு பொறுப்பாட்சிகேட்போரின் நோக்கத்தைக் கிறிது ஆராய்க்குபார்த்தால், அவர்கள் கூடிய தொகையினின் வகுப்பைச் சேர்ந்தவராயும், பிற்டிடி

ஷார் விசேஷ அதிகாரத்தைத் தமது கையில் வைத்திராவிடின் தாம் கிணத்தைச் செய்து தம்மை ஆதரியாது நிற்கும் குறைந்த வகுப்பினரை நித்து விடுவராயும் காணப்படுகின்றனர். இனி, குறைந்தவகுப்பினரைச் சேர்ந்தவர்களோ, தமக்குள் எவ்விஷயத்திலும் ஒற்றுமையடையாதிருந்துகொண்டு கூடியவகுப்பினராகும் கிங்கள்ரை எதிர்ப்பதில் ஒற்றுமையாக நிற்கின்றனர். மேலும் போறுப்பாட்சியரசியல் அளிக்கப்படமுன், அது அவசியமென்று பொதுசன அபிப்பிராயம் நாட்டில் நன்கு நிலைபேறுவேண்டும். மேலும் அது அளிக்கப்பட்டின் அவ்வரசியல் எல்லாவகுப்பினர்க்கும் ஏற்றதாகவேண்டும். அவ்வாறு ஏற்பவேது எப்போது? அரசாங்கசபையில், கூடிய வகுப்பினராகும் கிங்களர்களின் பிரதிநிதிகள் மற்றைய சிறுவகுப்பினர்மாட்டு நீதியாகவும் நன்மையாகவும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். வேண்டுமோயின் ஒற்றுமை நிலைபேறுதற்குத் தமது உரிமைகளையும் விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கவேண்டும்.

இப்போது விவாதிக்கப்படும் விஷயங்களை நன்கு விளங்கவைப்பதற்கே டொனமூர் குழுவினரின் அறிக்கையிலிருந்து மேற்காட்டிய படியெடுத்துக்காட்டிய பட்டப்பட்டது.

யமைப்பு டொனமூர்கு முவினர் எடுத்துக் காட்டினவற்றின் உண்மையை எவரும் மறுக்கமாட்டார்.

வகுப்புத் துவேஷத்தை ஒருபுறம் விட்டுத் தேசீய நோக்குடையவராய் பெரிய அரசியல்லாதியாக முன்வந்து மந்திரிமார்களைத் தெரிவதற்குப் போதிய வசதிகள் சேர். D. B. ஜெயத் திலக்கா அவர்கட்கு ஏற்பட்டன. இப்போது அமைத்த மந்திரிசபையை வேண்டுமெனத் தாம் ஏற்படுத்தியதாக ஜெயத்திலக்கா கூறுகின்றார். அவ்வசதிகளையும் தருணத்தையும் அவர்கள்

பறியவிட்டனர். அதனால் பெருங்கெடுதி யை நாட்டிற்குத் தேடிவிட்டனர். டொன் மூர்குமுனினர் செய்த எச்சரிக்கைகளும் அவமாயின. குறைந்த வகுப்பினரின் நம் பிக்கையைப் பெறக்கூடியவிதமாக நடந்து சோன்னும்படி கூடியதொகை யினராகும் சிங்களர் நடக்கவேண்டுமென டொன் மூர்க்கூமுனினர் அப்போது புத்திக்கிறியுள்ளார். சேர். D. B. ஜெபத்திலக்காவின் தேசாபிமானம் தமது வகுப்பின் முன்னேற்றத்தை நாடியதாயிற்கேற யன்றித் தேசநலத்தைக் கருதியதாயிருக்கவில்லை. ஒருவகுப்பினர் முன்னேற்றினால் போதுமென அவர் என்ன ஆகின்றனர்போலும். அவ்வாறு என்னை திருப்பாராயின் மந்திரிமார் யாவரையும் வேணுமென்று புத்த சிங்களர்களாக கியமியாதிருப்பர். அப்படிச் செய்தால் சமராச்சியத்துக்கு முடிடுக்கட்டையாக விருந்த ஒருத்தடையை நீக்கினவராவர்.

விஷயங்கள் இவ்வாரூகவே, தமிழர் செய்யவேண்டியது யாது? என்பது அடுத்தகேள்வியாகின்றது. ஒருவர்க்கொருவர் விரோதம் பாராட்டுவதாலும் புதிய கட்சி ஆவேஷங் கொள்வதாலும் ஒரு நன்மையும் வந்தெய்தப் போவதில்லை. இலங்கையிலுள்ள மற்றைய வகுப்பினர்க்குப்போல, நாம்விரும்பும் அரசியற்பேறும் ஒரோவிதமான துதான். ஆனால் அது ஜெபத்திலக்கா என்னும் சில ‘கொயிச்கம்’புத்த சிங்களக்குடும்பத்தி னரின் சுயராச்சியமன்று. இவ்வித அலக்கோவங்கள் சிங்களர்க்கட்சியையே அதிருப்தியை உண்டாக்கி விட்டன. இதைக்கண்டு அநேக சிங்களர் வெறுப்படைந்துள்ளார். இப்போது அதிகாரம் படைத்தவராகக் காணப்படும் ஜெயத்திலக்கா - சென்னாயக்கா கட்சியினருடன் பேரர்புநின்து அவர்களைப் புறங்காட்டி ஓட்சு செய்யும் நோக்கமுடைய ஒருக்கட்சி தோன் நியுளது. இக்கட்சியினர் சித்தியடைந்

தால் சமராச்சியம் பெறலாம் என்ற நம் பிக்கை ஒருபோது திடமடையும்.

சுதந்தரப்போரில், தமிழர் எப்பொழுதும் முன்னணியில் நின்று தொண்டாற்றியவராவர். விஷயங்களை ஆராய்ந்து நிதானிப்பதிலும் பொதமிழர்கள் கடமை ருத்தமான அபிப்பிராயக் கூறுவதிலும் தாமக்கு நிகரில்லாதவர். இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தில் தமிழராகிய நாம், அதையிய மூம் அவந்மபிக்கையுமுடையராய், எமது நாட்டின் விரோதிகளுடன் சேர்ந்து நிற்பின், நாம் எமது நாட்டவருக்கும் சந்ததியார்க்கும் பெருங் தீமைகளை விளைத்தவர்களாவோம். முகத்துடன்து வேஷம்கொண்டு முக்கை அறுத்துகிடுவதா? சுர லட்சம் சனத்தொகை கொண்ட இலங்கையில், இந்தியத் தமிழரையும் சேராது நோக்கின், எமது சனத்தொகை சு லட்சமே. கூடிய தொகைக்கட்சியினர் நடத்தும் பொறுப்பாட்சியரசில் எங்கள் நிலைமை பரிதாபத்துக்கிடமான தாக்கேவிரிருக்கும். நாம் சிங்களர்மாட்டுத் துவேஷம்பாராட்டும் வரையும், நாங்கள் பிரிந்து வேறுக நிற்கவேண்டியதுதான். மந்திரிப்பதவி முதலியவற்றைப் பெறுவதென்பதும் இயலாத காரியம். ஆனால் கட்சிமுறையரசியல் (Party System of Government) ஏற்பட்டு தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் கட்சிகளில் சேர்ந்துகொண்டால், நற்காலம் தோன்றுமென நம்பலாம். இதைநாங்கள் ஏற்கவேண்டியதுதான். தேசநலத்தை நோக்கி, புத்தியாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், இதிலும் விசேஷமானவழி வேற்றில்லாதிருக்கக் காணலாம். ஜெயத்திலக்கா-சென்னாயக்கா கட்சியினரின் உதவியின்றியும், ஸ்ரீமான் வை. துரைசுவாமியர்கள் அரசாங்க சபையின் அக்கிராசனராகத் தெரியப்பட்டது கட்சிமுறையரசியலின் பெருமையை நன்குவிளக்கும். பிரமாதமாக முயன்ற திருவாளர்கள் மகா

தேவா அவர்களும், பொன்னம்பலமவர்களும், ஒருபதவியையும் பெறுதமையாயிலிருந்து வகுப்புக்குவேஷம், ஒற்றுமை நாடா திருத்தங்கள் முதலியன எவ்வளவு தீமைகளைக் கொண்டுவருகின்றனவென்று அறியலாகும்.

தமிழராகும் எங்களின் பாதை, நாகரிகம், சமயம் என்னும் நமது உரிமைகளைப் பாதுகாத்தற்கு வேண்டிய நிபந்தனைகள் இப்போது அனுட்டா நத்திவிருக்கும் நோன் தேசிய வாதம். மூர்த் திட்டத்திவிருக்கின்றன. இப்பாதுகாப்புகளை எந்த அரசியற்றிட்டத்திலும் சேர்த்துவிடலாம். பொதுவாய் உலகிலுள்ள எந்த அரசியற்றிட்டத்திலும் இவ்விதபாதுகாப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவைகள் பாதுகாக்கப்படின் நாங்கள் சிங்களருடன் முட்டுப்படவேண்டிய தில்லையே. ஆனால் விசேஷ உரிமைகளை ஒரு வகுப்பினர் பெற்றுமலுங் காலத்திற்குண், சுச்சரவுகள் ஏற்படுகின்றன. எக்காலத்திலும் எங்காட்டிலும் தமது நாட்டின் நன்மைக்கு முதன்மை கொடாது தங்கள் வகுப்பின் நன்மை கட்டே முதன்மை கொடுக்கும் அரசியல் வாதிகள் காணப்படுவர். இது எல்லாவகுப்பினர்க்குமிடையில் காணப்படும் ஒருகுணமாகும். ஆனால் சிங்களருள்ளும் தமிழருள்ளும் தமது வகுப்பு நன்மையிலும் பார்க்க நாட்டின் பொதுநன்மைக்கு முதன்மை கொடுக்கும் சிலர் இருக்கின்றார்கள் என்பதற்கு ஐயமில்லை. அத்தன்மையானாலும் உதவியாற்றுன் ஸ்ரீமான் துரைசவாமியவர்கள் அரசாங்க சபையின் அக்கிராசனராயினர். இவ்விதமானவர்களுடன் நாம் நீதிபாக நடந்து கொண்டால் அவர்களும் நம்மாட்டு நீதியாகவேயிருப்பார். எங்கள் நாட்டின் விடுதலைக்கு விரோதிகளான ஜிரோப்பியருடன் சேர்ந்து கொள்வதிலும்

தேசிய நோக்குடைய சிங்களருடன் சேர்ந்துமூப்பின் அது அரசியல் முறைக்கும் கொள்கைக்கும் ஏற்றதாகும்.

இனி, இன்னொருவிஷயத்தைப்பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். மந்திரிசபையில் ஒரு தமிழராவது இடம் பெறவில்லை. இவ்வாறு

ஏற்பட்டதற்குக்காரணம்

என் தமிழ் யாது? நிலை இவ்வாறு மந்திரி இல்லை; மைக்குத் தமிழர் தங்களையே தூற்றிக்கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு ஏற்பட்டதற்குக்காரணம் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளாகச் சென்றேரின் சுயநலவேட்டையும் பொருமையுமே. எங்கள் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் சிலர், சூழ்ச்சிகளையும் உபாயங்களையும் இரகசியத்தில் நடத்தினராகவும் துரைசவாமி யவர்கள் சபாநாயகராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். இவர்கள் குடோரிகள் யாவும் அவமாயின. எல்லா உத்தியோகங்களையும் பதனிகளையும் வேணு மென்று சிங்களர்க்காக்கிக்கொள்ள சேர் ஜெயத்திலக்கா ஒருசாரில் முயற்சி செய்தாராக, இன்னொரு சாரில் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் வேற்றுமை படைந்து தாமே தமக்குத் தலைவராகப் பதவிகள் பெறலாமென முயன்றனர். அனுபவம்படைத்த ஸ்ரீமான் துரைசவாமியவர்களாத் தனியேசிட்டனர்.

ஆரம்பத்தில் தமிழர் டொனமூர்த்திட்டத்தை ஏற்காது விட்டனராகையால் 1931-ம் சூ இத்திட்டப்படி தேர்தல் நடந்த காலத்தில் தமிழர் அபவாதங்கள் அரசாங்க சபையைப்ப கீழ்க்காணும் அரசியற்றிருத்தங்கள் போதாதன்றும் ஏற்றனவாயில்லை. யென்றும் அதை எதிர்த்தார்கள். பகிஷ்காரத்தில் நம்பிக்கையில் லாதிருந்தும் என்ன செய்வதென்று ஏற்ற சிலரும் உளர். அவர்கள் தமது சுயநலவிருத்திக்குத் தடையேற்பட்டதே, அர

சாங்கசபைக்குள் நுழைப் பியலாதாயிற் ரேயென வியாகூலமடைந்தனர். அரசாங்கசபைக்குள் நுழையாதமைபற்றி துக்கமடைந்த இவர்கள் பகிஷ்காரத்தை நிறபாட்டித் தேர்தலை நடத்தக்கூசய்வதற்கு இடைவிடாது முயன்றனர். அரசாங்கசபை யங்கத்தவராகும் 58 பேருள் 50 பேர்களே தெரிவு செய்யப்படுவர். அப்படித் தெரிவு நடத்தப்பட்டு நுழையதொகையங்கத்தவர் சிங்களரேயாவர். தமிழ்ப்பிரதிநிதிகள் அரசாங்கசபையில் இல்லாமையாற்றுன், சிங்களவர் தமிழர்களை நகிக்கின்றனரென்று சிலவுப்புவாதிகள் அபவாதங்கள் கிளப்பினர். இத்துடன் பணக்கஷ்டத்தால் ஏற்பட்ட சங்கடங்களும் தமிழர்களை வருத்த ஆரம்பித்தது. எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் பகிஷ்காரமேயென அதை ஆரம்பித்தோர் தலையில் எல்லாக்குற்றங்களும் சுமத்தப்பட்டன. சிங்களர்க்குமாறுக அபவாதங்கள் மாற்ப்பாணத்தில் கிளப்பப்பட்டுப் பின் கடைசியாகப் பகிஷ்காரம் நிற்பாட்டப்பட்டதும், பிரேரணைத்திருநாளும் (Nomination day) குறிக்கப்பட்டது. பகிஷ்காரத்தை நிற்பாட்டமுயன்ற பெரியார்களாகும் தலைவர்கள் தெரிவில் சித்தியடைந்து அங்கத்துவத்தைப் பெற்றனர். பின் அவர்கள் அரசாங்கசபையில் ஏதாவது நன்மைகள் செய்திருப்பினும் அது சிங்களர்களின் உதவியைக்கொண்டே செய்தனவாகும்.

மறுபடியும் சென்ற மாசிமாதம் அரசாங்கசபைத் தெரிவு ஆரம்பிக்கப்பட்டதும், வகுப்புத்துவேஷங்கள் மீண்டும்

அபேட்சகர்களால்
தமிழ்நுழும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன
பதவிவேட்டையும் வாகும். வகுப்புவாதிகளுக்கிடையிலும் பொட்டி நடந்தது. பின்னர் அரசாங்கசபைக்குள் புதுந்தவுடன் இவர்கள் கை

யாண்ட முறைகளைப் பார்த்து யார்தான் பேராச்சரியம் அடையாதிருப்பர்? சிங்களர் மாட்டு அதிகம் துவேஷம் பாராட்டி வந்த வகுப்புவாதிகளும், தமிழரின் நன்மையைபே பெரிதும் நாடி உழைப்பவராக நடித்தவர்களுமரகிய இவர்கள், சிங்களப்பிரதிநிதிகளின் வீடுதோறும் சென்றவாயிற்கதவில் கையில் தொப்பியுடன் நெடுநேரம் தாமதித்தனரெனச் சிங்களவர்களே சொல்லுகின்றனர். எதைநாடிச் சென்றனர்? மந்திரி முதலிய உத்தியோகப்பதவியின் றி வேறை தனி? சுயமரியாதையுடையராயின், இத் தமிழ்த்துரைமார் உத்தியோக பதவிகளை நாடாதிருக்கவேண்டும். ஆனால் பதவிகளும் சிங்களர் உதவியின்றிப் பெறவியலாது.

தமிழ்ப்பிரதிநிதிகளாகச் சென்றவர்கள் சுயங்கலத்தால் உந்தப்பெற்று, செய்தசில திருவிளையாடல்களை நான் எடுத்துரையாவிடின், அது பெ

பிரதிநிதிகளின் ருங்குறையாக முடிதிருவிளையாடல்கள் யும். பின் கூறுவன் யாவும் நான் நேரில் அறிந்ததும், நியாயதுறந்தரர்களாகும் திருவாளர்கள் S. கடேசன், M. பாலசுந்தரம் முதலியவர்களிட மிருந்து கேட்டதுமாகும். அவர்கள் சொல்வதை நான் ஏற்கின்றேன்.

அரசாங்க சபையின் அங்கத்துவம் பெற்ற தமிழ்ப்பிரதிகள் யாவரும், தமக்குலர் உத்தியோகமாவது மந்திரிப்பதவியாவது கிடைக்குமென நம்பினவர்களாவர். ஆனால் சிங்களப்பிரதிநிதிகள் உதவியின்றி ஒருபதவியையும் பெறவியலாதென்பதையும் அவர்கள் நன்கு அறிவர். தேர்தல் காலத்தில் தம்மைத் தெரிவுசெய்த வாக்காளர்க்குத் தாம் கூறியதை அவர்கள் மறந்து (இவர்கள் மறந்து விட்டாலும் தெரிவு செய்த பொது சனங்கள் மறக்க

வில்லையென்றே நான் நம்புகிறேன்.) சிங்களர் உதவியொடினர். சேர் ஜயத்திலக் கா அவர்கட்டு போதிய தொந்தரவுகள் அவர் கட்சியிலேயே ஏற்பட்டு விட்டது. “அப்பதனியைத் தருகிறேன், இப்பதனி யைப்பெற உதவிசெய்கிறேன்” என்று சொல்லி ஜயத்திலக்கா அவர்கள் தமக்கெதிராகக் கிளம்பாது அநேக பிரதிகிதி களைத் தடை செய்ய வேண்டிய வராயினர். இவ்விதமாகச் சங்கடப்படுக்கால் அவர் சிங்களரல்லாத மற்றையோர்க்கு பதவி எப்படிப் பெற்றுக் கொடுப்பார். எமது தமிழ்ப்பிரதிகிதிகட்குச் சிறிதும் இடங்கொடுக்காரில்லை. பின் அவரை வெறுத்துச் சென்று அவர்க்கு மாருனவர்களைச் சேர்ந்தால் நன்மை வருமோ வென்று ஆராய்ந்து பார்த்தனர்.

இவ்வித சூழ்சிகட்கும் உபாயங்கட்கும் ஸ்ரீமான் துரைசுவாமி யவர்கள் இடங்கொடுக்காரில்லை. 1931-ம் வருடத்துப் பகிள்கார ஸ்ரீ மான் துரைசுவாமி தடை நடத்தி அவர்கள் வைத்தவர் இவரே. அதுதொடக்கம் தமதுகொள்கையைமாற்றுது இருந்தவருமிலவரே. பகிள்காரத்தைத்திற்பாட்டு முயன்றேர், சிங்களர்க்கு மாருகத்துவேஷம் பாராட்டும் பொருட்டு நடத்திய இயக்கங்களில் இவர் ஈடுபட்டாரில்லை. 1921-ம் வருடம் தொடக்கம் தமிழரின் பிரதிகிதியாக விருந்தவர். அப்போது நடந்த முறையிலிருந்து இவர் தேசிய வாதியென்பதை யார்களும் அறிந்துகொண்டனர். வகுப்புத்துவேஷம் பாராட்டும் கட்சியைச் சேராதவரென்றும் யாவரும் அறிவர். இவர் சேர் D. B. ஜெயத்திலக்கா கைக்கொண்ட முறையை அங்கீகரித்தாரில்லை. இவர் யாவரிடமாயினும் சென்று, தாம் மந்திரி முதலிய பதவிகளிலொன்றைப்பெற உதவி செய்யும்படி மன்றாடிக் கேட்கும் சுயமரியாதை யிழந்த சுயநலவாதியுமல்லர். தமக்குப் பதவிக்கையாவிடின் சாதாரண அங்கத்தவராக விருந்தாற் போதுமென எண்ணினர்.

தகுதி, யாவர் மனத்தையும் கவரும் தோற்றம், சிரதமகொள்கைகளை யெதுவரினும் கைசிடாது நிற்றல், பிறரைக்கணித்து உபசாரஞ் செய்தல் என்னும் குணங்கள் ஒருங்குபொருந்தப்பெற்ற இவரே, தமிழ்ப்பிரதிகிதிகள் யாவரிலும் அதிகம் மதிப்புப்பெற்றவர். இவர் ஒருவகுப்பினரின் தலைவராகாது இலங்கையின் பொது நன்மையைநாடும் ஓர் தேசியவாதியாவர். சேர் ஜெயத்திலக்கா, மகாதேவா, பொன்னம்பலம் என்பவர்கள் போன்ற குறுகியநோக்குடைய வகுப்புவாதியல்லர். ஸ்ரீ மான் துரைசுவாமி யவர்கள் போட்டுயின்றி அரசாங்கசபை யங்கத்தவராகத் தெரியப்பட்டதும், அவர் உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் வகிப்பதற்கு ஏற்றவரென் பதைச் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் அங்கீரித்தனர். இவ்வாறு ஆதிக்கத்தைப்பெற்ற ஸ்ரீ மான் துரைசுவாமி யவர்கள் சிங்களர்களால் மதிக்கப்படுவதைக் கண்டதும், திருவாளர்கள் பொன்னம்பலம் மகாதேவா என்பவர்கள் பெரிதும் வியாகுலமும் திகைப்பும் அடைந்தனர். மேலும், தமிழ்நன்பர்களும் முன்வந்து துரைசுவாமி யவர்கட்கு உயர்ந்த பதவி அளிக்கப்படவேண்டுமெனக் கூறியபோது, இவர்கட்கு ஏற்பட்டதிகைப்பு இன்னுங்கூடியதாயிற்று. விஷயங்கள் இவ்வாறு வருதலைக்கண்டு துரைசுவாமியவர்கள் தங்கள் நோக்கங்கட்குப்பெறும் சத்துராதியாவரென அவர்கள் அறிந்தனர். தாங்கள் மந்திரிப்பதவி முதலியனவற்றைப்பெறுதற்கு அவரே தடையாய் இருப்பதையும் அறிந்தனர். ஜெயத்திலக்கா-சென்னாயக்கா கட்சிக்குமாருகங்கள்

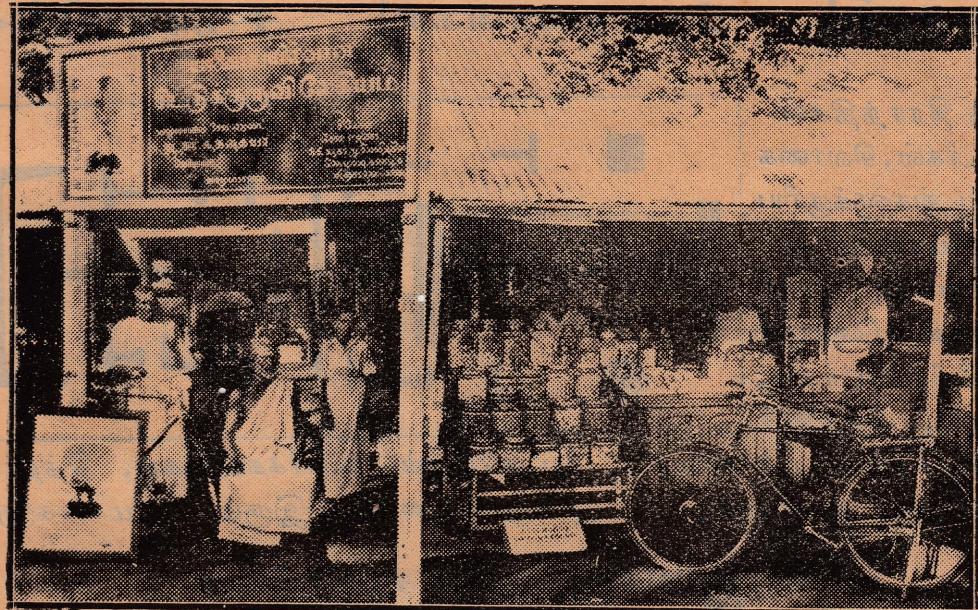
வீரர்கள் பின்னெருங்குசேர்ந்து எதிர்க்கட்சியினராயினர். இவர்களின் தலைவர்கள் திரு. N. M. பெரேராவும், பிலிப் குணவர்த்தனு எனபவருமே. இவர்கள் தாம், உத்தியோகம் பெறவேண்டுமென விரும்பாதவர்கள். ஆனால் ஜெயத்திலக்கா - செனாயக்கா கட்சியினர் உத்தியோகக்கள் பெறுமல் தடுப்பதே இவர்களின் பிரதம நோக்கமாகும். இந்தொககத்தை ஒத்துவேற்றமற்றைய கட்சியினருடன் சேர்ந்துமூக்க முழுவிருப்ப முட்டயராய்க் காணப்பட்டனர். திருவாளர்கள் பென்னம்பலமவர்களும் மகாதேவா அவர்களும் இவர்களுடன் சேர்ந்து நட்புக்கொண்டனர் திரு. பெரேராவும் குணவர்த்தனு அவர்களும் துரைசுவாமி யவர்கள் கொழும்புக்குவந்து சிட்டாரென்பதை யறிந்ததும், அவர்வாசஸ்தானத்திற்குச் சென்று அளவளாவினர். ஸ்ரீமான் துரைசுவாமி யவர்கள் போக்கு இவர்களுக்கு மிகவும் ஏற்றதாயிருந்தது. துரைசுவாமி யவர்களைத் தமது கட்சியில் சேத்துக்கொள்ளின, அதுதமக்கும் பெருந்துணியருமென்று கருதினர். பின்னர் ஞாயிற்றுக்கிழமை (15-3-36) கூடவிருக்கும் தமது கட்சியினரின் கூட்டத்துக்குச் சமுகமளிக்கும்படியும் கேட்டனர்.

இது இவ்வாரூப, பற்பல பதவிகளையும் உத்தியோகக்களையும் நாடி அனேகர் வேட்டையாடத்' தொடங்கினர். திரு. மகாதேவா அவர்கள் பல அரசாங்கசபை அங்கத்துவரைக்கண்டு தம அக்கிராசனர் மை அரசாங்கசபை அக்கிராசனராகத் தெரியும்படி வேண்டினர். தொழில் மந்திரியாகத் தம மைத் தெரியும்படி திரு. பொன்னம்பலம் அங்குமிங்கும் ஒடித்திரிந்தனர். சிங்களப் பிரதிதிதிகள் இவர்கள் விருப்பத்தை எதிர்த்தாரில்லை. இவர்கள் இருவரும் தமக்கு யாவரும் துணைபுரிவரென மயங்

குவாராயினர். அரசாங்கசபையின் தலைவர் பதவிக்கு துரைசுவாமி யவர்களும் தகுந்தவரெனப் பேச்சுக் களம்பினமையால், அதைப்பற்றி விசாரணைசெய்வதற்காக சனிக்கிழமை (15-3-36) சாயந்தரம் மகாதேவா அவர்கள் துரைசுவாமியவர்களின் வாசஸ்தானத்துக்கு வந்து சம்பாவித்தனர். அப்போது N. M. பெரேரா கூறியதை துரைசுவாமியவர்கள் வெளிப்படையாகக் கூறினர். அவர்களது (N. M. பெரேரா) கட்சியின் சார்பாகத் தான் (துரைசுவாமி) தலைவர் பதவிக்குப் போட்டிசெய்யின், தாம் உதவிபுரிவதாக பெரேரா கூறியதாகவும் (துரைசுவாமி) அதற்குத் தடைசொல்லவில்லை யென்றும் கூறினர். இதைக்கேட்ட மகாதேவா அவர்கள் பேராச்சரியமடைந்து, தாம் தலைவர் பதவியைநாடி நிற்புதாகவும், தமக்கு அநேகர் உதவிபுரிவதாக வாக்களித்துள்ளாராகவும் சொல்லினர். அப்போது அங்கே சமுகமளித்திருந்த நாங்கள்சொன்னதாவது:- ‘நீங்கள் சிங்களர்மீது துவேஷம் பாராட்டிவந்தமையால் அவர்கள் உங்கட்குத் துணைபுரியார்கள். ஆனால், துரைசுவாமியவர்கள் முன்வரின் தமிழர்களதும் அநேக சிங்களரதும் உதவியைப் பெறக்கூடியவராவர். ஆகையால் துரைசுவாமியவர்கட்கு ஏற்படக்கூடிய பதவிக்குத் தாங்கள் தடை வருவியாதிருப்பது நல்லது.’ மகாதேவா அவர்களோ இணக்கினால்லர். பிடிவாதமாகவே நின்றனர். அதிகநேரமாக நாம் பலனியாயக்களை எடுத்துக்காட்டி எதிர்க்காதிருக்கும்படிகேட்டோம். நன்மை ஏற்பட்டிலது. அழுங்குப்பிடியாகவேநின்றனர். இத்தருணத்தில் அவர் N. M. பெரேராவின் கட்சியைச் சேரவில்லை. அவர்கட்சி யாதெனக் கூறவியலா தாயிற்று. ஆனால், ஜெயத்திலக்கா செனாயக்கா கட்சியை இவர் சார்ந்து நின்றனராகப்ப் பலர் யூகித்துக் கொண்டனர்.

கந்தையார்

மயில்வாகன ஸ்டோர்,
பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

சிட்டுக்குருவி சத்தும் சேர்த்துச்செய்த யானைப் பயில்வான் லேகியம்

இழந்துபோன பலத்தை இந்த லேகியம்
சாப்பிட்ட ஒருமணி நேரத்தில் கொடுக்கும்.

அன்பர்காள் !

அருளையும், பெருமையும், கீர்த்தியும் பேற்ற இந்த அற்புதகுணந்தக்கிய
லேகியத்தை உபயோகித்த உத்தமர்ங்கள் வாழ்க்கையில் சுகானந்த
இன்பத்தை அடைவார்கள். குணத்தால் சிறந்ததுதான் என்று

இதனைப் பன்முறையும் புகழ்வார்கள்.

இங்கே காம்ப்புச்சாமான்சலூம் முந்திரியப்பழம், அப்பிள்
முதலியட்டழைக்களூம் பேற்றுக்கொள்ளலாம்.

FOR
EVERYTHING
IN
THE
HARDWARE
LINE

இரும்புக் வல்வெட்டித்துறை
கடை,

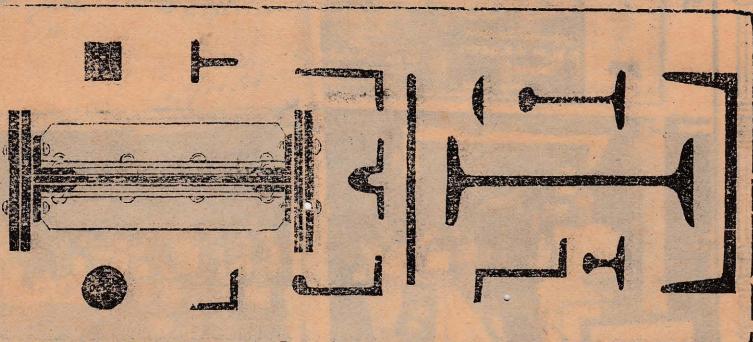
CEYLON HARDWARE STORE

சுகாயம்!

திறம் சாமான்கள்!

சுகாயம்!

இரும்புத் தீராந்திகள் மூலிக்கேடர்கள், சிலாகைகள், கட்டிடங்களுக்குரிய இரும்புச்சாமான்கள், கப்பல் சாமான்கள், செலுதார் கயிறுகள், செம்புத் தகடுகள், பீவிக்கேடர்கள், ரீ கேடர்கள், பித்தளைச் சாமான்கள், கொங்கிறீற் வலைகள், முட்கம்பிகள், கம்பிக்கயிறுகள், கித்தான் கயிறுகள் செம்பு ஆணிவகைகள், இன்னும் பலவகை இரும்புச்சாமான்களும்

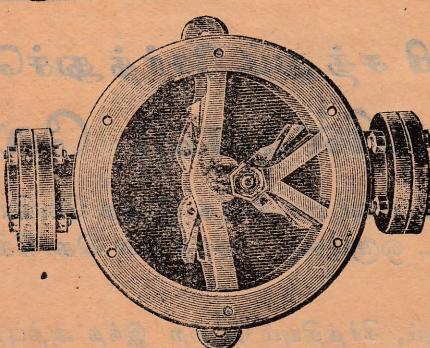
அரிசி ஆலைகளுக்குரிய சாமான்கள்

தண்ணீர் இறைக்கும்

இயந்திரங்கள்

செமிரேற்றறி பம்புகள்

தண்ணீர்க்குழாய்கள்

கல்வைனவஸ் தாங்கிகள்

இவைகளுக்குரிய

மற்றும் சாமான்கள்

கைவசம் இருக்கின்றன

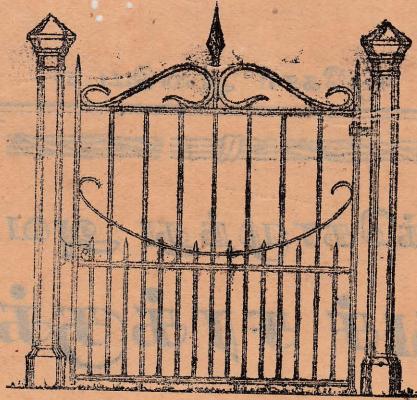
எவ்வகையான இரும்பு வேலைகளும்

சீனச்சட்டிச் சில்லுகள், மசீன்வேலைகளும்

பம்புகள், குழாய்களும் பூட்டிக்கொடுக்கப்படும்

சுகாயமாய்க் கிடைக்குமிடம் இதுவே!

**IRON GATES
IRON BUILDINGS
STEEL WORK
OF EVERY
DESCRIPTION**

**IRON RAILINGS
IRON TRESTLES
&
STANDS
FENCE, POSTS Etc.**

**CHEAPEST HOUSE FOR
EVERYTHING IN HARDWARE LINE
Your enquiries Solicited
LOWER YOUR COSTS
Of your
New years undertakings.**

**HARDWARE & ENGINEERING
Are from our long & practical experience
Retains our Reputation & long
Dealing and Service
With our clients who
Are always confident &
Ready to support and
Encourage our business**

**SEND YOUR ESTEEMED ORDERS
To us for HARDWARE
Of every description
Ready to serve you and
Earn our Reputation
SATISFACTION GUARANTEED**

**Variety of
Articles in View
Large stock of
Various selections in
Engineering & Hardware
Tanks, Pumps & Piping
Tin, Galv'd, Plain & Corr. Sheets
Iron and Steel sections
Tools and Implements for every
Useful purpose and needs**

**Ropes, steelwire, tarred hemp & manila
All faulty articles Replaced FREE
INSIST ON C. H. S. MATERIALS**

*Wish all our Present and Future Clients
A HAPPY and PROGRESS NEW YEAR*

**HEAD OFFICE:
JUBILEE BUILDINGS**

Old Moor Street, COLOMBO.

சே. சிவக்கொழுந்து அவர்களின் மருந்துச் சரக்குக் கடை

மனேச்சர்:— ஆ. இராசையா

கிளை:— சட்டநாதர்கோவில்தி,
நல்லூர்வடக்கு, யாழ்ப்பாணம்.

பெரியகடைத்தெரு,
யாழ்ப்பாணம்.

எங்கள் மருந்துச் சரக்குக் கடைகளில்

முதல்தரமான கஸ்தாரி, கோரோ
சனை, குங்குமப்பு, காண்டாமிருகக்
கொம்பு, சுத்தயான சிப்பிமுத்து
சுருள்தங்கம், புனுகு, பச்சைக்கற்பு
ரம், ஜவ்வாது, சந்தணைக் கட்டை—
பவுடர், சாம்பிழுணிப் பதங்கம்—தை
லம் ஆதியனவும், சென்ற், அத்தர்
முதலிய வாசனைத் திரவியங்களும்

ஓமவாட்டர், சுருட்டுக்கோடாச் சரக்கு வகைகளும்,

பலவிதமான திறம் ஊதுவத்து வகைகளும்,

மற்றும் மருந்துச் சரக்கு வகைகளும்

சரசமான விலைக்குப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தஞ்சாவூர் மு. ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்களின் சஞ்சிவிமருந்துவகைகளும்

திருச்சிடக்றர் A. மதுரம் அவர்களின் குருமருந்து வகைகளும்

யாழ்ப்பாணம் டக்றர் ஜே. வஸ்தியாம்பிள்ளை அவர்களின்

மருந்துவகைகளும் எங்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

வி.பி. மூலம் பேற விரும்புவோர் நான்கிலோரு

பாகத்தை முற்பண்மாக அனுப்பவேண்டும்.

அடுத்தநாள் (15-3-36) நோயிற்றுக் கிழமை காலை எழுமணியளவில் நான் டெலி போன்மூலமாக திரு. G. G. பொன்னம் பலமவர்க்கு இவ்விஷய வரலாறுகளை நடத்து விரிவாக்க்கறி, மகாதேவா அவர்கள் தலைவர் பதவிக்குப் போட்டி செய்வதை நிற்பாட்டச் செய்யும்படி கேட்டேன். அரசாங்கசபை அங்கத்தவ ரொருவ ரல்லாத நான், இக்கௌன்வியைக் கேட்கலாமோ வேணக் கோபித்தனர். மேலும் N. M. பெரேரா துரைசுவாமியைத் தலைவர்பதவிக்குத் தாம் பிரேரிக்கப் போவதாகக் கூறியதாகவும் துரைசுவாமியவர்கள் அதற்கிணங்கியதாகவும் நான்சொன்னேன். பொன்னம்பலமவர்கள் மென்மேலும் கோபங்கொண்டு களம்பி இவ்வாறு N. M. பெரேரா சொன்னாலும் என்று ஆச்சரியப்பட்டனர்.

அன்று காலை ஒன்பது மணியளவில் N. M. பெரேரா கட்சியினர் மறுபடியும் அவரது இல்லத்திற் கூடனர். அச்சமயம் திரு. பிருஞ்சிலிஸ் டெசாயிலாவும் சமூகமளித்து அக்கட்டத்தில் தாழும் சேர்ந்தவர் போல் காட்டனர். அரசாங்கசபைத் தலைவரைக் குறித்தசங்கடம் நீங்கியது. பிருஞ்சிலிஸ் டெசாயிலா என்பவரே இக்கட்சியினரால் பிரேரிக்கப்படுவரெனப் பலர் எண்ணினர். மகாதேவா அவர்களும் சந்தோஷமடைந்தனர். சொயிலா அவர்கள் கூட்டத்திற்கு வந்ததும் தலைவரைப் பற்றிய விவாதம் நீங்கியதென்று மகாதேவா கூறினர். இக்கூட்டத்திற்கு ஸ்ரீபத்மாநாதன், தம்பிமுத்து என்னும் இருவரோ முந்த மற்றைய தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் சமுகமளித்தனர். சுகவீன முடையராயிருந்த மையால் ஸ்ரீபத்மாதனவர்கள் சமூகமளிக்கவில்லை. எந்த உத்தியோகத்துக்காயி னும் ஒரு தமிழரைத்தான் தெரிவுசெய்ய வேண்டுமென இக்கட்சியினர் விரும்பினால் ஸ்ரீமான் துரைசுவாமியவர்களே பல்வ

கையாலும் ஏற்றவரென்பதைத் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் நன்கூறிவார்கள். பகிஷ்காரத்தை எதிர்த்தும் சிங்களர் மாட்டுத் துவேஷம் பாராட்டியும் நின்ற கட்சியைச் சேர்ந்த பொன்னம்பலம், மகாதேவா, நீடீசன் என்பொரும் அவர்களது புதிய சுகபாடியாகும் S. O. கனகரத்தினமும், துரைசுவாமி யவர்கள் தமிழ்ப்பிரதிநிதிகளின் தலைவரென்று அழைக்கப்படுவதை விருப்பினால்லர். துரைசுவாமி யவர்கள் ஒருசட்கியினருடனும் சேராதிருந்தனர். சிங்களவகுப்பினர் மாட்டு நட்புப் பாராட்டி நின்றேர் ஆணையிறவுக்குவடக்கே, தேர்தல் நடந்தகாலத்தில், சிங்களருடன் பேச்சு முறையில் போராடிய பிரதிநிதிகள், தமிழரின் இரட்சகரல்லவா? முதல் அவர்க்கு உத்தியோகங்களை வழங்கியே மிகுதியிருப்பின் மற்றையோருக்குக் கொடுக்கவேண்டியது. இப்பதவிகளைப்பெறுதற்குச் சிங்களர் உதவியை நாடினும் காரியமில்லையாம். ஸ்ரீமான் துரைசுவாமியவர்கள் பதவியைப் பெறுதற்கு உரிமையுடையா? ஆனால் சிங்களர் இவர்களைப்போல் விஷயங்களை நோக்கினால்லர். அவர்கள் துரைசுவாமியவர்களே குறித்த பதவிக் குரியவரென எண்ணினர். விஷயங்கள் இவ்வாறு அலங்கோலமடைந்தன. இதைப்பாதுகாக்க ஏதாவது செய்யாதிருக்கலாகாதா?

நிலைமை இவ்வாறு நெருக்கடியான தன்மையையடைந்ததும் திரு. பிரான்சிலிஸ் ம. சொயிசாவே அரசாங்கசபைத்தலைவராகத் தெரியப்பட வேண்டு மென்றும், மந்திரிப்பதவி யொன்றற்குத் தமிழரோருவர் தெரியப்பட வேண்டு மென்றும் கருதப்பட்டது. திரு. N. M. பெரேராவும் தமிழரும் சேர்ந்து மந்திரிப்பதவிக்கு ஒருதமிழரைத் தெரிவதாயின், துரைசுவாமிக்கே அதிகம் உதவியேற்படுமெனப் பொன்னம் பலமவர்களும்! மகாதேவா அவர்களும் நன்

கறிவர்.பொன்னம்பலமவர்கள் புத்தியாகச் சொன்னதாவது :—தமிழர்களுள் தெரியப் படும், மந்திரி தமிழ் அங்கத்தவரால் நிய மிக்கப்பட்டவராக வேண்டும். தமிழங்கத் தவர் குறிப்பவரையே பெரோவின் கட்சியினர் தாங்கி நிற்கவேண்டும். உட்குத்திரங்களையறியாத N. M. பெரோ கட்சியினர் இதற்கு இனங்கினர். ஆனால் மற்றைய தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளுடன் இவ்விஷயமாக ஆலோசிக்காது இதற்குத்தாம் இனங்கிவர வியலாதென்று துரைசுவாமியவர்கள் கூறினர். தாம் கைக்கொண்ட முறையில் சித்தியடைந்த பொன்னம்பலவர்கள் எல்லாத் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளையும், உத்தியோகபதவிக்கு ஒரு தமிழரைக் குறிப்பதற்காக, தமது இல்லத்திற்கு அழைத்தனர். இவையாவும் தமக்கெதிராக நடக்கும் சூழ்சிகளான்பதை நன்கறிந்த துரைசுவாமியவர்கள் அக்குட்டத்திற்குச் சமுகம வித்தாரில்லை. அக்குட்டத்திற்கும் பொன்னம்பலம், மகாதேவா, நடேசன், S. O. கனகரத்தினம் என்பவர்களே சமூகமளிக்கனர். இக்குட்டத்தில் குறித்த பகவிக்கு துரைசுவாமியின்பெயரை எவராவது பிரேரித்தாரில்லை (இச்சு மயத்தில் அரசாங்கசபைத் தலைவர் பதவி சொல்லாவுக்கொண்டு கருதப்பட்டது). மகாதேவா அவர்களே மந்திரிப்பதவிக்கு உரியவரென திரு. நடேசன் அவர்கள் பிரேரித்தனர். பிரேரணை அங்கிகரிக்கப்பட்டதாகச் சிலர் கருத தலாம். 1924-ம் வருடஞ் தொடக்கம் மகாதேவா அவர்கள் சட்டசபையில் அங்கத்துவம் வகித்தவர். அவருக்கு வயது ஐஂபத் தொன்றேயாகும். இவரைத்தமது பெருந் தலைவராகப் பொன்னம்பலம் ஏற்றுக் கொண்டனர். துரைசுவாமி யவர்கள் முன் வராவிடின் அடுத்தபடியில் மகாதேவா அவர்களே சிறந்ததலைவராவர். ஆனால் பொன்னம்பலம் வருத்திருந்த ஆகாயக் கோட்டைகளும் ஆசைகளும் வேறிகவுள்.

பரித்தித்துறைப்பகுதியில் தேர்தல்விலை யாகப் பொன்னம்பலமவர்கள் செய்த பிரசங்கங்களைச்சனங்கள் மறந்துவிடவில்லை. திரு. பாலசிங்கமவர்களை அங்கத்தவராகத் தெரிந்தால் அவர், சிங்களரின் உதவியைப் பெற்று மந்திரிப் பதவியைப் பெற்று விடுவாரென்றும், அப்போது சிங்களருடன் வாதாடித் தமிழரின் உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பதைக் கைவிட்டு விடுவாரென்றும், தமிழர்க்குப் பெருங்கைடு தியை வருவிப்பாரென்றும் பொன்னம்பலம் சொல்லியுள்ளார். தேர்தல் முடிவடைந்துவிட்டது. அவரும் அரசாங்கசபையை அடைந்துவிட்டார். உத்தியோக பதவிக் கும் இருக்கின்றன. அவைகளைப்பெறின் சிங்களர் உதவியும் வேண்டும். தேர்தற்காலத்தில் சிங்களர்மீது துவேஷம் பாராட்டிப் பிரசங்கம் செய்தாரே. அவைகட்குச் சில காரணங்கள் கூறிவிட்டு, அவர்கள் உதவியைப்பெறின் 1500 ரூபா மாதவிதம் சம்பளாமாகப் பெறலாமே. அந்தத் தெரிவு காலத்தில் மறுபடியும் தான் சிங்களருடன் எதிர்த்துப் போராடினதாக ஒன்றுமறியாத பருத்தித்துறைப் பகுதி வாக்காளருக்குக் கூறலாந்தான். மகாதேவா அவர்களை நோக்கிப் பொன்னம்பலம் யாது சொன்னார்? “ஐயா! சிங்கள் சிங்களர்க்கு மாருக வெளிப்படையாக நிற்பதால், சிங்களர் உங்களை ஏற்றுக்கொள்ளார்.” இத்துடன் மகாதேவனுக்கு விஷயம் விளக்கிவிட்டது. என்னப்பா! கரிபநிறமுடைய பானியோன்று கேத்திலி (Kettle) ப்பார்த்து “என்ன! உன்னிறம் கருமையாக விருக்கின்றதே” என்றதாம். முறகிய வகுப்புவாதியாய்ச் சிங்களர்மீது இடைவிடாது துவேஷம் பாராட்டிவந்த பொன்னம்பலமவர்கள் மகாதேவா அவர்களை அமட்டிவிடப் பார்த்தாரே. பொதுச் சத்துராதியாகும் சிங்களாஸையும் அவர்களுடன் கூட, துரைசுவாமியவர்களையும் தாழி

நுவரும் உண்மையாக ஒருங்கு நின்று எதிர்த்துப் போர்செய்வதாக மகாதேவா அவர்கள் எண்ணினார். இப்போதுதான் தமது கூடாரத்துள்ளேயும் சத்துராதியள் இருக்கின்றனவென மவாதேவா அறிந்தனர். பின்னர் நால்வரும் சேர்ந்த கூட்டத் தின் முடிவு யாது? இருவர் மந்திரிப்பதவிக்குப் பிரேரிக்கப்பட்டனர். மகாதேவா அவர்கட்கு மந்திரிப்பதவி வழங்கப்பட வேண்டுமென மகாதேவாவும், நீடிசனும் வாக்குக் கொடுத்தனர். பொன்னம்பலத் துக்கு மந்திரிப்பதவி வழங்கப்படலாமென S. O. கனகரத்தினமும் பொன்னம்பலமும் வாக்குக் கொடுத்தனர். இருவர்க்கும் இவ்விரண்டு வோட் (Vote) கிடைத்தது. இச்சிக்கலை முடிவுசெய்வது எவ்வாறு? ஒரு நண்யத்தைச் சண்டிப்பார்த்து முடிவுசெய்தா வென்னவென்று பொன்னம்பலமவர்கள் கேட்டனர். அத்தருணம் மகாதேவா அவர்கட்கு அதிக சந்தேகம் ஏற்பட்டத. மகாதேவா அவர்கள் விழிப்பாயிருந்தமையால் அவரை உபாயத்தால் அமட்ட முடியவில்லை. இவைகளை முற்றுக்கமுறுத்துவிட்டதுடன் நில்லாது இவ்விஷயம் துரைசவாமியுடன் ஆலோசிக்கப்படவேண்டுமென்றுங் கூறினர். மேலும் துரைசவாமி சொல்வதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் சொன்னார்.

திரு பொன்னம்பலமவர்கள் தமது புதிய நண்பராகும் திரு. S. O. கனகரத்தினமவர்களுடன் துரைசவாமி வசிக்கு மிடத்துக்குச்சென்று சோன்னவற்றை தன்பக்க நியாயத்தை உள்வாங்கினர் முன்னதாகவே எடுத்துக்கூறினர். துரைசவாமியவர்களைத் தம்பக்கத்துக்கு இழுப்பதற்காகப் பொன்னம்பலம் முதல் யாது கூறினர்?—“உங்களை நாங்கள் அரசாங்கசபைத் தலைவர் ஸ்தானத்துக்குக் குறித்

துள்ளோம்”. ஆனால், பிரான்சில் முசௌரிசோ என்பவரே இரு கட்சியினராலும் அங்கிரிக்கப்பட்டிருப்பதால், அவருக்கே அதிகம் செல்வாக்கு உள்ளதன்பதைத் துரைசவாமி நன்கறிவார். வேறெலவர்க்கும் இடங்கிடையாது. பொன்னம்பலம் சொன்னதைக் கேட்டாரேயன்றி, துரைசவாமி தமது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டாரில்லை. சிறிதுநேரம் சென்றபின் மகாதேவா அவர்களும் நேடசனும் துரைசவாமியவர்களிடம் வந்து தமது நியாயக்களை எடுத்துரைத்தனர். அப்போதும் துரைசவாமி அவர்கள் மொனமே சாதித்தனர்.

அன்று சாயந்தரம் மறுபடியும் N.M. பெரேராவின் கட்சியினரின் கூட்டம் நடந்தது. ஒருமுடிவும் ஏற்படவில்லை. அடுத்த

நாள் திங்கட்கிழமை நாற்றில் ஏற்பட்ட (16-3-36) சாயங்மாறுதல்கள் தரம் அரசாங்கசபை மண்டபத்திற்

கருகில் நிர்வாக சபைகள் கூடும் அறையில் மேற்படி பெரேராவின் கட்சியினர் கூட்டம் நடத்தினர். அக்கூட்டத்தில் இக்கட்சியினர் தமது கொள்கைகளையும் நோக்கங்களையும் எடுத்துரைத்துத் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றினர். அக்கூட்டத்தில் சமூகமளித்திருந்த பிரான்சில் முசௌரிசோ கூட்டத்தில் பங்குபற்ற மறுத்துவிட்டனர். இவர் நிலைமையைக்கண்ட இக்கட்சியினர் இவரைத் தமது கட்சியினரென எப்படிக்கொள்ளுவர்? இவர் பெயரை அரசாங்கசபை பத்திலை வரப்பசவிக்கு இக்கட்சியினர் எப்படிப் பிரேரிப்பது? அன்று இரவு எட்டஞரமணியலாவில் இக்கட்சியினர் மறுபடியும் சந்தித்து ஸ்தீமான் துரைசவாமியவர்களையே தலைவர் பதவிக்குப் பிரேரிப்பதாக முடிவுசெய்தனர். அடுத்தநாள் செல்வாய்க்கிழமை (17-3-36) அரசாங்கசபை கூடியது. மெஸ். கேரி என்பவர்களுந்து துரை

சுவாமி யவர்களின் நாமத்தைப் பிரேரித் தனர். திரு. N. M. பெரேரா அனுவதித் தனர். மற்றைய பிரேரணைகளும் கொண்டுவந்தபின், ஈற்றில் துரைசுவாமி யவர்களே அரசாங்க சபைத் தலைவராகத் தெரியப்பட்டனர். ஐரோப்பியர் இவரை ஆதரிக்கச் செய்தவர் திரு. மகாதேவா அவர்களே. மகாதேவாவின் விருப்பத்துக் குத்தான் கேரியவர்கள் துரைசுவாமியின் பெயரைப் பிரேரித்தவராவர்.

மந்திரிப்பதவிக்கு ஒருதமிழரை நிய மிக்கும் விஷயம் அப்போது முடிவாக வில்லை. இப்போது துரைசுவாமியவர்கள் தலைவர் பதவி யைப்பெற்றவு மந்திரிப் பன், இவ்விஷயத்தைக் குறித் து கட்சிபேதங்களில் சேர விரும்பவில்லை. இவ்வாறு அவர் செய்தமை சரியென்டதே எமது கருத்தாகும். மந்திரிப்ப வியை எத்தமிழ்ப் பிரதிநிதி பெறுதற்கு உதவிபுரியவேண்டுமென்று N. M. பெரேராவின் கட்சியினர் அறியவில்லை. தானே தமிழர்களால் குறிக்கப்பட்டவரேனப் பொன்னம்பலம் கூறினர். அதை மகாதேவாவாயினும் நடேசனையினும் ஏற்றக்கூர்களாது விட்டமையால், பேரேரா சட்சியினர் பொன்னம்பலத்தின் சொல்லை நம்பவில்லை. விஷயங்கள் இவ்வாரூச, மந்திரிசபையில் தமிழர்கள் இல்லாது போன்மைக்குப் பிரதானமாகப்பொன்னம்பலமவர்களையும், அடுத்தாப்போல் மற்றைய தமிழ்ப்பிரதிநிதிகளையும் நாம் தூஷிக்கவேண்டும். தமிழர்க்கு இருந்தவசதிகள்மாவும் பொன்னம்பலமவர்களின் அளவுகடந்த பேராசையால் நிலைகுலைந்தன. இன்னெல்லா குறையாதெனில், தலைவராகநின்று கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்குமுன், தமக்குமேல் வைக்கப்பட்டோர், இட்டகட்டளைகளின்படி நடந்து

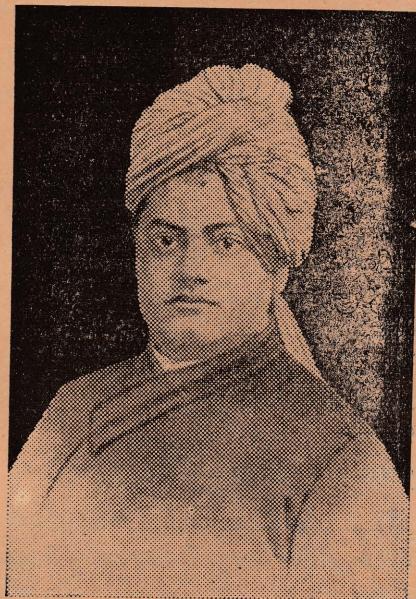
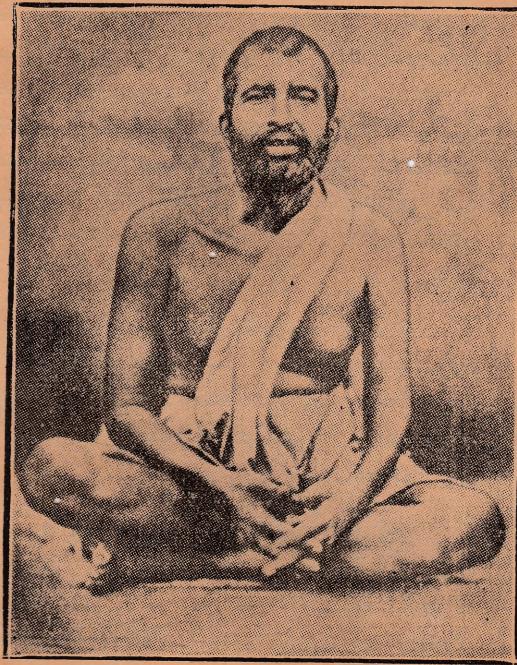
பழகவேண்டும். பொன்னம்பலம் ஒரு தலைவர்தான். ஆனால் அவர்க்கொட்டபடி நடப்போரெவருமில்லை. அரசாங்கசபையில் இவரடைந்த தூர் அதிச்சிடம் இதுவே.

குறைந்தபட்சம் 15 சிங்கள் அங்கத் தலைவரின் உதவியைப்பெற்றே துரைச்சுவா மியவர்கள் தலைவராம் (Speaker) பதவி யைப் பெற்றனர். அவருக்குப் பூடிவுரை போதிய உதவியைப்பெற்று கொடுத்ததற்காக யாவரும் திரு N.M.பெரேரா அவர்கட்கும், குணவர்த்தனு அவர்கட்கும் கடலமழுண்டுள்ளார். டொனமூர்த்திதிட்டத்தின் தற்போதைய அமைப்பின்பிரகாரம் சிங்களர்களின் உதவியின்றித் தமிழர்கள் உத்தியோகங்களையும் பதவிகளையும் பெறவியலாது. இதைத் திருவாளர்கள் பொன்னம்பலம் வர்களும் மகாதேவா அவர்களும் இப்போது நன்கு அறிந்திருப்பார்கள். துரைசுவாமி யவர்கள் செய்யக்கூடியவை ஏன் மற்றைய தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளால் செய்யப்படக்கூடாது? இவர்கள் எவ்வகைச் சூழ்சிகளையும் உபாயங்களையும் உபயோகித்தும் ஈற்றில் சித்தியடைந்தாரில்லை. பிடிவாதமான கொள்கைகள் இல்லாமையே இவர்கள்மாட்டுள்ள பிரதம குறையாகும். இவர்கள் பொறுப்புடையார்போல் நடந்து ரேத்துக்குநேரம் கொள்கைகளைமாற்றிருது உறுதியாக நின்றிருந்தால் சிலமாந்திரிப்பதவிகளைத் தமக்காக்கிக் கொள்ளலாம். அரசாங்கசபை விஷயங்களிலும் சித்தியடையவேண்டில் அவ்வாறே உறுதியாவும் நிதானமாகவும் நடந்து கொள்வது இன்றியமையாத விஷயமாகும். இவைகள் யாவற்றிலுமிருந்து நாம் கற்றுக்கொண்டபெரிய பாடம் அது வேயாகும்.

ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவர் நாற்றுண்டு நிறைவூவிழா

திருஅவதாரம்: 1758 கும்பமீன் ஏ. 1836இல் பெப்ரூவரி 18 எ.

கல்முனை, திரு. மா. பீதாம்பரன் அவர்கள்

[வேசானந்த சுவாமிகள்]

துநுதேவர் வணக்கம்
பூவலஞ் செய்து வேதப்
பொருளினைச் சமய மன்றங்கள்*
மேவியே விரித்து ரைத்த
விளக்கமாம் விவேகா நந்தக்
கோவினுட்புகுந்து நின்று
குவலயத் திருமர்த் திட்ட
தேவிதாள் போற்றுங் தேவன்
நிர்குவடி சிங்கை சேர்ப்பாம்.

* சர்வசமய மகாசபை 1898,

“ஆன மான சமயங்கள் ஆறுக்கும்
தானமாய் சின்று தன்மயங் காட்டிய
ஞான பூரண நாதன்”

ஆகிய ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவர் அவர்கள் திருவவதாரஞ் செய்தருளி ஒரு நாறு ஆண்டு நிறைவெய்திப் புதுநாற் றுண்டு நிகழ்கின்றது.

நாறுவதாண்டு நிறைவூவிழா, குருதேவரின் மடத்தைச் சார்த்தவர்களினாலும், அடியார்களாலும், உழுவலன்புடையார் பல்

லாயிரவராலும், உலகின் எப்பாகங்களிலும் நடத்தப்பட்டன; இன்னும் பலப்பல இடங்களில் இத்திருவிழா இவ்வாண்டு முழுவதும் நிகழும்.

ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகளின் திருத்தொண்டின் சிறப்பினை நினையாது ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணதேவரை நினைத்தல் இயவாத காரியம். “சுவாமி” என்று என்னிய மாத்திரத்தே, அடிப்பார் உள்ளத்தில் “ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள்” என்னும் எண்ணமே இயல்பாக எழுகின்றது.

சுவாமிகளையும் குருதேவரையும் நினைத்தல் சிவத்தையும் சக்தியையும் சிந்தித்தல் போலாம்.

ஸ்ரீமந் விவேகாநந்த சுவாமிகள்
அருள்வடி வான மூர்த்தம்
ஏழினில் ஒன்றூய் விண்ணிற
றிருவருட் குழங்கை வேண்டச்
செகத்குரு வாகி வந்து
பரையெனுங் கிரணஞ் சூழங்க
பானுவாம் பரம ஹம்ச
குருவினைக் குருவாக் கொண்ட
குருவடி கருத்துட் கொள்வாம்.

ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகளின் அருண்மொழிக் களாஞ்சியமாகிய “ஆங்கிலத் திருவாசகம்” பேரின்பப் பேரூகிய மாதிரிப்பரப்பினுட் பாயும், ஆனந்தவெள்ளாப் பெருந்தியாக விளங்காநிற்கின்றது. பல்லாயிர ஆன்மகோடிகளின் உள்ளங்களிலே அருள்நீர் பொழிந்து ஆங்கிலவெள்ளத்துட்டினைக்கக் கெப்பின்றது.

இவ்வாநந்த வெள்ளமானது ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள் வங்கவளாட்டில், தக்ஷிணேஸ்வரத் திருப்பதியில் எழுந்தருளிய குருதேவரின் திருவள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்ததெனினும், அதனுடைய பேரலையானது, அமரிக்காக் கண்டத்துச் சிக்காக்கோ நகரத்தில் 1893-ம் ஆண்டு ஒன்

பதாங் திங்களிற்கூடிய சர்வசமய சம்மே எனத்தில் (The Parliament of Religions) பெரும் பிரவாகத்தோடு எழுங்கொலித்தது; அவ்வொலியானது இன்றும் ஒனித்துக்கொண்டே இருக்கின்றது

அகிலம் எங்கனும் அருட்கதீர் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும் நூயிருகிய ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகளின் உள் ஒளியாய்த் திகழும் ஜகத்குருவாகிய நங்குருதேவர், கங்கைவளஞ் செறிந்த வங்கவளாட்டிலே, ஹாக்கி ஐல்லாவிலுள்ள காமார்ப்பட்கார் என்னும், ஊரிலே 1836-ம் ஆண்டு (கி.பி.) இரண்டாம் திங்கள் 18-ம் நாளுக்குச் சரியாகிய “சகவருடம் ஆயிரத்தோடெழுநூற்றின்மேல் ஒரைம்பத்தெட்டாண்டில், கும்பமதி ஆரூம்கால்.... பூருவபக்கத் தத்தைய பூரட்டாதிப் பெருநாள் புதவாரத்தில்” திருவவதாரஞ் செய்தருளினார்கள்.

இவர்காலத்திலேயே, சுவாமி தயாநந்த சரஸ்வதி, ஈசுவரசந்திர வித்தியாசாகர், கேசவ சந்திரசேனர், ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் முதலிய பெருமக்கள் விளங்குவாராயினர்.

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ச தேவரின் நாற்றுண்டு நிறைவுவிழா இந்தியாவிலும் உலகின் பற்பல பாகங்களிலும் சென்ற மாசுத்திங்களில் (24-2-36) நடத்தப்பட்டது. எதிர் வரும் மாசுத்திங்கள் வரையும் உள்ளகாலம் நாற்றுண்டு நிறைவுவிழாக் காலமாகக் கருதப்பட்டுப் பலவிடங்களிலும் நடத்தப்படும்.

உலகினுக்கோர் ஒளியாக விளங்கும் குருதேவரின் நாற்றுண்டு நிறைவுவிழாக் காலத்தில் வெளிவரும் “ஸ்ரீகேசரி ஆண்டு மடலில்” தக்ஷிணேஸ்வரத்தில் விளக்கிய பெருமாளைக் குறித்து ஒரு சில குறிப்புகளை வெளிப்பிடல் சாலப் பொருத்தமுடைத்தெனவெண்ணி இதனை எழுதினும்.

எறிந்தமலர்

—“தென்”

இவள் துணிவு இருந்தபடியென்னை! இவருடைய தமையன் முங்கொள் நடந்த புத்தத்தில், ஒரு மதகளிற்றை வேலால் எறிந்து, தானும் இறங்கொழிந்தான்; கேற்று இவருடைய கணவன், பகைவர்கள் கவர்ந்த பசுநிரைகளைத் தடித்துப், புறங்கொடாமல் அங்கேதானே இறந்து பட்டான். இம்மட்டோ! இன்று யுத்த காத்தில் யுத்த முரசம் இதோ முழங்கு கின்றது. முழக்கம் இவன் செவிகளில் நழைந்துவிட்டது. இவள் பார்வை ஒரு சிறு புதல்வன்மேற் பாய்கின்றது.

ஒரேயொரு மகன்-பச்சைக்குழந்தை-பாலன். இவருடைய எலும்புகள் உருகு கின்றன; இரத்தம் கொதித்தெழுகின்றது; அன்பின் அலைகளினால் வீரங் குழுறுகின்றது. இவற்றுக்குமேலே ஒரு விருப்பு-அந்த ஒரே யொரு மகன்மேலாசை. அது இவள்; இவள் அது; அது இவளை விழுங்கியது. அதனைச் சுகிப்ப தெங்கனம்!

அந்தப் பச்சைப் பசிய குழந்தையை இறுக்க கட்டித் தழுவிக்கொண்டாள்; காத அம் வீரமும் ஒன்றுதான். அது இவள் இருதயத்தில் எழுந்து, குழந்தையின் இருதயத்தைப் பிறிப் பாய்கின்றது, காதல் என்றால் அன்பு - புத்திரவாஞ்சை. அது இங்கே வீரத்தோடு ஒன்றுபட்டுவிட்டது. இவள் கைகள் இன்னும் நெகிழுவில்லை. ஒரே உருவம்.

இவள்குடி “கற்றேன்றி மன்டோன் ரூக் காலத்தே வாளோடி, முற்றேன்றி முத்தகுடி.” இக்குடியில் இப்பொழுது ஆண்பாலேபில்லை; ஒரேயொரு ஆண்பால் தான் - அந்தக் குழந்தை, அது “காலத்தினால்” உதவும் உதவியைத்தான், அந்த ஒரேயொரு ஆண்பாலேபும் அடுத்த கணத்

தில் காணமுடியாத - அதனைத் தான் - அடிக்கடி சிந்திக்கிறோன். இங்கனமாயின் கட்டித்தழுவிய தன்கைகளை நெகிழுவிலும் தெங்கனம்!

காதலுக்கும் வீரத்துக்கும் போர்; மூண்டுவிட்டது. வீரமும் வீரமல்லவா? வீரம் வென்றுவிட்டது, கட்டித்தழுவிய கைகள் சிறிதே நெகிழித்தன. குழந்தையின் உச்சியில் முத்தமிழுகிறோன். புத்தம் புதிய முத்தம். இறுதி முத்தம்.

இனி, இவள் அகராதியில் தாமதம் என்ற சொல் இல்லை. ஒரு வேற்படையை அந்தப் பால்மணைம் அறுத-பாலிய வீரன் கையிற் கொடுத்தாள்; ஒரு வெள்ளை வஸ்திரத்தை விரித்து உடுத்தினால் - அவனுடைய பரந்து சரித்த சடையை எண்ணெய்துவிக் குடுமியை முடித்தாள். “செஞ்சு முக நோக்கிச் செல்க” என்றால்; என்றது தான்; அந்த மகாவீரன் செஞ்சுமுகநோக்கிச் சென்றுவிட்டான். அந்தோ! இவள் அந்த ஏகவீரனை அனுப்பிவிட்டாள்.

“மாகமடங்கலும் மால் விடையும் பொன்—ஞகமும் நாகமும்நாணநடந்தான்.” செஞ்சுக்கிச் செல்கன்ற அவன் நடையையும், நிமிர்து செல்லும் முதுகின் அழகையும் தரிசித்துக்கொண்டே நிற்கின்றார். அவன் வெசு தொலைவில் நடந்து மறைகின்றான். இவள் அவன் முகத்தைத் தரிசிக்கவில்லை. இப்பொழுது தான் இவள் முகம் பிரகாசிக்கின்றது இவள் முகத்தில் முறவல் தவழுகின்றது.

என் மனமே! நீ இந்தக் கொடுமையை-இவள் செயலை இனி மறந்துவிடு. இன்னும் நினைத்துக்கொண்டிருப்பாயாயின் அந்தோ! நீ கெட்டோழிவாயாக! இவள் தான் அந்த முத்தகுழுப் பெண்டிர்; அந்தக் குடிக்குத் தகுந்தவள் இவளே;

இவன் துணிவு இருந்தபடி என்னை! !
 “செடுக சிங்கை சமி திவ டீன் வே
 மூதின் மகளி ராக றகுமே
 மேனஞ்சுற்ற செருவிற் கில டன்னை
 யானை யெறிந்த களத்தெர்தின் கணனே
 கெஞ்சுலுற்ற செருவிற் கில கொழுநகன்
 பெருவிரை விலக்கி யாண்டுப் பட்டனனே.
 இன்றும்,

செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று *முயங்கி
 வேல் கைக்கொடுத்து வெளிது விரித் துமிழி
 பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் கீவி
 பொருமக னல்ல திலோள்
 செருமக நோக்கச் செல்கண விடுமே.”

தினை - வாகை; துறை - முதின்
 முல்லை. ஒக்கர்மாசாத்தியார் பாடியது.
 [புறநானூறு 279-ம் பாட்டு.]

* ‘முயங்கி’ தழுவி என்னும் பொருட்டு. இப்பாட்டுக்கு இத்தானுயிர் விலை. இந்த ஒரு சொல் இல்லையாயின், இப்பாட்டு உயரில்லாத பாட்டாய்விடமென்பது. இப்பாட்டில் உள்ள விஷயத்தை உற்று நோக்கும் இலக்கியப் பயிற்சி யடையார்க்கெல்லா மினிது விளக்கும். அச்சிடப் பட்ட பதிப்புகளில் ‘முயங்கி’ என்ற பாடத்துக்குப் பதிலாக ‘மயங்கி’ என்ற பாடம் பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ‘முயங்கி’ என்பது பிரதிபேதமாக அடிக்குறிப்பிற் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. பதினாறும் எடுக்களில் ‘மயங்கி’ என்றிருக்க, ஒரு எட்டில் மாத்திரம் ‘முயங்கி’ என்றிருந்தாலும், மத்தியகாலம் வல்ல பரிசோதகர்கள், கூடிய வீதாசாரத்தை நோக்காது ‘முயங்கி’ என்ற பாடத்தையே கொள்வரென்பது மேற்கூறியவற்றால் நன்கு புலப்படும். செருப்பறை கேட்டு மயங்குவானாயின், அவன் மூதின் மகளீராதல் யாங்கனம்? அவனுக்குத் துணிவேது? ‘விருப்புற்று என்ற விசேடணமும் நின்று வற்றும். இங்குமாகவே, ‘மயங்கி’ என்ற பாடம் பிரதி பேதமாகக் காட்டுத்துக்குத்தானும் ஏவாதாமென்பது.

பதிப்பாளர்களை நடிபி, ஒவர்கள் சிறந்ததெனக் கொண்ட பாடத்தையே கைக்கொள்ளும் வழக்கம் பெரும்பாலாரிடத்திற் காணப்படுகின்றது. “அப்படியான நம்பிக்கை இந்த நூற்றுண்டில் அதிகம் இருப்பது புத்தியாகாது; பிரதிபேதங்களையும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்பதற்கு ஓர் உதாரணமாக இவ்விஷயம் எழுதப்பட்டது; அன்றி, மேற்கூறித்த பாட்டு மிகப் பிரசித்தி பெற்றுப் பயின்ற வழக்குவதொன்று யிருந்தும், பத்திரிகைகளிலும், பாலபாடங்களிலும், ஆராய்ச்சிகளிலும் பதிப்பார் மேல் வைத்த அபார நம்பிக்கையினால் ‘மயங்கி’ என்ற பாடத்தோடு மயங்கி மழுங்குவதனுலும் எழுதியதூமாமென்க.

GANI BHAI STORES

உங்கநுக்கு
 எவ் விதமான பிடிவைகள் வேண்டும்?

தயைசெய்து

கனிபாய் ஸ்டோருக்கு
 வாருங்கள்.

தாங்கள் விரும்பிய எல்லாவித பிடிவைகளும்
 குறைந்த விலையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்!

வியப்புறத்தக்க
 விசேட விலைகள்! தாங்கள் பழக்கத்தில்வரப்
 பலவுத லாபம்!

கனிபாய் ஸ்டோரஸ், பெரியகடை
 யாழ்ப்பானம்.

GANI BHAI STORES

ஸ்ரீ குமுத்துக்குமாருவைத்தியர் ஞாபகார்த்தக்கூற்று

[வண்ணை ஸ்ரீ வெ. இராமநாதன்]

ஓரு நாட்டின் சிறப்புச் சிறப்பு என்று பல்லேரும் கூறுவது சகசமாகும். நாட்டின் சிறப்பென்பது என்னை என்பது பற்றி ஒரு வரையறையான இலக்கணம் எவருக்குமே புலப்படுவதில்லை. சிலர் நாட்டின் நீர்வளம், நிலவளம், மலைவளம், வளவளம்-முதலியவற்றை நினைத்து இவை அங்காட்டின் இயற்கைச்சிறப்பு என்பர். சிலர் மனுষனு லாக்கப்பட்ட கூட கோடு ரங்கள் மாடமாளி கைகள் மன்றங்கள் களனிகள் உலாப போகு மாவணங்கள் முதலியசெயற்கைச் சிறப்புக்களையே சிறப்பெனக்கூறி மகிழுவர். இவைகள் யாவும் நாட்டின் சிறப்புக்களேயாறினும் இவைகள் பாவுறவிலும் சாலவிழுப்பம் பொருந்திய சிறப்பு அங்காட்டில் வற்றத் தக்களின் சிறப்பயாகுந் சகலசுகுணங்களும்நிறைந்தவரும், மிழுமிழுறவு

படைத்தோரும் யாவராலும் பாராட்டத்தக்க ஆற்றல் படைத்தோரும் வதியும்நாடே வனப்புடையானாடா குமென்பதை மறுப்பவர் யாருமிலர்.

[வைத்தியர் க. முத்துக்குமாரு]

வைத்தியர்வர்களின் அகாலமரணமேயாகும். இப்பேரிபர் யாழ்ப்பாண நாட்டிற்குப்பெரும்பீட்டு புத்திர ரத்தினங்களுள் தலைசிறங்காவில் ஒருவர்களன்றே துணிந்து கூற

லாம். இவருடைய பிரிவால் யாழ்ப்பாணநாடு கற்று வறிதேயாயிற்றென்பதும் மிகையா காது.

இப்பெரியார் 1877-ம் ஆண்டிலே மூன்று வூவது மாசத்திலே இவரின் முற்சந்ததி யார் செய்துள்ள தானங்கள், தருமங்கள், தவங்கள் யாவும் மானுடச் சட்டைசாத்திப் பிரசன்னமானுற்போன்று சுதுமலை யென் னுங் கிராமத்திலே வாழ்முடிய வாழ்வதையென ஆயுள்வேத வைத்தியபண்டிதர்கள் மரபிலே அவதரித்த புண்ணியபுருடனுகும் ஸ்ரீமான் கதிரவேற்பிள்ளைக்கும் நிறையருட் செல் வியாம் மனையாள் வள்ளியம்மைப்பிள்ளைக்கும் ஏகபுத்திரனுப் நமது முத்துக்குமாரு வைத்தியர் அவதாரம் செய்தார்.

பிறைதரு கலையேபோன்று நாளொரு வண்ணம் பொழுதொரு மேனியாக இத் தவக் குழங்கதை வளர்ந்து வரலாயிற்று. “வினையும்பயிரை மூளையிலேதெரியும்” என்றஞ்சு நமது வைத்திய சிகாமணி தமது இளமைப்பராயத்திலே தமது முதுமைப் பராயத்தில் அவரிடம் தோற்றிய சுகம் குணங்களின் மூளையைக் கொண்டவராகக் காணப்பட்டார்.

வைத்தியரும் கல்வியைக் கற்கலானார். ஆக்காலத்திலே சமயானுஷ்டானம், ஆசாரம், வாய்மை, சாந்தம் முதலியவைகள் இப்பெரியாரில் அங்குரித்தன. பின்னர் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில் (அக்காலத்தில் உயர்தரக் கலாசாலை) ஆங்கிலக் கல்வியை யுங் குறைவறக் கற்றார். “குலவித்தை கல்லாமற் பாதி” என்பதற்கிலக்கியமாக ஆயுள்வேத வைத்தியர் சந்ததியிற் பிறக்க இவர் அக்கலையைப் பயிலுவதற்காக அக்காலத்தில் மணி மங்கிர ஒளடதம் ஆகிய மூன்று அரிய வித்தைகளிலும் மேதாவியும் சிவானு பூதிச்செல்வரும் உயர்வருணத் துத்தமரும்

ஆகிய இனுவையம்பதி பரம்மஹீ நடராசக் குருக்களிடத்தில் அனுப்பப்பட்டனர். அவரிடத்தில் ஆயுள்வேதக் கல்வியை முறையே கற்றதுடன் அப்பெரியார்பாற் காணப்பட்ட செங்கள் யாவற்றையும் கிரகித்து வசப்படுத்தி அனுஷ்டானத்திற்குள் ஊக்கிக்கொண்டு பூரணச் சந்திரன்போன்று நமது முத்துக்குமாருப் பெரியார் வதிந்தனர்.

தமது தக்கையாரின் காலம் முடிந்த நமது, அந்தஇடத்திலேயே வைத்தியமிசைப் புகொண்டுவந்த நமது வைத்தியசிகாமணி யின் சுகுணங்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் நானா திசைகளிலும் பரவலாயிற்று. இக்காலத்திலே வண்ணையம்பதியில் வைத்திய சந்தானத்திலே மூன்றுவதாக நிலவிய ஸ்ரீமான் கல்தூரி வேலுப்பிள்ளையென் னும் பண்டிதரின் அருந்தவப்புதல்வியை வதுவைசெய்து அன்னுர் ஒரு புதல்வினையும் ஒரு புதல்வியையும் எந்து தமது உடலொருவினர். பின் நமது பண்டிதசிகாமணி தமது மனையர்ளின் சிறிய தங்கையாரின் மகளை விவாகம்செய்து அம்மாதரசியும் இரு பெண்குழங்கதகளைப் பெற்றுத் தமதாகம் விடுத்தனர். பின்னும் அச்சந்ததியிலுள்ள ஒரு உத்தமியை நமது வைத்தியர் விவாகம்செய்து ஒரு புத்திரனைப் பெற்றனர்.

நமது வைத்தியரின் வைத்தியத் திறமையைக் கூறுவதற்கு எனது சொற்கள் சோர்வற்று அதற்குக் குறவையுண்டாக்கி விடுமோவன் ரேங்குகின்றேன். சுருங்கக் கூறின், கற்றுவன் கணக்கில் காலம் முடிந்தவர்களும் மூன் ஜனனங்களில் ஈட்டிய தீவிளை காரணமாக வருந்துவோரும் தவிர எனைய நோயாளர் குணமடைவது நிச்சயமென்றே கூறலாம். இதற்கு முக்கிய காரணம் ஒளடதங்கள் ஆக்கும் முறையில் சாஸ்திரம் விதித்த பிரமாணங்களிலிருந்து பொருளீருத்தேசித்து ஒரு சிறிதேதனும் குறைவுபடாது ஆக்குதலேயாகும். எது

கிணமோ விலையேறப்பெற்ற தயிலங்களை நமது வைத்தியர் வேலைக்காரரின் அச்ட ஸெயினல் அவைகள் சற்றுப் பதன் தப்பி ஸிட்டதெனக் கண்டதும் பூமியிற் புதைத் திருக்கின்றனர். இப்படியான ஒரு சந்தர்ப் பத்தை நானும் கேரிற்பார்த்திருக்கின்றேன்.

“பரோபகாரார்த்தம் இதம் சரீரம்” என்னும் சுருதிக்குப் பொருள் கூறுவதிலும் பார்க்க, நமது முத்துக்கு மாருவதைத்தியரின் சீவியத்தைச் சுட்டிக்காட்டி விடுவது நிச மான பொருளாய்த் துலங்கும். தமது ஆன்மாவை இறைவன் பதத்திருத்தி, தேகத்தை முயற்சியை இதரஆன்மாக்களுக் கர்ப்பனாம் பண்ணிய இப்பரம தியாகமூர்த்தியைப் போல இன்னென்ற தோற்றும் இனிவருவது எக்காலமோ நான் அறியேன். விலையுயர்ந்த மருந்துகளை இனுமாகக் கொடுப்பதுமன்றி அனுபானம் பெறுவதற்கும் பத்தியம் ஆக்குவதற்குப் பணமும் பிறரொருவரறியாது புன்னகைததும்பக் கொடுத்து இரு கரங்களைபும் குவித்து நமஸ்கரித்து விட்டொடுத்து, சாதி, சமயம், அந்தல்து முதலியவையாவும் பாராது அனுப்பிவைக்கும் மகௌதாரிய புருடோத்தமன். இக்காலத்தில் சாதாரணமாகக் காணக்கூடிய ஒரு சன்மமாயிருக்குமா? அரிது, அரிது, மாஅரிது!

தேசாபிமானியாய், பாஷாபிமானியாய் நேசாபிமானியாய் அற்றுர்க்கருந்துள்ளையாய் அலர்ந்தாக்குறுநன்பாய், சிவபூசாதுரந்தரனைய், ஆசாரசிலனைய் வாழ்ந்த நமது வைத்தியப் பெரியார் உருவத்திலும் கண்கவரும் வனப்பு வாய்ந்தவராகும். “பாவங்களுக்கெல்லாம் தாய்தங்கை கோபம்” என்னும் சூருதி. இப்பெரியாரிடத்தில் கோபம் அற வேயில்லாமையினாலே இவரிடத்தில் பாவம் ஒருக்கிறதேனும் பற்றியிராதெனத் துணியலாம்.

“பொல்லாங்கென்பது எல்லாம்தவிர்” என்பதற் கிலக்கியமாக இவர் வாழ்ந்தாரென்று கூறி முடிப்பதே புத்தியாகும்.

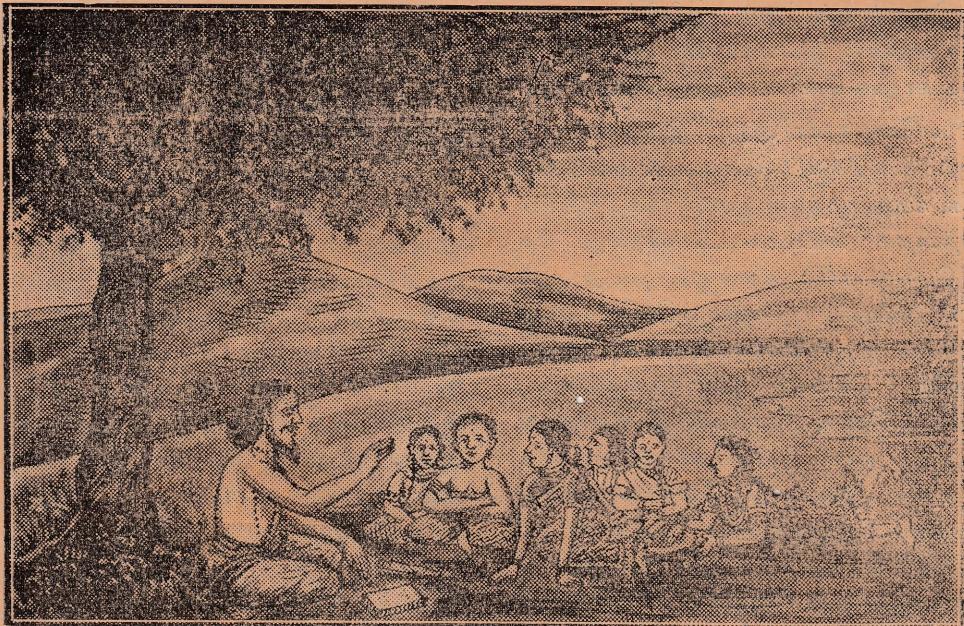
இவருடைய முத்த புத்திரியை சர்வசுகுண சம்பன்னராகும் டக்றர் பசபதியவர்களும், இரண்டாவது புத்திரியை இவருடைய மருகரும் இவருடைய சமக்கிரியை களைச்செய்யும் பேற்றைப்பெற்ற புண்ணிய சீலரும் ஆகும் ஸ்ரீ காராளசிங்+மவர்களும் விவாகங்கெய்துள்ளார்கள். இன்னும் ஒரு புத்திரியும் சிறுவராக ஒரு புத்திரனும் இருக்கின்றனர். இதுவரையில் புத்திரர், புத்திரி களைப்பற்றிக்கூறிய யான், சிரேட்ட புத்திரி ஜிப்பற்றி முதற்கண் கூறுது விடுத்தது குற்றமென்று வாசகர்கள் நினைத்தல் கூடும். ஆனால் நமது சோம்பலும் ஆற்றுமையுமே அவ்வாறு செய்துவிட்டது. தனிமையாக நமது முத்துக்குமாருப்பெரியாரின் சிரேட்ட புத்திரன் ஸ்ரீ கத்ரைவேற்பிள்ளை அவர்களைப்பற்றி எழுதுவதேயானால், எனது ஆற்றல் சபல்பட்டுமென்றேயஞ்சி

“தக்கார் தகவில் ரென்ப தவரவர் எச்சத்தாற் காணப்படும்”

என்னும் தேவர் திருவாக்கைக்கூறி, நமது முத்துக்குமாரு வைத்தியரின் சுகுணங்களெல்லாவற்றையும் சிசமானவையென்று சுருதிப்படி ரூப்படுத்துவதற்கு அவதரித்த இப்பாலிய வைத்தியப் பெரியார் இருமரபாலும் ஆயுள்வேதக கலப்புற்ற இப்பண்டித ரத்தினம் நீடுழி வாழ்க! வாழ்க!! என நாத்தழும்பேற இறைவன்திருவடியினை வழுத்தி, நமது முத்துக்குமாருப் பெரியாரின் ஞாபகம் இப்பததிரிகையின் ஆண்டுமடலை வாசிக்கும் எல்லோர்பாலும் உதிக்க வேண்டும் என்னும் எனது பெருவிழுப்பத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நீர் செய்ய வேண்டியன

கொனும்பு சுகிராக்கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்
திரு. மு. நல்லதம்பி அவர்கள்

இறைவனாடி யினைமறவா தினியதிலை வேண்டும்
எந்நாளுங் கல்விகற்கும் இன்பதிலை வேண்டும்
அறிவுடையார் கூட்டமதில் அமர்ந்திடுதல் வேண்டும்
அன்புமிகுந் தூயவுள்ள மாக்கிடுதல் வேண்டும்
பிறரிடத்தே இனியமோழி பேசிடுதல் வேண்டும்
பினக்குடனே அழுக்காற்றைப் பெயர்த்தெறிதல் வேண்டும்
பிறர்பொருளை விரும்பாத பெரியகுணம் வேண்டும்
பெருமையுறு உண்மையென்றும் பேசிநிற்றல் வேண்டும்.

தாய்தந்தை தகையங்புரக்குந் தண்மைப்பற வேண்டும்
தக்கபிள்ளை பென்வொழுக்கந் தாங்கிடுகல் வேண்டும்
வாய்மேறு உறிகளிடப் பும்னுமருவு வேண்டும்
மக்கலெடு புடன்பிறந்தா ரெனம் கல் வேண்டும்
தாய்மேறு ஆயைகத் தாங்படி ஸ் வேண்டும்
சடைகள் ஆயாரிடுதக்கந் தகதி ர வேண்டும்
ஆய்வூது ஆய்விடுது ஆக்கி வேண்டும்
ஆரியம் ஆயும் ஆக்கி வேண்டும்.

அஞ்சாத சிந்தையராய் அமைந்திடுதல் வேண்டும்
 அரியபல கைத்தொழில்கள் அமைத்திடுதல் வேண்டும்
 எஞ்சாமல் எழியவாழ்க்கை இயற்றிடுதல் வேண்டும்
 எழில்செறியும் பேரெண்ணம் எண்ணிடுதல் வேண்டும்
 செஞ்சாலி வயல்பெருக்கி உழவுசெய்ய வேண்டும்
 திருமலியும் பஞ்செடுத்து நெசவுசெய்ய வேண்டும்
 துஞ்சாமல் முயற்சியிலே துலங்கிடுதல் வேண்டும்
 சோர்விலராய்ப் பிறர்வளரத் துணைபுரிய வேண்டும்

[பண்டிசர் மு. நல்லதம்பி]

மிக்கருத் தாயுடம்பை மிகவளர்த்தல் வேண்டும்
 மிதமான நல்லுணவை விழைந்தருந்தல் வேண்டும்
 தக்கபடி யுடற்பயிற்சி தான்புரிதல் வேண்டும்
 தமுவுமுடை துவைத்தென்றுந் தான்குரித்தல் வேண்டும்

நற்காற்றை யெப்பொழுதும் நனியருந்தல் வேண்டும்
நாற்புறமுந் தூயாஇல்லில் நயந்துறைதல் வேண்டும்
ஏக்காலும் வைகறையில் எழுந்திருத்தல் வேண்டும்
இனையானே ரூடன்சிரித்தே யின்படைய வேண்டும்.

சூதிர்க்காலம்

சூதிர் வந்தது சூதிர் வந்தது சூதிர்வந்ததம்மா
கொடு கொடுக்குது கொடு கொடுக்குது கொடு கொடுக்குதம்மா
பாதி யிரவிற் குளிர் மிகுத்தெமைப் பதறச் செய்யுதம்மா
பட்ட பகலு மிருட்டென மழை பாரிற் பெய்யுதம்மா
காதை மூடி யுடலீக் குறுக்கிக் கவலச் செய்யுதம்மா
கனத்த சீலை கொண்டு போர்க்கிற் களிப் பளிக்குதம்மா
ஏது தொழிலுஞ் செய்ய மனமிங் கிலையும்மா
எந்த வேளை தனிலு முறங்க எண்ண மாருதம்மா,

ஓது மிசையைப் பெருக்கு மாறேம் மூளம் விரும்புதம்மா
உடலீக் குளிர்ந்த நீரிற் கழுவ உவர்ப்பு மிஞ்சதம்மா
தாது நிறைந்த பூவின் காவுங் தான்வெ றுப்பமம்மா
தண்மை மேவு சாந்த மிவைகள் தமை மறப்பமம்மா
தீதி லாத ஆடு மாடு செறிந்த செள்ளவிலே
தியங்கி நடுங்கி மேய்ச்சல் தேடிச் செல்ல வில்லையும்மா
கோதி லாத பறவை யுணவு கொள மறந்தனவாய்க்
கூட்டி விருந்து வருந்தி வெயிலீக் கூவல் கண்டிடம்மா.

இடி யிடிக்கிற திடி யிடிக்கிற திடியிடிக்குதம்மா
இருட்டி னிடையே பழிச் செனமின்ன லெழுந்து மின்னுதம்மா
அடை மழையினை வெலரும் பிழைப்புக் ககலல் தொல்லையும்மா
அரிசி காய்க்கறி விறகு தேடிடல் அருமையாகுதம்மா
மடை திறங்தெனக் குளங்க ஓளாடைகள் வழிந்து பாயுதம்மா
வயல் நிலங்களில் வளர்ந்த நெற்பயிர் மறைய ஒடுதம்மா
மிடிகொள் எளிய குடிகள் வருந்தல் மிகக் கவலையும்மா
வையி லெறித்திடி விவர்கள் துயரம் மெல்ல நீங்குமும்மா.

மழையி னற்பள்ளி விடுத லையென மகிழ்ச்சி கொள்ளுகிறுய்
வருட முழுது மிதுபோ விருக்க மனமுங் கொள்ளுகிறுய்
செழுமை யான அறிவி னேடு திகழ வேண்டுமென்றே
சிரத்தை யோடு படித் திடவிது சிறந்த காலமன்றே
குழைவினுடனே கிழவர் போலாந் குந்திடல் தீகே
குறைவி லாமலே துணிவொ குகளி கொண்டி டிப்போதே
பழைய படியே பளியும் வையிலும் பறந்து வந்திடுமே
பலபொ முதொடும் பழுதி யோழுகப் பயின்று கொள்ளுதுமே.

இராசமாளிகையில் கீர்த்திபெற்ற இரு கோமாளிகள்

—“நவீனன்”

கண்டி நாட்டை யாண்ட பண்ணையை
அரசர்கள் இராச்சிய பரிபாலனத்தால் நே
ரும் கவலைகளையுப் வருத்தங்களையும் போக்
குதற்பொருட்டு, தம் அரண்மனைகளில் நகை
சால் புலவர்களை நியமனங்கு செய்து வைத்
ருப்பது வழக்கம். இந்தச் சக்தோஷ சீவிகள்
மீது அரசருந்கு அதிக விருப்புண்டு. அர
சர்தாம் இவர்களுக்கு பட்டமளிப்பது மாத்
திரமல்ல, இவர்களின் விகடக்குத்துக்கேற்
வாறு ஏராளமான பூமியையும் பரிசாகவழங்
குவர். இவர்களுள் பரதநாவி என்பவரும்
அந்தாரி யென்பவருமே அதிக கீர்த்தி
பெற்றவர்கள்.

பரதநாவி ஒருங்கள் குருதேனியாவில்
இர் கமத்துக்கூடாகச் சென்றார். பாயிர் செ
ழிக்குங்காலத்தில் எவ்ராவது வயல்களினா
டாகச் செல்லக் கூடாதென்பதே சட்டம்.
கமக்காரர் உடனே இவர்மீது மண்மாரி சொ
ரிந்து துவேஷமாரியும் பொழிந்தனர்.

அருமையான கோலை! கோலை!!

பரதநாவியின் உள்ளத்தில், கமக்காரர்
களுக்கு ஓர் சிறந்த பாடம்படிப்பிக்க வேண்
டுமென்ற நினைவு குடி கொண்டது.
அன்று சாயங்காலம் அவர் அவ்வழியே
திரும்பி வரும்பொழுது, கோலையில் புதைக்
கப்பட்டிருந்த ஓர் இளம் பெண்ணின்
பிரேதக் குளியைத்தோண்டிப் பிரேதத்தை
வெளியேன்றது, வெண் துயிலினால்மூடித்
தனது கையிலேந்தியபடி கமத்துக்கூடாக
வரா நிற்கையில் கமக்காரர் கோபமேஸீட்
ஞல் அவளைப் பிடித்திமுத்துத்தமதுகரத்தை
ஒங்கி அவனது முகத்தில் வைக்குஞ் சமை
யத்தில் பரதநாவி பிரேதத்தைக் கீழே
போட்டு “ஜேயா! கோலை! அருமையான
கோலை!!” எனக் கூக் குரலிட்டான்.

சனங்கள் திரளாக வந்து கூடினர்.
கோயாளியாயிருந்த ஓர் இளம் பெண்ணைத்
தான் வைத்தியரிடம் கொண்டு செல்லும்
பொழுது கமக்காரர் கூடி வழிமறித்துப்
பேண்ணைக் கோலைசெய்தாரெனக் குற்றஞ்

சாட்டி, அழுதகண் னும் சிந்திய முக்குமாக
நின்றுன் பரதநாவி. பரதநாவி தான் சமஸ்
தானத்து நகைசால் புலவரெனவும் தமக்குத்
தகுந்தமுறையில் மரியாதைசெய்து அனுப்
பாவிடில் அவ்விடத்தைவிட்டு அகலமூடி
யாதெனவும் கமக்காரரிடம் கூறிவிட்டான்.
அக்காலத்தில் ஒரு பெண்ணைக் கொலை
செய்வனுகுக் குற்றம் 500 வராகன்.
அத்சமிகுதியில் குற்ற விருந்துமளித்து
உபசரித்தனுப்பினர். கோமாளி அரண்மனை
யடைந்ததும் தனது விகடத்திற்மையை
உரைத்து அரசர் பெருமான்மூன் 500
வராகளையும் வைத்தான். அரசரும் அவ
னது வீரத்தைப் பாராட்டி, தானும் 500
வராகன் பரிசாக வழங்கினார்.

சாப்பாட்டுராமன்

அந்தாரி என்பவன் மாத்தறையில் பிறங்
தவன். இவன் ஓர் ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறங்
தவனுயினும் இவனது விதி நல்விதியாயிருக்
தது. சோதிட விற்பனைக்கும் இவன் இராச
மாளிகையில் வாசாஞ்செய்யவெண்டிய அதிஷ்
ட திசையில் பிறங்கிருக்கிறுன்னக் கூறி
விட்டனர். இளம்பராயத்திலே சுறுசுறுப்பி
லும் காத்திராப்பிரகாரமாக விகடம் பேசவை
திலும்பாவிசைப்பதிலும் இவன் இனையற்றவ
ஞகவிருந்தான். இவன் புகழ்ந்தும் பாவு
ரைப்பான், இகழ்ந்தும் பாவரைப்பான்.
சிறிதுநாட்கள் இராசமாளிகையில் கோமா
ளியாக இவன் நியமனம் பெற்றுன். தமது
கடமையைச் செவ்வனே புரிந்தானென்ப
தற்கு பின்வரும் கதைகள் சான்றாகும்.

கீழத்தேயத்தில் குடும்பத்தலைவர் அல்
லது பிரயோசனமான மிருகம் இறந்துவிட்ட
ளால் “என்வாயில் மன்” எனப்புலம்புது
வழக்கம். மற்றவர்கள் இதைக்கூறி அழு
தால் அந்தாரி இதைசெய்து அழு ஒரு
முறை தருணக்கிடைத்தது. ஆனால் அந்
தாரி வாயில் போட்டு அழுத மன் அக்கால

அரசர்கள் உண்ணும் ஓர் தினிப்புப் பண்டமாம்.

அக்காலத்தில் சீனி மிகவும் அருமை. சினதேசத்துச் சக்கரவர்த்தி கண்டி அரசருக்கு ஏராளமான சீனி அனுப்பியிருந்தார். அது விருந்துக்காலச்சினிலேயே உபயோகிக்கப்படும். மாளிகை வெளிநிலத்தில் ஒருங்கால் சீனி காயவிடப்பட்டிருந்தது. அரசரே அதைக் காவல்செய்துகொண்டிருந்தார், அந்தாரி சீனிமேல் ஆசைகொண்டு அப்பொருள் என்னவாயிருக்கலாமென்று அரசரைக் கேட்டான். அரசர் அது ஒரு மண் எனக் கூறினார்; அந்தாரி அதிற் பங்கு பற்றுவதற்கு ஓர் சூழ்ச்சி கண்டான். அவன் தனது குழந்தையிடம் ஏதோ கூறிவிட்டு மாளிகைக்கு மீண்டான். சிறிதுநேரத்தால் குழந்தை அடங்கொணு அழுகையுடன் அரண்மனை யடைந்து தனது தந்வதயை நோக்கித் தங்கள் விலையதிப்பற்ற பசு இறந்துவிட்டதாகக் கூறிக் கண்ணீர் சொரிந்து நின்றான். “எங்கள்பாடு முடிந்தது ஐயோ! உன்வாயிலும் மன், என் வாயிலும் மன்” என அந்தாரி கூறிக் கைநிறைந்த சீனியை அள்ளித் தனது மகன் வாயிலும் மற்றக் கையால் அள்ளித் தன் வாயிலுமிட்டு விழுங்கிக்கொண்டு அரண்மனையை விட்டு ஒட்டம்பிடித்தான்.

அரசன் ஒன்றுஞ்செய்ய வியலாதவராய் அந்தாரியின் விகடத்தை போச்சி ஆனந்தித் துங்கொண்டிருந்தார்.

பலாக்கனியால் சிரச்சேதம்

அந்தாரி உணவுப்பொருட்களில் அதிக பிரியமுள்ளவ நைலால் அரசர் அவன் மீது அதிகம் அன்புகாட்டுவதில்லை. ஒரு முறை இவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டது. மரண அந்தத்திலும் அவனது விகடத்திறமை நிங்காததால்ஒருவாறுதனது உயிரைத் தப்புவித்துக்கொண்டான்.

அரசர் எங்குங் கிடையாத ஓர் அரிய பலாபரத்தை உண்டாக்கினார். அது ஒரே ஒரு காய் காய்த்தது. அரசர் தினமும் அப்பழுத்தை எங்கு கவனித்து வந்தார். அவ்வாறே அந்தாரியும் செய்துவருவார்கள்.

ஒருங்கால் அது பழுத்திருப்பதைக் கண்ட அந்தாரி, அதில் ஒர் சிறுதுண்டை வெட்டிசாப்பிட்டு விட்டான். பழுத்தில் ஒரு தண்டு வெட்டியிருப்பதை மறுஙாள் அரசர் கண்டதும் கோபங்கொண்டு அந்தாரியை விசாரணை செய்தார். அந்தாரி தனது குற்றற்றை ஒப்புக்கொண்டு தன்னை மன்னிக்கும்படி அரசரை வேண்டினான். அரசர் அடக்கொண்டு கோபங்கொண்டு உடனே அவனைச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி கட்டளையிட்டார்.

சிரச்சேதம் செய்தற்காக மாளிகைவாயிலால் அழைத்துச் செல்லும்போது அந்தாரி அரசரைப்பார்த்துப் பலமுறை அதிக உன்னதமாகச் சிரிக்கத்தொடங்கிக் கடைசீயாக அழுதுமுடித்தான். அரசர் அவனைத்தன் முன் அழைத்து அவ்வாறு நடந்துகொண்டற்கு என்ன காரணம் என வினவினார். “கருணைக்கடலே! நான்கிரித்ததுவேலூன் அருக்குமாகவல்ல, அதிகம் விலையில்லாத ஓர் சிறு பலாப்பழுத்துக்காக என்னைச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி கட்டளையிடத் தாங்கள் மனம்துணிந்ததைகினித்தே எனக்குச்சிரிப்புண்டானது. நான் அழுவது மரணத்துக்கு அஞ்சியல்ல, ஆனால் தங்களுக்காகவே! அரசபிரானே!” என்று அந்தாரி கூறுதலும் அரசர் “எனக்காக நீ ஏன் அழவேண்டும்” என்று வினவினார்.

“அரசே! தங்கள்செங்கோல் முறையை எஞ்ஞான்றும் பாதிக்கக்கூடிய ஓர் செய்கையாகும். இது தங்கள் குணைதிசபங்களும்பெரும்செய்கைகளும் இதனால் மங்கிவிடும். ஒரு சிறு பலாப்பழுத்துக்காக ஒருவனின் உயிரை வாங்கைய ஆசனென எஞ்ஞான்றும் தங்களுக்கு ஓர் அவப்பெயராகவிருக்கும். இதுகாரணமாகத்தான் நான் அதிகம் வருங்குகின்றேன். இத்தகைய பெரிய அவுமரியாதையினின்றும் தங்களைக் காப்பாற்றி விட என்னால் முடியுமானால் உடனே அவ்வாறு செய்வேன்.” என்று அந்தாரி பிரலாபித்தலும் அரசர் அவனை மன்னித்துவிட்டார். அந்தாரி பின்னரும் பல்லாண்டுகளாக அரண்மனையில் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

தையல் மெஷீன்கள் !

“பழையன்” வென்ற கவலையை நீக்கிக்கோள்ளலாம் !
மெஷீன்களை நல்லமுறைகளில் அமைத்துக்கொள்ளலாம் !

← பூ வேலை, நேந்தைவேலைகளை ஒருவாரத்தில் கற்றுக்கொள்ளலாம் !
மெஷீன்களுக்குரிய சுலச சாமான்களையும் பெற்றுக்கொள்ளலாம் !

**பழையனவற்றைக் கொடுத்துப்
புதியனவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் !**

உங்களிடம் இருக்கும் பழையமெஷீன்
பாவிக்கப்படாது அல்லது பழுது அடைந்து இருப்பின்
எம்மிடம் கொடுத்து அதற்குப் பதிலாக எம்மிடம்
புதிய மெஷீனைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

கையால் செய்யக்கூடிய சுலசவிதமான
பூ வேலைகளையும் நேந்தை வேலைகளையும் மெஷீனால் செய்ய
ஒரு வாரத்திற்குள் கற்றுக் கொடுக்கலாம்.

மெஷீன்களுக்குரிய எண்ணை ஊசி நூல் (பட்டு பருத்தி) றப்பர்
முதலிய சுலச பொருள்களும்
தோகையாகவும் சில்லறையாகவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

முக்கிய கவனிப்பு

பிறநாடுகள் சென்றிருக்கும் சோதர சகோதரிகாள்! இவ்விடமுள்ள உங்கள் வீட்டிற்கு மெஷீன் தேவைப்படின் எமக்கு அறிவித்தால், உடனே ஒரு செலவும் இல்லாமல் மெஷீன் உங்கள் வீட்டில் கொண்டுவைந்து தருவோம். வீணில் நீங்கள் மெஷீனைச் சுமக்கவேண்டிய தொல்லை இல்லை. சொற்பவிலையில் வேண்டிய காலம் பாவிக்கக் கூடிய மெஷீன் கொடுக்கப்படும்.

P. வடிவேலு அன் கம்பேனி
ஸ்ரீராசன் ரேட்ட,
சுன்னகம்.

P. Vadivelu & Co,
Station Road,
Chunnakam.

பள்ளிக்கூடத்துக்குறிய
எல்லாவித புஸ்தகங்களும்
பள்ளிக்கூட உபகரணங்களும்
பெறக்கூடிய முதன்மைவாய்ந்த இடம்
வடபாகங்களுள்

சண்முகநாதன்புஸ்தகசாலையே

நானையமான பிரபலபுத்தக வியாபாரிகளும் தலைசிறந்த
நாலாசிரியர், பிரசர கர்த்தாக்களின் விசேஷ ஏசன்டு
களும், வடபகுதியிலுள்ள பெரும்பாங்கான கலாசாலை
கள், தோட்டக்கல்லூரிகள், இன்னும் வியாபாரிகளுக்கும்
பள்ளிக்கூட உபகரணங்கள் கொடுத்து வருகிறவர்களும்
சண்முகநாதன் அன்சன்ஸ் கம்பெனியாரே.

தோகையாக வேண்டுவோந்து விசேஷவிகிதம் கொடுக்கப்படும்
ஓருமூறை பரீட்சித்துப்பாருங்கவன்!

பள்ளிக்கூடத்துக்கு வேண்டிய எல்லாவிதமான புஸ்தகங்களுக்கும்
உபகரணங்களுக்கும் பின்வரும் விலாசத்துக்கு எழுதவும்.

எஸ். எஸ். சண்முகநாதன் அன் சன்ஸ்,
புஸ்தகங்கள், உபகரணங்கள் விற்பனை செய்தோர்,
வண்ணர்பண்ணை, யாழ்ப்பாணம்.

அகில இலங்கை ஆதாய சமுதாயம்

இன்னுந் தாமதமா?
இதுவே அருக்கொடை!

1933-ம் ஆல் வண்ணை நகரில் இலங்கை மக்களின் வறுமைப் பிணியை ஓரளவில் அகற்றிச் செல்வத்தையளிக்கும் நோக்கமாக நிறுவப்பெற்ற அகில இலங்கை ஆதாய ஏலச் செட்டுச் சமுதாயம் தம் நோக்கங்களை ஒருசிறிதும் குறைவின்றி செவ்வனே நிறைவேற்றி உன்னதமடைந்து வருகின்றதென் பதை மறுக்க எம்மவருள் யாரும் முன்வராரென்பது எமது துணிபு.

இச் சமுதாயத்தைப்போல் எச்சமுதாயமும் இலங்கையின் கண் விசேட பதவியை அடைந்து எம்மவர்க்குத் தக்க உதவி யைப் புரியவில்லையென்பது யாவர்க்கும் சொல்லாமலே நன்கு புலப்படும். தற்போது இச்சமுதாயத்தில் அங்கத்தவராய்ச் சேர்பவர்க்கு 1000 ரூபாவரை குறைந்தவட்டிக்குப் பணங்கொடுத்து மாசவீதம் அறவிடும் ஒழுங்கொன்று கடந்த சிலமாசங்களாய் நடந்துகொண்டு வருகின்றது. இதுவரை மேற்படிச்சமுதாயத்தில் தகுதிவாய்ந்த 2000 அங்கத்தவர்வரை இருக்கின்றனர். இன்றுவரை எம்தேசமக்களுள் அங்கத்தவராய்ச்சேராதவர்கள் அங்கத்துவம் பெற்று அகில இலங்கை ஆதாயசமுதாயத்தை ஆதரித்து வறுமைப்பிணியை அகற்றி இவ்வுலக ஜியத்தை இனிது களிக்குமாறு வேண்டிக் கொள்கின்றோம்.

அகில உலக சமுதாய திலகமாய் அகில இலங்கை ஆதாய சமுதாயம் திகழ எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருள் பாலிப்பானாக.

ஆதரியுங்கள்! ஆதரியுங்கள்!! ஆதரியுங்கள்!!!

நாடுகேசரி ஆண்மேடல்

THE NISSEI TRADING Co.
FOR
PAPER
AND
STATIONERY
OF
EVERY DESCRIPTION

PROPRIETORS:

THE CEYLON PAPER BOX MANUFACTURING Co.
The Nissei Farm, Anuradhapura.

TELEGRAMS: 'NISSEI' Colombo: 92,100, 1st Cross Street,
TELEPHONES: 1798 & 1799. COLOMBO.

நிலி டிரேடிங் கம்பெனி, காகித வியாபாரம், கொழும்பு.

வீடுகள், கந்தோர்கள், வித்தியாசாலைகள்,
வியாபாரஸ்தலங்கள் புதலிய இடங்களில்
மங்களசூரியனுகை விளங்கத் தகுந்தது
எவர்க்கும் விருப்பைத்தரும் மங்களகரமான

மெய்கண்டான் திருக்குறட் கலண்டர்

ஓவ்வொரு தேதியிலும்
திருக்குறள் மூலமும் உரையுமாக வரிசையாக வரும்முறை
அறிஞர்களின் மதிப்புக்கும் அன்புக்குமுரியது
அழகிய பேரிய இங்கிலீஷ்-தமிழ்-அறபு தேதிகள், விரதங்கள்,
தீதி-நக்ஷத்திர-யோகம் ஓராகுகாலம், போதுச்சுபநேரம்,
அமாவாசை, பூரண, கார்த்திகை, அட்டமி, அரசாங்கவிழை
ஆகிய தினங்களைத் தலக்கிக்காட்டும் விசேஷ அடையாளங்கள்,
இனிய வசனம் உள்ளது.

மெய்கண்டான் தமிழ் டயற்

மிகவும் பிரயோசனமானது! எவநும் விரும்பத்தக்கது!
அறியவேண்டிய பல விஷயங்களைடங்கியுள்ள அழகிய இந்த டயறி தமிழ் பேசும்
ஓவ்வொருவர் கையிலும் அபிமானத்துடன் இருக்கத்தகுந்தது. விலை சதம் 75.
மெய்கண்டான் அச்சியந்திரசாலை, கொழும்பு.

